

Čtenářům „Dobré setby 2025“

K nejdobrodružnějším oddílům Bible patří 27. kapitola Skutků apoštolů. Toto působivé vyprávění ukazuje, že osobní víra v Ježíše Krista dodává odvahu v bezvýhodných situacích, zbavuje úzkostí, dává vnitřní pokoj a moudrost pro správné jednání – a to až dodnes.

Lékař Lukáš, průvodce apoštola Pavla na cestě, podrobně vypráví o plavbě lodi, která zahrnuje: nepříznivé povětrnostní poměry, majitele lodi, který rád riskuje, pak celé dny trvající bouřlivý vítr, který posádce lodi i cestujícím bere dech, až nakonec zažene loď, která se mezitím stala naprosto neovladatelnou, na mělčinu.

Na palubě lodi z Alexandrie, která je na cestě do Itálie, se nachází celkem 276 osob, mezi nimi vězňové, k nim patřil apoštol a misionář Pavel. Námořníci chtějí tajně opustit poškozenou loď na jednom ze záchranných člunů, zatím co vojáci zvažují, že vězně pro jistotu zabijí, dříve než jim utečou. Pavel, veden neotřesitelnou důvěrou v Boha, jedná jako prostředník mezi proti sobě stojícími skupinami, zabraňuje zkratovým jednáním, dodává všem odvahu a veřejně se modlí. Nakonec se všech 276 osob zachrání na ostrově Melita!

Někdy nezůstáváme ani my uchráněni od životních bouří. Tu potřebujeme bezpečnou oporu a pevnou důvěru.

Proto bychom chtěli každodenními slovy z Bible a myšlenkami tohoto kalendáře srdečně zvát k (lepšímu) poznání Ježíše Krista. Ten dává našemu životu pevnost a spolehlivou naději.

Boží požehnání pro rok 2025 Vám přeji spolupracovníci.

Místa z Bible jsou v tomto kalendáři udávána podle Českého studijního překladu, Nakladatelství KMS, Praha 2009. Rozpis denního čtení Bible je vyhotoven tak, že provede během tří let celou Bibli.

středa 1 leden

Časy našich let – je jich sedmdesát, a je-li člověk při síle, osmdesát. A jejich pýchou je jen trápení a nepravost – proto rychle pomíjejí a my odlétáme.

Počítat naše dny, o tom nás pouč, abychom získali moudré srdce.

Žalm 90,10.12. – dle pozn.

Správná cesta a správný cíl

Jak často ve vašem životě už začal nový rok, to přirozeně nevíme. Ale jistě jste s přibývajícím věkem učinili zkušenost, že tato událost je většinou zapomenuta. Příliš rychle nás zase dohonil všední den se svým poklusem a svými problémy. A nakonec – co na tom, když teď už zase píšeme nové číslo letopočtu?

Avšak stejně tak, jako i ta nejdelší cesta nakonec není nic jiného, než řada na sebe navazujících kroků, tak i náš život bude na konci jen řadou na sebe navazujících let, týdnů, hodin. A tak, jako tomu je u cesty, vše závisí na tom, jakému cíli jdeme vstříc. Dokud se cíl vyplatí, vládne důvěra; dokonce i počasí je pak méně důležité.

Velký Bůh, náš Stvořitel, nám lidem představuje cíl, který je opravdu hodný dosažení: slávu nebe, svoji blízkost, kde navěky máme přebývat a být šťastni. Avšak ten, kdo chce tohoto cíle dosáhnout, musí k němu znát cestu: Touto cestou je Ježíš Kristus, Boží Syn, který přišel na svět, aby nás vedl k Bohu.

Kristus je to velké téma Bible. Jen On sám může dát našemu životu smysl a orientaci. K tomu je určeno poselství o Ježíši Kristu: k záchraně a k požehnání pro všechny, kteří touží po odpočinku a po štěstí.

Denní čtení: Ozeáš 1,1-9; Jakuba 1,1-8

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Jdi a vytáhni odsud, ty i lid ... do země, o níž jsem přísahal Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi ... Mojžíš řekl Hospodinu: ... dej mi poznat svou cestu ... Odpověď /Bůh/: Moje přítomnost půjde s tebou a dám ti odpočinek.

2. Mojžíšova 33,1.12-14

I když cestu neznám

Bůh osvobodil národ Izrael z otroctví v Egyptě, aby ho přivedl do země Kanán. Nyní dává Mojžíšovi úkol, aby tam lid vedl. Mezi Egyptem a Kanánem leží Sinajský poloostrov – území, které je asi jeden a půl krát větší než Švýcarsko a sahá až k Rudému moři. Tato pustina se vyznačuje příkrými, holými pohořími.

Lze dobře rozumět tomu, že se Mojžíš v této bezútesné krajině, kde jsou sotva nějaké markantní orientační body, ptá na cestu. Boží reakce je udivující: Mojžíš nedostává žádný popis cesty. Proč ne? Protože Bůh ví, že cesta pouští se všemi svými etapami bude trvat přibližně 40 let! A během této doby bude lid procházet pouští křížem krážem. Bůh stejně tak ví, jak mnoho překážek se Mojžíšovi vyskytne a jak bude lid zarputilý. Proto mu místo toho dává velkolepý slib. Bůh sám půjde s ním. Tomu směl Mojžíš důvěřovat, a to mu ve všech těžkostech, které před ním ještě ležely, dá klid.

Co mohou křesťané čekat od života, který je ještě před nimi? Jedno smějí jistě vědět: Všemohoucí a milosrdný Bůh půjde s nimi. Neboť On má starost o všechny, které nazývá Svými dětmi. A jde s nimi – dnes, zítra a až k cíli.

Denní čtení: Ozeáš 2,1-15; Jakuba 1,9-18

pátek 3 leden

Cokoli děláte, dělejte z duše jako Pánu, a ne lidem.

Koloským 3,23

Nejsou ceněni, a přece se o nich ví

Její pracoviště. Je pořád stejné. Každý den se namáhá, a přece si jí nikdo nevšimne. Všechno, co si přeje, je trochu uznání. Neúnavně se stará o čistotu. Ptá se, zda by bylo někomu nápadné, kdyby podlaha nebyla setřena a okna nevyčištěna.

Jeho pracoviště. Zácpa vozidel na pruhu nákladních vozů je nekonečná. V kabině řidiče není téměř žádné rozptýlení. A hlas vedoucího mu už zase zní v uších. Běda, zboží bude dodáno pozdě.

Její pracoviště. Její dítě trpí od narození těžkým postižením. Péče vyžaduje nejen mnoho času, nýbrž také stále více opotřebovává nervy. Místo uznání za věrnou péči o její dítě sklízí většinou jen neporozumění.

A **vaše** pracoviště v povolání nebo v rodině? Také si žádný nevšimne toho, co děláte? Pak jste v dobré společnosti. Kolik věrných lidí doznalo svému manželovi nebo manželce, že je na ně málo dbáno, natož pak aby byli přiměřeně odměňováni.

Avšak je někdo, který si všímá vaší práce a námahy a jehož uznání povyšuje vaše konání. Je to ten nejvyšší zaměstnavatel, sám Bůh. On registruje každou službu, která je činěna pro Něho, i když si toho lidé nevšimnou. Bůh je Bůh „*poznání, on zvažuje činy... pozvedá chudého z prachu..., aby je posadil se šlechtici a dal jim do dědictví slavný trůn*“ (1. Samuelova 2,3.8).

Kdo svoji každodenní práci koná tak, jako kdyby byla pro Pána Ježíše samého, ten jednou obdrží za svoji námahu zasloužené uznání. To je věčná mzda, která je nekonečně cennější než každá odměna na zemi. Cožpak to není výhled, který se vyplatí?

Denní čtení: Ozeáš 2,16 – 3,5; Jakuba 1,19–27

Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.

1. Timoteovi 1,15

Ježíš Kristus přišel na svět

Před asi 2000 lety se Ježíš Kristus, Boží Syn, stal člověkem. Žil 33 roků v Izraeli, zemřel na kříži a třetího dne opět vstal z mrtvých. O 40 dní později se navrátil do nebe k Bohu, svému Otci. Život Ježíše Krista na zemi tak byl poměrně krátký a jeho smrt byla nadmíru bolestivá. Přesto chtěl k nám přijít! Proč? On sám nám dává odpověď:

Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšné k pokání.“ (Lukáš 5,32) Boží Syn viděl, jak kvůli svým hříchům jdeme nezvratně vstříc božskému trestu. Před tím nás chtěl zachránit. Proto přišel na zem, aby nás volal k pokání a k obrácení.

„Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost.“ (Jan 10,10) Pán Ježíš nám přinesl dar: věčný život. Na kříži zemřel, abychom my – kteří jsme kvůli svým hříchům zasloužili smrt – vírou v něho obdrželi tento věčný život.

„Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.“ (Jan 12,46) Protože jsme se od Boha vzdálili, žijeme v duchovní tmě. Avšak Ježíš Kristus k nám přišel jako světlo, abychom poznali, kdo Bůh skutečně je, a jak nás lidi vidí. Jestliže v Něho věříme, přicházíme ze tmy k Božímu předivnému světlu (srv. s 1. Petra 2,9).

Pozoruješ: Boží Syn přišel, aby tě zachránil! Za tebe dal svůj život. Nechceš Mu otevřít své srdce?

Denní čtení: Ozeáš 4,1-19; Jakuba 2,1-13

neděle 5 leden

Po tomto Josefu z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem – ale ze strachu před Židy tajným – požádal Piláta, by směl odnést Ježíšovo tělo. A Pilát svolil. Šel a sňal jeho tělo. Přišel také Nikodém, který k němu poprvé přišel v noci, a nesl asi sto liber směsi myrhy a aloe.

Jan 19,38.39

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš zemřel. To vojáci viděli. Aby si byli zcela jisti, jeden z nich kopím probodl Ježíšův bok. Vytekla krev a voda jako důkaz, že nastala smrt.

Zatím co Ježíšovo tělo ještě visí na kříži, objevují se dva muži, které nikdo nečekal. Josef z Arimatie a Nikodém. O Josefovi nebyla v průběhu Evangelia ještě zmínka, o Nikodémovi je naproti tomu podána zpráva v kapitolách 3 a 7. Avšak zjevně nejsou ti dva muži až dosud známi jako Ježíšovi učedníci.

Když shrneme, co čtyři Evangelia o Josefovi říkají, vzniká následující obraz: Je bohatý, ctěný radní a dobrý a spravedlivý muž. Je Ježíšův učedník a nesouhlasil s plánem Vysoké rady Židů zabít Ježíše. Ale nedal se poznat jako Ježíšův učedník – možná ze strachu, aby nebyl vyloučen ze synagogy (srv. s kap. 12,42.43).

Avšak ve chvíli, kdy Boží Syn zemřel, dostává Josef odvahy. Vstupuje veřejně na stranu Ukřižovaného – přes blahobyt a vysoké postavení, které často představují překážku. Podobně se chová Nikodém, jenž si vzal k srdci slova, která mu Ježíš řekl při noční návštěvě: „*Musíte se narodit znovu.*“ (kap. 3,7) Zde přichází s cennou směsí masti, a tak ukazuje, jak velmi si Pána Ježíše cení a jak si Ho považuje.

Denní čtení: Ozeáš 5,1-15; Jakuba 2,14-26

pondělí 6 leden

Když spatřili hvězdu, nesmírně se zaradovali. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou. Padli a poklonili se mu.

Matouš 2,10.11

U cíle

Hluboké tajemství obklopuje cestující ze vzdáleného Východu. Odkud přicházejí? A proč? Kdo jim vyprávěl o Izraeli a o zvláštním Králi-Zachránci, o Mesiášovi, který tam je už po staletí očekáván? Matouš nazývá tyto muže „mágy“. Přicházejí z kultury, ve které jsou spolu propojeny astronomie a astrologie. Jsou tedy badatelé a zároveň vykladači budoucnosti?

Jedno je jisté: Nějaká hvězda nebo konstelace hvězd vzbudila jejich pozornost. Leží za nimi dlouhá, namáhavá cesta. Nyní přicházejí do Izraele. V hlavním městě se vyptávají na novorozeného krále a diví se, že tam ještě nikdo o narození krále neví. Je to vše snad omyl? Avšak mágové se nenechávají zmást. V každém případě jim zbožní muži ve městě mohou povědět místo narození velkého Krále: Betlém. Když cestují dále, vidí opět na nebi hvězdu. Zastavuje se nad místem, kde se zdržuje dítě Ježíš s Marií, svou matkou. Prostí lidé, jak se zdá.

Mágové, plni radosti poznávají, že jsou u cíle! Pokorně padají před dítětem na zem, klanějí se a dávají mu vzácné dary. Ve svých srdcích sami bohatě obdarováni, se vracejí zpět do své vlasti. Bůh, živý Bůh, vzbudil touhu mágů a dal jim ukázání, kterému mohli rozumět, zvláštní hvězdu, která jim ukázala cestu k Ježíši Kristu.

Tak Bůh vidí i naše touhy. A když někdo upřímně hledá Boha, Bůh se dá nalézt. Vždy. Neboť Bůh miluje lidi tolik, že poslal svého Syna. Ježíš Kristus je cesta k Bohu.

Denní čtení: Ozeáš 6,1-11; Jakuba 3,1-12

úterý 7 leden

Hle, k pokoji mi byla hořkost nejhořčí. Ty jsi zadržel mou duši od jámy nicoty, protože všechny moje hříchy jsi odvrhl za svá záda.

Izajáš 38,17

Dopis od jednoho čtenáře

„K svým 8. narozeninám jsem v prosinci 1985 obdržel od rodičů album básní. Čekal jsem už napjatě na to, co mi tam rodiče vepsali. Skutečně se zděšením jsem o několik dní později četl to, co můj otec napsal:

„Když tě stihnou rány osudu, nezačni naříkat. Nesmíš zapomenout na slova: Co Bůh činí, dobře činí.“

Těmto slovům jsem vůbec nerozuměl a velmi jsem se mrzel kvůli radě svého otce.

O několik let později, právě když jsem dosáhl dospělosti a vedl jsem divoký a bezbožný život, jsem onemocněl těžkými depresemi. Pokoušel jsem se žít dále svým dosavadním životem. Brzy jsem nebyl ani v stavu jít do práce. Hledal jsem pomoc u lékařů. Neúspěšně. Později jsem hledal uzdravení pomocí alternativních metod a esoteriky, dal jsem za to mnoho peněz a octl jsem se tím ve skutečně začarovaném ďábelském kruhu.

Asi o 17 let později jsem v naprostém zoufalství, a stále ještě nemocný, začal číst Bibli. Prosil jsem Boha o porozumění jeho slovům a směl jsem poznat, že jsem hříšník a že mě mé hříchy od Boha oddělují.

Obrátil jsem se k Bohu a vyznal jsem mu své viny a On mi daroval odpuštění a nový život.

Dnes si jsem jist, že toto utrpení mě vedlo k Bohu a že mé těžké životní okolnosti mě nakonec vedly k tomu, že jsem se stal Božím dítětem. Jsem vděčný, že Bůh tímto způsobem zasáhl do mého života.“

Denní čtení: Ozeáš 7,1-16; Jakuba 3,13-18

středa 8 leden

Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou nás miloval, i když jsme byli mrtví pro svá provinění a pro své hříchy, obživil nás spolu s Kristem.

Efeským 2,4.5

Skokan lesní

Když žáby přezimují, zpomaluje se u nich látková výměna. Mohou přezimovat na zemi nebo ve vodě; když přezimují na zemi, pak tráví zimní odpočinek v kmenech stromů nebo v hromadách listí; když přezimují ve vodě, zdržují se na dně rybníka ve vrstvě bahna, kde je ještě k dispozici kyslík.

Avšak tam, kde jsou normální kruté zimy, to žáby mají těžké. Skokan lesní (*rana sylvatica*) přezimuje tak, že „zamrzne“, a na jaře zase „roztaje“. To se podaří jen málokterým živočichům. Neboť v buňkách zvířete se nachází voda; a když tato voda zmrzne, zvětší svůj objem a buňky prasknou. U skokana lesního jsou však stěny buněk pružné; kromě toho buňky jeho ústředních orgánů obsahují velké množství glukózy (hroznového cukru), která brání zmrznutí. Tak skokan lesní vypadá uprostřed zimy jako úplně zmrzlý. Nedýchá, také srdce netluče. A přece na jaře zase roztaje a procitne obdivuhodným způsobem zase k životu.

Skokan lesní mi připomíná mou změnu stavu. Byl jsem „*mrtvý pro svá provinění a pro své hříchy*“ (v. 1), neschopný nalézt Boha. Nevydával jsem ani známku života a – na rozdíl ke skokanu lesnímu, který může roztát – jsem se sám nemohl zachránit. Byl jsem ztracen, avšak Bůh mě našel; byl jsem mrtvý, avšak On mě oživil (Lukáš 15,32). Slitoval se nade mnou a „*pro velikou svou lásku, kterou mě miloval ... mě oživil spolu s Kristem*“. Jak udivujícím způsobem a zázračně mě změnil!

Denní čtení: Ozeáš 8,1-14; Jakuba 4,1-10

čtvrtek 9 leden

Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího...

Marek 1,1

Evangelium

Evangelium znamená „Dobré poselství“. Přitom se jedná o zcela zvláštní poselství od Boha samého. Obsahem tohoto poselství je vzácná Osoba: Ježíš Kristus, Boží Syn. Bůh použil čtyři pisatele, aby nám podal zprávu o životě Ježíše v slovu a skutku ze čtyř různých pohledů: evangelisty Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

Dnešní verš je úvod k Markovu evangeliu. Marek popisuje Pána Ježíše především jako Služebníka, a zároveň zdůrazňuje, že tento Služebník je Boží Syn.

Ježíš Kristus jednou následujícími slovy vysvětlil svým učedníkům, proč přišel na svět: *„Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“* (Marek 10,45) – Není to veliká věc, že věčný Boží Syn se stal člověkem a žil na zemi, aby sloužil nám lidem?

Proč byla tato „služba“ nutná? Protože Ježíš Kristus tím chtěl ukázat, že Bůh lidi miluje. On je milosrdný Bůh, který rád pomáhá. Chce vysvobodit lidi z jejich bíd.

A přesně to je poselstvím evangelia: Ježíš Kristus k nám přišel, aby činil dobře a uzdravoval. Neúnavně se ujímal těch, kteří potřebovali pomoc. Ba ještě více: Chtěl nás zachránit od našich hříchů, aby nás smířil s Bohem a daroval nám naději, jdoucí až za smrt. Proto se nechal přibít na kříž a trpěl a zemřel zástupně za cizí vinu. Tím prokázal všem, kdo v Něho uvěří, tu největší službu.

Denní čtení: Ozeáš 9,1-17; Jakuba 4,11-17

pátek 10 leden

I zjistíš, že tvůj stan je v pořádku, když navštívíš pastvinu a nic nebudeš postrádat.

Jób 5,24

Domov

Tak si představujeme nedotčenou rodinu a krásný domov: byt, ve kterém je vše, rodiče a děti, kteří spolu žijí v souladu a jsou zajedno. Žádná nouze, žádné problémy, žádný rušivý tón.

Tak nějak si to asi představoval také Holanďan Vincent van Gogh (1853-1890), když maloval, jak sám říká, jeden ze svých nejlepších obrazů: „Vincentova ložnice v Arles“ z roku 1888. Vidíme malý pokoj, lůžko, noční stolek, židli, vše namalováno v teplých a zářivých barvách. Dřevěná podlaha, stěny a jednoduchý dřevěný nábytek vyvolávají dojem klidu a náležitosti k půdě. Také van Gogh snil o harmonickém rodinném životě – avšak splnění jeho snu mu nebylo během jeho života dopřáno.

Možná, že vy i já máme také nějaký sen – a snad se ani náš sen neuskuteční. Nemáme krásný byt, krásný dům, nebydlíme ve vytoužené krajině a žádaném susedství. A chybí nám potřebné peníze, a láskyplné soužití už dávno neznáme. Jsme nemocní nebo se onemocnění bojíme, anebo nás znepokojuje naše stárnutí. Zřídka kdy je všechno dokonalé a spokojeni také nejsme (téměř) nikdy.

I Ježíš Kristus mluví o příbytcích, o příbytcích v domě svého Otce. Ale ty nejsou žádný sen, nýbrž skutečnost. Neboť On zaslíbil, že je připraví, když se vrátí do nebe. A pokračuje: „*Opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem.*“ (Jan 14,3) Takové bydlení u Něho a s Ním bude zcela jistě nepředstavitelně krásné!

Denní čtení: Ozeáš 10,1-15; Jakuba 5,1-6

sobota 11 leden

/Bůh říká:/ Dal jsem se poznat těm, kdo se na mne nevyptávali, dal jsem se nalézt těm, kdo mne nehledali.

Izajáš 65,1

Nečekaný nález

Před několika lety se jeden mladý muž v Německu věnoval svému koníčku: Pomocí kovové sondy hledal historické předměty v zemi. Když se dvěma přáteli už sedm hodin hledal bez úspěchu, kývala se jeho sonda už jen bezútěšně sem a tam – a tu náhle narazila! Rychle sáhl po rýči a odkryl něco, co považoval za zahradní plot. Ve skutečnosti se jednalo o skládací židli z 5. století. Pod ní leželo téměř 100 antických předmětů, jejichž celková cena byla kolem půl milionu Euro. „Žádný nález nemůže být náhodnější,“ řekl nálezce.

O „náhodném nález“ podává zprávu také dnešní verš z Knihy proroka Izajáše ve Starém zákoně. Tento verš cituje apoštol Pavel ve svém Dopisu Římanům v Novém zákoně, aby jasně ukázal, že existuje poklad, který může najít každý člověk, o kterém ale žel mnozí nic netuší. Tímto „pokladem“ je Boží nabídka, že každý, kdo uvěří v Pána Ježíše Krista, dostane odpuštění svých hříchů a věčný život. Tato nabídka spasení platí dnes všem lidem bez výjimky – a to je vše jiné než samozřejmé. Neboť ve Starém zákoně byly nežidovské národy „bez Krista“, neměly „žádnou naději“ a byly „bez Boha“ (Efeským 2,12).

Kromě toho ten mladý muž ze Speyeru dostal podmíněný a peněžní trest, protože si svůj nález nejdříve půl roku ponechával, dříve než ho prodal úřadům.

Na rozdíl od něho nemusí nikdo, kdo vírou v Pána Ježíše obdržel věčný život, tento „poklad“ někdy zase odevzdat. – Jaký to je nález!

Denní čtení: Ozeáš 11,1-11; Jakuba 5,7-12

neděle 12 leden

Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli je s těmi vonnými věcmi do Iněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. Na tom místě pak, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nový hrob, v němž ještě nebyl nikdo pochován. Tam kvůli židovskému dni přípravy Ježíše položili, neboť hrob byl blízko.

Jan 19,40-42

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pro vůdce lidu je důležité, aby ukřižovaní nezůstali přes noc na kříži, protože podle jejich zákona to bylo zakázáno (srv. s 5. Mojžíšovou 21,23). Zároveň by si přáli, aby Ježíšovo tělo bylo odstraněno spolu s mrtvolami zločinců. Ale Bůh drží svoji ruku nad svým Synem: Dva odvážní učedníci se láskyplně starají o Ježíšovo pohřbení: radní Josef z Arimatie a farizeus Nikodém. Připraví vše podle židovského zvyku, aby Ježíšovo tělo mohlo být po uplynutí soboty s konečnou platností nabalzamováno a pohřbeno. Avšak už nyní má být Ježíš vložen do hrobu, který si Josef dal vytesat (Matouš 27,59.60).

Tím se naplňuje Izajášovo proroctví, které v té chvíli je už staré přes 700 let: „*A určili mu hrob mezi ničemy, ale byl s bohatým ve své smrti, protože se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.*“ (Izajáš 53,9)

Evangelista Jan se zmiňuje o tom, že hrob byl nový – ještě nikdo v něm neležel. Tato informace není nikterak podružná! Skladatel žalmů David píše, že Hospodin nedovolí, aby „*jeho zbožný viděl porušení*“ (Žalm 16,10 – elb. př.). Je udivující, jak úplně se zde toto biblické slovo naplňuje: Svaté tělo Ježíše samotné nepodlehne ani na vteřinu procesu porušení a ani zevně nepřijde do styku s ničím porušujícím se.

Denní čtení: Ozeáš 12,1-15; Jakuba 5,13-20

pondělí 13 leden

A dveře byly zavřeny.

Matouš 25,10

Poplach na dovolené

13. ledna 2018: Právě jsem na dovolené na Havaji, když ráno v osm hodin se na všech mobilních telefonech objeví zpráva: „Rakety dlouhého doletu letí na Havaj! Ihned vyhledejte úkryt! To není žádné cvičení!“

Žádné cvičení? Je to vážné? Pak nezbývá nic, než začít (kde jsou jen mé bermudy) ... Otevřít dveře (proč to trvá tak dlouho?) ... Dotaz na recepci (proč tu nikdo není?) ... Odměřenými kroky (proč ne raději vytrvalým během?) vyhledat sklep. Mohla by to přece být skutečně vážná věc! Neboť ve vztazích k Severní Koreji vzniklo napětí – a Havaj leží přibližně na poloviční cestě mezi oběma zeměmi. A přece je to zbytečný poplach! Ale velmi realistický. Kdyby to byl test, Havaj by neobstála.

Také mnoho lidí prožije velmi osobní poplach: lehkou mrtvici nebo infarkt; nehodu, při které nebyl naštěstí nikdo vážně zraněn. Je to podobné cvičnému poplachu, test. Avšak jak by to vypadalo ve vážném případě?

V novinách stálo: „Havaj by ve vážném případě neobstála.“ Obstál bych já v mém osobním vážném případě? Postaral jsem se předem a myslel jsem na všechno? Rozumějte mi, nemám zde na mysli lékařskou péči nebo dědické řízení. Myslím na smrt, na Boží úsudek ohledně mé věčné existence. Anebo také na to, že Ježíš Kristus opět přijde, a potom budou dveře k Němu pro mne zavřeny.

Ty dveře jsou ještě otevřené, ještě k Němu může přijít každý, kdo chce. Jak je dobré, když na Havaji se po tomto cvičném poplachu každému stalo jasným, jak vážný je skutečný případ! A jak je dobré, když dnes lidé předem učiní opatření pro vážný případ v životě!

Denní čtení: Ozeáš 13,1-15; Přísloví 1,1-7

úterý 14 leden

Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, jeho věrnost je pavézou i štítem.

Žalm 91,4

Jestřáb

Známý anglický kazatel C. H. Spurgeon jednou jako příklad vyprávěl následující příběh:

Jestřáb se vznáší ve vzduchu. Jeho ostré oči objevily na zemi několik kuřat. Kvočna vidí ve výši siluetu dravce a vydává ihned varovné volání. Její kuřátka, která netuší nic o hrozícím nebezpečí, rozumí volání matky a vidí, jak se kvočna s roztaženými křídly přimyká k zemi. Přitom stále volá, dokud kuřátka jedno po druhém nepřispěchají a neukryjí se pod jejími křídly.

Nyní jestřáb už nevidí žádné kuře. A v případě, že by se odhodlal napadnout potenciální kořist, musel by nejprve přemoci kvočnu, pod jejímiž křídly jsou kuřátka bezpečně ukryta.

„Toto ukrytí,“ píše Spurgeon, „je ilustrace víry. Zde je Kristus, Spasitel, a já se ukryju za Ním. Boží spravedlnost musí udeřit hříšníka, nebo někoho, kdo je schopen a ochoten trpět místo hříšníka.“

Ten, kdo je „schopen“ a „ochoten“, je Ježíš Kristus, Boží Syn. „Schopen“ proto, že On jako jediný byl bez hříchu a nikdy neudělal ani jeden hřích (1. Janův 3,5; 1. Petrův 2,22). „Ochotný“ proto, že z lásky poslouchal svého Boha a Otce, který měl plán zachránit hříšníky.

Ten, kdo vírou v Pána Ježíše „vklouzl“ pod tato křídla, obdrží věčný život a ví, že je ukryt v této době i pro věčnost.

Denní čtení: Ozeáš 14,1-10; Přísloví 1,8-19

středa 15 leden

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda, i Život.“

Jan 14,6

Ježíš je odpověď

Okolo nás je stále větší zmatek a tma. To, co včera bylo ještě samozřejmé, se dnes zpochybňuje. Ani vedoucí osobnosti už nemají žádné ideje ohledně toho, co se má dělat. Mnoho cest prý vede do Říma, avšak žádná skutečně nevyhovuje. Neboť už nejsou žádné absolutní pravdy – všechno je relativní. Život je křeč mezi tlakem a požitkem, mezi stresem a uvolněním. Jak je dobré, že u Boha tomu je jinak.

Ježíš je cesta. Když už nevidíme žádné východisko, pak je tu On. Když nemáme žádnou perspektivu, pak On je pro nás ukazatelem cesty a pevným bodem. Tam, kde jsme bez idejí, má On řešení. Neboť On sám je cesta. Cesta k Bohu.

Ježíš je pravda. Když nám v postfaktické společnosti hrozí, že zmizí základ, pak je v jedné Osobě stále ještě k nalezení absolutní pravda: v Ježíšovi. On chce, abychom měli podíl na této pravdě, abychom si ji takřikajíc přivlastnili. Jeho cílem je, abychom rozuměli Božím úmyslům a myšlenkám a abychom podle nich řídili svůj život. To dává opravdovou oporu!

Ježíš je život. Když vše kolem nás ztuhne a je mrtvé, pak můžeme v Ježíšovi nalézt „kvetoucí život“. Takový život je mnohem více než tučné bankovní konto nebo krásný dům – naplněný život je smysluplný život, který směřuje k cíli! A ten je možné najít jen v Ježíši Kristu.

Ježíš Kristus je odpovědí na otázky, které se nás dotýkají. Neboť v Něm je možné najít to, co v tomto světě nadarmo hledáme. Všechno, co musíme učinit, je svěřit se Mu! Avšak často Ho odmítá naše pýcha – zatím co všechno ostatní v nás volá po vykoupení...

Denní čtení: Jóel 1,1-20; Příklad 1,20-33

Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

Jan 6,37

Je to dar, nebo se toho musí docílit? (1)

Olga bydlí daleko, uprostřed Ruska. Má problém: Pije. Její soused, její přítelkyně a také Igor, její muž – ti všichni to vědí. Ona sama to ví také. Avšak nemůže toho nechat.

Olga je z toho nešťastná a často nedokáže sama sebe snést. Někdy se sobě opravdu oškliví. Jednoho dne slyší, jak jeden kazatel předčítá z Bible: „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3,16) Slyší, že slůvkem „každý“ je také skutečně míněn každý: také ten, kdo je závislý na alkoholu nebo zabil nějakého člověka. **Každý** – i ten největší zločinec!

Něco takového ještě nikdy neslyšela. Je možné, že Bůh miluje i ženu, jako je ona? Mluví o tom s kazatelem, otevírá Bohu své srdce, vyznává Mu své hříchy a zakouší, že On jí odpouští.

Je šťastná a vypráví to svému muži. Avšak ten potřese hlavou a řekne: „Ne, ne, Olgo, tak jednoduše to nejde! Nebe nedostaneš darované. Musíš se snažit, abys tam přišla!“ I když mu Olga ukazuje jmenované místo Bible, Igor si trvá na svém. Člověk nemůže být zachráněn takovým jednoduchým způsobem, ale musí pro to už sám něco udělat!

Možná, že se jako Olga nedokážete zbavit nějakého určitého hříchu. Možná, že jste ale dobří a rozumní jako Igor a jste přesvědčeni, že jeho námitka je správná. Je jedno, **kdo** jste a **jací** jste. Slovem „každý“ je skutečně míněn „**každý**“, a čteme: „*Toho, kdo ke mně přijde*“ – to je vše. Není tu žádný jiný předpoklad!

Denní čtení: Jóel 2,1-17; Přísloví 2,1-8

pátek 17 leden

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru, a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.

Efeským 2,8.9

Je to dar, nebo se toho musí docílit? (2)

Olga vyznala Bohu své hříchy a zakusila, že On jí odpustil. Její muž Igor je ale přesvědčen, že člověk nemůže přijít do nebe tak jednoduše – přece se musí o to sám snažit. Olga ho nemůže přesvědčit, ale modlí se za něho.

Jednou večer chce Igor donést vodu ze studny v jejich vesnici. Přitom uklouzne a spadne do ní. Nahlas křičí: „Ó Bože, zachraň mě!“ Olga slyší volání o pomoc. Rychle donese provaz, aby ho vytáhla – avšak náhle opět provaz pouští, takže Igor padá do vody. Prská, lapá po dechu, vynořuje se a křičí: „Co to Olgo, děláš? Chceš mne zahubit?“

„Ne,“ volá v odpověď, „ale ty jsi tak těžký, že to nedokážu. Nemůžeš se snažit a vylézt sám?“

Krátkou chvíli je ticho, pak Igor volá: „Olgo, vždyť já se sám nemůžu zachránit – to musíš přece udělat ty! Prosím, přiveď pomoc a rychle mě odtud vytáhni!“ Olga jde, přivede pomoc a o málo později je Igor zachráněn.

Ten pád otvírá Igorovi oči. Porozuměl, že je hříšník. Avšak nechtěl se nechat zachránit, protože se domníval, že pro to musí něco udělat sám. Nyní rozumí, že ke své vlastní záchraně nemůže nic přidat. Někdo jiný to musí udělat – a to cele!

Je jedno, zda vy se jmenujete Olga nebo Igor, zda jste jako Olga svázaní svou závislostí nebo zda argumentujete jako Igor. Ani vy nemůžete ke své záchraně nic přidat. **K záchraně dochází skrze milost – je to dar, Boží dar pro každého, kdo uvěří v Ježíše Krista.**

Denní čtení: Jóel 2,18-3,5; Přísloví 2,9-22

Rozhodl jsem se také já, když jsem vše znovu pečlivě prošel, že ti to po pořádku vypíši ..., abys plně poznal spolehlivost těch věcí.

Lukáš 1,3.4

Spolehlivost těch věcí

Mějme za to, že někdo ještě dobře nezná Bibli. Ví, že to je stará kniha, a proto očekává, že se zde setká s mýty a pohádkami. Ale chce si otevřeně a upřímně sám vytvořit úsudek. Proto se ponoří do biblické doby a prohledává ji jako dalekohledem. Počítá s tím, že při svém přezkušování objeví vymyšlené a zfalšované věci – avšak děje se pravý opak!

Čím více zkouší, čím více se dotazuje dějin, geologie a archeologie, tím jasnějším a zřetelnějším se mu stává to, že v Bibli má co činit s fakty a spolehlivými zprávami. Císař Augustus a Pontský Pilát jsou stejnou skutečností jako sečtení římského lidu a trest ukřižování. A lidé Bible nejsou pohádkově proměněni, nýbrž mají své chyby a slabosti – jako lidé dnes. Poznává, že životní prostředí je popsáno spolehlivě a že život a smrt Ježíše Krista lze lokalizovat jako historickou událost prvního století na Blízkém východě.

Poznává „spolehlivost těch věcí“, zároveň ale také zjišťuje, že Ježíš Kristus není jen nějaká osoba v dějinách, nýbrž že On je také věčný Boží Syn. Že Bůh Ho poslal na zem, „*aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16), a každý „*aby se obrátil od tmy do světla*“ a „*obdržel odpuštění hříchů*“ (Skutky 26,18).

Poznává, že nyní se musí rozhodnout **pro**, anebo **proti** Ježíši Kristu ...

Denní čtení: Jóel 4,1-21; Přísloví 3,1-18

neděle 19 leden

Prvního dne týdne přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a uviděla kámen odvalený od hrobu. Běžela tedy a přišla k Šimonu Petrovi a k druhému učedníkovi, kterého měl Ježíš rád, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“

Jan 20,1.2

Myšlenky k Evangeliu Jana

V neděli ráno Marie Magdalská, žena, kterou Ježíš osvobodil od sedmi démonů, vyhledává hrob svého dobrodince. Byla přítomna už při Ježíšově ukřižování a vložení do hrobu a všechno dobře sledovala. Z vypravování druhých evangelistů lze zjistit, že nepřišla **sama**, ale byla doprovázena několika ženami. Avšak v našem Evangeliu je světlo zaměřen na Marii Magdalskou; její postoj je příkladný pro všechny, kteří poznali Ježíše Krista jako svého Zachránce.

Ženy vyhledaly Ježíšův hrob, protože chtěly Ježíšovo tělo pomazat podle židovského zvyku. Avšak je to jinak, než očekávaly: Hrob je otevřen a zemřelý už není vidět. Marie Magdalská běží zděšena a se zklamáním pryč; musí to oznámit vůdčím učedníkům: Petrovi a – jak máme za to – Janovi.

Co se stalo? Přemístili ti, kteří pohřbívali, Ježíšovo tělo poté, co je v časové tísní předběžně vložili do nového hrobu? Ne, Marie si spíše myslí, že ve hře mohli mít ruce Ježíšovi protivníci. Ovšem nemyslí na možnost, že Ježíš by mohl vstát. Avšak s jakou uctivostí mluví o zemřelém – Stále ještě Ho nazývá svým Pánem! Její celé srdce visí na Něm; chce mu zůstat věrná.

Jak velmi si Bůh cení této Mariiny lásky a věrnosti, můžeme poznat z toho, že On nám tuto událost sděluje ve svém Slovu.

Denní čtení: Ezdráš 1,1-11; Přísloví 3,19-35

pondělí 20. leden

Někdo má přátele ke své zkáze, ale některý přítel přilnul víc než bratr.

Přísloví 18,24

Mnoho „přátel“

Od té doby co jsou na internetu sociální sítě se to takhle s „přáteli“ má. Nejpozději, když jsi připojil stého, by ti mělo být jasné, že tvými přáteli všichni ti lidé být nemohou. Zveřejňují obrázky svých oblíbených jídel, oznamují ti, kde právě slavili nebo píšou o jezevčíkovi od vedle.

Když je však někdo opravdu na dně, tak je to skrze tento kanál sotva slyšet. Dát „přátelům“ zprávu o skutečném stavu svého života může být nepříjemné. Představ si jen, kdo všechno by to mohl číst ...

„Člověk mnoha přátel zahyne!“ Je to, jako by pisatel před 3000 léty již něco věděl o Facebooku, Instagramu atp. Bible ale není nějaký dočasný příspěvek na Twitteru, nýbrž věčné Boží slovo. Zůstává aktuální a ukazuje nám, jak si i dnes stojíme.

Šalomounův výrok našťestí pokračuje dále: „Je jeden, který miluje a je oddanější než bratr.“ Ten jeden je Ježíš Kristus, Boží Syn. On ti dokázal svou lásku, když na kříži dal za tebe svůj život. On tam zemřel, aby vyřešil problém tvého hříchu.

Začni Mu důvěřovat, kontaktuj Ho skrze modlitbu. Vyznej Mu své hříchy a věř, že On ve své smrti za ně nesl trest. Tak dojdeš šťastného vztahu s Ním a zakusíš, že Ježíš Kristus je mnohem více než dobrý přítel. V Něm mají věřící pokoj a velkolepou budoucnost v nebi. On sám je již tam a čeká na ten okamžik, kdy všechny vykoupené vezme k Sobě, a bude s nimi sdílet svou radost.

Kdo poznal lepšího přítele?

úterý 21. leden

Jeho [Boha] věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět.

Římanům 1,20

Realita

Existuje objektivní realita? Přesvědčení zastánci filozofie takzvaného sociálního konstruktivismu by na tuto otázku řekli ne, neboť jsou názoru, že člověk si uspořádaný svět „konstruuje“ skrze vlastní zkušenost, pozorování a komunikaci, tak aby se v něm mohl vyznat.

Kdo čte Bibli, ten poznává všemohoucího Boha a Jeho Syna Ježíše Krista. Tento Bůh není „vykonstruovaný“, nýbrž je živý Bůh, který se dal poznat různými způsoby. Několik příkladů:

- Stvoření, které nás obklopuje nám jak ve velkých tak i malých věcech ukazuje nepředstavitelnou Boží moudrost a moc. (viz. Římanům 1,20)
- Hřích, zlo, které mají rozmanité podoby: lež, krádež, manželská nevěra, násilí, urážení, pýcha ... při tom zjišťujeme, že toužíme po spravedlnosti a pokoji, a zároveň tušíme něco z Boží svatosti a spravedlnosti.
- Existence izraelského národa, který i přes všechno pronásledování po staletí dodnes nevyumřel a v dějinách světa zaujímá důležité místo, nám zjevuje Boží věrnost a péči.
- Ježíš Kristus žil na zemi, zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Tyto skutečnosti nám zjevují Boží lásku a milosrdenství. *„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“* (Jan 3,16 BK)

středa 22. leden

Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději.

Jeremjáš 29,11

Živá naděje

Když na počátku roku 2021 byly nasazeny první očkovací látky proti Covid-19 a začalo pravděpodobně největší očkování v historii lidstva, vzešla naděje, že nyní by koronavirová pandemie mohla být překonána. Žádný člověk nemůže skutečně žít bez naděje! Abychom nebyli drceni strachem a starostmi však bezpodmínečně potřebujeme naději, která se zakládá na spolehlivém základě, která by nás nezklamala. Ale je vůbec nějaká taková jistá naděje? Ano, verš pro dnešní den tuto naději vyjadřuje. Bůh chce pro nás to nejlepší! On se nestará jen o naše vezdejší a časné, nýbrž On nám chce také dát šťastnou budoucnost – po smrti. Proto poslal Svého Syna Ježíše na zem. Boží Syn se stal Člověkem a vše v Jeho životě bylo jedinečné: jeho zázračné činy stejně tak jako jeho milosrdenství vůči všem, kteří u Něj hledali pomoc.

Avšak šlo o mnohem víc: „*Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho.*“ (1. Jan 4,19 BK) My máme žít! Tím není míněn jen náš život na zemi. Míněn je ten věčný život, taková kvalita života, která zaručuje štěstí a radost navždy, také při nemoci nebo po smrti.

To je nepochopitelné! Bůh nám nabízí život ve Své společnosti, který nikdy neskončí, život, který má svůj vrchol ve věčné slávě, v nebi. Tuto jistou naději však mohu mít, jen když se Ježíš Kristus stane mým osobním Spasitelem. Víra v Něho, v Jeho smrt a Jeho zmrtvýchvstání je klíč k živé naději, která nikdy nezklame.

Není spravedlivého, není ani jednoho, není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.

Římanům 3,10–12

Spravedlivý Boží úsudek

Co Bůh soudí o lidech? Dříve než o tom budeme rozjímat, měli bychom zohlednit následující: Bůh jako Stvořitel má právo od svého stvoření očekávat, že Mu budou vděční a že Ho budou slavit. My lidé jsme se však nezachovali tak jak by náleželo, ale naopak – my jsme se vůči Bohu provinili.

Podívejme se tedy, jak tu věc vidí Bůh:

- *Ani jeden nežil spravedlivě.* To není otázka jednotlivých správných skutků, nýbrž života, který by byl zaměřen na Boha a Jeho nařízení. Kdo by mohl zpochybnit, že nejednal vždy tak, jak to od něho Bůh chtěl?
- *Ani jeden nehledal Boží čest.* Místo toho jsme učinili středem sami sebe. Toužili jsme po uznání sebe samých a činili jsme naši vlastní vůli.
- *Všichni se odchýlili.* V Bibli nám Bůh dal jasné směrnice pro náš život. Avšak dbali jsme na ně a drželi jsme se jich? Ne, nýbrž vědomě jsme se od této směrnice odchýlili.
- *Všichni zhřešili.* Nikdo z nás se nemůže zprostit obžaloby. My všichni musíme uznat, že jsme živilí nečisté myšlenky, vyslovili hněvivá slova a dopustili se zlých skutků.

Kdyby nám Bůh neučinil nabídku milosti, Boží slávy by nedosáhl nikdo z nás: Protože Bůh vykonal spravedlivý rozsudek na Ježíši Kristu, stal se On naším Vykupitelem. Kdo přijme tohoto Vykupitele jako svého zástupce, toho Bůh obžaloby sprostí. A také v tom se Bůh prokazuje jako spravedlivý.

pátek 24. leden

Každý, kdo by vzýval Pánovo jméno, bude zachráněn.

Římanům 10,13

Spasení – co to znamená?

Pro nebe a věčnost může být spasen každý člověk. Z této Boží nabídky není vyloučen nikdo. Chudí i bohatí, vážení i ti kteří jsou na okraji společnosti – všichni mohou být skrze osobní víru v Ježíše Krista spaseni. Není také žádného člověka, který by toto spasení nepotřeboval. Bible říká, že všichni zhřešili, a proto jdou vstříc Božímu soudu (Římanům 3,23). Proto vás Bůh vyzývá: obraťte se a věřte ve Spasitele, abyste nedošli zatracení.

Jak se může člověk zachránit? Tím, že volá k Pánu Ježíši, který jednou zemřel na kříži za hříšníky, o tři dny později vstal z mrtvých a nyní žije v nebi. Bible vyzývá: „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn*“ (Skutky apoštolů 16,31). Kdo se k Němu s vírou obrátí a přijme Ho za svého Spasitele, ten bude Bohem omilostněn. Už se nemusí obávat žádného trestu, protože Ježíš Kristus v Božím soudu zaujal jeho místo.

Toto spasení má časné i věčné důsledky. Skrze osobní víru v Pána Ježíše se dostáváme do spořádaného vztahu s Bohem a učíme se Ho znát jako našeho Otce. A mimo to vlastníme pevnou naději: Z Bible víme, že budeme věčně u našeho Spasitele v nebi (Jan 14,2.3).

sobota 25. leden

Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha. Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Matouš 5,6-9

„Ty potřebuješ pokoj!“

Spravedlnost a pokoj – to jsou hlavní témata v kázání Ježíše Krista na hoře. Tato významná slova Ježíše Krista bychom si jednou měli přečíst souvisle, jednak aby na nás působil každý jednotlivý výrok a na druhou stranu aby se nám dostalo uceleného pohledu.

Spravedlnost a pokoj – také o to jde při mnoha protestních akcích v dnešní době. Avšak nestává se příliš často, že pokoj je prosazován právě skrze pravý opak: tedy skrze násilí? A nezapomíná se přitom, že Boží požehnání je zaslíbeno pouze těm, kteří mají „čisté srdce“?

Jeden křesťan vypráví: Na hlavním nádraží v M. mi jde naproti jeden mladík. Nabídnutý spisek ale odmítá. Po půl hodině se však setkáváme opět. „My už se známe; je dobře, že se setkáváme ještě jednou.“ Zůstává stát. Vypadá špatně: pravý ušní lalůček, tam kde dříve visela náušnice je roztržený. „Co se ti stalo?“ – „To mi natrhla policie. Přijel jsem extra ze Saarbrückenu, abych protestoval proti bezpečnostní konferenci. A přitom došlo k potyčce s policií.“

„Víš ty, co potřebuješ? Ty sám potřebuješ pokoj. Pokoj s Bohem. Ten, který lze získat jen skrze Ježíše Krista. V Něm je bezpečí před věčným Božím soudem. Jdi se svými hříchy, tak jak jsi, k Ježíši, Spasiteli. On ti odpustí.“

Hovořili jsme ještě delší chvíli. „Přeci jen jsi ze Saarbrückenu nepřijel do M. nadarmo.“ – „To souhlasí.“

neděle 26 leden

Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Běželi oba spolu, ale ten druhý učedník běžel napřed, rychleji než Petr, a přišel ke hrobu první. Naklonil se dovnitř a uviděl tam ležet plátna, ale dovnitř nevstoupil. Potom přišel také Šimon Petr, který šel za ním. Vešel do hrobu a uviděl tam ležet Iněná plátna, avšak šátek, který byl na Ježíšově hlavě, neležel se Iněnými plátny, nýbrž byl svinut zvlášť na jednom místě.

Jan 20,3-7

Myšlenky k Evangeliu Jana

Marie Magdalská pověděla Petrovi a „tomu druhému učedníkovi“, že Pán už neleží v hrobě. Petr – je on nyní skutečně ten správný, na koho se obrátit? Cožpak nezapřel Pána? Ano, ale Petr není Jidáš! Petr svého skutku hořce litoval a zůstal v kruhu učedníků. Spolu s Janem se nyní vydává na cestu, aby si sám udělal obrázek. Zřejmě si ani oni nevzpomínají na Ježíšova slova, že po třech dnech vstane.

Zpráva o prázdném hrobu uvádí ty dva muže do pohybu; běží nyní o závod. Jan je rychlejší než Petr, a konečně je také z těch dvou mladší. Avšak proč je zde o tom vůbec zmínka? Nemá být jasně ukázáno, že Jan si zvlášť cenil Ježíšovy lásky a opětoval ji? Petr naproti tomu zanechává sklíčený dojem. Od svého zapření ještě nemohl s Pánem mluvit. Na druhé straně se Petr ukazuje smělým a „překonává“ Jana tím, že vchází do hrobu.

Vše vyhlíží spořádaně a uklizené. K tomu je nápadné, že potní šátek je svinut samotný odděleně. Jaký je to jasný poukaz na to, že Ježíš nebyl vzat tajně a ve spěchu nepřáteli ani přáteli! Pořádek v hrobě ukazuje na to, že On vstal!

pondělí 27. leden

Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce.

Žalm 119,105

Biblické odpovědi na často kladené otázky

Kde najdu věčný život? Ježíš říká: *„Zkoumáte Písma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně.“* (Jan 5,39)

Co říká Bible o onom světě? *„A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom bude soud“* (Hebrejům 9,27).

Co musím činit, abych tomuto soudu unikl? *„Ať ničema opustí svou cestu a zlý člověk své úmysly, ať se navrátí k Hospodinu, a on se nad ním slituje – k našemu Bohu, protože je připraven mnoho odpustit.“* (Izajáš 55,7) A: *„Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn“* (Skutky 16,31).

Přijímá Bůh každého člověka, bez ohledu na jeho minulost? *„Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“* (Římanům 5,8) A Ježíš říká: *„Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.“* (Jan 6,37)

Dobré skutky, to k zajištění věčného života nestačí? *„Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.“* (Efeským 2,8.9) *„[Bůh, náš Zachránce] zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství“* (Titus 3,5).

Může si být člověk jistý, že má věčný život? *„Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.“* (1. Jan. 5,13)

úterý 28. leden

Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, nýbrž nemocní. Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšné k pokání.“

Lukáš 5,31.32

Před jídlem umýt ruce!

To nám důrazně přikazovali naši rodiče a my jsme to zase říkali našim dětem: „Před jídlem si umyjte ruce!“, nebo „Když vstoupíte do domu, tak si zujte své špinavé boty!“ A i jako dospělí často přemýšlíme takto: když má přijít návštěva – uklízíme a oblékáme si pěknější věci; při rozhovorech s přáteli nebo kolegy v práci nebo v žádostech o zaměstnání chceme vypadat dobře. Děláme to ze slušnosti nebo proto, že chceme před ostatními vypadat lépe.

Mnozí lidé věří, že u Boha platí stejný princip: Jen pokud se před Ním budou dobře prezentovat, tak k Němu mohou přijít! A tak se namáhají: Pokouší se dodržovat desatero; činí dobré skutky; postí se; modlí se; věnují se dobrovolnictví nebo dávají dary. A očekávají (nebo doufají), že Bůh je pak přijme.

U Boha je to však docela jinak! Když před 2000 lety žil Ježíš Kristus, jedl s celníky a hříšníky a staral se o slabé a nemocné. Dělal to, protože chtěl vyzvat hříšníky k pokání. Ano, On přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno. (Lukáš 19,10) Abychom dnes k Němu mohli přijít, nemusíme se namáhat před Bohem vypadat lépe ani my (to by se nám tak jako tak nepodařilo)! Ne, my smíme přijít, takoví jací jsme!

Ke svému spasení nemohu ničím přispět, nemohu se sám dobře postavit před Boha – naopak, před Ním jsem vinen. Avšak když se před Ním otevřu a vyznám Mu svou vinu a nepravost, potom mě očistí a mou vinu mi odpustí. (1. Jan. 1,9)

Ten, kdo chodí v spravedlnosti a mluví, co je správné; ... kdo zavírá uši, aby neslyšel o prolití krve, a přivírá oči, aby se nedíval na zlo. Ten bude přebývat na výšinách, skalní pevnosti budou jeho nepřístupným hradem. Bude mu dáván chléb a voda mu nevyschne.

Izaiáš 33,15.16

Spamy

Kdo je odkázán na elektronickou poštu, ten by mohl vyprávět, jak obtěžující je nevyžádaná pošta, která zahlcuje e-mailovou schránku. Takovéto nevyžádané zprávy jsou označovány jako spamy. Většina poskytovatelů e-mailových účtů má proto integrované filtry nevyžádané pošty, které zachytí alespoň část příliš obtěžující e-mailové reklamy a nebezpečných virů.

K záplavě nežádoucích nebo dokonce škodlivých informací a obrázků však v našich životech dochází i jinak. A nemá-li být náš vnitřní člověk zle ovlivňován tak se také ani zde nemůžeme odříct nějakého filtru. Neboť vše, čemu otevřeme své smysly, bude mít určitý vliv na náš život. Proti zlu tedy musíme zaujmout rozhodné postavení a zavírat před ním naše oči i uši. Bůh však těm, kteří to dělají, zaslibuje, že naleznou jistotu a bezpečí na „skalních pevnostech“ a bude je provázet Jeho požehnání (viz dnešní verše).

Mnozí se pokoušejí obrátit ke zlu zády, ale nedaří se jim to. V čem to spočívá? – Hříšný člověk k tomu sám v sobě nemá vůbec žádnou sílu. Tomu musí nejprve předcházet do základů jdoucí změna v nitru. Ježíš Kristus to nazývá „novým narozením“: Kdo je obrácen k Bohu a věří v Ježíše Krista, obdrží nový život a kromě toho ochotu a sílu, jednat podle Boží vůle.

Toto praví Hospodin: ... Což je má ruka příliš krátká na vykoupení? Nebo snad ve mně není síla k vysvobození?

Izajáš 50,1.2

Záchranný prostředek pro trosečníky

Roku 1870 si nechal kapitán J. B. Stoner patentovat bizarní vynález: „nový nebo vylepšený oblek pro záchranu života ve vodě s vybavením“. Tento oblek z gumy měl pojmout kompletně oblečeného člověka. Trosečníka měl na hladině držet korkový pás a současně ho i zahřívat, zatímco olověné závaží na nohou mělo držet jeho tělo ve svislé poloze. – Vyzkoušel vůbec tento oblek Stoner někdy sám na sobě?

Stoner připevnil k obleku malou bójku se světelnými signály, světlicemi a vlajkou. Těmi měl trosečník upozornit na sebe a svůj nouzový stav. V dalším zásobníku chtěl kapitán uchovat pitnou vodu, potraviny, cigarety, fajfku s tabákem a také něco ke čtení. Je přirozeně dobře, když se člověk připravuje na nouzový stav, ale tento „záchranný prostředek“ je vážně k smíchu.

Nouzový stav! – Kdyby na něj v našem životě došlo, jsme na něj připraveni? K čemu se upínáme, když loď našeho života ztroskotá na zrádném útesu? Na co spoléháme? Možná na vlastní sílu, která nás doposud nezklamala? Nebo na „vynálezy“ druhých? – Nejpozději, když přichází konec, každá lidská pomoc selhává.

Proto je tak důležité, abychom se pro čas na zemi a pro věčnost svěřili někomu, kdo nás dokáže vést bezpečně a přivést do správného cíle: Ježíši Kristu, Božímu Synu. On je připraven převzít kormidlo našeho života ještě dnes.

pátek 31. leden

Zatímco ještě mluvil, přišli z domu představeného synagogy a říkali: „Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ Učitele?“ Ale Ježíš neposlechl to, co říkali, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“

Marek 5,35.36

Jen věř!

Neboj se! Jen věř. – Těchto pár Ježíšových slov patří k Jeho nejvíc uklidňujícím slovům.

Myslíš na dřívější a současné hříchy ve svém životě? Tíží tě takovéto myšlenky a činí tě stále znovu nešťastným? *Neboj se! Jen věř*, že tvé hříchy, když jsi jich upřímně litoval a Bohu vyznal, jsou odpuštěny.

Děláš si starosti z nastávajícího dne? Máš obavy z toho, že přijdeš o své zaměstnání a nebudeš se už moci postarat o svou rodinu? *Neboj se! Jen věř*, že Bůh, když je tvým Otcem se o tebe postará – bez ohledu na to co se stane.

Zažíváš právě těžké chvíle? Někdo, kdo ti byl blízký, tě opustil? Tvé nejlepší plány byly zmařeny? *Neboj se! Jen věř*, že skrze tyto těžké časy tě provede Boží láska. On chce, aby se tvé duši vedlo dobře.

Vydalo se jedno z tvých dětí špatným směrem a máš pocit, že to je každý den horší? *Neboj se! Jen věř*, že Bůh má moc tvé dítě ochránit a že bude tuto ztracenou ovci hledat, dokud ji nenalezne.

Máš strach před smrtí? *Neboj se! Jen věř*, že v okamžiku smrti, když jsi Božím dítětem, zakusíš Jeho milost. Věř tomu, že tvůj Pastýř bude při tvém umírání s tebou. Nikdo a nic tě Jemu nemůže vytrhnout. On tě ponese na svých silných ramenou, dokud nebudeš o Něho. (Jan 10,28)

sobota 1. únor

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Jan 8,12

Zpráva mladé Čiňanky

Jednou jsem slyšela, jak jeden kazatel učinil následující přirovnání: „Když na nějakém tmavém místě necháme ležet kus dřeva, skryje se pod něj všechen možný hmyz. Ale když ho vystavíme světlu, uteče, protože světlo nesnáší. Přesně tak je tomu s naším srdcem: když Ježíš, světlo světa v něm nebydlí, je ještě ve tmě a skrývají se v něm všechny možné špatné myšlenky. Avšak jakmile přijmeme do našeho života Krista a s Ním světlo, bude On naše špatné myšlenky vyhánět.“

V dětství jsem měla z hmyzu vždy strach. Když jsem jednoho dne hrála venku kriket, uviděla jsem v trávě ležet kámen, který mě upomenul na přirovnání kazatele. Zasunula jsem mou páčku pod kámen a nadzdvihla ho. Zespod vylezla velká ještěrka, stonožka a mnoho menšího hmyzu. Uvědomila jsem si: Ty jsi jako ten kámen, zvenčí hladká a bílá, ale uvnitř plná hříchu.

Náhle jsem pochopila, jak pokrytecké bylo jen povrchně následovat čínské tradice o lásce, spravedlnosti a ctnosti, a poznala jsem, že jsem hříšnice. Nechala jsem páčku spadnout a běžela jsem do svého pokoje. Klekla jsem si k posteli a modlila jsem se: „Pane, odpusť mi mé hříchy a pomoz mi rozumět tvému Slovu. Když jsem opět povstala, pocítila jsem velkou radost. Konečně jsem našla pokoj!“

neděle 2 únor

Potom vstoupil i ten druhý učedník, který k hrobu přišel první, i uviděl a uvěřil. Neboť ještě neznali Písmo, že musí vstát z mrtvých. Učedníci pak opět odešli domů.

Jan 20,8-10

Myšlenky k Evangeliu Jana

Petr a Jan obdrželi od Marie Magdalské zprávu, že Ježíšův hrob je otevřený a prázdný. Nato se rychle sami vypravili, aby to místo prohlédli. O Janovi je nyní řečeno, že „*uviděl a uvěřil*“. Pro něho nic nenaznačuje nějaké vyloupení hrobu, naopak soudí, že Ježíš musel vstát.

Jan si zřejmě nyní vzpomíná na Pánova slova, která vícekrát slyšel, že Syn člověka, „*musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát*“ (Lukáš 24,7). Výpovědi Starého zákona o Ježíšově vzkříšení učedníci až do té doby neznali. Jak chybné je proto tvrzení, že učedníci prý vynalezli příběhy o Ježíšovi a o jeho vzkříšení, aby tak představili proroctví Starého zákona jako naplněná.

Ježíšovo vzkříšení je jedním ze základů křesťanství a je často popíráno. Ale proč? Vždyť je přece jednou z nejlépe dosvědčených skutečností antiky a má pro křesťany zásadní význam: „*Není-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších.*“ (1. Korintským 15,17)

Poselství o Ježíšově vzkříšení zajišťuje věřícímu budoucnost plnou naděje, která jde za smrt. Zároveň vyvolává prudkou námitku nevěřících. Neboť vzkříšený Kristus je jasným důkazem, že zemi hrozí soud. Ten Člověk, kterého svět zabil, bude jednoho dne jeho Soudcem (Skutky 17,31).

pondělí 3. únor

Jako orel dává do pohybu své hnízdo, vznáší se nad svými mláďaty, roztáhne svá křídla, uchopí je a nese je na svých perutích, Hospodin sám ho vedl, cizí bůh s ním nebyl.

5. Mojžíšova 32,11.12

První let

V ústraní rakouských Alp lze na jedné skále ve výšce 1800 metrů vidět hnízdo. Hnízdí tam orli. Jsou chloubou nedaleké vysokohorské vesnice. Dalekohledem pozorují čilý život těchto majestátních dravců.

Dnes ráno však v hnízdě vládne mimořádně čilý ruch. Nyní zřetelně vidím dva mladé orly. Rodiče je pozvolna vystrkují z hnízda a mláďata nakonec padají jako kameny ven. Nejdříve svými křídly mávají docela zoufale a nesoustavně. Postupně jsou údery jejich křídel pravidelnější a silnější a střemhlavý let končí. Mladí orli letí! Jejich let ale netrvá dlouho, rychlostí blesku se objevují jejich rodiče a první letovou hodinu končí a svá mláďata nesou zpět do hnízda.

Toto okouzlující pozorování mě přivedlo k zamyšlení, jak Bůh tu a tam učí své děti používat jejich „křídla víry“. Právě když v těžké situaci ztrácí půdu pod nohama, se učí spoléhat na Boží zaslíbení. A zjišťují, že Bůh pomáhá vždy v pravý čas a svou ochranu rozprostírá tak jako orel křídla.

Ano, spoléhat se pouze na neviditelného Boha je pro věřící nenahraditelná zkušenost. Když nás On vystrčí z našeho „teplého hnízda“, tak to dělá s dobrým úmyslem, aby posílil naši důvěru v Jeho věrnost a lásku.

úterý 4. únor

Proto neochabujeme; i když náš vnější člověk chátrá, ten vnitřní se však den ze dne obnovuje.

2. Korintským 4,16

Hlavně zdraví

V naší době vynakládá mnoho lidí vše na to, aby optimalizovali stav svého zdraví. Mnohé obchodní odvětví dávají naději, že právě jejich produkty člověka uzdraví anebo alespoň zlepší jeho zdravotní stav. Návštěva fitness studia, pilulky a prášky stejně tak jako jisté stravovací návyky by měly pomoci k tomu, aby stoupl pocit z tělesného zdraví. Je to jistě správné doporučení, abychom dbali na své zdraví – zvláště, když nás jednostranně zatěžuje naše práce.

Zvyšující se průměrná délka života dává lidem naději, že můžeme žít ještě dlouho. Avšak přes všechny prostředky, které jsou nám k dispozici, nemůžeme zabránit tomu, že zestárneme a jednoho dne zemřeme.

Není pochyb, že dostatečný pohyb a vyvážená strava jsou dobré pro to, aby člověk zůstal zdravý a schopný práce. Je však problematické, když se jednostranně zaměříme na požadavky našeho těla a dostaneme se tím do nebezpečí, že zanedbáme naši nesmrtelnou duši. Naše duše totiž potřebuje doktora k uzdravení ran, které způsobil hřích. Tím lékařem je Ježíš Kristus. On ještě dnes zve: „*Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek.*“ (Matouš 11,28)

Kdo se na Něj obrátí s plnou důvěrou a složí u Něj své hříchy, ten se stane vnitřně zdravým. Srdci se dostane pokoj, protože všechna vina je odpuštěna. Nyní může být vykoupený člověk šťastný, protože to pro něj nejkrásnější teprve přijde: věčný život ve slávě nebe.

středa 5. únor

Celým srdcem hledám tvou přízeň, smiluj se nade mnou podle svého slova. Kéž na mě přijde tvé slitování, abych mohl žít.

Žalm 119,58.77

Biblické odpovědi na často kladené otázky

Jak si mohu být jistý, že mě Bůh slyší?

„Volej ke mně a odpovím ti, oznámím ti velké a skryté věci, které neznáš.“ (Jeremjáš 33,3) „Hle, Hospodinova ruka není krátká, že by nezachránil, ani jeho ucho není zalehlé, že by neslyšel“ (Izajáš 59,1). „Každý, kdo by vzýval Pánovo jméno, bude zachráněn.“ (Římanům 10,13)

Mohu si být jistý, že mi Bůh zcela odpustil mé hříchy?

„Jen pojdte a proberme to, praví Hospodin; jsou-li vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sníh, jsou-li rudé jako purpur, budou jako vlna.“ (Izajáš 1,18) „Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“ (1. Jan. 1,9) „Jak daleko je východ od západu, tak od nás vzdálil naše přestoupení.“ (Žalm 103,12)

Co se stane s člověkem, který přijme do svého života Krista?

„Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.“ (Jan 5,24) „Těm však, kteří ho [Ježíše] přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“ (Jan 1,12) „Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu [všechno] nové.“ (2. Korintským 5,17) „Ale dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v Duchu našeho Boha.“ (1. Korintským 6,11)

čtvrtek 6. únor

Jestliže ho [Pána] budete hledat, dá se vám nalézt.

2. Letopisů 15,2

Mé hledání Boha

Již v mládí jsem toužil po Bohu. Občas jsem se k Němu modlil, mé srdce však zůstávalo studené. Také tíž mých hříchů jsem nepociťoval: „Nejsem zlý a nikomu neubližuji“, myslel jsem si. Avšak v průběhu let mi bylo jasné, že mé činy mě před Bohem odsuzovaly.

V té době mě odkazoval jeden křesťan na Pána Ježíše: „Dej se do hledání. Bůh ti jistě odpoví“, povzbuzoval mě. Strávil jsem tedy hodně času čtením, mé otázky se však hromadily, místo aby byly zodpovězeny. Nakonec jsem si k ruce vzal Bibli a našel odpovědi – ale takové, které jsem nechtěl slyšet.

O měsíc později jsem poprvé slyšel křesťanské kázání. Tam ke mně mluvil Bůh. Ukázal mi, že Jeho Syn za mě zemřel na kříži. Tu jsem před Ním kapituloval a vyznal Mu mé hříchy. Uvěřil jsem v Pána Ježíše a našel pokoj. Moje víra byla nevyhnutelně podrobena zkoušce, například od mé rodiny: Když jsem jim vyprávěl o mém obrácení, moji rodiče se rozzlobili a nechtěli mě roky vidět.

Avšak Ježíš Kristus mě neopustil, nýbrž stále znovu mi pomáhal. On mě vyučoval svým Slovem a posiloval mou víru. Mým největším přáním je, abych Jej poznal lépe, abych se více těšil Jeho láskou a stal se Jemu více podobný.

Že Tě, Jezu mohu znáti, / na Tvém srdci spočívat, / Tebe s radostí Mistrem zvatí, / jen co Ty chceš činívat. / Okoušeti Tebe, chléb a zdroj, / Tvoji milost, Tvoji moc - / to je to, co v hloubi duše, / dá svatý pokoj/klid.

dle Jeremias Risler (1720–1811)

pátek 7. únor

Pán, je štědrý ke všem, kdo ho vzývají.

Římanům 10,12

Co hledáte?

Bohatství? – „*Vždyť co člověku prospívá, když získal celý svět, ale sebe poškodil nebo zahubil?*“ (Lukáš 9,25)

Blaho? – „*Blahoslavení jsou ti, jejichž nepravosti byly odpuštěny a jejichž hříchy byly přikryty. Blahoslavený je muž, jemuž Pán vůbec nepřipočte hřích.*“ (Římanům 4,7.8)

Opravdový život? – „*A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ (Jan 17,3)

Bezpečí? – Ježíš Kristus nás zve: „*Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek.*“ (Matouš 11,28)

Pokoj? – Kristus „*způsobil pokoj skrze krev jeho kříže.*“ (Koloským 1,20)

Svobodu? – Ježíš Kristus říká: „*Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí ... Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.*“ (Jan 8,31.32.36)

Vážnost? – „*Hledáš pro sebe velké věci? Nehledej! Protože hle, přivedu zlo na každé tělo, je Hospodinův výrok.*“ (Jeremjáš 45,5)

Lásku? – „*Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život.*“ (1. Jan. 4,8.9)

sobota 8. únor

Ježíš v sobě věděl, že jeho učedníci na to reptají, a řekl jim: To vás pohoršuje? [To vás rozhněvalo?]

Jan 6,61

Pohoršující poselství?

Mnoho lidí se pohoršuje na tom, co říká Bible o Ježíši Kristu:

Ježíš, Syn Boží, se stal člověkem – zemřel na kříži – vstal z mrtvých a vstoupil do nebe.

Kdyby se činil bohem (tak jako to činili římsí císaři) nebo se ukázal jako bůh mezi lidmi (tak jako o bozích vypravují řecké pověsti) to by člověk mohl přijmout. Ale to že On, který Bůh byl a je, přišel z nebe na zem, a že se stal člověkem – je nepochopitelné, nevysvětlitelné, nepřijatelné!

Kdyby byl rozsudek smrti pro Ježíše Krista oprávněný, kdyby byl vinným zločincem, pak by Ho člověk dovedl přijmout. Ale protože zemřel na kříži jako „*Spravedlivý za nespravedlivé*“ (1. Petr. 3,18), že Bůh Svého Syna takto trestal, aby lidé mohli být zachráněni – to je nepochopitelné, nevysvětlitelné, nepřijatelné!

Kdyby byl Ježíš zůstal v hrobu, nebo kdyby člověk jistě věděl, že byl jen zdánlivě mrtvý nebo v bezvědomí, pak by Ho člověk dovedl přijmout. Ale to, že se po třech dnech ukázal svým učedníkům, jeho mrtvé tělo nebylo k nalezení a po 40 dnech se opět vrátil do nebe – to bylo neslýchané, nevysvětlitelné, nepřijatelné!

Ano, člověčenství, smrt, zmrtvýchvstání a na nebe vstoupení jsou překážky víry, kameny úrazu a pohoršení! Tenkrát jako dnes. A přeci je pravdou, že:

Bůh se v Ježíši Kristu stal člověkem – Ježíš Kristus zemřel na kříži – byl vzkříšen a vstoupil do nebe.

Nepochopitelné – ale přesto pravda!

neděle 9 únor

Marie stála venku před hrobem a plakala. Jak plakala, naklonila se do hrobu a uviděla dva anděly v bílém rouchu sedící na místě, kde leželo Ježíšovo tělo; jednoho u hlavy a druhého u nohou. A ti jí řekli: „Ženo, proč pláčeš?“ Řekla jim: „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“

Jan 20,11-13

Myšlenky k Evangeliu Jana

Petr a Jan šli opět domů, když se přesvědčili o tom, že Ježíš už neleží v hrobě. Ale Marie tam zůstává stát. Kam také má jít? Postrádá „svého“ Pána. A myšlenka na to, že Mu lidé nějakým způsobem učinili křivdu, ji krajně zarmocňuje. Všechno její myšlení je upřeno k Ježíšovi – tak velmi si Ho cenila a vážila.

Marie se opět dívá do hrobu. Ježíšovo tělo ani tentokrát nenalézá, ale zato vidí dva anděly. Jiné osoby v Bibli reagovaly při setkání s anděly bázlivě. Avšak Marie nevypadá nijak zděšená. Mluví s nimi, jako kdyby setkání s anděly byla nějaká všední událost. Je tak velmi zaměstnána Osobou, které vděčí za své osvobození od démonů, že překvapující setkání s anděly na ni nečiní zvláštní dojem. Její příklad jasně ukazuje, jak silná náklonnost k Ježíši Kristu může osvobodit od každé bázně.

Andělé jsou poslové, kteří jsou Bohem vysíláni k nějakému úkolu. Zde mají pomoci jedné plačící ženě. Jejich otázka: „*Proč pláčeš?*“ má Marii vést k zamyšlení. Neboť ještě nikdy jí nepřišla na mysl myšlenka, že Ježíš vstal z mrtvých. Hledá i dále toho zemřelého, aby Ho oplakávala. Přitom je zvlášť dojemné, že Ježíše nazývá „mým Pánem“.

pondělí 10. únor

Filip sestoupil do města Samaří a hlásal jim Krista.

Skutky 8,5

Proč Ježíš Kristus a ne někdo jiný?

Mnoho lidí je na duchovní pouti a neví, kterou cestou by se měli dát. Nabízí se tak mnoho náboženství a filozofií! Proč by člověk měl věřit v Ježíše Krista a ne v Budhu, Konfucia nebo Mohameda? Cožpak nevedou všechny cesty do nebe? Odpověď lze shrnout třemi slovy: **Žije jen Ježíš!**

Jen Ježíš o sobě může říci, že On je Boží Syn, neboť On je ten jediný, který zvítězil nad smrtí. Budha a ti další leží ve svých hrobech ještě dnes. Ježíš však třetího dne vstal z mrtvých. A jsou mnohé důkazy o Jeho vzkříšení:

Především je to prázdný hrob. Aby bylo zabráněno krádeži Ježíšova mrtvého těla Jeho učedníky, dal římský místodržící Pontský Pilát k hrobu postavit římskou stráž. Když však přišli někteří učedníci časně ráno o velikonoční neděli k hrobu, byl hrob přesto prázdný! Římané si to nedokázali vysvětlit; kdyby pro to vysvětlení měli tak by ho zveřejnili, aby zprávu o Jeho vzkříšení, kterou učedníci brzy rozhlásili, potlačili. Žádné jiné vysvětlení však nebylo: **Ježíš byl skutečně vzkříšen!**

Později toho Vzkříšeného vidělo více než 500 svědků (1. Korintským 15,6)! Ohromný počet. 500 hlasů ignorovat nelze.

Někdo, kdo je mocnější než smrt, si zaslouží celou naši pozornost. Jemu bychom měli naslouchat.

Někdo, kdo strpěl smrt a zvítězil, je jediný, kdo nás může vykoupit ze smrti. Jen On může o Sobě říci: *„Byl jsem mrtvý, a hle, žiji na věky věků.“* (Zjevení 1,18) – **Jen Ježíš Kristus je věrohodný, protože jen On je živý.**

úterý 11. únor

Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Zjevení 3,20

Křesťanské společenství – Křesťanská služba – Křesťanské uctívání

Pán Ježíš stále znovu vyhledával tu malou vísku Betanii, která leží necelé 3 km východně od Jeruzaléma. Tam bydleli Marta a Maria s jejich bratrem Lazarem. Šest dní před svým ukřižováním je ještě jednou se svými učedníky v Betanii a totiž „v domě Šimona Malomocného“. „Připravili mu tam večeři.“ (Marek 14,3; Jan 12,1.2) Ta byla připravena speciálně pro Něho – v první řadě ne pro jeho učedníky nebo pro Lazara, který byl rovněž přítomen a kterého by mohli oslavovat, protože ho Ježíš krátce před tím vzkřísil z mrtvých.

Kromě Lazara jsou přítomny také Marta a Marie. Tito tři objasňují tři aspekty ve vztahu věřícího k svému Bohu a Pánu:

- 1) Lazar sedí u stolu společně s Ježíšem a jeho učedníky. To je obraz šťastného společenství křesťana s jeho Pánem a dalšími křesťany. A svědčí nám o síle nového života a společném okoušení křesťanských požehnání (1. Jan 1,3; Efeským 1,3).
- 2) Marta slouží. To je obraz křesťana, který se obětavě staví do služby svému Pánu (Římanům 12,1). Nemyslí na sebe a je tu pro ostatní.
- 3) Marie pomazává Ježíše vzácným vonným olejem. To je obraz křesťanského uctívání, které obdivuje Ježíše Krista a jeho velkolepé skutky. Klanění je přednostní úkol v životě křesťana; který ani v nebi nikdy neskončí. Ježíš řekl: „*Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele.*“ (Jan 4,23)

středa 12. únor

V den, kdy bych se měl bát, já doufám v tebe.

Žalm 56,4

Můj otec

V jedné starší knize jsem četl následující příhodu: V jedné škole se jednoho dne spustil požární poplach a žáci se v panice tlačili ven, přičemž se někteří zranili; a nějaká dívka dokonce v panice vyskočila z okna.

Jen jedna dívka však zůstala sedět na svém místě. Sice na ni byl jasně vidět strach z hrozícího nebezpečí, ale nehnula se z místa.

Když bylo po poplachu a spolužáci se opět vrátili zpět, ptali se té dívky, jak to že jako jediná zůstala v klidu. Tu jim vysvětlila: „Můj otec je hasič a řekl mi, že při poplachu bych měla zůstat v klidu na místě. A že on by si už pro mě přišel a ochránil mě.“

Odpověď té dívky mě přiměla k zamyšlení. Ona prokázala pozoruhodnou důvěru ve schopnosti a statečnost svého otce: vše svěřila jemu a z toho mohla čerpat sílu zůstat klidná.

Možná mě může tento příběh znovu povzbudit k tomu, abych opět dal jako dítě svou důvěru Bohu, který mě miluje a má moc mě zachovat. A z této důvěry pak budu moci také brát potřebnou sílu, abych zůstal klidný, když se něco stane „horkým“ a já na ty výzvy nebudu stačit.

„Umlkni před Hospodinem a toužebně na něj očekávej.“

„Jen se ztiš před Bohem, má duše, vždyť od něj je má naděje.“

Žalm 37,7; 62,6

Hospodinova rozhodnutí jsou spolehlivá i spravedlivá. Jsou žádoucnější než zlato, než množství ryzího zlata. Jsou sladší než med, med tekoucí z plástve.

Žalm 19,10.11

Medozvěstka a medojed

Medojed je kuna podobná jezevci a žije v Africe, na Blízkém východě a v Indii. Dorůstá délky až 75 centimetrů a hmotnosti až 15 kilogramů. S medozvěstkou, druhem datla ho pojí docela podivuhodné spojenectví. Medojed totiž s tímto ptákem sdílí oblibu pro včelí plást a včelí červy a oba spolupracují na tom, aby se dostali k vytouženým pochoutkám. Medozvěstka sice dokáže hnízda některých druhů včel rozbít sama, ale v případě těch největších a nejmohutnějších toho není schopna. V takových případech tento pták vypátrá medojeda, který mu s tím má pomoci.

Medozvěstka pak poletuje z větve na větev ve směru včelího hnízda a lákavě přitom vrtí ocasem. Medojed pozorně následuje svého opeřeného přítele. U hnízda pak pták ztichne. Medojed rozbíjí včelí hnízdo přirozeně z vlastního zájmu, ale pro jeho vůdce zbude vždy dost, tak že je za své navádění patřičně odměněn.

V Žalmu 19 král David přirovnává dobrá Boží poučení ke zlatu a medu. Kdo se bude namáhat důkladně číst Bibli, ten dá jistě Davidovi za pravdu že: Boží slovo je tak drahocenné a lahodné a také životně důležité! Mnozí ho okusili a den za dnem se jím sytí. A tak jako medozvěstka upozorňuje medojeda na med, tak chceme i my naše čtenáře stále znovu upozorňovat na bohatství, která lze v Bibli objevit.

„Jásám nad tvým slovem jako ten, kdo našel velikou kořist.“ Žalm 119,162

pátek 14. únor

A když šel [Ježíš] podél Galilejského moře, uviděl Šimona a Šimonova bratra Ondřeje, jak do moře vrhají [sítě]; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním, že se stanete rybáři lidí.“ A hned opustili sítě a následovali ho.

Marek 1,16-18

Šimon a Ondřej

Ti dva jsou bratři. Oba jsou rybáři na Genezaretském jezeře, zřejmě nějakého většího rybářského spolku, poněvadž je zde několik nádeníků.

Když se ti dva právě chystají uvrhnout sítě do jezera, aby chytili ryby, prochází kolem Ježíš a povolává je k Jeho následování. Prosí ho teď ti dva o čas na rozmyšlení? Chtějí se na to nejprve jednu noc vyspat? Ne, oni vstávají, opouštějí svou práci a následují Ježíše. A to hned. Pozoruhodné!

Také Lukáš vypráví tuto událost ve svém evangeliu. A přitom zmiňuje, že Ježíš krátce před touto událostí učinil div. Tento div Šimona tak velmi polekal, že zvolal: „*Odejdi ode mne, Pane, protože jsem hříšný člověk.*“ (Lukáš 5,8.9)

Ano, v přítomnosti Pána Ježíše si člověk uvědomuje, nejen to že zhřešil, nýbrž že je skrz naskrz špatný. Šimon řekl: „*Odejdi*“ – Ježíš však říká „*Pojd*“. On si může použít také ještě i dnes takové muže a ženy, kteří vidí sebe samé realisticky, kteří vědí, že v nich samých není nic dobrého – kteří ale milují Božího Syna a chtějí Mu sloužit.

Ježíš Kristus chce také dnes mou sílu, můj čas, můj život. Rozhodnutí se pro Něho bude mít působnost i na můj všední den: ve škole, v povolání, ve společnosti, v nemoci nebo ve stáří. Pak již nemám (a nebudu) žít sám sobě – nýbrž Tomu, kdo za mě zemřel. On se stane středem mého života. (2.

Korintským 5,15)

sobota 15. únor

V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízni-li kdo, pojď ke mně, a napij se.

Jan 7,37 (BK)

Jen pij!

Amazonka při svém ústí vlévá do Atlantiku obrovské množství sladké vody. Výsledkem je, že voda v oceánu je pitná daleko od pevniny, ještě dlouho předtím, než člověk vůbec může zahlédnout pobřeží.

Kdysi dávno se z Evropy do Jižní Ameriky plavila nějaká plachetnice. Její plavbu protahovaly bouře a mlhy. Na cestě byli už tak dlouho, že na palubě jim zbývaly poslední zásoby vody. A ačkoli se posádka snažila se zásobami pitné vody zacházet úsporně, tak jak to jen šlo, nakonec byl i ten poslední zásobník s pitnou vodou prázdný. A ke všemu tomu neštěstí stále nevál žádný vítr. S úplným bezvětřím uvízli a jejich naděje tak klesly na nulu. O to větší byla jejich radost, když o dva dny později zahlédli nějakou loď. Když byla dostatečně blízko, tak aby si mohli dát signály, sdělili těm druhým vlajkovými znaky svou politováníhodnou situaci: „Umíráme, protože už nemáme žádnou vodu!“

Odpověď přišla rychle a vzbudila všeobecný údiv: „Voda vás obklopuje ze všech stran, pijte přece!“ Nevěděli, že právě křížovali silný amazonský proud a místo slanou plachtily skutečně sladkou vodou. Dobrá, pitná voda je obklopovala ze všech stran, ačkoli žádná země ještě nebyla v dohledu.

Možná se také ptáš: „Co musím činit, abych byl zachráněn?“ A přitom tě stále obklopuje tak jako oceán ze všech stran živá voda Boží lásky. Proto platí i pro tebe: Jen pij!

neděle 16 únor

Když to řekla, otočila se dozadu a uviděla tam stát Ježíše; nevěděla však, že je to Ježíš. Ježíš jí řekl: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Ona mu v domnění, že je to zahradník, řekla: „Pane, jestliže tys ho odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“

Jan 20,14-16

Myšlenky k Evangeliu Jana

Marie Magdalská právě mluvila s anděly. Pláče, protože nenachází „svého Pána“ tam, kde Ho očekávala. Avšak On je jí docela blízko, jen ona to neví. Jak milosrdný se zde ukazuje Dobrý Pastýř: Stará se o to, aby Jeho ovce našla útěchu, ale ne skrze anděly – On sám se s ní chce setkat a mluvit k jejímu srdci.

Odkud Ježíš náhle přichází a proč Ho Marie nepoznává? Ten Vzkříšený není žádný duch! Vstal jako člověk a má tělo, kterého je možné se dotknout a které může jíst a pít (Lukáš 24,39). Ale toto tělo vzkříšení není vázáno na čas a prostor, jak ještě uvidíme. Zjevně se může také ukazovat „v jiném způsobu“ (Marek 16,12). Už jen skutečnost, že se Marie domnívá, že má co činit se zahradníkem, dokazuje, že Ježíš skutečně vstal: Bylo možné Ježíše považovat za „normálního“ člověka.

Marie je v myšlenkách u „svého Pána“ a předpokládá, že ten „zahradník“ ví, o kom ona mluví. Proto nevyslovuje žádné jméno, nýbrž říká jen „ho“: „Řekni mi, kam jsi ho položil.“ Nyní tu je pro ni záblesk naděje. Snad ten „zahradník“ položil Ježíšovo tělo na jiné místo. Ona ho chce v každém případě opět mít.

Při hledání zemřelého nachází Marie vzkříšeného. Jako blesk osvěcuje temnotu, tak zasáhlo Ježíšovo slovo její srdce: „Marie!“

pondělí 17. únor

Světlo vsáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímného srdce.

Žalm 97,11 (BK)

Robbieho čestnost

V Anglii 19. století si jeden mladík jménem Robbie vydělával na živobytí pouličním prodejem jehel, hřebenu a dalšího drobného zboží. „Kupujte hřebeny a jehly“! Volal v čekárně nádraží. Jeho hlas byl sotva slyšet, protože byl unavený a hladový. Téměř nikdo si ho nevšiml. Konečně k němu přistoupila jedna dáma a řekla: „Vezmu si jednu sadu jehel, abych si mohla zapošíť tuhle trhlinu v mých šatech, dříve než se dostanu domů.“ Potom se obrátila na svého bratra: „Harry, zaplatíš prosím?“ Ten muž dal Robbiemu peníze. Ale ten mladík protestoval: „Ne, madam! To je příliš mnoho! Dnes ráno jsem z vašich jehel již dvě odebral pro mou malou sestru, které si chtěla opravit šaty pro panenku.“ S těmi slovy vrátil zpět dva z deseti centů, které dostal.

„Ty jsi ale čestný“, vtipkoval ten muž, „jak chceš přežít, když tu a tam trochu nepodvedeš?“

Robbie s rozhodností odpověděl: „Raději bych vůbec nežil, než abych žil z podvodu.“

„Kdo tě to naučil?“, zeptal se ten muž.

„Má matka, pane, dříve než umřela a odešla do nebe. A jsem si jistý, že by mě raději viděla zemřít, než mě mít jako nečestného.“

„Máš pravdu, mládenče“, uznal zamyšleně ten muž. On sám byl totiž obchodník a právě měl finanční starosti, z kterých si plánoval pomoci podvodem. Avšak ta prostá Robbieho čestnost na něho tak velmi zapůsobila, že se svého plánu vzdal a skrze Boží pomoc se čestně dostal ze své tísně. Také Robbiemu se jeho čestnost vyplatila. Neboť ten obchodník ho najal a svěřil mu mnoho zodpovědnosti, protože na Robbieho se mohl spolehnout.

úterý 18. únor

Neboj se, protože já jsem s tebou, nehleď ustrašeně, protože já jsem tvůj Bůh. Budu tě posilovat, ano, budu ti pomáhat a držet tě svou spravedlivou pravicí.

Izajáš 41,10

Vlastnosti bouří

Bouře mají určité vlastnosti, které lze přenést i na náš život:

Zaprvé, bouřky jsou tak silné, že nás mohou porazit. – Ztrácíme půdu pod nohama. Možná si už ani neuvědomujeme, kdo jsme. Jestli se vám takto vede, potom nechte k sobě hovořit dnešní verš proroka Izajáše.

Zadruhé, bouřky jsou nevypočitatelné. – Také v životě mohou nastat situace, které jsou pro nás naprosto nepředvídatelné. Ještě nikdy předtím jsme nebyli v takovém stavu a cítíme se beznadějně zmoženi. Nemáme ponětí, zdali bude mít ta bouře vážné následky nebo bude spíše neškodná. Její rozsah nedokážeme vůbec odhadnout. – Cítíte se bezmocně vydaní na pospas běsnění bouře života? Potom čtěte, co píše apoštol Pavel o Boží lásce: „*Jsem přesvědčen, že ... ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ... nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši*“ (Římanům 8,38.39).

Zatřetí, zpravidla nevíme, jak dlouho bude bouře trvat. – Snášet nejistotu je pro nás těžké. Jak rádi bychom měli jasnou předpověď, kdy bude hladina opět klidná a nebe opět modré. – Trápí vás nejistota vaší situace? Potom učiňte slova následujících Žalmů svou modlitbou: „*Soužení mého srdce se množí, vyveď mě z mých úzkostí!*“ A buďte si jisti: „*Dals mi spatřit mnohá a zlá soužení. Vracíš mě k životu a znovu mě vyvádíš z hlubin země.*“ (Žalm 25,17; 71,20)

středa 19. únor

On s nimi hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, to jsem já, nebojte se!“

Marek 6,50

Když kolem tebe zuří bouře – (po zbásnění upravit odstavce)

Když kolem tebe zuří bouře, nemilosrdně a těžce,

když berou dech, a pohled o to víc.

Pokud nevidíš žádný břeh, ani obzor,
jsou tu jen mraky, mlha - jako šedá zeď.

Když se cítíš sám, protože ti nikdo nerozumí,
ztrácíš sílu nést, protože s tebou nikdo nejde.

Starosti se hromadí jako vlny tak vysoko
a ty se zoufale ptáš: Kdo mi může ještě pomoci?

„Vzchop se, to jsem já, nebojte se!“

Ježíš to řekl v bouři. Co slíbil to On dodrží.

On ti docela rozumí. Tvou nouzi cítí s tebou.

Je to jako říci: „Mé dítě, věř mi!“

On už s tebou v bouři je. On nepřihlíží jen.

Chce ti dát pokoj. V Něm dojdeš klidu.

Má moc pomoci ve svůj dobrý čas.

Dovede tě bezpečně přes bouři do věčnosti.

G. Werner

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Jan 3,16

Ježíš – důkaz, že Bůh mě miluje

Jedna paní vypráví ze svého mládí:

Chtěla jsem poznat toho Boha, o kterém vypráví Bible. Když mi bylo osmnáct, setkala jsem se s jedním křesťanem. Když prohlašoval, že si je jistý, že přijde do nebe, považovala jsem to za arogantní a sebevědomé. Velmi se mě však dotklo, že o tom byl tak pevně přesvědčen. Vážně jsem začala hledat Boha. Rozhodla jsem se číst v Bibli, v naději, že by se mi v ní ukázal Bůh. Pak jsem potkala jiné křesťany a konečně jsem věřila, že jsem jako oni. Můj život mi však připadal i nadále beze smyslu a Bůh se mi zdál stále tak vzdálený. Modlila jsem se, ale zároveň jsem Bohu vnitřně vyčítala: Proč je tak mnoho bezpráví? Jak můžeme mluvit o Bohu lásky, když nic z této lásky nevidíme?

Až jsem jednoho dne mluvila s mladou ženou, z které vyzařovaly radost a pokoj. Vyprávěla mi o svém odevzdání se Ježíši a svém „znovuzrození“. Tehdy jsem náhle pochopila, že Bůh mě nekonečně miluje. A důkaz Jeho lásky mi byl jasný: Ježíš, Jeho Syn, vytrpěl na mém místě soud nad mými hříchy. S tímto vědomím vstoupil do mého srdce nepopsatelný vnitřní pokoj, jak jsem ho nikdy předtím nezažila.

Tento pokoj mě provází už po mnoho let; nikdy mě neopustil, i přes mnohá zklamání a těžkosti. Můj pohled na Boha se úplně změnil. Jsem si jistá, že mě miluje. A důkaz? Tím je celkem jednoduše Ježíš – který mi svou lásku různě prokazuje každý den. Já Ho také miluji, samozřejmě nedokonalou láskou, ale svůj život chci žít pro Něho.

Hle, dal jsi mi jen maličko dnů, jako nic je před tebou můj věk; každý člověk, jakkoli pevně stojí, je jen vánek.

Žalm 39,6

Virtuální „život“ nebo skutečný život?

Můj vnuk miluje videohry. Uvědomuje si však, že nesmí zanedbávat své školní povinnosti tím, že se na hodiny ponoří do virtuálního světa, který ho tak fascinuje. Tisíce dětí, mladých a dospělých se těmito hrami nechává doslova pohltit: odpojení od reality, ponoření do světa fantazie se ztotožňují se strach budícími hrdiny, kteří disponují mimořádnými silami. Dochází zde běžně k násilným scénám, a smrt ve hře je jen událost, po které okamžitě následuje další „život“.

Opatrnost zde je na místě hned z několika důvodů:

- 1) Za mnoha počítačovými hrami se skrývá nebezpečí závislosti na jejich hraní. Podle studií jsou na hraní her závislé 3 až 10 procent hráčů.
- 2) Rodiče jsou sotva s to odhadnout, jakým obsahem jsou jejich děti na počítači nebo herní konzoli zabaveny. V mnoha hrách není problémem jen oslava násilí, nýbrž také okultismus a satanismus, před kterými Bible důrazně varuje.
- 3) Počítačové hry pohltí mnoho z času, který nám Bůh dal k dispozici. Jednou se však budeme muset Jemu zodpovídat z toho, k čemu jsme čas, který nám On dal, využili.

Bůh nás zve k mnohem bohatšímu „životu v hojnosti“, který je založen na úzkém vztahu s Ním skrze modlitbu a četbu Bible. Ten kdo tento život poznal, se v tomto skutečném světě stává užitečným pro Boží království. Vezměme si tedy k srdci radu apoštola Pavla, „konat dobro“ a „bohatnout v dobrých skutcích“, abychom se „chopili skutečného [pravého] života“ (1. Timoteus 6,18.19).

Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý. Blahoslavený je muž, který v něm hledá útočiště.

Žalm 34,9

Bůh nedělá chyby

Král jednoho afrického kmene byl jednou napaden tygrem a byl zachráněn zásahem svého otroka. Král přitom ale přišel o jeden prst. Hněvivě křičel: „Kdyby byl Bůh dobrý, nepřišel bych o žádný prst.“

Otrok, křesťan, odpověděl: „Veličenstvo, Bůh je dobrý, a to co On činí je dobré. On nikdy nedělá chyby.“ To způsobilo u panovníka skutečný vztek a otroka, který mu zachránil život, dal zavřít do vězení.

O nějaký čas později byl král zajat nějakými válečníky, kteří svým modlám přinášeli lidské oběti. On měl vytrpět stejný úděl. Když si však jeho nepřátelé všimli, že mu chybí jeden prst, ihned ho propustili, protože jim bylo zakázáno obětovat zmrzačené.

Když se král vrátil domů, nechal uvězněného otroka propustit a přátelsky mu řekl: „Bůh byl ke mně skutečně dobrý. Byl bych už mrtvý, ale jen protože mi chyběl jeden prst, nechali mě jít. Ptám se však sám sebe, proč mi Bůh umožnil dát tě do vězení.“

„Veličenstvo“, odpověděl otrok, „kdybych nebyl ve vězení, byl bych vzat do zajetí spolu s vámi a obětován na vašem místě, protože já mám své prsty všechny.“

Možná se nalzáme v nějaké obtížné situaci a nerozumíme, jaké s námi má Bůh úmysly. Mysleme však vždy na to, že: „*Těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému*“ (Římanům 8,28).

neděle 23. únor

Ona se otočila a hebrejsky mu řekla: „Rabbuni“, což znamená ‚Učitelí‘. Ježíš jí řekl: „Ndrž se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Jdi k mým bratřím a řekni jim: ‚Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.‘“ Marie Magdalská šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána“, a oznámila jim to, co jí řekl.

Jan 20,16-18

Myšlenky k Evangeliu Jana

Když Marie Magdalská zoufale a s pláčem hledá Ježíšovo tělo, přichází k ní Pán sám a říká. „Marie!“ Tím se jí dává poznat; tento hlas ona zná. Jaká je to pro ni radost. Před ní stojí její milovaný Mistr – On vstal! Zřejmě jde ihned k Němu, aby Mu, jako obvykle, gestem vzdala čest. Avšak Pán ji zdržuje od dotyku. Ujasňuje jí, že s Jeho smrtí a Jeho vzkříšením nastoupila nová situace.

Ježíš je po svém vzkříšení stejně tak skutečně člověkem jako předtím – Bůh a člověk v jedné Osobě. Avšak nemůžeme proto dnes, poté, co se vrátil ke svému Otci v nebi, už k Němu mít žádný vztah? Ovšem že ano! Ten je dokonce ještě niternější než tehdy, v době jeho života na zemi. Slova Pána k Marii to ukazují:

Pán nazývá své učedníky „moji bratři“. Skrze jeho smrt a jeho vzkříšení byli věřící vykoupeni, a s tímto vykopením je spojeno nové postavení a vztah.

Přesto nestojí věřící a jejich Pán na **jednom** stupni. Pán říká: „můj Otec a váš Otec“, nikoli: „náš Otec“. Ale skutečnost, že jeho vztah k Bohu, Otci, je nyní také naším vztahem k Němu, nás udivuje. Jaké nepopsatelné požehnání vzešlo z Ježíšovy smrti a z jeho vzkříšení!

pondělí 24. únor

Pojďte, navraťme se k Hospodinu.

Ozeáš 6,1

Zmeškaný trajekt

Trajekt v 7.30 právě odjížděl, když se k přepážce trajektu přihnul ještě nějaký cestující. Bylo na něm dobře vidět, že měl opravdu naspěch – ale bylo příliš pozdě. Nadával na taxikáře, který byl příliš pomalý a na trajekt, který byl příliš přesný. Pracovník přepážky ho mohl už jen odkázat na další trajekt v 9.15 hodin.

Muž se pomalu uklidnil, dal si kávu z automatu a udělal si pohodlí. Z vyložených křesťanských brožur si vzal jednu a povrchně ji prolisoval – a potom ji začal od počátku pozorně číst. Čas ubíhal. Už přicházeli první cestující na trajekt v 9.15 hodin, avšak on si ještě stále četl a dění v okolí zjevně nebral na vědomí. Potom však ožil, spisek si zastrčil a vyšel na loď.

O týden později tu byl opět. Zeptal se pracovníka přepážky: „Vzpomínáte si na mě ještě?“ – „Ovšemže“ řekl, „Vy jste ten muž co zmeškal trajekt a velmi se kvůli tomu zlobil.“

„Ano, přesně“, řekl ten muž, „a jsem rád, že jsem ho tenkrát zmeškal. Zmeškal jsem trajekt – ale díky tomu jsem našel Krista. Ze zaměstnání jsem byl tak stresovaný, že jsem už neměl ani chvíli, abych se zamyslel nad svým životem a nepřemýšlel jsem ani o Bohu. A pak mi před nosem ujel trajekt a najednou jsem měl čas. Z donucení. Četl jsem si pak jednu brožuru a Bůh ke mně mluvil. Teď vím, že mi odpustil všechnu vinu.“

Když vy nebo já příště něco zmeškáme – potom se ptejme sami sebe, co nám tím chce Bůh říci ...

úterý 25. únor

Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.

Jan 3,17

Záchrana

Co to znamená být zachráněn skrze Ježíše Krista? Co je to ta záchrana?

Záchrana rozhodně není, když člověk následuje nějaké náboženství, je i členem nějaké církve nebo má pouhé vyznání víry. To všechno se mě může týkat – a přece nemusím být zachráněn!

Být zachráněn, znamená být svobodný: být svobodný od hříchu, osvobozen od trestu. Už nebýt více spoután, už nebýt více vinen – prostě svobodný! Osvobozen z otroctví Ďábla, otroctví hříchu a pout zákona.

Záchrana je možná, protože Ježíš Kristus přišel na svět. To první co anděl na pastvině u Betléma řekl, bylo: „*Dnes se vám narodil Zachránce, který je Kristus Pán*“ (Lukáš 2,11). Přesně takový jakého jsem potřeboval! Protože já jsem zhřešil – a proto jsem potřeboval nějakého Zachránce, Osvoboditele. Tu poslal Bůh na svět svého Syna, ne proto, abych byl souzen, nýbrž abych Jím byl zachráněn.

Záchrana je možná jen „skrze Něho“, skrze nikoho jiného. Protože Ježíš Kristus je ta cesta, ta jediná cesta k Otci (Jan 14,6). Nic a nikdo mne nemůže zachránit: žádné náboženství, žádná reformace, žádné svátosti, žádné litanie, žádné dobré skutky, žádný nábožný přímluvce. Zachráněn mohu být jen „skrze Něho“.

Nyní už zůstává jen otevřená otázka, a to jestli touto cestou a s těmito podmínkami být zachráněn chci. – Alternativou je být ztracen a Bohem souzen a potrestán. Avšak ještě i nyní je Pán Ježíš připraven, „aby byl svět skrze něj zachráněn“. Ta otázka je určena mně – a také vám!

Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého povzbuzení, který nás povzbuzuje v každém našem soužení.

2. Korintským 1,3,4

Bez deště není duha (po zbásnění upravit odstavce)

Když nepadá déšť a nesvíí do něho slunce, není možné vidět duhu. Tak také nemůžeme vidět jistá hlediska Boží slávy a milosti, pokud jsme nezakusili strastiplné zkoušky víry. Jak úžasná a neocenitelná jsou Boží zaslíbení, můžeme v plnosti zakoušet jen v nouzi.

Jedna mladá známá mi vyprávěla, že v týdnech, které strávila v nemocničním pokoji, zakusila Kristovu lásku jasněji a zřetelněji než za všechny předešlé roky svého života. Boží slova, která znala už od dětství, se jí poprvé rozzářila v lesku, který dříve neviděla. Slova Bible pro ni dostaly mnohem hlubší význam, třebaže nikdy předtím nevedla povrchní život. Před onemocněním v jejím životě totiž žádné mraky nikdy nebyly – vše bylo o zdraví a štěstí. Neviděla při tom však barvy duhy. To platí pro všechna Boží potěšení. Jejich význam totiž nikdy nedokážeme docela vystihnout, lépe jim však rozumíme, když se dostaví nouze, ve které je potřeba síla.

Jedno blahoslavenství říká: „*Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.*“ (Matouš 5,4) Potěšení zakusíme teprve tehdy, když jsme smutní. Každý křesťan, který si prošel utrpením, tomu rozumí.

Důvěřuj mi, protože jsem s tebou, také když ničemu nerozumíš.

Chci tě opatrovat na všech tvých cestách, kdekoli jdeš.

Nechci tě opustit, tím si můžeš být jistý.

Mé slovo, dodržím, obklopím tě láskou.

Nenechám tě samého.

Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho.

Žalm 103,2

Správná adresa

William Booth (1829–1912), zakladatel Armády spásy, vypráví v jednom svém dopise poučnou anekdotu:

Během jednoho rozhovoru mluvil jeden křesťan obsírně o problémech, které měl se svými bratry a sestrami ve víře. Na to jiný odpověděl: „Vidím, že bydlíš v ulici nářků. Já sám jsem tam také nějaký čas žil a vůbec se mi nevedlo dobře. Ovzduší bylo nezdravé, dům byl vlhký a tmavý, voda byla špatná, ptáci tam nikdy nezpívali, a já jsem byl neustále smutný a měl špatnou náladu.

Ale pak jsem se přestěhoval na ulici díků a od té doby se mně a též mé rodině vede lépe. Vzduch je čistý, voda je čirá, dům je zdravý vystavený slunci, ptáci zpívají a já jsem od rána do večera šťastný. Kdybych ti tedy mohl dát nějakou radu, pak se také přestěhuj! V ulici díků je ještě mnoho domů volných, a pokud se rozhodneš přestěhovat, jsem si jistý, že se tam budeš cítit velmi dobře. A kromě toho bych se velmi těšil z toho, že tě budu mít jako nového souseda.“

Zamýšlejme se přece častěji nad těmi mnohými dary, které nám Bůh dává, místo toho abychom si stěžovali, co nám domněle chybí. Pak možná budeme moci do naší ulice přinést také něco více lásky, radosti a pokoje.

„Ať vzdávají Hospodinu chválu za jeho milosrdenství a za divy, které pro lidi koná!“ (Žalm 107,8)

pátek 28. únor

Kdo je Bůh jako ty, který snímá vinu a promíjí přestoupení?

Micheáš 7,18

„Bůh ti odpouští“

V Le Bouchet-de-Pranles ve francouzském departmentu Ardèche se nachází rodný dům Marie Durand (1711–1776). Tam je představen život této křesťanky, která byla za Ludvíka XIV. ve svých 19 letech uvězněna pro svou víru. Marie strávila v nejhorších podmínkách „Tour de Constance“, v jedné hrázní věži v jihofrancouzském městě Aigues-Mortes na okraji Camargue celkem 38 let.

Když pokrývači nově pokrývali střechu jejího domu v Pranles našli jednu střešní tašku, na které stálo napsáno: „Bůh ti odpouští.“ Od koho tato slova pochází a komu byla určena, už nelze přesně zjistit. Je však pravděpodobné, že protestantští křesťané je psali pro své pronásledovatele. A tak následovali příkladu Pána Ježíše, který na kříži prosil: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ (Lukáš 23,34)

Ten, kdo napsal tato slova na střešní tašku, neuvedl jednoduše: „Bůh odpouští“, nýbrž: „Bůh ti odpouští.“ Toto „ti“ se týká každého, kdo ještě není smířen s Bohem. Bůh je láska, a On je připraven odpustit hříchy každému člověku. Ovšem člověk musí uznat, že je hříšník a potřebuje Boží milost! A Bůh ji udělí každému, kdo ji chce, avšak nevnucuje ji nikomu, kdo ji odmítá.

Ještě je čas milosti. Bůh ještě shovívá. Ale brzy budou dveře zavřené (Matouš 25,10). Potom už bude příliš pozdě reagovat na Boží lásku. A to je velmi tragické! Neboť i když Bůh svou milost nikomu nevnucuje, bez odpuštění bude člověk navěky ztracen.

„Ale ty jsi Bůh odpouštějící, milostivý a soucitný, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství.“ (Nehemiáš 9,17)

Ježíši, ... smiluj se nade mnou! ... Co chceš, abych ti učinil? ... Pane, ať vidím! ... Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila.

Lukáš 18,38.41.42

Osobní zájmena

Někdo jednou řekl: „Křesťanství je náboženství o osobních zájmenech.“ A tím měl částečně pravdu. Jen dodám, že všichni lidé jsou hříšníci a že Ježíš je Zachránce – důležité však je, když uznám, že **já** jsem hříšník a že On musí být **mým** Zachráncem!

O tom mluví příběh našich biblických veršů. Slepý volá: „*Smiluj se nade mnou!*“ A slyší: „*Co chceš, abych ti učinil?*“ On odpovídá: „*... ať [já] vidím!*“ A potom slyší: „***Tvá víra tě uzdravila.***“

Jednou přišel nějaký muž ke kazateli a řekl: „Já věřím všemu tomu, co říkáte, a vaše kázání mám rád. A přece nejsem zachráněn – proč ne?“ Kazatel se ho zeptal: „Předstoupil jste už někdy před Ježíše Krista a řekl jste mu docela osobně: Ó Bože, pokud na tomto světě nikdo jiný nezhřešil, **já** jsem zhřešil; a pokud Tebe všichni ostatní odmítají, **já** Tě potřebuji jako svého osobního Zachránce?“ – „Vy tedy myslíte,“ řekl ten muž, „že můj problém je, že jsem si **osobně** pro sebe nepřivlastnil Boží slovo? To je možné.“

Tento muž zachráněn nebyl, protože své obrácení nepovažoval za svou zcela osobní záležitost mezi sebou a Kristem: **On** byl ztracený a **on** měl být zachráněn. Kdyby jen řekl: „**Já** jsem zhřešil,“ kdyby uznal: „**Já** se musím znovuzrodit,“ potom by slyšel: „***Tvá víra tě uzdravila** (nebo: *zachránila*).*“ (Lukáš 15,21; Jan 3,7)

Chci-li být zachráněn, pak to musím udělat sám osobně! Potom ale také myslím na ostatní a říkám to dále!

neděle 2 březem

Když byl večer téhož dne, prvního v týdnu, a učedníci byli ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. I zaradovali se učedníci, když uviděli Pána.

Jan 20,19.20

Myšlenky k Evangeliu Jana

Tak jako sobota, poslední den týdne, je charakteristická pro židovství, je pro křesťany významný první den týdne. Neděle je den Ježíšova vzkříšení, a jak jsme to už viděli, povstalo tím něco zcela nového.

V poslední Knize Bible je neděle nazvána „*dnem Páně*“, nebo „*Pánu náležejícím dnem*“. V tento den se první křesťané obvykle shromažďovali k památce na svého Pána (Zj. 1,10; srv. se Skutky 20,7; 1. Kor. 16,2).

Zde jsou učedníci ještě ve strachu. Zavřeli dveře, aby na ně nemohli vtrhnout Ježíšovi nepřátelé. Avšak pak nastává něco neočekávaného: Ježíš náhle stojí uprostřed učedníků a ve středu jejich pozornosti! Nikdo Mu nemusí otevírat dveře, ani člověk, ani anděl. Tělo vzkříšení není vázáno na prostor a čas, ačkoli je možné se ho dotknout. Dnes je to ještě nepředstavitelné, ale jednoho dne to bude platit o všech věřících; pak i oni obdrží takové tělo.

Pozdrav „*Pokoj vám!*“ uklidňuje Ježíšovy úzkostné učedníky. Ježíš sám stojí před nimi! Jeho stopy po ranách to dokazují. K tomu vidíme, že Ježíšova smrt a vzkříšení zaručují všem věřícím pokoj s Bohem. Každý, kdo prožívá tento pokoj, zná také něco z radosti učedníků: Ačkoli my našeho Pána nevidíme, protože je v nebi, naplňuje nás nevýslovná radost (1. Petra 1,8).

pondělí 3. březen

Pouze o mně slýchávali, že „ten, který nás kdysi pronásledoval, zvěstuje nyní víru, kterou kdysi ničil“, a slavili kvůli mně Boha.

Galatským 1,23.24

Kdysi a nyní

Apoštol Pavel zde mluví o tom, co křesťané v Judsku u něho pozorovali: Kdysi věřící pronásledoval a chtěl vymýtit jejich víru; nyní však křesťanskou víru sám hlásal, protože se obrátil k Ježíši Kristu.

Tento radikální obrat z pronásledovatele křesťanů v apoštola Ježíše Krista všichni jasně viděli.

Pavel v jednom dopise věřícím v Korintu zmiňuje určité těžké hříchy a na konci k tomu píše: „*Takoví jste někteří (kdysi) byli. Ale dali jste se (nyní) omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v Duchu našeho Boha.*“ (1. Korintským 6,11) A o křesťanech v Efesu mohl apoštol konstatovat: „*Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.*“ (Efeským 2,13)

Pokud se v životě člověka ještě nic základního nezměnilo, tedy pokud se „kdysi“ a „nyní“ od sebe nijak neliší, potom je na místě obava, že takováto obnova života, nazývaná také obrácení, ještě neproběhla.

Poté co se křesťané v Tesalonice obrátili a zakusili zvrát života, svědčili o nich lidé, že: „*jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili živému a pravému Bohu a očekávali z nebes jeho Syna, kterého probudil z mrtvých, Ježíše*“ (1. Tesalonickým 1,9.10).

úterý 4. březen

Když tam přišel [Barnabáš] a uviděl tu Boží milost, zaradoval se a povzbuzoval všechny, aby s rozhodným srdcem zůstávali u Pána.

Skutky 11,23

Syn potěšení

Josef, Žid, který se narodil na ostrově Kypru, uvěřil v Ježíše Krista. To první, co nám o něm Bible sděluje je, že prodává své pole a výtěžek z prodeje přináší k nohám apoštolů. První křesťané v Jeruzalémě měli totiž všechny věci společné, a každému bylo dáno to, co měl zapotřebí.

Josef není jen nějaký štědrý křesťan, vyniká také svým dobrým jednáním s věřícími. Právě proto mu apoštolové dali jméno Barnabáš – což v překladu znamená „*syn potěšení*“. Prokazuje velkou schopnost vcítit se a očividně také dokáže chápat otázky a problémy věřících i povzbudit jejich mysl.

Barnabáš umí také spojit srdce lidí. To dokazuje, když se dřívější pronásledovatel křesťanů Saul s Tarsu snaží připojit k věřícím v Jeruzalémě. Všichni se Saula bojí. Nedokážou si prostě představit, že se ze zatvřelého pronásledovatele stal následovník Pána Ježíše. Avšak Barnabáš mu jde vstříc a zabývá se jím. A tak může věřící jednak uklidnit a na druhé straně také přispět k tomu, že Saul je přijat do jejich společenství.

O něco později přichází do Jeruzaléma zpráva: „V Antiochii došlo k probuzení; veliký počet lidí uvěřil a obrátil se k Ježíši Kristu!“ Očekávali bychom, že se apoštolové vydají, aby věřící tam posílili a vyjádřili tak svou jednotu s nimi. Je to však Barnabáš, kterého tam posílají. A on se opět prokazuje jako „*syn potěšení*“, který věřící důrazně povzbuzuje „*aby s rozhodným srdcem zůstávali u Pána*“.

To vše může v životě člověka způsobit jen víra v Ježíše Krista!

Počítat naše dny, o tom nás pouč, a uvedeme do srdce moudrost.

Žalm 90,12

Jen podvod?

Pastor Wilhelm Busch (1897–1966) byl ještě pomocným kazatelem, když ho v jeho farnosti vyhledal nějaký muž, který si při každé příležitosti dělal legraci z křesťanství, církve a farářů.

A také i při tomto rozhovoru tomu nebylo jinak. S úsměvem řekl: „Už dávno jsem ten podvod prohlédl. Vy faráři jste buď sami hloupí anebo jste ustanoveni, abyste udělali z lidí hlupáky. Celý vtíp je v tom, že v lidech působíte strach tím, co přijde po smrti.“ A pak docela vážně a slavnostně prohlásil: „Mohu zemřít a také zemřu bez vás farářů. Zemřít je ta nejpřirozenější věc na světě. Každá rostlina jednou odkvete, a stejně tak se vede člověku.“ Když ho Wilhelm Busch opustil, byl přesvědčen, že jeho služba tomuto člověku je u konce.

Asi o rok později u něj uprostřed noci někdo zazvonil. Venku stála žena toho muže a vzrušeně ho prosila, zda by šel s ní. S jejím manželem je konec, lékař mu nedává už žádnou naději. Wilhelm Busch se však zdráhal, protože její manžel ho přece za žádných okolností nechtěl vidět. V tom ta žena zvolala: „Pojďte rychle, on sám mě za vámi poslal! Pořád říká: Ten farář měl přece jen pravdu!“

Když Wilhelm Busch k tomu muži dorazil, byl již v bezvědomí. Busch mu přesto ještě přečetl nějaké verše z Bible, ale neměl dojem, že je ten muž ještě slyší. Tak zemřel.

Když šel Wilhelm Busch brzy ráno domů, byla mu zima. Nejen zvnějšku, nýbrž především vnitřně. A před očima mu jasně stála slova Mojžíšovy modlitby: „*Pane, nauč nás pamatovat si, že musíme zemřít, abychom se stali moudrymi.*“ (Žalm 90,12; Luther).

Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.

Kdo z vás mne usvědčí z hříchu?

Jan 8,7.46

Nespravedliví a Spravedlivý

Učitelé Zákona a farizeové kladou Pánu Ježíši Istivou otázku, proto aby Ho mohli obžalovat. On však neodpovídá, nýbrž je vyzývá: „*Kdo z vás je bez hříchu, ...*“ A jaká je jejich reakce? „*Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, [zahanbeni ve (svém) svědomí,] starší nejprve*“ (viz v. 9).

Zákon, Boží měřítko pro člověka, dokazuje, že každý člověk je hříšník: „*Všichni se společně odvrátili a jsou zvrácení. Není, kdo by činil dobro, není ani jednoho.*“ (Žalm 14,3) Slova, která tenkrát Ježíš Kristus řekl, stavěla člověka do Božího světla ... obžalovávala ho ... a umlčovala. Ta slova jasně dokazují, že člověk je špatný, že zhřešil.

Ani dnes tomu není jinak. Také i dnes staví Boží úsudek člověka do světla, které nemůže snést. A proto se odvrací, odchází pryč a tím také promešká milost, kterou mu Ježíš nabízí – a je tak na věky ztracen. **Ale ten kdo stojí ve světle, zakusí milost!**

O chvíli později Ježíš Kristus vyzývá posluchače: „*Kdo z vás mne usvědčí z hříchu?*“ A nenalezl se žádný, kdo by Mu mohl něco vytknout. Už Jeho současníci museli uznat, že On byl bez hříchu. Římský místodržící Pontský Pilát o Něm řekl: „*Žádné viny jsem nenalezl na tom člověku.*“ Také zločinec spolu s ním odsouzený řekl: „*Tento nic zlého neučinil.*“ A setník, který dohlížel na ukřižování, řekl: „*Jistě člověk tento spravedlivý byl.*“ (Lukáš 23,14.41.47 BK)

Apoštol Petr to shrnuje slovy: „*Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*“ (1. Petr. 3,18 přel.)

pátek 7. březen

Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako Otec zná mne a já znám Otce. A svou duši pokládám za ovce.

Jan 10,14.15

„Zakusil jsem ochranu Pána“

Jeden starší křesťan vypráví:

Ve věku 15 let jsem se účastnil prázdninového křesťanského tábora. Každý večer se pro nás konala biblická hodina. Kazatel vždy našel přesně ta slova, která jsem potřeboval. Prostými, jednoduchými slovy objasňoval touhu člověka po svobodě a štěstí a citoval Ježíšova slova: „*Já jsem dobrý pastýř.*“ A objasňoval, že je iluzí, považovat se za svobodného bez tohoto Pastýře, neboť světu vládne Satan, ten zlý kníže. Boží Syn je ten dobrý pastýř; Ježíš přišel, aby žil na této zemi. Pouze On nám může skutečně rozumět. On je také jediný, kdo může odejmout naše hříchy, protože On sám byl bez hříchu a odstranil naše hříchy na kříži. Pouze On sám nás může osvobodit z moci ďábla. Opravdovou svobodu, to skutečné štěstí – nám může dát jen Ježíš.

Váhal jsem, zvažoval jsem pro a proti. Po několika dnech jsem pozoroval, že silou vlastní vůle jsem nedokázal odporovat pokušení ke zlému. Činil jsem to zlé, které jsem nechtěl, a selhával jsem v činění dobrého, které bych dělal tak rád (viz Římanům 7,19). Tak jsem se rozhodl důvěřovat Ježíši, následovat Ho, naslouchat jeho Slovu a poslouchat Ho. Věřil jsem, že On by mi mohl dát tu opravdovou svobodu a skutečné štěstí. Začal jsem horlivě číst Bibli a tato četba změnila můj život.

Tomu jsem ve věku 15 let uvěřil. Dnes ve věku 86 let vím, že je to pravda, protože jsem to zažil. Ochranu Pána jsem okoušel po všechny tyto dlouhé roky.

Pověst o něm se rozšiřovala stále víc a scházely se velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí. On se však uchýloval na pustá místa a modlil se.

Lukáš 5,15.16

Ježíš Kristus v ústraní

„Už jsi to slyšel? Šimon měl velmi úspěšný rybolov. Teď on a oba Zebedeovi synové následují toho Ježíše z Nazareta!“ – „Ano, a také ještě jsem slyšel, že Ježíš uzdravil malomocného!“ (viz Lukáš 5,6-11.13.) Tyto zprávy se šířily rychlostí větru od úst k ústům, takže se velké zástupy lidí scházely k Ježíšovi.

A jak na to reaguje On? Promlouvá teď nějaké další kázání k zástupům nebo způsobí ještě více zázračných uzdravení? Ne, tentokrát se uchyluje na odlehlé místo, aby se modlil.

Není také z toho naprosto jasné, že Ježíš Kristus je docela jiný než my? My velmi rádi okoušíme pozornost a uznání našich bližních – zvláště když se domníváme, že něco zvláště dobře dokážeme.

Avšak Pánu Ježíši nikdy nešlo o chválu od lidí, nýbrž vždy jen o oslavení Boha, jeho Otce. Ježíš přišel z nebe na tuto zem, „*aby posloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Marek 10,45). A jak tento věrný Boží služebník pravidelně vyhledával ústraní, aby se modlil. Jak velmi cenné pro Něho bylo prožité obecenství s Bohem, jeho Otcem!

Jak je tomu u tebe nebo u mě? Necháme se Ježíšovým modlitebním životem povzbudit k pravidelnému vyhledávání Boží blízkosti k modlitbě v ústraní? Když to učiníme, získáme duchovní sílu, vnitřní pokoj a odvahu pro všední den. A také zakusíme, že Bůh je ten, který „*vyslýchá modlitby*“ (Žalm 65,3).

neděle 9 březen

Ježíš jim opět řekl. „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.“ Po těchto slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy.“

Jan 20,21-23

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíšovo vzkříšení je mnohokrát dosvědčeno. On sám „*po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřovat a říkal jim o Božím království*“ (Skutky 1,3)

Tak o tom podává zprávu Lukáš a náš dnešní verš potvrzuje to, co řekl. Když Ježíš učedníky už pozdravil slovy „*Pokoj vám!*“, opakuje tento pozdrav ještě jednou. Vezmeme-li v úvahu souvislosti, zjistíme: Není to pozdrav na rozloučenou, ale tento pozdrav je ve spojení s misijním úkolem pro učedníky. Oni nejprve obdrželi pokoj sami pro sebe, a jako další jsou pověřeni, aby nesli evangelium pokoje dále druhým.

Boží Syn naplnil úkol svého nebeského Otce. Nyní se k Němu vrací a jeho učedníci mají v úkolu pokračovat podle téhož vzoru: Bůh má být oznamován na zemi – jeho láska a milosrdenství, jeho čistota a svatost, takový, jaký je, a jaká je jeho vůle pro nás, lidi.

To není lehký úkol, mohli bychom si myslet. Avšak Pán se stará o to, aby jeho učedníci byli vybaveni silou a autoritou. Vdechuje do nich život vzkříšení, který spočívá v síle Ducha Svatého. A svěřuje jim správu, která ovšem nesmí být zaměňována s věčným odpuštěním hříchů; to věřící obdrží jen od Boha samého.

Hospodine, tvé slovo je navěky ustaveno v nebesích.

Žalm 119,89

Bible – není sestavena libovolně

Bible se skládá celkem z 66 knih: 39 jich obsahuje Starý zákon a 27 Nový zákon. Tyto knihy však nebyly seřazeny libovolně.

Podstatná role při tvorbě starozákonního Kánonu (řecky: pravidla) je připisována písaři Ezdrášovi jako Božímu nástroji: on totiž shromažďoval a opatroval tato Svatá písma. Naproti tomu Písma Nového zákona (Evangelia, Skutky apoštolů, Pavlovy dopisy a Zjevení) byla od počátku považována za inspirovaná (latinsky: vdechnutá) Svatá písma. Duch Svatý působil jak při pisatelích, tak také při příjemcích a čtenářích: Co jedni pod Jeho vedením psali, to druzí pod Jeho vedením jako Bohem inspirovaná Písma uznávali.

Starozákonní prorok Daniel, který sám byl inspirovaným pisatelem, například zmiňuje konec 70letého zajetí izraelského lidu, které předem oznámil Jeremjáš. Kniha proroka Jeremjáše, která vznikla jen krátce předtím, tedy pro Daniele již patřila k Písmům, k Božímu slovu (Daniel 9,2; Jeremjáš 25,12). A apoštol Petr staví všechny dopisy apoštola Pavla na stejnou úroveň „jako ostatní Písma“, čímž míní Starý zákon a Nový zákon, do něhož byly při jeho vzniku zahrnuty.

Duch Svatý nejen způsobil, že „*svatí Boží lidé*“ pod Jeho vnuknutím Svatá písma psali, nýbrž On také první čtenáře přiměl k tomu, aby tato – a žádná jiná – Písma uznali jako příchozí od Boha (2. Petr. 1,21). A tímto byla ta otázka jednou provždy vyjasněna. A tak tomu zůstane po celou věčnost, neboť „*Hospodine, tvé slovo je navěky ustaveno v nebesích*“.

úterý 11. březen

Hospodin řekl Mojžíšovi: Napiš si tato slova.

2. Mojžíšova 34,27

Bible – spolehlivě zachovalá

Až do vynálezu knihtisku v 15. století bylo opisování jedinou možností, jak rozmnožit nějaký text. Tato dovednost byla známa u Egypťanů, Sumerů a Babyloňanů již ve 3. tisíciletí před Kristem. Takže nic neodporuje tomu, že i nejstarší části Bible byly sepsány velmi záhy. Ty potom byly s krajní pečlivostí opisovány a tak předávány z generace na generaci.

Nejstarší svitky Starého zákona byly objeveny v roce 1947 v Kumránu u Mrtvého moře. Některé pocházejí již z 3. století před Kristem. Tyto nálezy představují nejstarší a největší nález Bible všech dob a jsou jedinečným svědectvím výjimečné kvality zachování Starého zákona.

Ze spisů mnoha antických pisatelů je jich dnes zachováno už jen několik málo. Například z Césarových Zápisků o galské válce (byly sepsány kolem roku 50 před naším letopočtem) existuje pouze 9 až 10 opisů, přičemž ten nejstarší byl napsán 900 let po Césarově smrti. Naproti tomu biblické opisy čítají přibližně 3000 opisů hebrejského Starého zákona a 5700 opisů řeckého Nového zákona – a to navzdory skutečnosti, že křesťané byli v Římské říši i ze strany islámu na Blízkém východě tvrdě pronásledováni.

Bible je jedna z nejstarších knih světa a vznikla v období přibližně 1500 let před Kristem a 100 let po Kristu. Často se proti ní bojovalo a často byla ničena, a přesto je to starověký dokument, který je zdaleka nejlépe dochován. A ačkoli je nejostřeji kritizován, je také tou nejvíce rozšířenou knihou na světě.

Kdo ji otevře a čte, ten zakusí: „*Jásám nad tvým slovem jako ten, kdo našel velikou kořist.*“ (Žalm 119,162)

středa 12. březen

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

Efeským 2,8-10

Co Bůh očekává

Ta žena byla známá svou vírou v Boha a svou nábožností. Tím zděšeněji reagovala, když jí kazatel při jednom rozhovoru řekl, že Ježíše Krista musí mít jako svého osobního Zachránce. Podrážděně odpověděla: „V neděli jsem v kostele nikdy nechyběla, denně jsem četla v Bibli a modlila se, svým sousedům jsem prokazovala dobro a podle mého názoru jsem činila všechno to, co musí činit křesťan! A teď přicházíte vy a říkáte mi, že to všechno není rozhodující?!

Pomocí Bible ji kazatel objasnil, že všichni lidé jsou hříšníci, a že sami se nemohou vykoupit. To si musíme otevřeně přiznat. Musíme věřit tomu, že Ježíš vzal na sebe na kříži spravedlivý Boží trest za naše hříchy. Záchrana je jen z milosti skrze víru v Něj. Kdo se chce opírat o své vlastní dobré skutky, je ztracen.

Té ženě začal těžký boj. Dlouho tu seděla s obličejem ponořeným v dlaních. Najednou zvolala: „Ó Bože, copak všechny mé dobré skutky mi nemohou opravdu nijak pomoci? Pak jsem před Tebou docela ubohá!“ Její svědomí bylo probuzeno; poznávala stále jasněji, že nemůže obstát před Boží svatostí. A nakonec přijala srdcem Božího Syna jako svého Zachránce.

Není pochyb: Bůh od nás očekává „dobré skutky“. A přece žádný dobrý skutek nedokáže odstranit bytí jen jeden jediný hřích. Když však někdo již je skrze víru v Krista zachráněn, má a může z vděčnosti činit dobré skutky, které Bůh pro něho „*předem připravil*“ a které zviditelňují Boží lásku.

**Tu k němu přišel malomocný, padl [před ním] na kolena a prosil ho: „Chceš-li, jsi mocen mne očistit.“
Ježíš, hluboce pohnut, vztáhl svou ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď očištěn.“**

Marek 1,40.41

Prastarý „epidemický zákon“

Asi před 20 lety vstoupil v Německu v platnost Zákon o ochraně před infekcemi (IfSG), který jasně nařizuje, jaké nemoci se musí povinně hlásit. Takovéto předpisy nejsou ničím novým: Již před 3500 lety dal Bůh izraelskému lidu efektivní „epidemický zákon“. Předpisy ohledně malomocenství (tento pojem tehdy zahrnoval lepru i jiná kožní onemocnění) v 3. Mojžíšově 13 a 14 měly zabránit tomu, aby se tato nakažlivá nemoc nešířila dále. Co bylo podstatnými součástmi těchto předpisů?

- 1) Každé podezření mělo být bez odkladu nahlášeno kněžím, neboť ti byli o příznacích malomocenství dobře informováni.
- 2) Osoby, u kterých nebylo jasné, jsou-li infikovány a tedy jsou nakažlivé, měly být izolovány a současně pozorovány.
- 3) Nemocní byli izolováni tak, že se zdravými neměli žádný kontakt.

Není pochyb o tom, že onemocnění nebezpečnou nákazou s sebou přinášelo a přináší pro postižené i příbuzné nepředstavitelné utrpení! V biblických dobách mohlo být malomocenství vyléčeno jen tehdy, když zasáhl sám Bůh (2. Královská 5). Tato nemoc je v Bibli obrazem hříchu a jeho nakažlivého účinku. Na tomto obraze máme poznat, jak nebezpečný je hřích: Zlehčujeme-li ho, má to katastrofální následky pro nás samotné i pro druhé. – Vše jednou začíná jako malé. A bylo by osudné nedbat prvních příznaků a ignorovat je. Co tedy máme dělat? – Vyvarovat se hříchu! Jít pokušení z cesty! – Avšak v tom nejhlubším základu jsme infikováni touto nemocí od narození všichni! Když to poznáme, smíme přijít ke Kristu. On nás chce očistit!

pátek 14. březen

On [Bůh] nešetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal.

Římanům 8,32

„Milý“ Bůh

Někteří lidé mluví o „milém“ Bohu jako o nějakém starém dědečkovi v nebi. O někom, kdo je důvěřivý a nemá ponětí o vzdáleném životě na zemi. Je v pohodě, když se jeho děti a vnoučata baví, jsou šťastné a přitom netropí příliš mnoho neplechy. A na konci dne si spokojeně sedne a pro sebe si řekne: Dnes to byl opět krásný den!

Nemálo lidí má takovou (nebo podobnou) představu o Bohu. **Ale nějaký takový „milý“ Bůh neexistuje!**

Co bychom si mohli myslet o lásce – například ve vzájemných vztazích – která úplně ke všemu říká „Ano“ a „Amen“? Nepůsobila by spíše směšně? Mohl by se člověk na takovou lásku docela spolehnout, byla by to vůbec ještě láska?

„Bůh je láska,“ to je pravda, říká to sama Bible. Právě proto že *„Bůh je světlo a není v něm žádná tma“*, prokazuje se nejen jako milostivý a dobrotivý, nýbrž současně též jako pravdivý, spravedlivý a svatý (1. Jan. 4,8; 1,5). Boží láska není „houbovitá“, není životu vzdálená. Je konkrétní, hmatatelná a viditelná. Bůh nám ji projevil, dokonce dokázal tím, že poslal na svět svého Syna Ježíše Krista (Římanům 5,8). Avšak Bůh Ho nejen poslal, nýbrž Ho také nešetřil. Bůh Ho nechal na kříži Golgoty postihnout trestem k našemu pokoji. Neboť On nechce, aby některý člověk zahynul, nýbrž aby všichni byli zachráněni. Proto musel jeho Syn zemřít. A k tomu byl Bůh odhodlán a k tomu byl odhodlán také jeho Syn Ježíš Kristus. Tak mnoho tedy Bůh „investoval“, tak mnoho Ho stál čin Jeho lásky!

Taková láska má hodnotu a hloubku. Na ni se může člověk spolehnout a o ni se opřít – a zakusit ji může ještě dnes.

sobota 15. březen

A celou noc strávil [Ježíš] v modlitbě Boží. Když nastal den, zavolal své učedníky a vybral z nich dvanáct, které také pojmenoval apoštoly.

Lukáš 6,12.13

Ježíš si vybírá lidi

Po noci strávené v modlitbě si Pán Ježíš vybírá svých dvanáct učedníků. Jak pestrá směs! Jsou tu dva bratrské páry rybářů, celník (Matouš), bojovník za svobodu (Šimon) – a také někdo, koho by bylo možné označit za skeptika (Tomáš). Jak často se za ně Ježíš modlil, neboť oni mají i přes své rozdílné charaktery vydávat jednotné a věrohodné svědectví o životě a pozdějším zmrtvýchvstání jejich Pána.

Dříve než Ježíš vyšle své učedníky ke službě pro sebe, mají se od Něho učit. Se svým Mistrem procházejí zemí a mohou Ho sledovat na každém kroku. A co vidí? Jeho **milosrdenství**, když se setkává s těmi, kteří jsou odkázáni na cizí pomoc; jeho **božskou velikost a moc**, když činí divy; jeho **trpělivost**, když na Něho dotírají zákoníci; jeho **horlivost pro Boha**, když je napadena čest jeho Otce v nebi.

Zároveň slyší jeho slova **milosti** a jeho **modlitby**, které veřejně vyslovuje. Ale vidí také, jak se stále znovu uchyluje do tichého ústraní, aby byl sám se svým Bohem a Otcem.

Krátce před svou smrtí jim ještě dává Pán Ježíš nezapomenutelný příklad své **pokory**: Myje jim nohy a připravuje je na dobu, když už u nich nebude přítomen v těle. – Jak často zakoušeli jeho lásku: Ano, On „*miloval je až do konce*“ (Jan 13,1).

Ježíš si vybírá dvanáct učedníků a změnil i formuje celý jejich život (až na jednu výjimku: Jidáše). Dnes je Ježíš v nebi. Služba těch dvanácti je již déle splněna. Nyní jde o tebe a o mě. Neboť Ježíš ještě stále volá ke Svému následování.

neděle 16 březen

Tomáš zvaný Didymos, jeden z Dvanácti, však nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však řekl: „Pokud neuvidím stopu hřebů v jeho ruce a nevložím svůj prst na místo hřebů a svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Jan 20,24.25

Myšlenky k Evangeliu Jana

Jaké vzácné setkání měli učedníci se svým vzkříšeným Pánem! Přišel do jejich středu. Toto shromáždění upomíná na výrok Pána v Matouši 18,20: *„Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno /nebo: „k mému jménu“/, tam jsem já uprostřed nich.“* Toto zaslíbení platí až dodnes. I když Pán dnes už není viditelný, tu přece je tam, kde se věřící shromáždí tak, jak to Bůh sděluje ve svém Slově. A prožívají totéž co učedníci tehdy: pokoj a radost.

Tomáš něco promeškal. Nebyl přítom, když se Pán ukázal učedníkům a dal jim pozdrav pokoje. Nyní pozoruje, že oni září radostí, protože viděli Pána. On skutečně vstal!

Tomáše jsme poznali už v kapitolách 11 a 14 našeho Evangelia. Má zjevně jasnou, střízlivou a realistickou povahu. Proto se nenechá tak rychle přesvědčit o věcech, které leží za obvyklým obzorem zkušeností.

Dnes se člověk více než kdy předtím opírá o viditelné a hmatatelné věci. Od doby starověku učinila věda nesmírný pokrok. Je tím víra v živého Boha překonána? Je proto třeba dosvědčenou skutečnost Ježíšova vzkříšení odmítnout? Ne a ještě jednou ne! Ten, kdo důvěřuje Bibli, Božímu slovu, a je přesvědčen o věcech, které se nevidí, ale které přesto jsou skutečností, se nemusí stydět. Nebude zahanben.

pondělí 17. březen

(Apoštol Pavel píše:) **Pro ně snáším útrapy a dokonce pouta jako zločinec. Ale slovo Boží není spoutáno.**

Pán však stál při mně a posilnil mě, aby skrze mne byla dovršena zvěst a aby ji uslyšeli všichni pohané.

2. Timoteovi 2,9; 4,17

Jeho blízkost v mém vězení

Jedna křesťanka z Mosambiku píše:

Člověk se velmi rychle může cítit nepochopený a izolovaný! Když ztrácíme milovaného člověka, pociťujeme osamělost. Cítíme se být sami, když jsme opomenuti, odmítnuti nebo opovrženi. Avšak Pán Ježíš nás zve, abychom se k Němu blížili skrze modlitbu. A vlastně – je to On, kdo se nám blíží.

Za celou tu dobu, kdy jsem kvůli své křesťanské víře seděla ve vězení, jsem neustále cítila po svém boku Ježíšovu přítomnost. Když mě zvlášť těžce tížila osamělost, začala jsem mluvit k svému Pánu. Uvnitř tlustých zdí jsem byla od každého kontaktu s druhými odříznuta, ale když jsem se modlila, udělala jsem opravdovou zkušenost, že mě nemohlo nic oddělit od Boží lásky.

Pochopila jsem také, že Bůh dopustil moje uvěznění, abych mohla tu dobrou zvěst předat dále těm, kteří ji ještě nikdy neslyšeli. Bůh mi to daroval, že jsem se mohla povznést nad své bolesti, a jiným uvězněným vyprávět o Ježíšovi. Jednoho roku 25 z nich přijalo Krista za svého Spasitele. „Slovo Boží není spoutáno.“ Je mocné a poskytuje našemu duchu svobodu – dokonce i v době tísně a odnětí svobody. Z pohledu lidí jsme vyloučeni ze společnosti, ale pro Boha jsme vyslanci nebe.

Otevři naše oči, Pane, abychom viděli ty věci tak, jak je vidíš Ty.

úterý 18. březen

O nic nebudte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním. A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Filipským 4,6.7

Autostop

Jeden křesťan měl zvyk často brát do svého vozu lidi, kteří stáli u cesty a zkoušeli se stopem dostat do cíle své cesty. Tímto způsobem chtěl se spolucestujícími navázat rozhovor a obeznámit je s dobrou zvěstí o Ježíši Kristu.

Jednou chtěl svézt nějakého mladíka, svůj vůz však dokázal zastavit až 50 metrů za tím mužem. Ten si ho však nevšiml, protože se ani neohlédl, nýbrž zatím již dával znamení dalšímu řidiči, zdali by ho svezl. Teprve až když křesťan zatroubil, všiml si ho ten mladý muž a doběhl k němu. Řidič ho přivítal se slovy: „Děláte to jako většina křesťanů!“ – „Jak to myslíte?“ – „Oni se modlí a modlí, ale vůbec neočekávají, že budou vyslyšeni.“

Náš biblický verš říká, že smíme se všemi žádostmi a každou těžkostí přijít k Bohu. A když jsme náš problém u Něho složili, smíme počítat s tím, že On se naší věci ujme. Když tímto způsobem plní důvěry čekáme na Jeho vedení, dodá to našemu srdci pokoj.

K tomu je ovšem zapotřebí, aby mezi námi a Bohem nestál jako překážka žádný hřích. Avšak: „*Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (1. Jan. 1,9) Člověk musí hříchy vyznat, potom je Bůh může odpustit – a vlastní svědomí se může uklidnit.

A tak získá srdce a svědomí to, co potřebuje.

středa 19. březen

Tvé slovo je pravda.

Jan 17,17

10 důvodů, ke čtení Bible

Možná by tě nenapadlo číst Bibli. Zamysli se však jednou nad následujícími body. Bible ...

- je největším bestsellerem ve světových dějinách.
- je tou nejstarší knihou světa.
- je leckde naprosto nenáviděna a přece nemůže být vymýcena.
- oznamuje nám mnohé o budoucnosti – a to jak lidí tak také země.
- je Božím slovem a proto věčně pravdivá. Není v ní žádná věta, která by mohla být vyvrácena.
- ukazuje nám, kdo je Bůh: co si myslí, co chce a co činí.
- podrobně nám vypráví o Ježíši Kristu, Božím Synu: o Jeho životě, Jeho smrti a zmrtnýchvstání.
- je to milostný dopis nám lidem.
- již mnoho lidí radikálně změnil.
- je Božím pokrmem pro nás lidi.

K tomu, abys mohl Bibli rozumět, potřebuješ mít klíč: tím klíčem je víra. Pokud věříš, že Bible je Boží slovo pro tebe, budeš jí osloven a změněn. Bůh o Bibli říká: „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné*“ (2. Timoteovi 3,16). A: „*Pánovo slovo zůstává na věčnost*“ (1. Petr. 1,25).

Bist du interessiert, die Bibel zu lesen? Wenn du noch keine Bibel hast, kannst du beim CSV-Verlag gerne kostenlos und unverbindlich ein Neues Testament (zweiter Teil der Bibel) bestellen. Sende dazu eine E-Mail an:

bibelgratis@csv-verlag.de (Stichwort: GuteSaat)

Bitte nicht vergessen, eine Anschrift mitzuteilen!

Máte zájem číst Bibli? Pokud Bibli ještě nemáte, můžete si zdarma a nezávazně objednat Nový zákon (druhý díl Bible). Zašlete e-mail na adresu: info@sirenipismasvateho.cz.

Nezapomeňte uvést svou adresu!

Protože jsi byl pevností pro chudého, pevností pro nuzného v jeho tísní; útočištěm před přívalem, stínem před horkem.

Izajáš 25,4

Přístav milosti

Věděli jste že, francouzské přístavní město Le Havre se původně jmenovalo „Le Havre-de-Grâce“ („Přístav milosti“)? Tento název dostalo počátkem 16. století. Na příkaz krále Františka I. se tehdy v Lamanšském průlivu hledalo nějaké chráněné místo, aby tam byl zřízen přístav. Námořníci navrhli vybudovat přístav na severním břehu ústí Seiny, kde byly vhodné podmínky proudění vody a při silných bouřích tam byla bezpečná ochrana.

Přístav, chráněné místo, bezpečné a klidné útočiště – netoužíme po něm, když je těžko a nejisto? Jak dobře, že takovéto útočiště skutečně existuje: v Pánu Ježíši, Božím Synu, který má všechnu moc každého, kdo Jemu důvěřuje, zachovat a bezpečně přivést do cíle! Protože je Bůh, má vše vždy pod kontrolou: přírodní živly stejně jako okolnosti našeho života. Kdo by nás mohl ochránit lépe než On?

On je současně také člověk a zná utrpení z vlastní zkušenosti. Proto nám rozumí a má soucit s našimi slabostmi. Jeho pozvání platí každému: „*Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek.*“ (Matouš 11,28) Kdo přichází k tomuto Pánu a dává svůj život pod Jeho dobré vedení, ten může s plným přesvědčením souhlasit s písní:

Ježíš je ta Pravda, co nikdy nezklame tě. / On je ta skála, co se nikdy nepohne. /

V Něm máme pramen, co nikdy nevysychá. / V Ježíši je síla nést i těžká břemena. /

On bohatstvím, které nikdy nezmenší se. / V Něm v bouři, strachu, nouzi útočiště je.

píseň složili: Gottlob Lachenmann (1845–1935); Hedwig von Redern (1866–1935)

pátek 21. březen

Hleďte Hospodina, dokud se dává najít, volejte ho, dokud je blízko.

Izajáš 55,6

Ježíš radikálně změnil můj život

Jsem rodem Maďar, byl jsem příslušníkem cizinecké legie a chci vám vyprávět, jak jsem poznal Boha. Do 18 let jsem vyrůstal v sirotčinci, potom jsem vstoupil do maďarské armády.

Bůh během této doby nehrál v mém životě žádnou roli. Jednoduše řečeno: Pro mě neexistoval. Potom jsem přešel k cizinecké legii a bojoval v mnoha ozbrojených konfliktech. Jednou jsem byl v Afghánistánu s kamarády zapleten do tuhých bojů. Celou noc jsme strávili na jednom místě, které bylo pod těžkou palbou. Této noci jsem měl strach o svůj život. Řekl jsem Bohu: „Jestliže existuješ, dej, abych z toho vyšel živý.“

A já jsem z toho vyšel živý. Začal jsem věřit, že nějaký Bůh je. V následující době v mém nitru započala změna. Oženil jsem se. Moje tchyně, která byla křesťanka, mně vyprávěla o Ježíšovi.

Jeden soused pozval moji ženu i mě k návštěvě církve. Ačkoli jsem o Bibli nejprve neměl žádný zájem, šel jsem s nimi. Pak jsem konečně začal objevovat Bibli i její cenu a měl jsem potřebu se modlit. V uplynulých dvou letech jsme já a moje žena vícekrát viděli, jakých divů je Bůh schopen: působil na mě skrze svého Ducha, tak že mi bylo jasné, že jsem hříšník. Pochopil jsem, že Bůh mi chtěl dát úplnou obnovu, kdybych přijal jeho Syna Ježíše jako svého Zachránce. To jsem potom učinil a zažil, že Ježíš můj život radikálně změnil.

Ještě i dnes jsou v mém životě mnohé nedostatky, ale s pomocí mého Spasitele a Pána se snažím líbit se Jemu.

Potom [Ježíš] vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal je, rozlámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A jedli a nasýtli se všichni.

Lukáš 9,16.17

Pohled k nebi

Pána Ježíše opět následuje mnoho lidí. On se k nim láskyplně obrací a učí je o Božím království.

Když pomalu nastává večer, hlásí se o slovo učedníci: „*Propust' zástup*“ – jejich záměr je dobrý: Ti mnozí hladovějící lidé si mají v okolních vesnicích obstarat něco k jídlu.

„*Vy jim dejte najíst!*“ odpoví Ježíš.

„*Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby,*“ namítají učedníci. Tím chtějí říci, že jejich zásoby by nestačily, protože to množství lidí se sestává z 5000 mužů a navíc tam jistě bylo ještě mnoho žen a dětí.

„*Rozsad'te je do skupin asi po padesáti.*“ říká Ježíš. Poté co se tak stane, bere těch několik málo chlebů a ryb do svých rukou a vzhlíží k nebi. – Jaký to pohled! Jak často my hledíme dolů, jsme zaměstnáni jen našimi omezenými možnostmi a přitom ztrácíme pohled k Bohu, od kterého je „*každé dobré dáání a každý dokonalý dar*“ (Jakub 1,17). Bůh nám chce žehnat a obdařit nás svým pokojem, „*který převyšuje všechno porozumění*“ (Filipským 4,7) A jak často to činí právě tehdy, když se cítíme chudí, slabí a neschopní.

Potom požehná Ježíš těch pět chlebů a ty dvě ryby a nechává je předložit. Přitom se děje div: Nikdo, kdo přišel k Ježíši, se nemusí vydat na cestu hladový – žádné dítě, žádná žena, žádný muž. Jedí všichni a jsou nasyceni.

Pouze Ježíš Kristus, Boží Syn, může utišit naše nejhlubší potřeby. Hledme přece jen (opět) více nahoru: na Něho!

neděle 23. březen

Po osmi dnech byli jeho učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi. Postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Vztáhni svůj prst sem a pohleď na mé ruce, vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl slovy: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Jan 20,26-29

Myšlenky k Evangeliu Jana

„Nevěřící Tomáš“, jak je častokrát nazývaný, odmítl svědectví spoluúčedníků slovy: „*Pokud nevidím stopu hřebů v jeho rukou a nevložím svůj prst na místo hřebů...*“ Asi chce věřit, že Ježíš vstal, ale nemůže překročit svůj vlastní stín.

Ježíš je dobrotivý Pán! O týden později opět přichází do středu učedníků. Tentokrát si Tomáš nenechal ujít být při tom. Svým pozdravem se Boží Syn opět ukazuje jako Ten, který působí pokoj. Bez okolků navazuje na Tomášova slova, která slyšel stejně tak jako učedníci. „*Před očima toho, jemuž se budeme zodpovídat /s nímž máme co činit/, je vše nahé a odkryté.*“ (Hebrejům 4,13)

Tomáš je přemožen. Jeho pochybnosti se rozplynou jako mlha na slunci. Zřejmě si ještě nikdy tak neuvědomil Ježíšovu vyvýšenost, jako v této chvíli. Proto říká: „*Můj Pán a můj Bůh.*“ Tím se jakoby sklání a uznává to, o čem mnoho lidí pochybuje: že Ježíš má tu nejvyšší autoritu a sám je Bůh.

Osobní štěstí člověka spočívá ve slově „*můj*“. A každému čtenáři přejeme, aby Ježíšovi mohl říci: „*Můj Pán a můj Bůh!*“

pondělí 24. březen

To místo Písma, které četl, bylo toto: „Byl veden jako ovce na porážku a jako je beránek němý před tím, kdo ho stříhá, tak neotevřel svá ústa.“

Skutky 8,32

Ministr na cestě

Etiopský ministr je na cestě. Sedí ve voze a čte si ze svitku text proroka Izajáše a ptá se, o kom prorok na tomto místě mluví.

Pokud se zeptáte židovských teologů: „Kdo je ten trpící služebník Pána, o kterém je řeč v knize Izajáše, v 53. kapitole?“, potom zpravidla odpovědí: „To je náš národ!“

Ano, je pravda, že Izrael prošel ve své tisícileté historii skrze nevýmluvné utrpení a pronásledování jako žádný jiný národ. Ale v oddílku proroka Izajáše, který tenkrát ten cestující četl, je řeč o jednotlivci, který trpěl **zástupně za jiné**. To se s Izraelem neshoduje.

Na otázku ministra: „*O kom to prorok mluví?*“ (v. 34), je jen jedna správná odpověď: „O Ježíši Kristu.“ A přesně tuto odpověď dal také evangelista Filip, když tomuto vysoce postavenému muži objasňoval slova proroka.

O žádném jiném než o Ježíši Kristu nemohlo být řečeno:

„Ale on byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.“ (Izajáš 53,5.6)

Když Ježíš přišel ..., ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“

Matouš 16,13

Kdo je Ježíš Kristus?

Je zakladatel náboženství? Kazatel morálky? Humanista? „Dobrý člověk“? Ne, Ježíš Kristus je víc! On je jedinečný!

Mnoho podrobností o Ježíši Kristu bylo známo již před jeho narozením. Bůh Jej nechal oznámit ve Starém zákoně skrze proroky již staletí před Jeho narozením a tato proroctví se přesně naplnila.

Žádný člověk nemohl s takovou božskou autoritou kázat a činit tak veliké a slavné zázraky jako Ježíš: Uzdravoval nemocné, otvíral oči slepých, ovládl přírodní živly, křísil mrtvé a byl silnější než démonické síly.

- **Ježíš Kristus je Boží Syn!** Na jedné straně to dokazují Jeho mocné zázraky. Na druhé straně to prohlašuje Bůh Otec z nebe: „*Toto je můj Syn, ten Milovaný, poslouchejte ho.*“ (Marek 9,7)
- **Ježíš Kristus je Spasitel světa!** On dobrovolně zemřel na kříži, aby nás lidi vykoupil. On, který se nikdy nedopustil jediného hříchu, vzal na sebe hříchy všech, těch kteří v Něho věří, a nesl je v Božím soudu. On obětoval svůj život, protože nás miluje a nechce, abychom se svou vinou přišli do pekla.
- **Ježíš Kristus žije!** Všechno by bylo marné, kdyby tenkrát zůstal v hrobě. Avšak On vstal z mrtvých. Jako jediný přemohl smrt a zvítězil. On svědčí: „*Byl jsem mrtvý, a hle, žiji na věky věků.*“ (Zjevení 1,18)
- **Ježíš Kristus opět přijde!** To je jistá naděje všech vykoupených – ti budou po celou věčnost při Něm v nebi. Pro všechny ostatní bude Soudcem.

středa 26. březen

(Ježíš řekl:) **Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.**

Jan 6,37

Bůh se o tebe zajímá!

Ačkoli je na zemi stále více lidí, zvětšuje se počet těch, kteří se cítí osaměle. Jak mnozí jsou přehlíženi, zanedbáváni, bez povšimnutí nebo dokonce odsunuti stranou. To jsou smutné zkušenosti, které citelně zasahují a zraňují.

Jsou zde děti, které vnímají, že jsou svým rodičům na obtíž, že je odsouvají nebo je přenechávají sobě samým. Nebo staří lidé, kteří jsou dáni do domova důchodců a svými příbuznými jsou pak už jen zřídka navštěvováni. Jsou také nemocní, na které tomu zdravému světu už nezbývá čas. U některých z nich si nejednou všimnete, že mají velkou touhu po někom, kdo by si jich všiml a měl o ně skutečný zájem.

Patříš k nim také ty? Potom mám pro tebe dobrou zprávu: Ježíš Kristus se zajímá o tebe osobně! I když se o tebe jinak snad nikdo nezajímá – On je tu a volá tě k sobě. Má pro tebe připravený velký dar: věčný život a šťastný vztah dítěte k Bohu, Otci.

Kdo přichází k Ježíši Kristu a věří v Něho, ten smí vědět, že Ježíš ho nepřehlédne a nenechá bez povšimnutí (viz verš pro dnešní den); naopak: Bude přijat do rodiny Boží: „*Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.*“ (Jan 1,12)

Dítě nebeského Otce už nikdy není samo. Ono ví: Bůh mě miluje a dává mi zakoušet Svou blízkost.

čtvrtek 27. březen

(Ježíš říká:) Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Zjevení 3,20

Prosím nerušit!

Lze je vidět všude v hotelech: závěsné cedulky na dveře, které nás mají chránit před nepříjemnými návštěvníky. V anglicky mluvícím světě pro to mají více odlišných formulací. „Do not disturb!“ zní prostá prosba, že člověk nechce být rušen. „Keep out!“ nás docela nevlídně vyzývá, zůstat venku. „A little privacy please!“ nás zdvořile žádá o respektování soukromí, kdežto „I'm busy“ nepokrytě označuje, že obyvatel pokoje je právě zaneprázdněn. – Nezáleží, jak zdvořilý nebo neomalený ten tón je, cíl je vždy stejný: Dotyčný chce mít svůj klid a nechce být rušen.

A přece někdo klepe na naše dveře – na dveře našeho srdce. Je to Ježíš Kristus, Boží Syn. On tu visáčku na dveřích dobře viděl; dobře ví, kdo Jím doposud nechce být rušen. A přesto klepe.

On klepe u každého, nezáleží, jak zdvořilé nebo nevlídné naše odmítnutí doposud bylo. Přesto klepe, protože ví, že Ho potřebujeme. Jen On nám může pomoci, dát naši věc s Bohem a náš život na zemi skutečně do pořádku.

On klepe, protože chce být v naší společnosti: On s námi a my s Ním. On chce s námi mít opravdový srdečný a živý styk. Přitom chce vstoupit k nám se svým požehnáním a svou mocí přímo do našich životních okolností. A On chce také své vlastní „životní okolnosti“ ve slávě nebe sdílet s námi. A již nyní nám chce dát něco z toho poznat.

On klepe – dveře musíme otevřít my!

pátek 28. březen

Kam půjdeš, půjdu i já, a kde zůstaneš, zůstanu také; tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.

Rút 1,16

Rozhodnutí se pro Boha

Rút vyrostla v Moábské zemi. Provdala se za Izraelitu jménem Machlón, který se se svými rodiči přestěhoval do jejich pohanské země. Ale po deseti letech manželství Machlón umírá a zanechává Rút jako bezdětnou vdovu.

Noémi, její tchyně, se chce vrátit do Izraele. Tím je Rút postavena před rozhodnutí: Má zůstat v Moábské zemi, kde se slouží modlám? Nebo má jít s Noémi do Izraele a tam mít vztah k živému Bohu?

Rozhoduje se pro odchod s Noémi do Izraele. I když musí opustit svou rodnou zem a vyjít vstříc nejasné budoucnosti, své tchyni říká: „*Kam půjdeš, půjdu i já, a kde zůstaneš, zůstanu také; tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.*“ Vyjadřuje toto pevné odhodlání ve víře v Boha, neboť je přesvědčena, že vztah k Němu a k Jeho lidu vyváží všechny nevýhody. A tak odchází s Noémi do Izraele a zažívá, jak její obrat od model k živému Bohu pozitivně mění celý její život.

Stejně tak je tomu i dnes, když se nějaký člověk obrátí k Bohu a uvěří v Pána Ježíše. Toto rozhodnutí jej zachrání nejen pro nebe, nýbrž má také vliv i na jeho život na zemi. Stojí ho to zanechávání hříchů a vzdání se špatných přátelství. Ale vztah víry s Ježíšem Kristem a společenství s dalšími křesťany bohatě vynahradí toto odřeknutí se.

sobota 29. březen

Pán řekl: „Šimone, Šimone, ... Já jsem však poprosil za tebe, aby nezanikla tvá víra.“

Lukáš 22,31.32

Zážitky Šimona Petra

Temperamentní, impulsivní, chvílemi také všetečný – to je Petr (dříve Šimon, syn Jonášův). Tento rybář je snad nejvýraznější ze dvanácti apoštolů. Své jméno (řecky Petros) dostává od samého Ježíše. Při jednom ohromném rybolovu v hlubokých vodách za bílého dne – zcela v rozporu s každou rybářskou zkušeností – zažívá Petr předivnou moc Božího Syna. Na to opouští všechny jistoty a následuje Ježíše – Jemu chce sloužit a také volat další k následování Ježíše.

Během té doby, ve které Petr doprovází svého Pána, prožívá mnoho dalších divů, slyší slova milosti, s dvěma dalšími učedníky vidí na hoře proměnění Ježíšovu slávu – a hádá se s ostatními při oznámení Pána, že On odejde do Jeruzaléma, aby tam trpěl, zemřel a třetího dne vstal z mrtvých.

Ježíš jde poslušně a odhodlaně svou cestou utrpení, aby přivedl k Bohu ztracené lidi. On ví, že se musí dobrovolně obětovat na kříži, aby lidi jako Petr, ty a já vykoupil od jejich hříchů.

Pán Ježíš také ví, že Petr nedodrží svá vychloubačná slova: „*Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt.*“ (v. 33) Tento silný Petr nejenže Ježíše opustí, nýbrž dokonce třikrát zapře, že Ho zná! Ale Ježíš ho nenechá padnout. Ježíš nenechá padnout nikoho! A Petr napravený skrze Ježíšovu lásku chápe: Pán zachoval mou víru a v důvěře v Jeho moc smím být svědkem Jeho vzkříšení.

neděle 30 březen

Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před svými učedníky. Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřící měli život v jeho jménu.

Jan 20,30.31

Myšlenky k Evangeliu Jana

Po setkání „nevěřícího Tomáše“ s Pánem Ježíšem přichází tento verš na první pohled trochu nenadále. Mohli bychom si myslet, že se jedná o poslední verš tohoto Evangelia; ale tak tomu není.

Příčinou tohoto shrnutí je Tomášovo zvolání: „*Můj Pán a můj Bůh!*“, jakož i Ježíšova odpověď: „*Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili!*“

Tomáš do jisté míry požadoval viditelné znamení, aby mohl věřit, že Ježíš vstal z mrtvých. A bezpochyby je velká výsada být očitým svědkem zmrtevýchvstalého Pána jako tehdejší učedníci. Avšak věřit ve věčného Božího Syna a přijmout svědectví o Jeho vzkříšení, aniž bychom Ho kdy viděli, je spojeno se zvláštním požehnáním.

A přesně v tomto bodě pokračuje náš dnešní verš. Bůh se staral o to, aby nejen očití svědkové přišli k přesvědčení, „*že Ježíš je Kristus, Syn Boží*“. Jeho přáním je, aby všichni lidé uvěřili v jeho Syna, a tímto způsobem obdrželi věčný život. Každý má možnost číst Boží svědectví o jeho Synu. A to je tak obsažné, že naprosto stačí k poznání toho, kdo Ježíš skutečně je.

Nikdy by žádná kniha nemohla ve všech směrech vyčerpávajícím způsobem pojednat o této Osobě. Pro to je Boží Syn příliš veliký – nekonečně veliký. Avšak Bůh ve své milosti zvolil některá znamení z těch mnohých, která můžeme pochopit a která vedou věřícího k obdivu.

pondělí 31. březen

Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespatří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

Jan 3,36

Kdo má pravdu? Bůh nebo já?

Kdybychom si mohli zasloužit nebe skrze naše osobní vlastnosti, Bůh by neřekl: „*Není spravedlivého, není ani jednoho, není, kdo by rozuměl, ... není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*“ (Římanům 3,10-12)

Kdybychom mohli být zachráněni skrze dobré skutky, Bůh by neřekl: „*Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.*“ (Efeským 2,8.9)

Kdybychom mohli být ospravedlněni tím, že bychom dodržovali deset přikázání, Bůh by neřekl: „*Ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk*“ (Římanům 3,20).

Kdybychom si naše vykoupění mohli koupit za peníze, Bůh by neřekl: „*Člověk Bohu za sebe nedá výkupné.*“ (Žalm 49,8)

Kdybychom se mohli sami zlepšit skrze vlastní úsilí, Bůh by neřekl: „*Srdce je lstivé nade vše, je nevyléčitelné,*“ a „*Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými.*“ (Jeremjáš 17,9; Římanům 3,12)

Kdyby naše vykoupění bylo nějak závislé na nás, neodpověděl by Ježíš na otázku svých učedníků, kdo tedy může být zachráněn: „*U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Neboť u Boha je možné všechno.*“ (Marek 10,27)

„*Pro všechny [a na všechny] ty, kdo věří ... jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupění, které je v Kristu Ježíši.*“ (Římanům 3,22.24)

úterý 1. duben

Ve všem vzdávejte díky, neboť toto je pro vás Boží vůle v Kristu Ježíši.

1. Tesalonickým 5,18

Vděčnost jako životní postoj

Po smrti své manželky se rozhodl dvaadevadesátiletý muž najít si místo v domově pro seniory. Jeho byt byl pro něho samotného příliš velký. Duševně byl stále ve skvělé kondici a na sklonku svého života nechtěl bydlet sám, ale raději mít společnost.

Když dorazil do tohoto ústavu, musel delší dobu čekat ve vstupním prostoru, než ho pečovatel uvedl do jeho pokoje. Děkoval a usmíval se na svého průvodce, když vedle něj pomalu kráčel opíraje se o svou hůl. Ještě než vstoupili do výtahu, zahlédl stařec jeden z pokojů a řekl: „Mně se docela líbí.“ Pečovatel byl překvapen a myslel si, přece svůj pokoj ještě ani neviděl.

Stařec rozvážně řekl: „Víte, mladý muži, jestli se mi ten pokoj bude líbit nebo ne, není závislé na jeho stavu nebo zařízení, nýbrž na mém postoji – způsobu, jak ho chci vidět já. A já jsem se rozhodl, být šťastný. A toto rozhodnutí činím každé ráno, když se vzbudím, neboť si mohu vybrat.

Mohu zůstat v posteli a zápasit s tím, že mé tělo už nezvládne to nebo ono tak dobře jako dříve – nebo mohu vstát a být vděčný za všechno, co ještě mohu. Každý den je dar, a dokud mohu otevřít své oči, chci hledět vstříc novému dni; a dokud mohu otevřít svá ústa, chci děkovat Bohu za všechny ty šťastné hodiny, které jsem směl zažít a ještě zažívat smím.“

„Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho!“ (Žalm 103,2 – BK)

středa 2. duben

A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici.

Žalm 73,23 BK

Kdo drží lano?

Jeden starý příběh vypráví o horském poutníkovi, který objevil na strmém svahu vzácné rostlinky. A ač si sebou nesl lano, neodvážil se spustit k tomu místu.

Najednou se objevil pasáček. Poutník se ho zeptal, jestli by mu neutrhl několik těch překrásných květin, že by ho k nim na laně spustil a odměnil by ho.

Mladík hleděl na cizince nedůvěřivě. A potom zmizel – tak náhle jak se objevil.

Po kratší chvíli byl opět zpět. S ním přišel silný, přátelsky vyhlížející muž. „Teď jsem připraven ten skalní sráz slanit dolů!“, zvolal mladík. „Ale lano musí držet tento muž! To je můj otec.“

Jde o to: Kdo drží to lano? Bůh nás zná; On zná také naše životní okolnosti; On ví, jak nás podržet. Jemu můžeme bezvýhradně důvěřovat. Při Něm jsme v bezpečí. Ale k tomu se mu musíme také zcela vydat se vším, co jsme a co máme.

Všichni, kdo jsou Božími dětmi, se smějí považovat za Bohem milované, Jím nesené – ne jako „nevlastní děti“, nýbrž jako ti, kteří „z Boha zplozeni jsou“ (Jan 1,12.13 BK)

„Jako má otec soucit se svými syny, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí.“ (Žalm 103,13)

„Příbytkem je Bůh dávnověký, pod tebou jsou paže věčné.“ (5. Mojžíšova 33,27)

Stalo se třetího dne – v den faraonových narozenin, že udělal hostinu všem svým otrokům ... Vrchního číšníka navrátil do jeho úřadu, ..., a vrchního pekaře pověsil.

1. Mojžíšova 40,20-22

Skandál na královském dvoře!

Dva muži z nejužšího faraonova okolí, oba mistři svých povolání, upadli do nemilosti a byli uvrženi do vězení. Avšak o dni panovníkových narozenin je jeden z nich opět navrácen do svého úřadu, zatím co ten druhý je popraven. Proč s nimi farao nakládal tak rozdílně, se nedovídáme. Našly se nové důkazy pro nevinu resp. vinu těch mužů? Nebo jednal čistě ze své libovůle? Tak jako tak: Jako suverénní panovník nad Egyptem měl farao právo omilostnit, kdyby chtěl.

Také Bůh je suverénní, mnohem více než král, a ze svého jednání nemusí nikomu skládat žádné účty. Jeho úsudek o lidstvu zní: „*Není, kdo by činil dobro, není ani jednoho.*“ (Žalm 14,3) Všichni si zasluhují smrt a soud, protože všichni zhřešili. Zároveň je Bůh ale milostivý a milosrdný, a proto nechce, aby někdo zahynul. A přesto neomilostňuje v nespravedlivé libovůli, jako například předchozí americký prezident na konci svého funkčního období.

U Boha nejsme odkázáni na spekulace nebo nejasné naděje. Poněvadž Boží milost může zakusit každý – každý kdo uvěří v Ježíše Krista a Jeho oběť na kříži. To znamená: Uznám, že Boží úsudek nad mým životem se zakládá na pravdě, obrátím se k Němu a vyznám Mu svou vinu. Potom mohu vděčně přijmout Jeho milost, protože On pro mou vinu a hříchy zástupně odsoudil svého Syna Ježíše Krista.

pátek 4. duben

Blahoslavení, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.

Zjevení 19,9

Osamělost

Jedna věřící žena, která se nedávno stala vdovou, sedí sama u stolku v bistro. Zatímco usrkuje svůj čaj, pociťuje zvláště silně osamělost, s kterou se nyní musí vypořádat. Myslí i na ostatní, kteří právě tak musí jít dále sami:

Statečná opuštěná matka, která pospíchá z práce domů, aby hladovým, uplakaným dětem rychle připravila něco k večeři. Jak byla šťastná, když byl její muž ještě doma! Jednou za sebou zavřel dveře a odešel pryč.

Současně se někde nalézá osamělý otec, který se snaží pochopit, proč jeho žena s dětmi už tu nejsou.

Vdova na druhém konci města sedí ve svém starém křesle. Má na klíně fotoalbum a slzy v očích.

A ten starý muž, který chodí každý den do kavárny, aby viděl trochu života: také on sedí u stolku sám!

Těmito myšlenkami ji chce samota přemoci. Pak si však uvědomuje, že Pán Ježíš ji od jejího mládí nikdy nezklamal. Také když její muž ještě žil, je Pán zachraňoval z jejich útrap. Věří, že Pán také nyní je při ní, jak to zaslíbil: „*Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*“ (Matouš 28,20).

Nakonec ji přichází na mysl ještě něco: svatební hostina v nebi, kde všichni, kteří věří v Pána Ježíše, budou společně tvořit Kristovu nevěstu. Tam už nebude muset nikdo sedět u stolu sám!

sobota 5. duben

Sám se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, poklekl na kolena a modlil se: „Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň.“

Lukáš 22,41.42

Ježíš se modlí v Getsemane

Getsemane je zahrada na úpatí Olivové hory. Tam se Ježíš uchyluje poslední noc před svým utrpením a smrtí, aby se modlil. Jakže se modlí?

Otče – z tohoto oslovení je zřetelný vztah mezi Ježíšem a jeho Bohem a Otcem. Jak velmi miloval Ježíš svého Otce a jak velká byla láska Otce k Němu, jeho Synu!

Chceš-li – Ježíš vícekrát zdůraznil, že přišel na svět, aby činil Boží vůli (viz. Jan 4,34; 6,38). Bůh chtěl zachránit ztracené lidi a učinit je svými dětmi. A to Ježíš, když zde klečel na kolenou, věděl.

Přenes tento kalich ode mne – kalich neboli číše stojí v Bibli vícekrát ve spojení s Božím hněvem a zlobou (viz. Žalm 75,9; Izajáš 51,17; Zjevení 14,10). A s tímto Božím hněvem nad hříchem, se kterým se měl Ježíš na kříži Golgoty setkat, byl v mysli zaujat. Opuštěn Bohem! Jaká hrůza pro Něho – to si On nemohl přát!

Avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň! – Ježíš je odhodlán činit Boží vůli. Nic a nikdo Ho nezdrží od toho, aby dobrovolně položil svůj život na kříži a tak zachránil pro věčnost ztracené lidi.

Jak velká byla a stále je láska Pána Ježíše k nám lidem!

neděle 6 duben

Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Šimon Petr, Tomáš zvaný Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a další dva z jeho učedníků byli spolu. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Řekli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli a vstoupili do lodi. Ale oné noci neulovili nic.

Jan 21,1-3

Myšlenky k Evangeliu Jana

Výjev u Tiberiadského (Genezaretského) jezera následuje po dvou předcházejících událostech, kdy se Ježíš učedníkům ukázal: nejprve večer v den svého vzkříšení, a potom přesně o týden později, když byl přítom také „nevěřící Tomáš“. Zde *„se již potřetí Ježíš zjevil svým učedníkům po svém zmrtvýchvstání“* (v. 14).

Šedem mužů je pospolu, když se Petr rozhoduje, že půjde lovit ryby. Druzí se k němu připojují. Je jejich úmysl dobrý a přiměřený? – Můžeme učedníkům dobře rozumět. Neboť v průběhu těch tři a půl roku, co doprovázeli Ježíše, měl On péči o to, aby se nemuseli starat o své živobytí; nic jim nechybělo. Ale nyní si možná mysleli, že opět musí začít se svým povoláním, aby měli nějakou obživu.

Být „rybářem“, to znamená vykonávat pozemské povolání, přece nevylučuje být zároveň „rybářem lidí“. Mnozí, kteří vykonávají své povolání, využívají volný čas po práci, aby zvěstovali evangelium, aby vedli ještě další lidi k Ježíšovi.

Pokud jde o plán učedníků zde, vede k zamyšlení jedna věc. Učedníci pracují bez výsledku. Někdy Pán používá naši zbytečnou námahu, aby nám potom zvláště bohatě požehnal.

pondělí 7. duben

Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první.

1. *Timoteovi 1,15*

John Newton – svědek Boží milosti (1) (po zbásnění upravit odstavce)

Amazing grace, how sweet the sound **Úžasná milost, jak sladký její zvuk,**

that saved a wretch like me. **kteřá zachránila ubožáka, jako jsem já.**

I once was lost, but now I am found, **Kdysi jsem byl ztracen, ale teď jsem nalezen,**

was blind, but now I see. **byl slepý, ale teď vidím.**

Tato píseň, je v anglicky mluvících zemích velmi známá, v roce 1779 ji složil John Newton (1725–1807). Newton byl synem kapitána obchodního loďstva. V sedmi letech přišel o svou matku, která ho až do té doby křesťansky vychovávala. Když mu bylo jedenáct, nastoupil první ze svých šesti námořních cest. Jako mladík byl Newton velmi divoký a zlostný. V 18 letech byl rekrutován královským námořním loďstvem a tam se bezohledně přičil všem pravidlům, tak že si pro svou rebelii vysloužil veřejný výprask.

Poté byl Newton na Madeiře přeložen na otrokářskou loď, kde se choval ještě divočeji. Posádka se ho pro jeho hrubost a jeho kletí obávala. Když se ohlížel zpět, řekl: „Nejen že jsem celkem bezostyšně hřešil sám, nýbrž jsem se snažil při každé příležitosti, pokoušet a svádět i ostatní.“

Nakonec pracoval Newton na pevnině pro jednoho obchodníka s otroky v Sieře Leoně. Když byl neprávem obviněn z krádeže, byl podobně jako otrok spoután řetězy, nechali ho hladovět a těžce ho týrali.

(závěr zítra)

úterý 8. duben

Jakž jen dí [Hospodin], hned se strhne vítr bouřlivý, a dme vlny mořské ... Když volají k Hospodinu v sloužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.

Žalm 107,25.28 (BK)

John Newton – svědek Boží milosti (2)

Nějaký kapitán z Liverpoolu pak Johna osvobodil z rukou obchodníka s otroky na Sieře Leoně a přemluvil ho, aby se vrátil do své vlasti. Na cestě domů se ale John znovu projevil jako strůjce nepokojů. Když byli v polovině cesty přes Atlantik, vzal si z dlouhé chvíle do rukou jedinou knihu, která byla na palubě: byla to kniha, která pojednávala o následování Ježíše.

Zamyšlen se uložil k spánku. Byl však probuzen voláním: „Loď se potápí!“ Silná bouře poškodila loď. Nyní se ten rouhač Newton přistihl, jak se modlí: „Pane, smiluj se nad námi!“

Když bouře konečně pominula, bylo Johnovi jasné, že Bůh, který vyslýchá modlitby, existuje. Během velmi krátké doby změnil svůj život a začal se vzdávat svých špatných zvyků. Jeho novým zvykem bylo modlit se a číst si v Bibli.

Ve skutečnosti však v něm Boží milost započala své dílo. Za nějakou dobu poznal Newton Ježíše Krista jako svého Spasitele. Oženil se a ještě několik let se plavil po mořích, předně jako kapitán lodi s otroky. Postupně ale viděl, jak zvrácená práce to je a ve věku 29 let se ji vzdal. Později se stal John Newton pastorem v Olney kde 43 let kázal evangelium.

Na jeho náhrobním kamenu stojí: „John Newton, laický kazatel, kdysi nevěrec a zpustlík, sluha afrických otrokářů, který byl skrze milosrdenství našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista zachován, napraven, obdařen odpuštěním a ustaven ke kázání víry, kterou se tak dlouho snažil zničit.“

Lid sedící v temnotě uviděl veliké světlo, těm, kteří seděli v krajině a stínu smrti, vzešlo světlo.

Matouš 4,16

Rostliny potřebují světlo

Mohou se rostliny rozhodovat? V případě Mochny plazivé (*Potentilla reptans*) by si to člověk mohl skoro myslet:

Rostou-li rostliny v její těsné blízkosti hustě při zemi, roste mochna do výšky, aby přerostla své konkurenty a získala tak světlo.

Když okolní rostliny rostou hustě do výšky, změní mochna stavbu svých listů a vyvine tenčí listy, aby se lépe protáhly okolním hustým porostem.

A když okolní rostliny rostou do výšky, ale propouštějí více světla, vyžene mochna širší listy, aby tímto způsobem zachytila více světla.

Mochna plazivá zjevně umí vyhodnotit růst sousedních rostlin a na to příhodným způsobem reagovat, tak aby získala světlo, které potřebuje ke svému růstu. Úžasné, že? Důvody proč se zdají být jasné – ale jak a kdy rostlina získala tyto schopnosti?

Stejně jako rostlina, i lidé potřebují světlo. Přirozené světlo, ale také světlo v přeneseném významu: potřebují orientaci, nějakou perspektivu, nějaký cíl, jinak zůstanou v temnotě. Když izraelský lid seděl „v temnotě“, přišel k nim Ježíš Kristus. On jim ukázal cestu k záchraně, ale oni Ho odmítli. On byl „to pravé světlo“, byl „světlo světa“. Proto také mohl říci: „Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 1,9; 8,12)

Rostliny potřebují světlo a usilují o něj – v tomto jsou nejméně dokonce chytřejší než my lidé.

čtvrtek 10. duben

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Jan 8,12

Víra s důsledky

Před pár lety se dvěma mnichům buddhistického kláštera na Srí Lance dostal do rukou celkem nečekaně Nový zákon. Začali v něm číst. A zprávy čtyř evangelií o Ježíšově životě, skutcích a slovech se jich velmi dotkly. Ve svých srdcích byli přitahováni k osobě Ježíše a přesvědčivé pravdě a živé síle Jeho učení.

Když mniši Bibli studovali, poznali, že autorita Pána Ježíše Krista je neoddělitelně spojena s Jeho božskou přirozeností, se skutečností, že je Boží Syn. Po evangeliích následně četli Skutky apoštolů. Byli zvědaví, jak jeho učedníci pokračovali na cestě po Jeho smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení.

Uvěřili v Božího Syna a přijali Ho do svého srdce jako svého Spasitele a Pána. Když však četli Skutky apoštolů, bylo jim jasné, že i oni by se nyní měli otevřeně se všemi důsledky postavit na Ježíšovu stranu. A tak opustili klášter a nechali se pokřtít.

Před 2000 lety chtěli velekněží a farizeové při jedné příležitosti nechat Ježíše svými služebníky zajmout. Avšak ti byli Kristem a jeho poselstvím tak dotčeni, že se vrátili, aniž by čehokoli dosáhli a museli prohlásit:

„Nikdo nikdy takto nemluvil, [jako mluví tento člověk].“ (Jan 7,46)

pátek 11. duben

Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí řekl: „Dobře jsi řekla: ‚Nemám muže.‘ ... ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“

Jan 4,17.18

Odpuštění a pokoj

Po jednom biblickém večeru přichází ke kazateli jedna žena. Váhavě vypráví, že již delší dobu touží po pokoji s Bohem, ale doposud ho nedosáhla. Za ní stojí nějaký muž. Její manžel? Také on působí stísněně.

Už po krátkém rozhovoru je zřejmé, že oba dva byli ve svém svědomí zasaženi Božím Slovem. Vypráví, že již léta žijí společně, ale nesezdáni. Toto téma bylo v rámci přednášky okrajově zmíněno.

Nakonec se ta žena celkem otevřeně ptá: „Je to tedy před Bohem hřích, když společně žijeme bez oddacího listu? A mohl by to být důvod proč ani jeden z nás nemůže nalézt vnitřní pokoj?“ Kazatel ji to musel na základě Bible potvrdit. Poukázal ji na setkání Ježíše s ženou ze Samaří, jak je to zapsané v Evangelii podle Jana ve čtvrté kapitole. Ta žena tenkrát, potom co ji Pán odkryl její hřích, obdržela odpuštění a pokoj.

Oba dva návštěvníci pak svůj hřích před Bohem vyznali a rozhodli se své společné soužití uvést do pořádku a oficiálně se vzít. Bůh jim daroval pokoj, po kterém toužili.

Když pokoj s Bohem mou duší proniká,

ať bouře hrozí z dálky,

mé srdce ve víře, však vždy zpívá:

Je mi dobře, je mi dobře v Pánu.

Horatio G. Spafford (1828–1888)

sobota 12. duben

Pak jsem se ohlédl na všechny své skutky, které vykonaly mé ruce, a na námahu, kterou jsem se namáhal, abych to vykonal. A hle, to všechno je marnost a honba za větrem a není z toho pod sluncem žádný užitek.

Kazatel 2,11

Žádný trvalý zisk

Šalomoun toho ve svém životě konal mnoho. Výsledky jeho nasazení a jeho schopností bylo možné vidět: perfektně organizovaná správa, kvetoucí obchod, stále rostoucí bohatství. Mimo to byl ve své velké říši neohroženým králem. Co chce víc?

A Šalomoun s tím přece není spokojen, a skutečně šťastný také ne. Mluví o nicotnosti a své úsilí a námahu srovnává s větrem, který si člověk nemůže podržet. Ve všech těch vymoženostech, na které může být pyšný a ve všem tom luxusu, který si dopřává, mu něco chybí: nějaký trvalý zisk. Neboť nejpozději ve dni své smrti z toho všeho nebude mít nic.

Šalomoun chce přivést čtenáře své knihy Kazatel k zamyšlení. Poněvadž je mnoho lidí, kteří povrchně prožijí den a neptají se po smyslu života. Skrze své vlastní zkušenosti chce Šalomoun varovat před krátkozrakostí: Každý člověk má hlubokou vnitřní potřebu, která „pod sluncem“ nemůže být utištěna. Také lidská moudrost a mezilidská láska nedokáží učinit lidskou duši dlouhodobě šťastnou. Dokonce i tehdy, když člověk přijímá všechno dobrodiní z ruky Stvořitele, zůstává při pomýšlení na smrt cosi hořkého nebo při nejmenším nesplněného.

V čem to spočívá? Protože Bůh dal do srdce člověka věčnost, jak to formuloval Šalomoun (Kazatel 3,11). Řešení nenaplněné potřeby lidí Šalomoun jen naznačuje. Zjevně má v úmyslu, aby čtenář nedosáhl klidu dříve, než nalezne Boží odpověď v Jeho Slově.

neděle 13 duben

Když nastalo jitro, postavil se Ježíš na pobřeží, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Děti, máte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Ne.“ On jim řekl: „Hodte síť na pravou stranu lodi a naleznete.“ Hodili ji tedy a už ji nemohli utáhnout pro spoustu ryb.

Jan 21,4-6

Myšlenky k Evangeliu Jana

Sedm mužů, z toho alespoň tři zkušení rybáři, se vydalo lovit ryby. Výsledek: „*Oné noci neulovili nic.*“ Náhle stojí na břehu Ježíš. V jitrním šeru Ho učedníci nemohou poznat. Jistě Ho tam také nečekali.

Tento výjev lze dobře použít na náš život. Známe časy, v nichž se náš život podobá takové neplodné noci. Chybí nám jasný pohled dopředu, a tak se namáháme a vracíme se zpátky prázdní. Avšak ten, kterého jsme vůbec nezahrnuli do svých plánů, nás vidí, jak „veslujeme“. Je docela blízko, stojí „na břehu“ a čeká na nás: náš Pán. Avšak žel, my Ho nepoznáváme, protože s Ním vůbec nepočítáme. Jsme zaměstnáni mnoha věcmi a zapomínáme, že potřebujeme Ježíše.

„*Děti,*“ ptá se Pán Ježíš svých učedníků, „*máte něco k jídlu?*“ Jakou péči opět ukazuje těm Svým! Ale jeho otázka odhaluje skutečnost: Učedníci musí doznat, že jejich práce byla nadarmo, ačkoli jsou zkušení rybáři.

Tuší nyní ti učedníci, že je to Pán, kdo jim dává směrnicí, aby lovíli na druhé straně? Nevíme. Ale oni radu přijímají a prožijí velký div.

Udělejme pro sebe správný závěr: Požehnaný život víry nelze vyčíst z viditelného úspěchu, nýbrž z poslušnosti vůči slovům Pána.

pondělí 14. duben

Tomáš zvaný Didymos, jeden z Dvanácti, však nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však řekl: „Pokud neuvidím stopu hřebů v jeho ruce a nevloším svůj prst na místo hřebů a svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Jan 20,24.25

„Nevěřící“ Tomáš potřebuje důkazy

Tomáš patřil ke dvanácti učedníkům, které Ježíš vyvolil a kteří s Ním po tři roky procházeli zemí. Když po těch letech chtěl Pán jít do Jeruzaléma v Judsku, kde se dalo očekávat jeho zatčení, řekl Tomáš ke svým spoluúčedníkům: *„Pojďme i my, ať spolu s ním zemřeme!“* (Jan 11,16)

Z těchto slov poznáváme lásku učedníka Tomáše k jeho Mistru, ale také jeho sklon, hledět na vnější okolnosti a pro ty se stávat nešťastným a rezignovaným. Jak mnohem lepší by pro něj bylo pečlivě dbát na slova Pána, přemýšlet o nich a Jemu cele důvěřovat!

Také při vzkříšení Ježíše podlehl Tomáš svému sklonu. Boží Syn vstal z mrtvých a přišel do středu učedníků. Ale Tomáš toto velkolepé setkání neprožil. A tomu shodnému a zcela důvěryhodnému svědectví ostatních učedníků nechtěl hned vůbec věřit.

Ale opět se zde projevují city učedníka k jeho Mistru: V jeho slovech cítíme zoufání. Tomáš si z celého srdce přeje, aby zpráva o vzkříšení Ježíše byla pravda; ale ještě ji nedokáže přijmout. Potřebuje důkazy, hmatatelné důkazy.

úterý 15. duben

Po osmi dnech byli jeho učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi. Postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Vztáhni svůj prst sem a pohled' na mé ruce, vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Jan 20,26.27

„Nevěřící“ Tomáš je přesvědčen

Zmrtvýchvstalý Pán stojí znovu ve středu shromážděných učedníků. A tentokrát je přitom také i Tomáš. Už nechce propást žádnou příležitost; musí mít jistotu, jestli jeho Pán vstal z mrtvých, jestli skutečně žije.

Předtím se to Tomášovi jevilo jako příliš zázračné, než aby tomu mohl věřit. Ale nyní to zažívá sám: Zmrtvýchvstalý Pán vstupuje do středu učedníků; a oslovuje přímo jeho, Tomáše. Takže se ani nedostane k tomu, aby milovanému Mistru objasnil své myšlenky a pocity, svou lásku a svou pochybnost. Pán jeho srdce vidí a Tomáš to ví.

Bude Ježíš svému skeptickému učedníkovi nyní připomínat probuzení Lazara? Tehdy byl přece i Tomáš očitým svědkem Ježíšovy moci vzkříšení. Nebo mu Pán bude vyčítat, že jim přece předem oznámil svou smrt a své vzkříšení?

V Ježíšových slovech *„Nebuď nevěřící, ale věřící!“* – ve skutečnosti spočívá napomenutí – avšak ve smyslu pozitivního povzbuzení a nikoli ve smyslu bolestivého obvinění. Ne, Pán jde Tomášovi nepochopitelně daleko vstříc. A jakoby mu říká: „Dožadovals se toho a toho. Prosím, tady jsem. Přesvědč se důkladně o tom, že to jsem skutečně já.“

středa 16. duben

Pane, hle, ten, kterého máš rád, je nemocen.

Jan 11,3

Sestry Marie a Marta poslaly Pánu Ježíši zprávu, že jejich bratr Lazar je nemocen. A dodaly k tomu: „*ten, kterého máš rád*“. Bezpochyby měl také Lazar rád Pána Ježíše. Ale to nebylo pro sestry v této situaci tolik důležité. Mnohem důležitější pro ně bylo, že Pán Ježíš miloval jejich bratra Lazara. Jejich naděje a prosba nespočívaly tolik v lásce jejich bratra k Pánu Ježíši, ale v lásce Pána Ježíše k jejich bratrovi.

To nás povzbuzuje:

Když spíš a v činnosti je jen tvé podvědomí – Pán Ježíš tě miluje.

Když jsi unavený, vyčerpaný a chybí ti energie myslet na lásku ke svému Pánu a Spasiteli – Pán Ježíš tě miluje.

Když trpíš bolesti a nedokážeš jasně přemýšlet – Pán Ježíš tě miluje.

Když stáří a duševní chátrání vedou k tomu, že už si neuvědomuješ lásku k Pánu Ježíši – Pán Ježíš tě miluje.

„Děkuji Ti, Pane, že láska mezi Tebou a mnou není podmíněna mým chápáním, mým chtěním nebo mým stavem, ale že se zakládá jen na Tobě. Moje láska k Tobě kolísá, je slabá; zapomínám a někdy vůbec nejsem v stavu ji k Tobě cítit – ale Tvoje láska je jistá, zaručená, bezpečná jako skála ve vlnobití. To mně dává bezpečí, povzbuzení a radost. A přece, Pane, Ty víš, že i já – jako Petr – Tě mám rád, chtěl bych Tě mít rád. Ale větší než to a úplně jisté je, že mne miluješ Ty, Pane. Děkuji Ti za to.“

Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše.

Izajáš 55,9

Více než tolerance

Roku 1598 podepsal král Jindřich IV. Edikt Nantský. Tím byl položen základní kámen pro dnes tak velmi zdůrazňovanou toleranci. Ale víme o tom, že Bible nám nabízí něco lepšího?

Dnes si mnozí myslí, že člověk musí tolerovat všechna náboženství. Že každý může svým způsobem najít cestu k Bohu! To se dobře poslouchá, ale nevede to k pravdě. Mnohem lepší je poznat tu jedinou cestu, která skutečně vede k Bohu. Kdo nám ji může ukázat? Přirozeně že jen Bůh sám! On to přece musí vědět! A On nám tuto cestu jasně a zřetelně popsal v Bibli. Ten, kdo ji upřímně čte, to hned zpozoruje.

Vlastní problém leží přece u nás samých. My jsme si cestu k Bohu sami zavřeli, a to svými hříchy. Neboť Bůh naše hříchy netoleruje. To On ani nemůže – ale On má na mysli něco lepšího. Chce nám je odpustit! Proto potrestal zástupně za nás svého Syna Ježíše Krista. Ten, kdo tuto skutečnost pro sebe přijme a uvěří v Ježíše Krista, obdrží nabízené odpuštění. To je ta jediná cesta k Bohu.

Můžeme tedy říci, že Bůh toleruje všechny lidi? I to je pojato příliš krátce. Skutečnost jde mnohem dále. On je **miluje**. A když je snáší, pak jen proto, aby jim dal čas, aby se k Němu obrátili a byli zachráněni. Chce všechny lidi učinit svými dětmi. To je daleko více než tolerance!

Bible nás také neučí, že se máme vzájemně tolerovat. Spíše nás učí, že se máme **milovat**. Dokonce máme milovat i své nepřátele! To jde daleko za dnes s takovou oblibou propagovanou toleranci, která často není ničím jiným než provinilou lhostejností nebo pasivní spoluvinou. Dělejme to jako Bůh, který nás prostě netoleroval, nýbrž se k nám aktivně obrátil!

pátek 18. duben

Ježíš říkal: „Otče, odpust jim, neboť nevědí, co činí.“

Lukáš 23,33.34

Neslyšeli jsme už někdy o tom, že na smrt odsouzení krátce před svou popravou prosí oběti nebo pozůstalé o odpuštění? Na tom není nic neobvyklého. Ale že nějaký odsouzený se modlí za své katany – to je neobvyklé. A to se děje zde. Navíc k tomu je tento odsouzený úplně nevinný! Pilát, římský soudce, vícekrát konstatuje Ježíšovu nevinu. Ale nakonec se poddává tlaku židovských vůdců a rozvášněného davu a odsuzuje nevinného k smrti (Lukáš 23,14.15.21,22).

„Otče, odpust jim!“ – Tím má Ježíš na mysli ty, kteří Ho přivedli na kříž. Jaká **láska** mluví z této modlitby! Před zraky senzacechtivého davu, který předtím hlasitě žádal jeho ukřížování, podává trpící Spasitel působivý příklad uskutečňování své výzvy: *„Milujte své nepřátele, ... modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují.“* (Matouš 5,44) Jak snadno by se Pán Ježíš mohl bránit! Dvanáct legií andělů Mu je k dispozici (Matouš 26,53). Avšak z lásky se toho zříká. Chce vytrpět všechno, aby lidé mohli být zachráněni.

„Nevědí, co činí.“ – Tím Ježíš vyjadřuje, že jeho mučitelé Ho přivedli na kříž v nevědomosti. Tak nestojí před židovským zákonem jako vrahové, nýbrž „jen“ jako ti, kteří zabili nechtěně. To je důležitý rozdíl: Neboť vrahové se trestají smrtí. Ti, kteří zabili, aniž by chtěli, mohou být omilostněni. A o tom mluví později Skutky apoštolů: Bůh ve svém milosrdenství apeluje na svědomí Židů. A velmi mnozí – ano tisíce z nich – vidí svoji vinu, přijímají Boží odpouštějící **milost** a věří v Pána Ježíše.

Až dodnes je tato láska a tato milost připravena pro každého, kdo se obrací k Bohu.

Svlékli ho a oblékli mu šarlatový plášť, upletli věnec z trní a vložili jej na jeho hlavu a do pravé ruky mu dali rákosovou hůl. Padali před ním na kolena a posmívali se mu: „Buď zdrav, králi Židů!“

Matouš 27,28.29

Král králů

Římští vojáci, kteří měli přibít Ježíše na kříž, se doslechli, že On je král Židů. Proto to nenechali jen při tom, aby vykonali svůj úkol, nýbrž využívají příležitost, aby se Ježíšovi barbarsky vysmívali a působili Mu hrozné bolesti.

Na posměch mu oblékají červený plášť – asi plášť nějakého římského důstojníka. Červená barva měla připomínat královský purpur. Pak z trní upletou korunu a kladou ji na Něho. Místo žezla Mu vtisknou do ruky rákosovou hůl, padají před Ním na kolena a posmívají se Mu. To nestačí. Tu hůl Mu zase berou a bijí Ho s ní do hlavy. Jaké pokoření!

Ale tento nepěkný obraz Pána Ježíše nebude tím posledním, co svět o tom velkém Králi uvidí. Poslední Kniha Bible popisuje, jak se Ježíš jednou vrátí na zem ve slávě: *„A uviděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň, a ten, kdo na něm seděl, se jmenoval Věrný a Pravý; ... a na hlavě měl mnoho diadémů; ... Na plášti a na svém boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů.“* (Zjevení 19,11-16) – Jaká to je změna! Pak Ho uvidí každé oko, *„i ti, kteří jej probodli“* (Zjevení 1,7). A všichni *„ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí“* budou muset, ať to chtějí nebo ne, před Ježíšem sklonit svá kolena. Všichni budou muset *„k slávě Boha Otce“*, uznat, že *„Ježíš Kristus je Pán“* (Filipským 2,10.11).

neděle 20. duben

Když byl večer téhož dne, prvního v týdnu, a učedníci byli ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám.“

Jan 20,19

„Pokoj vám!“

Byla neděle, den Kristova vzkříšení. Časně ráno přišla Marie Magdalská k hrobu, kam položili jeho tělo. Kámen, který uzavíral přístup, byl odvalen a hrob byl prázdný. Marie, hluboce udivena, přivedla učedníky Petra a Jana, a ti se o tom přesvědčili. Tělo jejich Pána tu skutečně už nebylo. Vrátili se zpátky domů.

Marie ale zůstala u prázdného hrobu a plakala. Náhle někdo přišel a oslovil ji jménem. Sotva to lze pochopit: Byl to sám Ježíš; byl to její Spasitel! Poslal ji k učedníkům, které nazval „svými bratřími“, s poselstvím, které má nezměrný dosah. Jeho Otec chtěl být nyní jejich Otcem, a Jeho Bůh chtěl být jejich Bohem (Jan 20,17).

Večer téhož dne byli učedníci spolu v jedné místnosti. Dveře byly zavřené, protože museli počítat s tím, že nepřátelé, kteří ukřižovali jejich Pána, vloží ruku i na ně. O čem asi mluvili? Bezpochyby o Něm, kterého naposledy viděli ukřižovaného. Kde asi je? – Tu Ježíš vstoupil do jejich středu a „řekl jim: ‚Pokoj vám.‘ když to řekl, ukázal jim ruce a bok. I zaradovali se učedníci, když uviděli Pána“ (Jan 20,19.20).

Až dodnes chce být Kristus osobně – i když neviditelně – přítomen, když se křesťané v neděli, v den jeho vzkříšení, shromažďují „k jeho jménu“ (Matouš 18,20). A když věřící potom čtou Bibli a nalézají Ho v ní, radují se, tak jako učedníci tehdy, že vidí Pána.

pondělí 21. duben

Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, ale byl vzkříšen. ... A když se vrátily [ženy od hrobky], oznámily toto všechno Jedenácti i všem ostatním. ... ale jim tato slova připadala jako nesmysl a nevěřili jim.

Lukáš 24, 5.6.9.11

„Ježíš byl vzkříšen!“

„Ne, to není možné!“ – tak reagují v prvním okamžiku mnozí na poselství žen, které se právě vrátily od prázdného hrobu. Považme: Takto nereagovali nějací bezbožníci, nýbrž Ježíšovi učedníci – dokonce jeho apoštolové!

Vžijme se do jejich situace: Před třemi dny je jejich Mistr a Pán ukřižován. Přitom celou svou nadějí skládali v Něj. A nyní se všechna jejich očekávání nenaplnují. Oni si mysleli, že se brzy ujme své vlády jako Mesiáš. Nyní to ale vypadá tak, jakoby jeho nepřátelé zvítězili. Vedli s Ním přibližně tři roky života bohatého na strádání nadarmo? Je teď skutečně všemu konec?

Ženy však tvrdily, že poselství jim zvěstovali dva muži v zářícím rouchu – zjevně andělé. A dva svědci byli pro Žida vždy známkou hodnověrnosti.

V tom povstává apoštol Petr a běží k hrobu. Skutečně, je prázdný, přesně tak jak řekly ženy! A pak se setkává se vzkříšeným Pánem. Krátce předtím Ho Petr zapřel; nyní však dostává příležitost o tom s Pánem mluvit (1. Korintským 15,5).

Setkání se zmrtevýchvstalým Kristem osvobozuje jeho svědomí od tíživého břemene a přináší mu klid.

úterý 22. duben

Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

Jan 5,24

Nejít na soud

Tato slova Pána Ježíše Krista zaručují každému, kdo v Něho věří, plnou bezpečnost. Když si uvědomíme, jak svatý Bůh posuzuje náš život, všechny naše skutky a myšlenky, pak máme všechny důvody k obavám z budoucího Božího soudu. Neboť nejsme svatí, čistí, spravedliví ani dobří. V našem životě je mnohé, co Bůh nemůže schválit.

Přesto je **jedna** cesta, jak může být člověk zachráněn: učinit opatření, aby vůbec na soud nepřišel. A takovouto cestu Bůh připravil, tím že poslal svého Syna Ježíše Krista na svět. Kdo v Něho věří, má věčný život a nejde na soud. Proč? Protože Kristus již nesl jeho hříchy v Božím soudu na kříži.

O věčném údělu člověka se tedy rozhoduje dnes, v této chvíli, a to jen tím, jestli někdo získá odpuštění svých hříchů skrze víru v Ježíše Krista nebo ne.

Při konečném soudu u velkého bílého trůnu, o kterém nás zpravuje kniha Zjevení, budou mrtví souzeni podle svých skutků (Zjevení 20,11–15). Avšak ten, kdo bude souzen **podle svých skutků**, je ztracen.

Věřící, kteří nespolehali na své skutky, nýbrž na Krista, zde už nejsou zmíněni. Ti již dříve vešli do slávy nebes, tak jak jim to zaslíbil Pán: „*Opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.*“ (Jan 14,3)

Mé potěšení bylo s lidskými syny.

Příslaví 8,31

Když chceme vědět, jak mnoho znamenáme pro Pána Ježíše, musíme pohlédnout do minulé věčnosti. Ve slovech zosobnělé moudrosti zároveň slyšíme jeho hlas. On viděl – skrze nynější čas – do budoucí věčnosti, a viděl obecenství s lidmi, utvořené podle úmyslu jeho srdce. O nich řekl: Mé potěšení bylo s lidskými syny.

Jsmo pro Něho důležití, proto se stal chudým a osamělým, trpěl únavou a žízni. Chtěl získat naše srdce. Trpěl a zemřel, abychom mohli být „podobni Jemu“. Opět přijde a vezme nás k sobě, abychom byli tam, kde je On. Zároveň říká: „Chtěl bych vás mít u sebe. Mohu se všeho zříci – ale nemohu být bez vás. Stal jsem se chudým, protože jsem chtěl získat vaše srdce, abyste mně byli podobni, zemřel jsem, protože vás chci mít u sebe“ (1. List Janův 3,2; Jan 14,3).

Kdybychom lépe chápali, jak jsme pro Něho důležití, pak by každý z nás s radostí řekl: „*Můj milý má mne. Po mně prahne jeho touha.*“ (Píseň písni 7,11)

V nebi je jedno místo, které mě čeká - a jedna osoba, která by mě chtěla mít u sebe. „*Po mně prahne jeho touha*“ – proto On „*ve dnech těla svého*“ plakal a modlil se, trpěl pro mě a zemřel za mne. Každý den se o mne stará. Brzy přijde, aby mě vzal k sobě. Teprve až budu u Něho, Jemu podoben, bude utištěna jeho touha po mně. Potom „*z námahy své duše uvidí ovoce a nasytí se*“. Pak bude vyslyšena jeho modlitba: „*Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli mou slávu.*“ (Izajáš 53,11; Jan 17,24)

Před očima toho, jemuž se budeme zodpovídat, je vše nahé a odkryté.

Hebrejům 4,13

Jed

Výzkumní pracovníci ze vzdálených zemí odedávna přiváželi rostliny, aby je zasadili jako atrakce v botanické zahradě a zkoumali je. Jednou takovou rostlinou je z Kavkazu pocházející Bolševník velkolepý (*Heracleum mantegazzianum*) s výškou vzrůstu kolem tří metrů. V 19. století byl pěstován jako impozantní okrasná rostlina a později jako pastva pro včely. Avšak tato rychlerostoucí rostlina se stávala stále větším problémem: zaprvé bolševník přerůstá a vytlačuje jiné rostliny; zadruhé šťáva rostliny obsahuje jed, který při kontaktu s pokožkou působí těžké popáleniny, někdy až po několika dnech, kdy zbytky rostlinné šťávy ve slunečním světle reagují a následně těžce poškodí pokožku.

Stejně žíravý jako jed bolševníku, je také jed hříchu. Rozbují se jako bolševník rychleji nad jiné. Někdy se zdá velmi zajímavý a přijde nám velkolepý, má však pustošivé následky. Jak často se domníváme, že to nebo ono je pro nás výhodné nebo dokonce je to pro nás požitkem, který má sotva nějaké negativní účinky. Nenechme se ale zmást! Tak jako se může bolševník na základě velkého počtu semen razantně rozšířit, tak je to také s hříchem. Z počátečních zdánlivě „malých“ hříchů, o kterých se domníváme, že jsou přehlédnutelné, se hřích šíří stále víc; roste rychle a nezadržitelně, působí zhoubně jako šťáva rostliny a dusí veškerý ostatní život. Ale nezůstává nepovšimnut: Nejpozději, když na něj dopadne Boží světlo, bude i ten nejmenší hřích zjevný.

Zahradník, který chce bolševník vymýt, musí vytrhnout rostlinu i s kořenem. Tak musíme i my nechat Bohu vytrhnout hřích společně s kořenem z našeho života, aby neprorůstal celou naší bytostí.

pátek 25. duben

Jásám nad tvým slovem jako ten, kdo našel velikou kořist.

Žalm 119,162

Působení Božího Slova (po z básně upravit odstavce)

Bezpočet lidí našel v průběhu času skrze Bibli Boha. Mnozí věřící v docela odlišných situacích jsou skrze tuto knihu povzbuzováni a byli posíleni. Boží Slovo působí ještě dnes stejně tak jako v době kdy bylo napsáno:

Boží Slovo nás oživuje. Stres a těžkosti všedního dne nás znavují nejen tělesně. Večer jsme často vysíleni – i vnitřně. Berme však do rukou Bibli, aby nás skrze slovo opět pozdvihla. „*Útěchou v mém soužení mi je, že mi tvé slovo navrací život.*“ (Žalm 119,50)

Boží Slovo nás napravuje. Může se stát, že něco špatně posoudíme nebo v nějaké situaci jednáme převráceně. Někdy si to ani neuvědomujeme. Jak je dobré, že potom při čtení Bible býváme usvědčeni a napraveni. „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti.*“ (2. Timoteovi 3,16)

Boží Slovo nás vede. Musíme-li udělat nějaké rozhodnutí nebo v nějaké věci nevíme následující krok – Bible nám chce ukázat správnou cestu. Udělejme proto z Božího Slova směrnicí pro náš život! Potom na sobě zakusíme slova pisatele žalmu: „*Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce.*“ (Žalm 119,105)

Drž pevně na všech cestách / drahé Slovo Boží, / přinese ti bohaté požehnání

a je bezpečným přístavem. / Slovo ti může dát sílu / je tvé cesty světlo,

slovo je duch a život, / slovo nepomine.

báseň složila Johanna Meyer (1851–1921)

sobota 26. duben

Láska je trpělivá.

1. Korintským 13,4

Rozumnost činí člověka pomalým k hněvu, jeho okrasou je pomíjet přestoupení.

Příslaví 19,11

Láska je trpělivá

13. kapitola Prvního listu Korintským bezpochyby patří k těm neznámějším textům Nového zákona – ale také k těm, které se nejobtížněji uvádějí do praxe. Naprosto srozumitelně je nám ukázáno, jak by se měla projevat láska podle Božích myšlenek. Září jako leštěný mnohoúhelník v nejrozmanitějších plochách: trpělivost, dobrota, pokora, věrnost, nesobeckost atd. K popsání těchto vlastností lásky používá řecký text jedině slovesa (slova činnosti). Nechce nám tím Bůh ukázat, že láska je v zásadě **aktivní**?

Tato božská láska jistě není podstatou lidí, a aby mohla být činná, potřebujeme nový život: život Ježíše Krista. Když čteme 13. kapitolu Prvního listu Korintským, objevujeme **Jeho**. On dokonale žil všechna hlediska této lásky, tak že tento nádherný portrét lásky je ve skutečnosti portrétem dokonalého člověka Ježíše Krista.

Tou první plochou lásky je trpělivost. Láska se nezlobí, není hněvivá, a když shledá něčí slabost nebo chybu má s touto osobou trpělivost a dává jí čas získat pochopení. Musíme uznat, že shovívavost a trpělivost nejsou naši přirozenosti. To jsou Boží vlastnosti. „*Hospodin je milostivý a soucitný, pomalý k hněvu a velkého milosrdenství.*“ (Žalm 145,8) Není On vůči svému stvoření shovívavý, když znovu a znovu vyzývá k činění pokání, aby uniklo zaslouženému soudu? A kdo tuto Boží shovívavost již ve svém životě zakusil, bude také schopen prokazovat tuto shovívavost vůči svým bližním. Pravá láska to dokáže!

neděle 27 duben

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán.“ Když Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, převázal si plášť, neboť byl nahý, a vrhl se do moře. Ostatní učedníci přijeli na lodi, neboť nebyli od země daleko, jen asi dvě stě loktů, a vlekli síť plnou ryb. Když vystoupili na zem, uviděli žhavé uhlí a na něm položenou rybu a chléb.

Jan 21,7-9

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ježíš stojí na břehu a ukazuje svým učedníkům, kde mají lovit ryby. Jak milosrdný je Pán! Nechce, aby se zbytečně namáhali.

Ale cožpak žádný z těch sedmi mužů nepoznává, že to je Ježíš, kdo k nim mluvil? Zjevně to trvá déle – teprve když je síť přeplněná – než Jan promluví. Má dobrou schopnost rozeznání, možná proto, že Pána nejlépe zná. V každém případě ví, že Ho Pán stále miluje.

Petr, když slyší, že to je Pán, se svým charakteristickým temperamentem ihned přistupuje k činu. Mocně ho to k Němu táhne. Jeho velký hřích – že Pána třikrát zapřel – je již dlouho odpuštěn. Už v den Ježíšova vzkříšení je věc mezi ním a Pánem dána do pořádku. Proto se s ním Ježíš osobně setkal (Lukáš 24,34; 1. Korintským 15,5).

Tak jak jsou Petr a Jan rozdílní svým charakterem, tak je také rozdílná jejich „řeč lásky“ k Pánu. Petr se vrhá do jezera. Avšak oba mají dobrý vztah jeden k druhému, což je zřejmé také na jiných místech (kap. 13,24; 20,2). Z toho se můžeme učit.

Kromě toho tu máme naučení, že ten, kdo byl úspěšný, si o sobě nemá nic myslet. Předně posílá ty „ryby“ do sítě Pán, a za druhé, Pán není odkázán na naše „ryby“. Všechno zásobení leží v jeho ruce.

pondělí 28. duben

Vylévejte před ním své srdce – Bůh je naše útočiště.

Žalm 62,9

Jak to vypadá ve tvém srdci? (po zbásnění upravit odstavce)

Bůh zná tajemství tvého srdce. S Ním můžeš mluvit o všem, co tě zaměstnává:

Možná se cítíš osamělý, protože ti nikdo nerozumí a nikdo nedokáže pochopit tvé problémy. Potom vylej své srdce před Bohem. Správně rozumí tobě i tvé situaci. Miluje tě a chce, abys skrze víru v Ježíše Krista byl zachráněn.

Možná tě trápí pocity viny. Zkoušíš je setřást nebo umlčet. Ale nedaří se ti to. Proto ti radím: Vyznej své hříchy Bohu! Modli se k Němu a bez přikrašlování Mu řekni, co jsi udělal špatně. Pak vstoupí do tvého srdce hluboký pokoj, protože Bůh ti odpouští celou vinu.

Možná máš ve svém srdci velkou touhu po skutečném naplnění života. Vyzkoušel jsi již mnohé, ale to skutečné štěstí ještě nenalezl. Tu ti Boží Syn činí nabídku: Chce ti darovat nový naplněný život. Chop se Ho! Cele se Jemu předej a zakusíš, že On tě učiní šťastným.

Možná v tvém srdci vyvstávají pochybnosti. Ptáš se, jestli má Bible pravdu, jestli Bůh skutečně existuje. Potom se k Němu modli a řekni Mu o svých myšlenkách. On ti skrze své slovo dá odpověď a ukáže ti, že On je všemohoucí Bůh, kterému můžeš bezmezně věřit.

Poruč své cesty / a co tvé srdce souží, / nejměnnější péči toho / který vládne nebi!

Mrakům, vzduchu a větru / dává cesty, běh a trať,

Ten dá také nalézt cestu / kterou tvá noha může jít.

báseň složil Paul Gerhardt (1653)

úterý 29. duben

Blahoslavený, kdo předčítá, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají, co je v něm zapsáno, neboť ten čas je blízko.

Zjevení 1,3

Biblické předpovědi se stávají představitelnějšími

Jedna švédská společnost implantovala svému zaměstnanci pod kůži čip, pomocí kterého může otvírat dveře, obsluhovat kopírku nebo platit za jídlo v kantýně. Lze jej také použít ke sledování pracovní doby. Elektronická identita přitom sestává z 16místného čísla. Čip je uzavřen ve skleněné kapsli a pod kůží je umístěn injekčně. Umožňuje také přístup k heslem chráněné oblasti, kde mohou být uloženy další data vlastníka čipu jako adresa, číslo účtu, medikamenty, krevní skupina, návštěvy lékaře, nemoci nebo pojištění. Maličká anténa vysílá tyto data do éteru, takže je lze přijímat ve vzdálenosti přibližně deseti metrů od počítače s připojením na internet nebo mobilním telefonem.

Prostřednictvím této technologie je již představitelnější předpověď Bible: Jednoho dne bude potřeba mít na ruce nebo čele značení, aby bylo možno kupovat nebo prodávat. (Zjevení 13,16.17)

To vyobrazuje jak je Bible aktuální. Mnohá její proroctví se již naplnila a všechna ostatní se ještě naplní. Ještě před několika desetiletími by člověk nepochopil nebo si nedokázal představit, jak by mohli dva muži, kteří byli v Jeruzalémě odsouzeni a veřejně vystaveni, být současně viděni celým světem. (Zjevení 11,7-11) Pomocí internetu si to dnes dokážeme představit celkem snadno.

Bůh nám oznamuje budoucí události, protože On je shovívavý a nechce, „*aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání*“ (2. Petrův 3,4–10). Dnes je ještě čas, abychom uvěřili Bibli a obrátili se k Bohu.

A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom bude soud.

Hebrejům 9,27

Reinkarnace

Velká část lidstva věří v „reinkarnaci“ – učení, že duše člověka se po smrti opět objeví na zemi v nějakém jiném těle. Tato již poměrně stará víra patří k základům hinduismu, buddhismu a dalších východních náboženství. Naproti tomu relativně nové je, že také i v tzv. křesťanských zemích stále více lidí věří v toto „stěhování duší“, tzn. v nějaké „opětovné vtělení“ mrtvých. Někteří se totiž domnívají, že toto pojetí je slučitelné s biblickou pravdou o vzkříšení.

Ve skutečnosti však je reinkarnace s učením Bible neslučitelná. Neboť učení o reinkarnaci vychází z toho, že lidská duše nebo „přetrvávající mentální procesy“, jak se říká, žijí po smrti dále v jiné bytosti. Osudné na tomto učení je, že je považováno za možné, že člověk může spasit sám sebe anebo alespoň mít na svém spasení rozhodující podíl.

Tomu však Bible velmi jasně odporuje. Když čteme Boží slovo, dozvídáme se: Všichni lidé zasluhují pro své hříchy věčný soud. A nikdo nemůže svým úsilím splnit spravedlivé Boží požadavky. Ale skrze Ježíše Krista, který ve své zástupné smrti za hříšníky podstoupil Boží soud, Bůh nyní nabízí všem lidem vykoupění. Ti, kteří je přijmou, se stanou očištěnými od svých hříchů, obdrží věčný život, budou Bohem přijati jako jeho děti a jdou vstříc do slávy nebes, jejich věčné vlasti.

Mezi reinkarnací a biblickým svědectvím o vzkříšení tedy neexistuje žádná spojitost.

pátek 1. květen

Tak jako déšť či sníh padá z nebe a nevrací se tam zpět, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou – dává zrno tomu, kdo rozsévá, a chléb tomu, kdo jí – tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu.

Izaiáš 55,10.11

Jako déšť

V dnešních verších z Bible je Boží slovo přirovnáváno k dešti, který v Bibli symbolizuje Boží požehnání (5. Mojžíšova 28,12). Déšť nás opatřuje vodou k občerstvení a očištění, a přináší také vlhkost, která je nezbytná proto, aby rostliny prospívaly. Bez závlahy není pěstování ani sklizně. Život křesťana bez Bible, Božího slova je neplodný stejně tak, jako půda zůstává neplodnou bez deště.

A jako déšť tiše padá na připravenou zoranou půdu, tak Boží slovo přichází na mně. Nevnučuje se mi, ale podněcuje mě, abych činil dobrá rozhodnutí podle Boha. Motivuje mě, žít vírou každý den.

Déšť padá na velmi odlišné půdy, a každá půda ho přijímá jinak. Bibli mohu odmítat, ignorovat nebo ji neotvírat vůbec. Mohu se však také do ní ponořit, tím že ji bez předsudků čtu, pozorně Bohu naslouchám a Jemu důvěřuji (Jakub 1,21). Pak Bůh ke mně mluví a žehná mi.

Boží slovo dokáže v mém životě způsobit mnoho dobrých vlastností: lásku, spravedlnost, soucit a mnohé další. A bude mě také stále znovu osvěžovat – k životu v radosti a Božím pokoji.

pátek 2. květen

I čáp na nebi zná svůj určený čas, hrdlička, vlaštovka i jeřáb zachovávají dobu svého přeletu, ale můj lid nezná Hospodinovo nařízení.

Jeremiáš 8,7

Co se můžeme naučit od rorýse

Všimli jste si již? Počátkem května se rorýsi vrací zpět ze své „zimní dovolené“ do svých hnízdišť ve střední Evropě. Jak fascinující: tito malí ptáci opět nalézají po několika desítkách tisíc kilometrů nepřerušeno letu svá hnízdiště z posledního roku a dorážejí tam téměř na den přesně!

Jak dnešní verš ukazuje, tato dochvilnost tažných ptáků byla známa již před 2600 lety. Pozadí stížnosti Boží jeho lidu, kterou On nechal přednést skrze proroka Jeremiáše je skutečnost, že lid tenkrát stále více opouštěl Boha a přebíral modloslužbu sousedních národů. A tak jim Bůh musel oznámit soud, který pak na sebe nenechal dlouho čekat. O pár let později babylonští dobyli zemi, rozbořili hlavní město Jeruzalém a téměř všechno židovské obyvatelstvo odvedli do Mezopotámie. Asi o 70let později se do Izraelské země vrátila jen jeho malá část.

Nevypadá to dnes, o 2600 let později, s křesťanstvím podobně jako tenkrát s židovským národem? Ačkoli dnes se sotva kdo klaní pohanskému modlářskému obrazu, avšak kdo dnes ještě zná „Právo Pána“ projevené v Bibli? Zatímco některým je víceméně neznámé, jiní jej považují za zastaralé. Pak zůstávají jen vlastní představy a ideje. Trvat na slovech Bible? To je považováno stále více za překonané – dnes to přece víme lépe! Modlou dneška je lidská inteligence.

Tažní ptáci vědí, co je pro ně dobré a správné. Proč? Protože činí to, co jejich Stvořitel do nich vložil. Tak bychom měli také my urovnat náš život podle Bible, Božího Slova, místo následování lidských idejí.

sobota 3. květen

Amen, pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, jistě nevejdete do království Nebes.

Matouš 18,3

Prosím obraťte se!

V našich všedních dnech to zažíváme docela často: při jízdě si spleteme směr. Buď si toho všimneme později sami, nebo nás na to přátelským hlasem upozorní naše navigace: „Jakmile to bude možné, obraťte se!“ Otočit se a znovu se zorientovat, tomu se nevyhneme.

Muset se otočit je vždy nepříjemné. Člověk tomu vůbec nechce věřit. Kdo však jednoduše pokračuje špatným směrem, ten si způsobuje jen ještě větší ztrátu a do cíle nikdy nedojede. – Řešením je pouze obrát!

A naše cesta životem? V časovém rozpětí mezi narozením a smrtí jsme v přeneseném smyslu „na cestě“ touto zemí. A také při tom musí být správný směr! Zorientujme se dnes znovu ještě jednou, abychom měli jistotu ohledně cíle našeho života. Jsme si jisti, že jsme na cestě k Bohu a do slávy nebe? Jakýkoliv jiný cíl, jakékoliv jiné životní zaměření by bylo zablouděním!

S orientací nám může pomoci Bible. Z ní se učíme: Od té doby co hřích vnikl na svět, se všichni lidé ocitli na cestě špatným směrem. Boží slovo říká: „*všichni zhřešili a postrádají Boží slávu*“ (Římanům 3,23) To znamená: My všichni míjíme cíl daný nám Bohem, který odpovídá Jeho morální slávě.

Je to zarážející a přijde nám zatěžko to přijmout, ale jako v přirozeném životě tak také i zde je jen jedno řešení, nechceme-li po celou věčnost trpět. Řešení je: obrátit se!

neděle 4 květen

Ježíš jim řekl: „Přineste něco z těch ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a vytáhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři. I když jich bylo tak mnoho, síť se neroztrhla. Ježíš jim řekl: „Pojďte posnídat.“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dával jim, podobně i rybu. To se již potřetí Ježíš zjevil svým učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Jan 21,10-14

Myšlenky k Evangeliu Jana

Je to neobyčejný úlovek ryb, který učedníci táhnou k zemi! Všimněme si detailů a průvodních okolností:

- Síť je vržena na pravou stranu.
- V síti se nalézá 153 velkých ryb.
- Přes to množství ryb se síť netrhá.
- Nový den začíná snídaní.
- Žádný z učedníků se Ježíše neptá, kdo je, protože to vědí.

Zřejmě se za těmito detaily skrývá symbolický význam. Tak se výjev u Tiberiadského jezera stává prorockým nastíněním 1000letého království (Milénia). Až Ježíš Kristus zde na zemi zřídí své království, bude to k požehnání pro nesčetné lidi ze všech jazyků a národů (Zjevení 7,9-17). Bude to doba dokonalé správy a dokonalého Božího zjevení ($12 \times 12 + 3 \times 3 = 153$): *„Nebudou již učit jeden druhého ani každý svého bratra slovy: Poznejte Hospodina! Protože mě budou znát všichni, od nejmenšího do největšího, je Hospodinův výrok, protože odpustím jejich vinu a na jejich hřích již nevzpomenu.“* (Jeremjáš 31,34)

pondělí 5. květen

Láska je dobrotivá.

1. Korintským 13,4

Když se však zjevila dobrota a lidumilnost Boha, našeho Zachránce, zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství.

Titovi 3,4.5

Láska je dobrotivá

Vyznačuje-li se shovívavost tím, že je tichá a vyčkává, potom projevem dobroty je jednat a dávat. Potřeba je obojí. Být shovívavý znamená snášet nedostatky druhých; být dobrotivý znamená, pomáhat jim kupředu. Nejde jen o šlechetné city, nýbrž o činnou velkorysost. Nestačí svým bližním pouze přát dobré, ale též s opravdovou dobrotou být aktivní a namáhat se o to, aby se jim vedlo dobře. Křesťanskou dobrotu – stejně tak jako všechny další projevy lásky – prokazujeme především v domácím prostředí manželství a rodiny. Každý je ochoten pomoci tomu druhému a v případě potřeby odložit své vlastní zájmy stranou. Avšak dobrota by měla být přirozeně prokazována také vůči přátelům, sousedům a kolegům v práci a koneckonců vůči všem lidem.

Když Ježíš svým učedníkům přikázal milovat jejich nepřátele, nemyslel tím jen, že by si o nich neměli myslet něco zlého, nýbrž spíše, že by s nimi měli jednat dobrotivě: „A tomu, kdo se s tebou chce soudit a vzít ti košili, nech i plášť. A když tě někdo bude nutit k službě na jednu míli, jdi s ním dvě.“ (Matouš 5,40.41) Kdosi jednou řekl: „Dobrota je láska, která si špiní ruce.“ Chceme-li se učit, jak jedná pravá dobrota, pak musím hledět na Boha. On prokázal nám lidem dobrotu a lásku, ačkoli jsme zhřešili a tím jsme se stali Jeho nepřáteli. A za takové lidi On obětoval svého jediného Syna. Jaká je to dobrota!

úterý 6. květen

Svatá Písma ti mohou dát moudrost k záchraně skrze víru, která je v Kristu Ježíši.

2. *Timoteovi 3,15*

Zamyšlený kapitán letadla

Cestující letadlem vypráví:

Po dobrém letu vděčně vyhlížíme přistání ve Frankfurtu. Tam dosedalo naše velkokapacitní letadlo na přistávací dráhu tak hladce jak jsme to zažili jen zřídka.

Byli jsme posledními cestujícími na palubě, když kapitán letadla opouštěl se svou posádkou kokpit, přátelsky nás oslovil a začal s námi rozhovor. Bylo na něm vidět, jak při vši své zkušenosti byl přece rád, že své pasažéry mohl bezpečně dopravit do cíle.

„Bůh ve své dobrotě vybavil člověka mnohými dobrými schopnostmi. A tak jste mohl, pane kapitáne, takovýto ohromný stroj se stovkami pasažérů přenést bezpečně přes oceán. Děkujeme vám a děkujeme za to velkému Bohu.“

Kapitán se odmlčel, až došla řeč na poslední „let“ člověka: na jeho cestu na věčnost. – K jakému cíli cestujeme? Do nebe nebo do pekla?

„Kdybyste mi“, odpověděl kapitán, „tuto otázku ohledně věčnosti položil před rokem, pravděpodobně bych vám odpověděl vyhýbavě. Mezitím jsem se stal někým jiným.“ Na mou nabídku, že bych mu rád poslal Bibli, k našemu překvapení řekl: „Moje žena a já máme doma více Biblí, a také v ní čteme. – A zamýšlíme se nad ní.“

středa 7. květen

Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: ačkoli byl bohatý, stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

2. Korintským 8,9

Bohatý jako Krésus

Král Krésus z Lýdie v malé Asii žil v období od 591 do 540 před Kristem. Jeho země byla bohatá na nerostné suroviny, mezi jinými také na zlato, které bylo získáváno z řeky Paktolos a dolů. V jeho době lidé začali vyrábět ražené peníze, které byly z elektra (slitiny zlata a stříbra) přirozeně se vyskytující v přírodě. Tyto mince nesly Krésusovu pečeť a byly v oběhu po celém tehdy známém světě. Tak vzniklo přirovnání „Bohatý jako Krésus“, kterým dodnes bývají označováni bohatí lidé.

Nepředstavitelné bohatství, které našimi měřítky nejsme schopni změřit, měl Boží Syn ve věčné slávě nebes. Bible o Něm říká: „Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ (Koloským 1,16) Celý vesmír patří Jemu.

Ale Boží Syn se stal „chudým“, aby nám mohl pomoci a zachránit nás. Stal se člověkem; ale jako člověk se na svět nenarodil do bohatého prostředí. Ve své službě lidem poznal hlad a žízeň, chudobu, únavu a utrpení. A potom, jako ten nejhlubší stupeň své chudoby vytrpěl ku prospěchu provinilých lidí smrt na kříži. To učinil, abychom my „jeho chudobou zbohatli“. – Nepochopitelná láska!

Ten kdo touží po skutečně bohatém životě, po bohatství, které nemá nic společného s penězi, ale mnohem více s vnitřním pokojem, bezpečím a jistou vyhlídkou do budoucnosti – ten v Ježíši Kristu nalezne vše, co hledá.

Všechno dělejte bez reptání a pochybování, abyste byli bezúhonní a bezelstní, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného, v němž záříte jako světla ve světě.

Filipským 2,14.15

Být světlem

Je stále znovu dojemné hledět na jasnou noční oblohu. Ty nespočetné hvězdy svědčí o věčné moci Stvořitele. Dříve hvězdy sloužily k orientaci, zvláště námořníci v nich nalézali velkou pomoc.

V dnešním verši jsou Boží děti přirovnány k hvězdám, které nechávají svému světlu zářit do světa, aby sdělily dalším lidem něco z Božích myšlenek. To se neděje pouze našimi slovy, nýbrž také mnohdy mlčením a gesty beze slov. Možná někdy nevíš, jak máš svou víru vyznat. Potom se nech povzbudit, protože svou víru můžeš osvědčit také, ...

- když snášíš popichování kolegů, kteří tě zesměšňují pro tvoji víru a její pevné držení.
- když se rozhoduješ proto, abys každý den nějakou část svého drahocenného času věnoval modlitbě (možná právě za ty, kteří ti dělají život těžším).
- když jako starší člověk trpělivě snášíš výzvu stáří a zároveň se ještě láskyplně zajímáš o druhé.
- když svou sílu a čas užíváš k tomu, abys slabým, osamělým a utrpením zkoušeným byl nablízku.
- když svou osobní strast přijímáš z Boží ruky a snášíš ji, bez toho aniž bys lidi kolem sebe příliš zatěžoval.
- když neztrácíš svou naději – ať se nalézáš v jakékoli situaci.

pátek 9. květen

Což se neprodává pět vrabců za dva haléře? A ani jeden z nich není zapomenut před Bohem. Vždyť i všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se! Jste cennější než mnoho vrabců.

Lukáš 12,6.7

Jak velmi cenní jste?

Civilla Martin a její muž se ve státě New York seznamují s manžely Doolitlovými; stanou se blízkými přáteli. Paní Doolitlová už 20 let nemůže pro svou těžkou nemoc opustit svou postel. Její manžel sám je postižen a může chodit už jen s rolátorem. I přesto jsou šťastnými křesťany, kteří sami povzbuzují ještě své okolí. Při jedné návštěvě se Civilla ptá paní Doolitlové, jestli již někdy také byla sklíčená? Její odpověď: „Jak bych jen mohla, když Bůh, můj nebeský Otec, přece bdí nad každým vrabcem? Já vím, že On mě miluje a opatruje mě!“

Pohnuta těmito slovy, skládá Civilla, která je básnířka, píseň, která je v anglosaském světě velmi známá: „His eye is on the sparrow“ (Jeho oko se dívá na vrabce).

Proč bych se měl nechat odradit?

Proč by měly stíny přijít?

Proč by mé srdce mělo osamělé být

a po domově toužit?

Když přece Ježíš můj díl.

On je věrný přítel.

Jeho oko spočívá na vrabci

a já vím: On bdí také nade mnou.

Civilla D. Martin (1866–1948)

Možná se právě nacházíte v nějaké těžké situaci, pak nechte k sobě mluvit Boží slovo: On má o vás zájem a ví o vás vše, také i o vašem břemenu; On sám zná počet vašich vlasů. A tak se v modlitbě svěřte Jemu!

sobota 10. květen

Ale ty se na chvíli zastav. Oznámím ti Boží slovo.

1. *Samuelova 9,27*

Zastav se!

Zvoní budík. Jan skáče z postele, běží do sprchy a spěšně srká svou kávu. Po tříčtvrtěhodinové jízdě v plně obsazené podzemní dráze doráží na své pracoviště. Už první rozhovor vyžaduje jeho plnou koncentraci a následuje druhý. Během pauzy na snídani projednává se svými kolegy obchodní záležitosti. Pak následují schůzky se zákazníky, rychle sepsat nějaké texty a kromě toho všeho neustálé telefonáty ...

Když Jan přichází domů je již osm hodin večer. Zatímco hltá svou večeři, čte svou poštu a E-maily. Pak se svalí na pohovku a zapíná televizi. Brzy na to ji však zase vypíná, protože na to aby sledoval film je příliš unavený, jde do postele a spí, jako když ho do vody hodí. Zvoní budík ...

Jane, musíš přestat žít takhle slepě. Budeš-li to dělat dál, tak, v případě že tvé srdce dříve nezkolabuje, dosáhneš důchodového věku, aniž bys to zpozoroval. Zastav se a uvědom si, že to podstatné ti uniká. Smysluplný život, o který se usiluješ, aniž bys ho dosáhl, ti chce dát Bůh poznat ještě dnes. Máš-li Bibli, otevři ji (můžeš to udělat také přes internet, například na bible.com). Čti tu nejlepší zprávu pro svět, objev, že Bůh tě miluje a předem připravil vše, aby ses již dnes mohl stát šťastným.

Ano, zůstaňme dnes tiše stát a slyšme Boží poselství, které nám říká: „*Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale své duši uškodí?*“ (Marek 8,36)

neděle 11 květen

Když posnídali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: „Šimone Janův, miluješ mne více než tito?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky.“

Jan 21,15

Myšlenky k Evangeliu Jana

Po úspěšném rybolovu pozval Pán své učedníky k snídani. I po svém zmrtvýchvstání je tím, kdo slouží, a stará se o ty své. Dobrý Pastýř se však stará nejen o jejich tělesné potřeby, nýbrž stará se také o duši. To ukazuje nyní, když dokončuje případ Petrova selhání. Přitom nechce v žádném případě Petra před druhými odkrývat, nýbrž chce mu ukázat, jaká byla příčina jeho zklamání. Zároveň mají všichni vědět, že chce Petra po jeho obrácení opět použít ve své službě.

Když Petr zapřel Pána, ohřival se u ohně z uhlí, který rozdělali služebníci velekněze. Nyní sedí u ohně, který zanítí Pán. V dobré společnosti se smí ohřát a posnídat. U ohně ve dvoře velekněze byl Petr třikrát postaven na zkoušku, a pokaždé vždy energičtěji zapřel svého Pána. Nyní Pán třikrát zkoumá jeho srdce, a pokaždé do něho proniká hlouběji, až se Petr nakonec Pánu beze zbytku svěřuje.

První otázka, kterou mu Pán klade, se vztahuje na Petrův povýšený výrok krátce před Ježíšovým zjetím: „*I kdyby všichni odpadli, já však ne!*“ (Marek 14,29) Nyní si musí Petr nechat líbit otázku: „Jsi o tom stále ještě přesvědčen, že Mne miluješ více než druzí učedníci?“

Co má odpovědět? Je to, jako kdyby řekl: „Po mém hrozném zapření to vypadá tak, jako kdybych Tě nikdy nemiloval, avšak ty víš, že Tě mám rád.“

pondělí 12. květen

Láska se nevychloubá a není domýšlivá.

1. Korintským 13,4

Ať tě chválí někdo jiný, a ne tvoje ústa, někdo cizí, a ne tvoje rty.

Příslaví 27,2

Láska je pokorná

William Carey byl vynikající lingvista a věrný křesťan. Některé díly Bible přeložil do 34 jazyků a nářečí. Za svého mládí pracoval jako obuvník. Jednoho večera byl při slavnostním jídle někým dotázán: „Slyšel jsem, pane Carey, že jste dříve dělal boty.“ – „Ale ne“, odvětil Carey, „nedělal jsem je, uměl jsem je pouze opravovat.“

Čestnost a skromnost, bez přítomného komplexu méněcennosti, pomáhá rozpoznat vlastní slabosti a být si vědom svých vlastních omezení. To je ten první krok na cestě k opravdové pokoře. Avšak druhý krok vede mnohem dál: Vede mě k tomu, abych v pokoře před Bohem padl a Jemu vyznal mé soustavné selhání, ano celou mou vinu. Třetí krok potom vede k tomu, že jsem připraven dát Bohu první místo v mém životě, poslouchat Ho a ctít.

Teprve potom jsem, v síle božské lásky schopen prokazovat přes den vskutku pokorné a nesobecké chování. Láska se nechlubí. Neoslavuje své domnělé úspěchy. Nenadýmá se pýchou, neboť ona nemyslí na sebe. Také se nesrovnává s jinými, nýbrž dává se do jejich služby. Chceme-li vidět člověka, který byl po celý svůj život opravdu pokorný, pak musíme hledět na Ježíše Krista. On mohl říct: „*Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším.*“ (Matouš 11,29)

úterý 13. květen

Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu já utěšovat.

Izajáš 66,13

Utěšitel

Jednou přišla k faráři Wilhelmu Buschovi (1897–1966) nějaká žena, jejíž muž náhle zemřel. Po tváři jí neustále stékaly slzy. Bylo na ni vidět, že nevýslovně trpí.

Pláčíc mu vyprávěla o svém muži, Wilhelm Busch přitom mlčel. Najednou se na něj zoufale podívala: „Dejte mi přece nějakou útěchu! Přece jste farář. Někakou útěchu přece musíte znát!“

Wilhelm Busch odpověděl: „Když je nějaké srdce skutečně raněné, pak ho v tomto širém světě nedokáže utěšit žádný člověk.“

Ta žena opět vložila tvář do svých dlaní a vzlykala: „To je hrozné!“

„Ano, to je hrozné!“, potvrdil Wilhelm Busch. A potom ji vyprávěl, jak se on sám musel za války vzdát svých dvou synů. A že k němu přišlo mnoho lidí, kteří mu říkali utěšující slova a že ke své hrůze zjistil, že jejich slova ho nedosáhla ani ho neutěšila. Jednoho dne otevřel svou Bibli a četl: Ježíš řekl: „*Svůj pokoj vám dávám*“ (Jan 14,27). Najednou mu bylo jasné, že je jen Jeden, který může doopravdy utěšit: Pán Ježíš. A přitom padl na svá kolena a modlil se: „Pane Ježíši, ty vidíš to utrpení a mou strašlivou bolest. A já Tě nyní prosím, Pane, abys své slovo učinil pravdivým a dal mi tvůj pokoj.“

Žena mu bez dechu naslouchala. Znovu a znovu přikyvovala a potom se zeptala: „A? Učinil to?“ A když Wilhelm Busch přitakal, zeptala se ho: „Co mám tedy teď dělat?“ Tu ji odpověděl: „Buď pochybujte – nebo to udělejte jako já. Doposud jste žila bez Pána Ježíše. Hleďte Ho nyní, volejte k Němu a nechte se Jím nalézt. On chce darovat pokoj také i vám.“

středa 14. květen

Neboť zde nemáme trvalé město, ale toužebně hledáme to budoucí.

Hebrejům 13,14

Příbytek v nebi

Christoph von Schmid (1768–1854), byl svého času velmi známým spisovatelem. Vyprávěl o jednom rytíři, který vydal mnoho peněz a úsilí na to, aby svůj zámek opravdu velkolepě vystrojil.

Jednou přišel chudý poutník k zámecké bráně a prosil o příbytek na noc. Rytíř ho však nepřátelsky odmítl se slovy: „Tento zámek není žádný hostinec!“

Tulák odvětil: „Dovolte mi jen tři otázky a pak budu pokračovat v cestě.“ – „Jen se ptejte!“ Ten poutník začal: „Kdo asi před vámi bydlel v tomto zámku?“

„Můj otec!“, odpověděl rytíř. – „Kdo tu bydlel před vaším otcem?“ – „Můj dědeček!“ – „A kdo asi tu bude bydlet po vás?“ – „Bude-li Bůh chtít, tak můj syn!“, odpověděl rytíř.

„Nuže“, řekl poutník, „když v tomto zámku bydlí každý jen na nějaký čas a potom vždy udělá místo někomu jinému, jsou pak tito lidé něco jiného než hosté? Tento zámek tedy je opravdový hostinec. Nevynakládejte proto tak mnoho na to, abyste tento dům, v kterém jste ubytován jen na krátký čas, tak velkolepě vyšperkoval. Raději si budujte trvalý příbytek v nebi.“

„Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde se zloději neprokopávají ani nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Matouš 6,19-21)

čtvrtek 15. květen

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Jan 3,16

Spustil jsem svou kotvu

Jeden kazatel evangelia vypráví:

Po bohoslužbě v pečovatelském domě pro válečné veterány mě oslovuje jeden bydlící a říká: „Víte, měli jsme tu námořního důstojníka. Přišel k nám jako ateista. Nikdy nechtěl jít na bohoslužbu a byl velmi odmítavý. Několik měsíců před tím než zemřel, jsem mu do pokoje přinesl Bibli a vyzval ho, aby si v ní četl. Nejprve odmítl. Zdálo se beznadějně, že bych ho přemluvil. Pak jsem mu však udělal návrh: ‚Co takhle, kdybyste si Bibli přece jen přečetl, jestli byste v ní našel něco, čemu byste mohl věřit? Nenajdete-li nic, nechám vás už na pokoji. Ale najdete-li něco, co vás osloví, červeně to zvýrazněte.‘

Přistoupil na to. Možná si myslel, že tímto způsobem mi může dokázat, že Bible mu nemá co říct. Řekl jsem mu, ať začne Janovým evangeliem. Přečetl dvě kapitoly, aniž by něco označil. Pak začal s kapitolou třetí a přečetl patnáct veršů – opět bez označení. Ale pak, u verše 16. vytáhl červenou tužku a označil celý verš. Tento verš mu měl co říct! Nyní je to už několik týdnů, co zemřel, a bylo mi oznámeno, že v jeho Bibli nebyla vůbec žádná stránka, na které by nebylo červené zvýraznění.“

Potom mě ten bydlící ještě vede do pokoje toho důstojníka, aby mi něco ukázal: kotvu, vystřiženou z lepenky s červeným nápisem: Spustil jsem svou kotvu v bezpečném přístavu.

pátek 16. květen

A začal od Mojžíše a od všech proroků a vysvětlil jim [Ježíš] ve všech Písmech to, co o něm bylo napsáno.

Lukáš 24,27

Zadní strana puzzle

Kazatel se jednoho dne vrátil ze svých cest. Svým dvěma dcerám přinesl mapu země ve formě puzzle a předal jim to se slovy: „Pokud toto sestavíte dohromady tak se přitom ze zeměpisu dozvíte více než z vašich knih.“

Dcery si dřeply na podlahu a začaly horlivě skládat puzzle. Avšak po nějaké chvíli to jedna z nich frustrovaně vzdala. Letmým pohled stačil otci, aby zjistil, jak chaoticky to děti pospojovaly: Nějaký díl severní Ameriky odcestoval do Ameriky jižní a ještě mnoho jiných dílů bylo připojeno chybně.

Vtom ta starší dívka, která se ještě nevzdala, objevila nějakou ruku na zadní straně dílku puzzle. Zvědavě otočila ještě jiný dílek a poznala na něm výřez tváře. Nyní rychle obrátila všechny dílky puzzle a svůj objev ukázala také své sestře. Obratem ruky pak bylo puzzle poskládáno a každá řeka, každé moře, každá hora a každá rovina se nacházela na správném místě.

V tomto zážitku viděl věřící otec pěknou ilustraci toho, jak člověk může s užitkem číst a studovat Bibli. Protože je jedna osoba, která prochází celým Božím slovem jako červená nit: ze Starého Zákona do Nového Zákona, od zprávy o stvoření v První knize Mojžíšově až k výhledu na budoucnost země v knize Zjevení. Tou osobou je Ježíš Kristus, Boží Syn. Kdo Ho s modlitbou hledá v celém Božím slově a činí Ho ústředním bodem svého života, bude Božímú slovu rozumět stále lépe a zároveň zakusí, že Jeho moc mu ukazuje cestu, potěšuje ho i napravuje.

sobota 17. květen

Povstaň, křiž v noci, na počátku nočních hlídek! Vylévej své srdce jako vodu před tváří Panovníka! Pozdvihni k němu své ruce za život svých dětí.

Pláč 2,19

Přes naléhavou prosbu své maminky Petr večer odešel z domu, aby se setkal se svými přáteli. Myslel si: „Trochu povyražení přece musí být. Rodiče jsou z jiné doby. A dvacet let je nám jen jednou.“ Když odcházel, slyšel ještě, jak maminka říkala: „Petře budu se za tebe modlit, než se vrátíš.“

Toho večera mu všechna zábava připadala nudná. Nemohl se dostat do nálady a tak se nakonec rozhodl, že půjde domů.

V matčině ložnici ještě svítilo světlo. To ho udivilo a vešel do místnosti. Maminka klečela u postele na kolenou, hlavu měla opřenou o příkrývku. Přistoupil blíž. Co to? – Byla mrtvá!

To pro něho byla hrozná rána. Zlomila matčino srdce starost o něho? Měl na svědomí její smrt on – její nehodný syn? Mohl to někdy napravit?!

Tato noc zanechala stopy v jeho životě. Petr cítil, jak k němu Bůh skrze tuto událost mluví. Viděl příklad maminky a často slyšel její rady. Nyní se podle nich chtěl řídit. Svědomí ho trá pilo a v tomto trápení se obrátil k Bohu. Přiznal, že je hříšník, vyznal své hříchy a našel odpuštění ve víře v smírcí dílo Pána Ježíše.

V mnoha letech života, která mu Bůh ještě dal, se Petr stal živým svědectvím Boží záchrany každého, kdo se k Němu obrátí a otevřeně Mu vyzná své hříchy. Prožil to sám za tragických životních okolností.

neděle 18 květen

Řekl mu opět podruhé: „Šimone Janův, miluješ mne?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé ovce.“ Řekl mu potřetí: „Šimone Janův, máš mě rád?“ Petr se zarmoutil, že mu potřetí řekl: „Máš mě rád?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“

Jan 21,16.17

Myšlenky k Evangeliu Jana

Pán Ježíš chce svému učedníkovi Petrovi jasně ukázat, v čem spočívala příčina toho, že Ho tak ošklivě zapřel. Přitom oslovuje Petra jeho prvním jménem Šimon a připomíná mu jeho temperament. Petr má porozumět: Každý, kdo důvěřuje sám sobě, dříve nebo později zklame. Před tím neochrání ani silný charakter, ani ty nejlepší úmysly.

Ve své druhé otázce používá Pán podobná slova jako při první, ale vynechává srovnání s druhými učedníky. Do jisté míry se ptá: „Miluješ mne vůbec opravdu?“ Toto zkoumání rány jde hlouběji.

Tak jako ve své první odpovědi se Petr otázce trochu vyhýbá, protože používá v určitém smyslu slabší slovo pro „lásku“, než použil Pán. Neodvažuje se potvrdit svoji lásku k Pánu.

Při třetí otázce používá Pán totéž slovo pro „milovat“ jako Petr. Tím dokonce i tuto „lásku“ u Petra zpochybňuje. Petr se cítí nepříjemně dotčen a dělá to jediné správné. Spolehne se cele na Pána. Ten zná ten drobet lásky, který druzí nemohou vidět; a zná také sebedůvěru, kterou Petr u sebe žel neviděl.

Po každé otázce a odpovědi dostává Petr úkol: Ten, kdo chce sloužit věřícím, musí nade vše milovat Ježíše a nejméně sám sebe.

pondělí 19. květen

[Láska] V nic ne slušného se nevydává, nehledá svých věcí.

1. Korintským 13,5 (BK)

Nikomu nedáváme v ničem důvod k pohoršení.

2. Korintským 6,3

Láska je ohleduplná

Když přišel Ježíš se svými učedníky do Kafarnaum, byl Šimon Petr dotázán výběřčími dvojdrachem: „*Copak váš Učitel neplatí dvojdrachmu?*“ Aniž by se poradil se svým Pánem, jednoduše odpověděl: „*Ale ano*“. Ale když byli doma, vzal si ho Ježíš k sobě a zeptal se: „*Co myslíš, Šimone? Od koho vybírají králové země poplatky a daň? Od svých synů, nebo od cizích?*“ Když [Petr] řekl: „*Od cizích*“, pověděl mu Ježíš: „*Synové jsou tedy svobodni. Abychom je však nepohoršili, jdi k moři, hod' udici a vytáhni první rybu, která se vynoří. Až otevřeš její ústa, nalezneš statér; ten vezmi a dej jim za mne i za sebe.*“ (Matouš 17,24-27)

Ježíšovo chování bylo ohleduplné hned ve třech ohledech:

- Svého učedníka nezostudil na veřejnosti, nýbrž mluvil s ním o té příhodě v soukromí.
- Uchránil Petra před tím, aby musel vzít svou výpověď zpět tím, že mu skrze zázrak opatřil peníz, kterým mohla být daň uhrazena.
- Také vrchnosti nechtěl dát podnět k pohoršení, ačkoli On by vlastně daň platit nemusel.

Tak jednal Pán v každém ohledu „decentně“, tedy s jemnocitem a úměrně situaci.

Tato vlastnost lásky jde daleko nad prostou lidskou přátelskost, protože vlastní zájmy jsou odloženy ve prospěch druhých. Láska se dokáže vcítit do jejich pocitů a jejich zvláštní životní situace. Vžívá se do jejich situace a vyhýbá se všemu, co by ostatní mohlo zranit nebo urazit.

úterý 20. květen

Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.

Hebrejům 4,7

Čas pro Boha?

„Čas je nejcennější surovina“, se právem říká, a „stává se stále nedostatkovější“. A ačkoli máme více volného času než předchozí generace, máme ho my všichni nějak méně. V budoucnu se už náš blahobyt nebude měřit jen podle majetku, nýbrž také podle volného času, který máme k dispozici. A ještě jedno je závažné: Čím jsme starší, tím kratší je čas (života), který máme k dispozici.

V dnešním verši z Bible jde o to, že Bůh k nám lidem mluví. My však mnohdy už Boží slovo a Jeho osobní řeč k nám, protože si naši pozornost vyžadují tisíce věcí a vjemů, vůbec nevnímáme. Kromě toho, když se stáváme staršími, jsme nakloněni k zůstávání v zaběhnutých kolejích a nejsme již tak flexibilní. Naše myšlení může zkornatět tak, že pro Boží řeč už možná nejsme víc přístupní a ochotní k jejímu přijetí.

Boží hlas je stále ještě slyšet. On oznamuje Jeho nároky každému z nás, především se ale uchází o naši lásku. Je to nepochopitelné: My tomu velkému Bohu nejsme lhostejní, nýbrž On se s námi chce setkat a mít s námi vztah. – To může znamenat jen nepopsatelnou změnu v našem životě.

Jak mnoho času nyní užíváme pro Boha? Jaké pravomoci Mu dáváme nad během našeho dne? Kolik minut denně vyčleníme k naslouchání Jeho slov, která lze číst v Bibli?

Stále máme dvě možnosti: Buď zůstaneme vůči Bohu lhostejní – to by bylo zatvrzení, před kterým nás varuje náš dnešní verš – nebo Mu řekneme ano a budeme poslouchat Jeho hlas. Jen tak dojdeme (věčného) Božího klidu.

středa 21. květen

Hlásáme vám evangelium, abyste se od těchto marností obrátili k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich.

Skutky 14,15

Lupiči a četníci

Jako děti jsme si hráli na schovávanou nebo na lupiče a četníky. Bavilo nás to, protože to byla hra. Kdyby ale byl někdo skutečně zoufale hledán, kdyby se ze hry stala skutečnost – pak by nás to děsilo.

Lidé reagují na téma Bůh a Bible často obdobně. Dokud mohou sami rozhodovat o tom, jak blízko si toto téma připustí, potud je to jen kratochvíle, která jim vyhovuje. Ale když najednou Bůh přestane být jen filozofickou nebo teologickou myšlenkou, nýbrž stává se doopravdy existujícím, skutečným, když ožívá – pak je jim úzko a utíkají.

Pokud jejich hledání Boha a čtení Bible může zůstat bez osobního vztahu a nezávazné, dokud je to nic nestojí, je to v pořádku. Ale Bůh, který slyší a žije, někdo, kdo k vám dokonce osobně mluví – toho odmítají.

Bůh je však realita a v Ježíši Kristu se stal člověkem. On miloval svět (a tím i nás lidi) a jako důkaz této lásky dal svého milovaného a jediného Syna Ježíše Krista, aby nikdo nemusel jít do zatracení, nýbrž aby každý mohl být zachráněn (Jan 3,16; Římanům 5,8). On mluvil a ještě stále mluví. Promlouvá v životě, mluví do vašeho života také skrze tyto úvahy k zamyšlení pro každý den. Proto vás prosíme: Připusťte si to ... naslouchejte ... neutíkejte pryč! Přistupte na setkání s „živým Bohem“!

Byl jsi zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu.

Zjevení 5,9

Řešení pro Blízký východ

Před několika lety zažádal syn nějakého prominentního beduínského šejka z východního Izraele při pobytu v USA o povolení k pobytu. Žádost byla nejdříve odmítnuta. Nato ho doprovodil křesťanský kazatel k vedoucímu příslušného úřadu, aby mu svůj případ předložil. Ten tomu mladému muži položil celou řadu otázek.

Arab líčil situaci v Negevu ve východním Izraeli. Vyprávěl o své rodině a o svém vlastním vývoji. A potom také došlo na jeho víru, o které mněl podrobně hovořit.

K údivu úředníků vyprávěl, co v jeho životě učinil Kristus a co pro něho On znamená. A nakonec měl ten mladý muž ještě odvahu říct: „Tak to je můj životní příběh. Nyní mi můžete vyprávět z vašeho života také vy!“ – Vedoucí kanceláře odvětil: „Bohu buď dík, také i já jsem křesťan a stejně tak jsem znovuzrozen!“

Jak se potom ukázalo, byl ten vedoucí oddělení rozený žid, který se rovněž obrátil k Ježíši Kristu. A teď se pozdravili Arab a Žid jako bratři ve víře! Na konci rozpravy řekl ten mladý Arab: „Nyní jsme zakusili, co je řešením problému Blízkého východu: Kristus, živý Pán! Žádný člověk, žádná země nám nemůže pomoci – jen On sám.“

Ano, Kristus je ten „Kníže pokoje“. A jde-li o budoucnost a o věčnost, cele na Něm spočívá jistá naděje – On je „naše naděje“ (Izajáš 9,5.6; 1. Timoteovi 1,1).

pátek 23. květen

Hleděli na ony muže, nad jejichž těly neměl oheň moc, ba ani vlasy na hlavě se jim neožehly, ani na kabátech nebylo nic znát, dokonce se okolo nich nešířil ani zápach ohně.

Daniel 3,27

Moc ohně

Nebúkadnesar, mocný král novobabylonské světové říše, nechal postavit ohromnou modlu ze zlata. Všichni poddaní, kteří se ji odmítli poklonit, čekal krutý trest: uvržení do veliké rozpálené ohnivé pece.

Tu se tři židovští muži z jeho dvorních úředníků odvážili říci ne: a z přesvědčení víry se odmítli klanět Nebúkadnesarově modle. Neúprosně na ně dopadl trest. Pak se však stalo něco ohromujícího: ač ti muži byli v ohni, tak neshořeli; oheň nesežehl ani jejich oděv ani jejich vlasy.

Jak obvykle řadí oheň, ukazuje následující zpráva: V jednom objektu byl detekován šířící se kouř. Když hasiči pronikli dovnitř objektu, vzplanuly díky náhlému přílivu čerstvého vzduchu hořlavé plyny, které se nahromadily pod stropem. Velitel hasičů se už nestihl ukrýt do bezpečí a navzdory ochrannému oděvu utrpěl těžké popáleniny na horní části těla i rukou a také popáleniny na plících. Ochranná bunda byla z větší části shořelá a dokonce i vlasy pod přilbou byly sežehnuté.

Prorok Daniel měl zkušenosti s Božími zázraky a věděl, o kom psal. Pro tuto jím vylíčenou příhodu je jen jedno vysvětlení: zasáhl sám Bůh.

Ten, kdo alespoň trochu poznal Boha, ví, že pro Něho není nic nemožné. Co je problémem pro nás, je pro Něho příležitostí, aby ukázal Svou moc.

sobota 24. květen

Víra jest podstata (neboli pevné přesvědčení o) věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.

Hebrejům 11,1

Co znamená „věřit“?

Jednou se k tomu zamyslel jeden mladík: „Věřit znamená mít za pravdu něco, o čem člověk ví, že to tak není.“ – To by potom byla celkem rozumu se vymykající víra.

Jiní mluví o víře, když mají něco za možné nebo pravděpodobné. Kdo však jedná na základě takového přesvědčení, ten skáče do neznáma.

Tím ale nejsou možnosti výkladu slova „věřit“ ani zdaleka vyčerpány. O „víře“ totiž také mluvíme, když máme něco za pravdivé, za správné a věrohodné nebo když spoléháme na nějakou osobu nebo věc.

Bible nás na mnoha místech vyzývá k víře: k víře v Boha, v Jeho Syna Ježíše Krista, a všemu co On nám ve svém slově sděluje. A co sama Bible chápe „vírou“?

Přímo a jasně řečeno: Bůh od nás neočekává, abychom věřili čemukoliv nesmyslnému nebo spoléhali na něco nejistého. Biblická víra je vždy jistota, je to pevné přesvědčení. To také vyjadřuje náš verš pro dnešní den.

Křesťanská víra v Boha a jeho slovo se opírá o věrohodně dosvědčené skutečnosti, jako jsou život, smrt a vzkříšení Ježíše Krista. Přesto mnohé však nemůžeme našimi smysly vnímat, neboť to přesahuje náš rozum. Tady věříme Bohu a Bibli, protože jsme ve svém životě již zakusili, že Jemu a jeho slovu můžeme plně důvěřovat. A k tomu se ukazují ty „neviditelné věci“ křesťanské víry jako docela skutečné skrze jeho moc a jeho působení, které se rozvíjí v životě křesťanů.

neděle 25. květen

„Amen, amen, pavím tobě, když jsi byl mladší, sám ses opásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš své ruce a jiný tě opáše a povede, kam nechceš.“ Toto řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. Po těchto slovech mu řekl: „Následuj mne.“

Jan 21,18.19

Myšlenky k Evangeliu Jana

Ještě dříve, než Petr zapřel Pána, Pán mu řekl: „A ty, až se jednou obrátíš, posilni své bratry.“ (Luk. 22,32) Petr se obrátil: Hořce plakal a hluboce litoval svého činu. Pán mu odpustil a dal mu nový úkol: Pást a střežit jeho stádo.

Nyní následuje pro Petra důležité proroctví, uvedené dvojnásob „Amen“. Přitom Pán nejprve představuje toho „starého“ Petra – tak, jak ho známe z vyprávění Evangelii: iniciativního, majícího silnou vůli a činného.

Nemusíme také my doznat, že jsme častokrát šli po vlastních cestách, ačkoli jsme se už počítali k Ježíšovým učedníkům? Možná, že jsme také museli prožít, že jsme žalostně klopýtli.

„Svou duši /Svůj život/ za tebe položím,“ tak si to Petr upřímně přál (Jan 13,37). Zde se k tomu Pán vrací. Jeho přání se ve stáří splní – pak, když člověk „vztáhne ruce“, protože nemůže jít sám a je odkázán na to, aby byl jinými účinně podepírán.

Petr svou mučednickou smrtí oslaví Boha. Ale bude to těžká cesta, kterou by si sám nikdy nevyvolil: Petr zemře dokonce smrtí na kříži. Toho byla většina Ježíšových učedníků ušetřena. Ale všichni mají odpovědnost důsledně následovat svého Pána.

pondělí 26. květen

Láska ..., nerozčiluje se, nepočítá zlo. / Láska se nenechá rozhněvat, nebere v potaz zlo. (přeloženo)

1. Korintským 13,5

Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Efeským 4,32

Láska je ušlechtilá

Často stačí několik urážlivých slov nebo odmítavé gesto a už se při naší pýše cítíme ublíženi. Stále znovu si pak tu událost vyvoláváme v paměti, mluvíme o ní s druhými, utvrzujeme se – a nakonec chováme skrytou nenávisť. To vše se pak vybíjí v tvrdých, nekontrolovaných slovech, které často způsobí ještě další škody. Opravdová láska se však nenechá rozhněvat, nýbrž nás před takovýmito následky chrání. Přirozeně smíme být rozhořčeni i oprávněně, když například vidíme, že někým je Boží slovo poškozováno nebo nedbáno. Ale jde-li o zlo, které je činěno nám samým, to máme snášet v lásce. Když Ježíš vyhnal prodavače holubů a penězoměnce z chrámu, tak ho k tomu vedl svatý hněv, že dům jeho Otce byl znesvěcen (Matouš 21,12.13), ale když byl napaden nebo ponížen On sám, neobhajoval se a také se nenechal rozhořčit.

Láska nepočítá zlo. Přičíst někomu chybu, je jako kdyby člověk zanesl minusovou položku do účetnictví. Člověk si chce něco zachovat, něco čeho by se mohl později případně zpětně chopit. Při vedení účetnictví je zaznamenání všech dluhů nezbytné. Ale v mezilidských vztazích je člověku hořce, když někdo někomu vede účet, který zachytí každé bezpráví, kterého se kdy kdo dopustil. Láska však nezná ani hněv ani pomstu. A kdo díky Boží milosti zakusil, že jeho hříchy jsou odpuštěny, toho pohání láska stejně tak odpouštět druhým. A odpustit znamená se vědomě rozhodnout: To bezpráví, které mi bylo učiněno, tomu pachateli už více přičítat nebudu a už to znovu nebudu vytahovat, ale cele to předám mému Bohu.

úterý 27. květen

I slitoval se pán onoho otroka, propustil ho a dluh mu odpustil.

Matouš 18,27

Nesplacitelný dluh

Otrok, o kterém vyprávěl Ježíš v podoběnství, je v bezvýhodné situaci: Měl dluhy ve výši 10 000 talentů; a protože je nemohl splatit, měl být společně se svou rodinou a se vším co měl prodán. V hlubokém zoufalství padl před svým pánem na zem, klaněl se mu a prosil o trpělivost, že všechno vrátí. A pak se stane něco neočekávaného: Jeho pán mu dluh odpouští – celý.

Představme si, jak vysoký jeho dluh byl: těch 10 000 talentů odpovídalo 60 miliónům denárů! Když člověk pomyslí, že jeden denár byl tenkrát denní plat, tak si může každý celkem snadno spočítat, jak docela beznadějná byla jeho prosba o odklad. Ten obnos by už sám nikdy více splatit nedokázal.

Jak velký je náš dluh vůči Bohu? To nedokáže vyčíslit nikdo. Jedno je tedy jisté: sami naše provinění vůči Bohu zahladit nebo splatit nemůžeme; to je absolutně vyloučeno. Tím mocněji působí, že Bůh je ochoten, celý tento dluh odpustit! Pán v podoběnství byl „vnitřně pohnut“. A jak velké je teprve Boží milosrdenství a láska, že každému, kdo Ho prosí o odpuštění, vinu cele odpustí. Dlužní úpis je roztrhán – u všech, kteří věří v Ježíše Krista a jeho smírčí smrt.

To podoběnství ale pokračuje: Ten otrok, kterému byl tak velký dluh odpuštěn, má teď sám jinému spoluotrokovi odpustit dluh, který u něho měl (viz 28-35). Poučení tohoto podoběnství zní: Každý, komu bylo Bohem tak mnoho odpuštěno, má nyní ochotně odpouštět také jiným. Nepřipadne nám to lehčí, když si uvědomíme, jak bohatě a obsáhle odpouští Bůh?

Podle toho se poznají děti Boží a děti Dáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

1. Jan. 3,10

Pouze dvě rodiny

Silná, téměř skandální slova – nebo ne? Ano, jsou to neslučitelné protiklady: Na jedné straně „dětí Boží“ a na druhé straně „dětí Dáblovy“. Neexistuje žádné prolínání, žádná šed' – pouze bílá a černá! Existují pouze tyto dvě rodiny, tyto dvě třídy/skupiny. Buď je někdo „narozen z Boha“ a tedy Boží dítě – nebo je „z Dábla“ (Jan 1,13; 1. Jan. 3,8).

Ježíš Kristus před svými protivníky tenkrát držel zrcadlo, když jim říkal: „*Vy jste z otce Dábla*“ (Jan 8,44). A potom jim ho popsal: „žádosti jejich otce“, který je „vrah od počátku“, „lhář“ protože „v něm pravda není“, poněvadž on je „otec lži“. Jasná a tvrdá slova. Nelichotivá a nediplomatická. Ale naprosto pravdivá – a ještě stále platná.

Ale Ježíš Kristus mluvil také o lidech, „*kteří z Boha narozeni jsou*“. O těch řekl: „*Kdo je z Boha, slyší Boží slova.*“ (Jan 8,47)

Jak se já teď mohu stát „narozeným z Boha“? – Tím, že uvěřím v Ježíše Krista, přijmu Ho a celou svou důvěru složím v Něho. Když to udělám, pak mě Bůh učiní svým dítětem. Ani můj původ ani moje chytré rozvahy nebo vlastní úsilí mi dále nepomohou. Stejně tak málo mně to může zprostředkovat nebo se za mě přimluvit někdo druhý. Ne, nutné je něco docela jiného: musím se „narodit znovu“, v srdci musím prožít úplné obrození. Toho je schopen dosáhnout pouze Bůh skrze své živé slovo. Teprve pak jsem Boží dítě (Jan 1,12; 3,3).

Přejeme si, abyste tuto proměnu poznali.

Potom je /Ježíš/ vyvedl až k Betanii, zvedl své ruce a požehnal jim. A stalo se, když jim žehnal, že se od nich vzdálil a byl nesen vzhůru do nebe. A když se mu poklonili, s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma.

Lukáš 24,50-52

Nanebevstoupení Krista

Ježíš se po svém zmrtvýchvstání po 40 dní ukazuje svým učedníkům a připravuje je na svůj odchod. Jaká útěcha pro ně je, že Ho po jeho ukřížování a jeho smrti opět vidí a naslouchají Mu!

Ale nyní přišel čas, aby učedníci začali svoji službu. Nebudou přítom sami. Neboť předtím, než se s nimi Ježíš rozloučí, obnovuje svůj slib: „*Přimete moc Ducha Svatého, který na vás přijde.*“ (Skutky 1,8; Jan 14,16) V návaznosti na to načrtává jejich okruh působení: „*A budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konce země.*“

Pak Ježíš pozvedá své ruce k nebi a žehná svým učedníkům. Je vyzdvižen od země a mizí v oblacích. Učedníkům připadá zatěžko odvrátit své oči od nebe. Příliš postrádají svého Pána! Tu k nim Bůh posílá dva anděly se svědectvím: „*Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe.*“ (Sk. 1,11)

Po svém nanebevstoupení se Pán Ježíš v nebi „*posadil po pravici Majestátu na výsostech*“ (Hebrejům 1,3). Tam je činný pro ty Své, když se za ně modlí, aby jejich víra nezeslábla v těžkých okolnostech života. Má soucit s jejich slabostmi, protože byl ve svém pozemském životě sám pokoušen (Hebrejům 4,14-16). Ne, Ježíš své učedníky neopustí!

pátek 30. květen

Když místodržitel uviděl, co se stalo, uvěřil, pln zděšení nad Pánovým učením.

Skutky 13,12

Moc evangelia

Prokonzul, římský místodržící, na středomořském ostrově Kypr, byl „rozumný muž“ (v. 7). Pozval oba misionáře Barnabáše a Pavla, aby mu Boží slovo blíže vysvětlili. Ale nějaký kouzelník se stavěl proti nim. Rozumní lidé se však nikdy nenechali ovlivnit esoterickými vlivy, nýbrž střízlivě zkoumali Boží poselství.

Ta slova, ty divy a vystupování služebníků Božích nezůstaly bez hlubokého dojmu na toho vysoce postaveného muže. Nyní mu bylo jasné, že se musí rozhodnout – pro nebo proti Boží pravdě.

Tento okamžik rozhodnutí přichází na všechny, kteří slyší to dobré poselství o Ježíši Kristu. A u všech jsou také vlivy, které tomu správnému rozhodnutí chtějí zabránit. U jednoho jsou to intelektuální problémy, například že Boží existenci nelze vědecky „dokázat“ (jeho neexistenci konec konců také ne). Druzí se nechají odklonit skrze mystické nebo esoterické proudy, tedy vlivy, které obzvláště oslovují lidské pocity. A jiní zase – a to je stejně tak osudné – odsouvají rozhodnutí na druhou kolej.

Tenkrát Bůh zasáhl znatelně: Kouzelník se nedokázal postavit evangeliu na odpor, jeho bezmoc vyšla veřejně najevo. Prokonzul ale viděl div, který učinil Pavel; a byl zděšen „nad Pánovým učením“. Jeho rozhodnutí bylo učiněno.

Tak zpráva ve Skutcích apoštolů 13 ukazuje: že Kristovo evangelium je skutečně „*Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří,*“ a je silnější než všechny moci temnosti (Římanům 1,16).

Je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám? On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo bude žalovat na Boží vyvolené? Vždyť Bůh je ten, kdo ospravedlňuje! Kdo je ten, který je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen [z mrtvých], je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od Kristovy lásky?

Římanům 8,31–35

Boží láska trvá věčně

To, co náš dnešní text z Bible popisuje, je naprosto úchvatné: Výsledky díla vykoupení Ježíše Krista jsou pro všechny, kteří v Něho věří. Každý věřící křesťan smí totiž vědět:

- Bůh je pro mě; který nepřítel by se pak ještě odvážil mě napadnout?
- Bůh mě ospravedlnil; kdo by mě mohl ještě obžalovat? Ten jediný, kdo měl právo na to mě zatratit, je Ježíš Kristus; avšak On je mým osobním přimlůvcem u Boha.
- Bůh mi ve svém Synu dal ten největší ze všech darů; a nyní mně „s Ním daruje všechno“.
- Žádná těžkost života mě nemůže oddělit od lásky mého Pána. Proto jako Boží dítě nemusím být nikdy skleslý. To že mě Kristus miluje, zakouším často mnoho citelněji v nouzi než v dobrých časech.

Jako křesťan mohu zakusit také další těžkosti (viz v. 35-39) – ale, v každé nesnázi se láska mého Pána projevuje přesně tak, jak ji mám právě zapotřebí: jako opora, jako útěcha, jako něžná péče, jako dokonalý soucit ...

Kristus mě v každé situaci podpírá a posiluje mé srdce – ať skrze vhodné slovo Bible nebo povzbudivou píseň. A při tom všem se vždy smím těšit na to: že po nekonečnou věčnost budu zakoušet Boží lásku.

neděle 1 červen

Petr se obrátil a uviděl, jak za nimi jde učedník, kterého Ježíš miloval a který se také při večeři naklonil k jeho prsům a řekl: „Pane, kdo je ten, který tě zraňuje?“ Když jej Petr uviděl, řekl Ježíšovi: „Pane, co bude s tímto?“ Ježíš mu řekl: „Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, co je ti po tom? Ty mne následuj.“

Jan 21,20-22

Myšlenky k Evangeliu Jana

„Následuj mne.“ – Těmito slovy vyzývá Ježíš Petra, aby Ho následoval. Tato výzva je platná ještě i po nanebevstoupení Pána. Jak si Petr vzal tato slova k srdci a jak mu bylo důležité posilnit také druhé v následování Pána, vidíme z jeho Prvního dopisu. Tam připomíná Ježíšovy „šlépěje“, v kterých mají věřící následovat. To znamená chovat se tak, jako se choval On – i tehdy, když někdo musí nespravedlivě trpět (srv. s 1. Petr. 2,20-23).

Ježíš zde rozmlouvá se svým učedníkem Petrem zjevně při chůzi. Přitom se Petr dověděl, jak jeho život skončí: mučednickou smrtí na kříži. Nyní se zajímá o to, jak bude vypadat budoucnost jeho spoluúčedníka Jana, s nímž prožil tak mnohé a jehož se přitom také naučil si vážit. Už jen napjatá situace před ustanovením jídla na památku ukazuje, že starší Petr má dobrý vztah k mladšímu Janovi. Protože Jan je Ježíšovi zvláště blízký, uvedl ve známost, kdo Ježíše zradí (Jan 13,21-26).

Petr tedy není závistivý, když se zajímá o Janovu budoucnost. Avšak Pán mu neprozrazuje, jaký má s Janem úmysl. Dává tajemnou odpověď a chce tím říci, že každého ze svých učedníků vede jinak. Důležité pro každého učedníka je, aby nejprve měl pozor sám na sebe a aby setrval v následování Ježíše.

pondělí 2. červen

[Láska] Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.

1. Korintským 13,7

Láska je dokonalá

Láska snáší všechno. Snáší utrpení i osočování, aniž by se rozzlobila, aniž by se mstila. V starověku bylo na zřeknutí se pomsty pohlíženo jako na slabost. A i dnes je to stejné. Obdiv sklízí ti, kteří bojují za svá práva a své zájmy. Ale Ježíš Kristus činil pravý opak. On nemyslel na sebe samého. On se nemstil, neodplácel zlé zlým. Každé bezpráví, které Mu bylo učiněno, trpělivě snesl.

Láska všemu věří. Není ani nedůvěřivá ani cynická. Nenávist věří v to nejhorší, láska věří v to nejlepší. Věřící, že ten druhý pozná to zlo a bude toho litovat, tak aby se vše obrátilo k dobrému.

Láska ve vše doufá. Dělá to, protože svou naději skládá v živém Bohu, který činí divy. Pěkný příklad takovéto lásky může člověk často nalézt u křesťanských rodičů, jejichž dítě se vydalo nežádoucím směrem. Nikdy se nevzdávají naděje, že jejich dítě se jednoho dne obrátí k Bohu. Doufají a modlí se za to, protože své dítě milují.

Láska vydrží všechno. Sloveso vydržet znamená vytrvale snášet utrpení a problémy. Člověk vydrží – buď z lásky vůči těm, kteří utlačují, nebo z lásky vůči těm, pro které nebo s kterými trpí. Láska se i přes protivenství pevně drží víry a naděje. Odkud k tomu dostává sílu? Od Ježíše, který vydržel všechno: osamělost, odpor, zapření, nespravedlnost, tělesné trápení a to co bylo nejhorší: že ho opustil Bůh. Nyní pomáhá těm, kteří Mu věří, aby i oni mohli vydržet všechno stejně tak jako On.

úterý 3. červen

Hospodin chrání cizince.

Žalm 146,9

Byli jste v tom čase bez Krista, odcizení ..., bez naděje a bez Boha na světě. ... Proto již nejste cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a patříte do Boží rodiny.

Efeským 2,12.19

Být cizím

Znáte to? Cítit se nesvůj, třeba když jste poprvé na nějakém neznámém místě. Například v nové škole, na novém pracovišti nebo v nějakém jiném městě. Najednou jste to vy, kdo je jiný, kdo narušuje. Jste cizincem.

Je však jeden, který vám dobře rozumí, někdo, kdo na této zemi žádný domov neměl: „*Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.*“ (Jan 1,11) Už při jeho narození, pro Něho nebylo žádné místo, kromě krmného žlabu. O nějaký čas později s ním přechodně jeho rodiče utekli do Egypta. On byl cizincem ve svém vlastním národě i ve své vlastní rodině (Žalm 69,9). Byl bezdomovec. On sám o sobě řekl: „*Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ (Matouš 8,20) Tím cizincem je Ježíš.

Pro všechny, kteří se cítí cizí a bez domova, je naděje, protože Ježíš Kristus ke každému přátelsky provolává: „*Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu*“ (Zjevení 3,20). Ten kdo vpustí Ježíše do svého života, už nikdy nebude sám. A jako dítě Boží rodiny smí vědět: Pán Ježíš mi již připravil místo ve svém domě. Protože On řekl: „*V domě mého Otce jsou mnohé příbytky. ... [Neboť] vám jdu připravit místo.*“ (Jan 14,2)

středa 4. červen

Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice. Zazní polnice, a mrtví vstanou jako neporušitelní a my budeme proměněni.

1. Korintským 15,51.52

Velký odchod

Flavius Josephus (37–100 po Kr.) byl židovský dějepisec v římských službách, který velmi živě popisuje odcházení římského vojska.

„Když měl být opuštěn tábor, tak zazněl signál trubky. Nikdo nezůstává nečinný; na tento první pokyn byly složeny stany a vše bylo připravováno k odtáhnutí. Potom trubka dává druhý signál, to že se má člověk připravit. Vojáci urychleně nakládají zavazadla na muly a další nosná zvířata a pak stojí jako běžci na startu připraveni vyrazit ... Třetí signál trubky již oznamuje odchod a popohání ty, kteří jsou z nějakého důvodu nedochvilní, tak aby nikdo nechyběl na svém místě.“

Tento příklad třech zatroubení používá apoštol Pavel v 1. Korintským 15, když píše věřícím o budoucnosti. Když Bůh nechá zaznít ten poslední pozoun (neboli polnici) tak s jistotou nebude nikdo, kdo zná Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele „chybět na svém místě“. Zemřelí věřící pak budou vzkříšeni; a ti ještě žijící věřící zakusí, že jejich tělo bude proměněno. Oni budou vzati od země do nebe, a pak „*už navždy budeme s Pánem*“ (1. Tesalonickým 4,17).

Pro všechny, kteří Ježíše Krista odmítli nebo se domnívali, že ho za svého Spasitele nepotřebují, se pak dveře ke spáse uzavřou (Matouš 25,10). Ale všichni, kteří Kristu patří, potom společně s Pánem „opustí tábor“ a vejdou do slávy nebes.

Nikdo nikdy takto nemluvil, [jako mluví tento člověk].

Jan 7,46

Ježíšova jedinečnost – Jeho dětství

Že Ježíš z Nazareta je historickou osobností, je obecně uznáváno. Zprávu o Něm podává nejen Bible. Zmiňují se o Něm také i někteří římsí historikové a spisovatelé, například Flavius Josephus (37–100 po Kr.), Tacitus (55 – cca 117 po Kr.) nebo Gaius Suetonius (cca 60–122 po Kr.). Ovšem uznávat existenci Ježíše Krista, ještě zdaleka neznamená, Ho znát. Skutečně poznat Ho můžeme pouze skrze Bibli. A budeme-li číst Boží slovo pečlivě, budeme žasnout, čemu se o osobě Ježíše naučíme: On je jedinečný.

Ohledně Ježíšova narození jsou právem známy zprávy od Matouše a Lukáše. Avšak o jeho dětství se z těchto evangelií nedozvídáme téměř nic. Když Ježíš ve věku 12 let putoval se svými rodiči do Jeruzaléma, tak „*Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi.*“ (Lukáš 2,47). Zatímco jeho rodiče jsou již na cestě domů, On se zdržuje uprostřed duchovních učitelů v chrámě. Když se vrátili a našli Ho, kárá Ježíše Marie, jeho matka, slovy: „*Synu, co jsi nám to udělal?*“ Vytýká mu, že zůstal bez vědomí svých rodičů v chrámě. Ježíš odpovídá: „*Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?*“ (v. 48.49) Nakonec se vrací se svými rodiči zpět do Nazareta. Jde s nimi a je „*jim poddán*“ (v. 51).

Kromě této příhody nám jinak o Něm není sděleno z jeho dětství nic víc. Těmito málo slovy nám ale Bible hned na začátku ozřejmuje, že Ježíš Kristus je skutečně jedinečný: On je Boží Syn a zároveň dokonalý člověk.

pátek 6. červen

Dny člověka jsou jako tráva, rozkvétá jako polní květ. Vítr na něho zafouká a je po něm, a už si nepovšimnou, že tu není.

Žalm 103,15.16

Pampeliška zjevně dokáže nadchnout nejen děti – a tak to „zub lva“ (podle složitého profilu listů pampelišky) dotáhl až na zadní stranu bankovky v hodnotě 500 německých marek.

Její deštníčky létají, ale jak, to bylo až donedávna záhadou. Oni to vlastně ve skutečnosti žádné opravdové deštníčky nejsou. Jsou to jemné chloupky, které téměř z 90 procent plochy propouští. Tedy žádné dobré předpoklady pro nějaký efektivní let. A přece chmýří se semenem pampelišky letí za příznivých podmínek často mnoho kilometrů daleko.

Vědci nyní objevili následující: Vzduch, který proudí skrz chloupky, vytváří pod tímto deštníčkem určitý druh podtlaku, který ho vynáší vzhůru a současně ho ve vzduchu i udržuje. Podle jejich hodnocení je tento letový mechanismus výrazně efektivnější než to co umožňují běžné padáky. Zde se opět ukazuje: Stvoření je opatřeno důmyslnými konstrukcemi a mechanismy, které často dosahují hranic fyzikálních možností. Zdá se, jako by se deštníky pampelišky už lépe udělat nedaly.

Avšak jak rychle tato květina pomíjí: „*Vítr na něho zafouká a je po něm, a už si nepovšimnou, že tu není.*“ Tak krátký a pomíjivý je také i můj život. Využiji svůj čas?

Když Bůh přece tak geniálně zkonstruoval už chmýří pampelišky, o co víc péče a lásky vynaložil na mě. On mi není vzdálený a hovoří ke mně skrze stvoření, především pak skrze a v Ježíši Kristu. Protože mě chce zachránit a mít mě věčně u sebe.

sobota 7. červen

Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání.

Skutky 17,30

Rozhodni se teď!

V roce 168 př. Kr. obsadil syrský král Antiochos IV. Epifanés se svými vojenskými oddíly Horní Egypt. Avšak Římané nechtěli přihlížet, jak se ve východním středomoří rozvíjí rival; a tak posílají do Egypta vyslance.

K setkání došlo v Eleusis. Římský vyslanec vstoupil bez nějakého pozdravu před syrského krále a drsně ho požádal, aby okamžitě vyklidil Egypt. Svou holí pak kolem krále nakreslil do písku kruh a řekl: „Tento kruh opustíš teprve tehdy, až nám dáš odpověď! Rozhodni se teď!“ Antiochovi zůstaly dvě možnosti: okamžitě se stáhnout nebo riskovat otevřený konflikt s Římem. – Vystupování toho Řimana bylo nezdvořilé, příkré a ponižující, ale velmi účinné. Přitom ale neměl ani jeden právní podklad pro tento svůj ultimativní požadavek.

Když nás Bůh „vyzývá ke stažení“ a nám nařizuje, abychom všichni a všude činili pokání a k Němu se obrátili, mohl by to někdo také pociťovat jako nezdvořilé, příkré a ponižující. Avšak zamysleme se nejprve: Bůh má plné právo nám toto nařídit, neboť je náš Stvořitel! Mějme také jasno v tom, že tu nejde o „pozici síly“. Boží požadavek na nás je výzvou lásky. On nechce, abychom byli ztraceni, nýbrž nám chce darovat věčný život. Proto nás tak naléhavě vyzývá k obrácení, ale nenutí nás k tomu.

neděle 8 červen

A tak se mezi bratry rozšířilo to slovo, že onen učedník nezemře. Ježíš mu však neřekl, že nezemře, nýbrž: „Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, co je ti po tom?“ To je ten učedník, který vydává svědectví o těchto věcech a který je zapsal; a víme, že jeho svědectví je pravdivé. Je ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš učinil; kdyby se o každé zvlášť napsalo, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané.

Jan 21,23-25

Myšlenky k Evangeliu Jana

Petr se dověděl, že ve stáří musí vytrpět smrt ukřižováním. Nato by rád věděl, co má k očekávání Jan. Avšak Pán mu to neprozrazuje. Jen říká: „*Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, co je ti po tom?*“ Nato někteří rozšířili pověst. – Nechme se varovat před tím, abychom vyvozovali z Božího slova chybné závěry a abychom svým závěrům dávali příliš velký význam. Nemohou být stavěny na jednu úroveň s Božím slovem a činěno z nich dogma.

„*Dokud nepřijdu*“ – Pán zjevně naráží na zjevení, které dal svému služebníku Janovi na konci jeho života: Ten viděl vidění o opětném příchodu Pána jako Soudce celé země, aby mohlo být zřízeno ono dlouho ohlašované 1000leté království.

Tím jsme došli na konec tohoto velkolepého Evangelia. Jan svůj úkol věrně splnil. Není pochybností o tom, že jeho slova jsou pravdivá – jsou Bohem inspirovaná.

Avšak ještě mnohem důležitější než pisatel je téma tohoto Evangelia: Boží Syn, který se stal člověkem. Bylo by prostě nemožné popsat všechny skutky, které činil. Naše srdce je příliš malé, abychom Ho cele pochopili. My Ho máme obdivovat v tom, co o Něm je řečeno.

pondělí 9 červen

Když nastal den Letnic ... Všichni byli naplněni Duchem Svatým.

Skutky 2,1-4

Letnice – co vlastně znamenají?

Co se stalo o Letnicích před zhruba 2000 roky? Asi 120 věřících, kteří byli o tomto židovském svátku shromážděni v jednom domě v Jeruzalémě, bylo naplněno Duchem Svatým. Jeho příchod byl doprovázen mocným zvukem, jako když se žene prudký vítr, a viditelným ukázněním „jazyků jakoby z ohně“. Věřící mluvili cizími jazyky, kterým se neučili, takže lidé ze všech zemí jim mohli rozumět (Sk. 2,1-8).

Kdo je Duch Svatý? I když Ducha Svatého nemůžeme vidět – není snad jen nějakou silou, jak si to mnozí myslí, nýbrž je to Osoba, neboť může být zarmucován a je možné Mu lhát (Efeským 4,30; Skutky 5,3). Je jednou Osobou Božství a je rovný Bohu Otci, a Bohu Synu.

Co Duch Svatý dělá? Působí, aby si člověk uvědomil své hříchy. Když potom Bohu vyzná své hříchy a uvěří v Ježíše Krista, Duch Svatý v něm provždy bydlí a dává mu jistotu, že nyní je Boží dítě (1. Korintským 6,19; Římanům 8,16). Chce ho v jeho životě křesťana vést a uschopňuje ho žít podle Boží vůle. Pomáhá mu přitom, aby rozuměl Bibli, Božímu slovu, a aby Bohu svými schopnostmi sloužil (Efeským 3,16; Jan 16,13; 1. Korintským 12,4).

Kdo obdrží Ducha Svatého? Každý, kdo věří v Ježíše jako ve svého osobního Vykupitele, obdrží Ducha Svatého (Efeským 1,13). Ježíš viděl předem příchod Ducha o Letnicích, když svým učedníkům slíbil: „*A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastávce /Přímluvce/, aby byl s vámi na věčnost – Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná.*“ (Jan 14,16.17) Jeho slova také jasně ukazují, že Ducha Svatého mohou obdržet jen skuteční křesťané.

úterý 10. červen

Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Římanům 5,8

Slova faráře

Vyrostl jsem v malé zemědělské vesnici v Bavorsku. Tenkrát, ve 30. letech 20. století tam bydleli pouze katolíci. K řádnému způsobu života tehdy patřila víra v Boha a bohobojný život. Také nedělní návštěvy kostela nesměly být zanedbávány.

Vždy jsem věřil tomu, že Bůh existuje, Ježíš Kristus je jeho Syn a především: že všichni dobří křesťané, jakými jsme přirozeně byli, přijdou do nebe. Až do té neděle, kdy náš vesnický farář kázal o utrpení a smrti Ježíše na kříži: Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel na svět, aby zemřel za zlé, hříšné lidi. – Ale my všichni jsme přece byli počestní, poctiví lidé, nebo ne?!

Tenkrát mi bylo 13 nebo 14 let, a ač jsem z toho kázání mnoho nepochopil, tak dvě farářovy věty vzbudily celou mou pozornost a zanechaly ve mně nesmazatelný dojem:

„Ježíš Kristus zemřel na kříži za hříšné lidi. Ale to vše ti bude k ničemu, jestli si to vírou nepřivlastníš osobně pro sebe.“

Tu jsem najednou pochopil: Nestačí vést počestný život, být „dobrý člověk“, chodit do kostela, věřit v Boha a v to, že Ježíš Kristus, Boží Syn zemřel na kříži. To vše mě nemohlo zachránit. Musel jsem uvěřit, že Ježíš Kristus zemřel pro mě osobně, aby mi Bůh odpustil mé hříchy a já mohl přijít do nebe.

Ano, ještě týž den jsem se této spasitelné víry chopil a od té doby vím: nic, co bych mohl učinit, mě nezachrání, pouze Ježíš sám.

středa 11. červen

Nikdo nevykoupí ani bratra, člověk Bohu za sebe nedá výkupné.

Žalm 49,8

Kjótský protokol

V takzvaném Kjótském protokolu bylo v roce 1997 zakotveno: Do roku 2012 mají emise skleníkových plynů v průmyslových zemích klesnout ve srovnání s rokem 1990 v průměru o 5,2 procenta. Přitom se budou zemím v závislosti na jejich ekonomické situaci dostávat rozdílné procentní body (emisní kvóty).

V Kjótu bylo také dohodnuto, že země, které své cíle neplní, mohou emisní kvóty získat od těch zemí, které limitů skleníkových plynů nedosahují. Experti se však obávají, že takovéto obchodování s kvótami by mohlo v některých průmyslových zemích podkopat pocit odpovědnosti.

Takovýto „obchod“ je však, pokud jde o zodpovědnost lidí vůči Bohu předem vyloučen. Protože žádný člověk splnit všechny spravedlivé požadavky Boží nedokáže, a Bůh nemůže tolerovat být jen jediný hřích. Ani tehdy ne, když „emise“ hříchů je u někoho nižší než u druhého a počet dobrých skutků vyšší – při Božím účtování to nikomu druhému k dobrému nebude. Nikdo z nás nemůže vykoupit někoho druhého, neboť každý člověk sám potřebuje vykoupení.

Toto vykoupení nalézáme pouze v Božím Synu, který byl na této zemi jako člověk naprosto čistý a svatý. A tak mohl Ježíš Kristus pykat za hříchy druhých. Ve svém výkupném díle na kříži vzal na sebe hříchy všech, kteří se k Němu obracejí a věří v Něho. To nebyl žádný laciný „obchod“, draze za to zaplatil: Z lásky k nám vytrpěl smrt.

čtvrtek 12. červen

[Ježíš říká]: **tluče, a bude vám otevřeno.**

Matouš 7,7

Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn.

Jan 10,9

Chodit v kruhu

Můj otec nám rád vyprávěl jednu příhodu ze svého dětství: Udála se jednoho zimního večera na náhorní plošinu v horách. Přes celý den silně sněžilo a otcova hospodářská usedlost tak byla odříznuta od okolního světa. Jakýkoliv pohyb venku se stával nebezpečným, protože nějaká orientace ani podle cesty ani podle stop nebyla možná.

Kolem půlnoci bylo slyšet klepání na dveře. Byl to člověk z vedlejší vesnice, který zabloudil. Když však poznal, kde se nachází, nechtěl ani vstoupit dál, jelikož si myslel, že by mohl snadno dojít do svého domu, který byl vzdálen několik set metrů.

Všichni si šli lehnout. Kolem třetí hodiny ráno však musel můj dědeček znovu vstát a tomu stejnému sousedovi otevřít ještě jednou. Ten po celou tu dobu chodil v této nepohodě v kruhu, aniž by udělal jediný krok správným směrem a dostal se dál. Teď se již nechal přemluvit k tomu, aby vstoupil dovnitř a do následujícího rána si odpočinul.

Tato krátká opravdová příhoda, která mohla skončit tak tragicky, mě přivedla myslet na všechny, kteří přišli v kruhu svého života do kontaktu s evangeliem o Kristu, avšak nedbali na toto poselství.

V domnění, že mohou dosáhnout svými vlastními prostředky své věčné spasení, odmítají milost, kterou jim Bůh zdarma nabízí. Pokračují svou vlastní cestou – s rizikem, že budou na věky ztraceni. Uposlechněme proto Boží poselství: „*Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu, ale jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši.*“ (Římanům 3,23.24)

pátek 13. červen

Stalo se, když byl křtěn všechen lid, a když i Ježíš byl pokřtěn a modlil se, že se otevřelo nebe a sestoupil na něho Duch Svatý v tělesné podobě jako holubice a z nebe zazněl hlas: „Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.“

Lukáš 3,21.22

Ježíšova jedinečnost – při Jeho křtu

Mnozí přichází k Janu Křtiteli, aby se od něj nechali pokřtít. Jsou to lidé ze všech sociálních vrstev: prostí lidé, bohatí celníci, vojáci a dokonce i farizeové a saduceové příslušníci náboženské a politické elity.

Když Jan vidí, že se k nim připojuje Ježíš, aby se nechal pokřtít, s úžasem se ptá: *„Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“* Ježíš mu však odpovídá: *„Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.“* (Matouš 3,14.15)

Ježíš se připojuje ke všem, kteří upřímně následovali Janovo volání k pokání, ačkoli byl bez hříchu. Takovýmto způsobem zde vychází najevo dokonalá pokora Pána Ježíše. Avšak aby nikdo nenabyl dojmu, že Boží Syn má zapotřebí křest k pokání, zasahuje v tomto okamžiku Bůh, jeho Otec, když hlas z nebe objasňuje: *„Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“* (Matouš 3,17)

Tímto je jasně ukázán ten rozdíl vůči ostatním lidem: Ježíš, ten dokonalý člověk, je jeho Syn! Bůh v Něm nacházel zalíbení nejen v tomto okamžiku, nýbrž po celou dobu Jeho života na zemi – tedy po přibližně 30 let. A po všechny ty roky Ježíš nemusel litovat a vyznat byt jen jeden jediný hřích, protože On je absolutně svatý a čistý. A aby naplnil všechny spravedlivé Boží nároky, snížil se na úroveň hříšných lidí.

sobota 14. červen

Vždyť přikázání „nebudeš cizoložit, nebudeš vraždit, nebudeš krást, nebudeš žádat,“ a jeli ještě nějaké jiné přikázání, jsou shrnuta v tomto slovu: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“ Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplněním Zákona je tedy láska.

Římanům 13,9.10

Pravidla hry – pravidla pro život

„V této kratochvilné hře jde o to, abychom naše vlastní figurky dostali pomocí vrhání kostkou co nejrychleji ze svého startovacího políčka skrz hrací pole do cíle. A současně se přitom snažit pozlobit své spoluhráče tím, že vystrčíme jejich hrací figurky, tak často jak to jen jde, aby museli opět začít od startu.“

Jistě jste už uhádli, o kterou společenskou hru tu jde. Ten kdo se hry účastní, se přirozeně drží pravidel hry, bez kterých žádná hra nefunguje. Podobně je tomu při soužití s lidmi. My lidé jsme navzájem velmi rozdílní a odlišujeme se v našich schopnostech, znalostech nebo cítění. Ale aby soužití bylo přesto možné, musíme dodržovat „pravidla hry“ a pravidla, která Stvořitel uvedl v Bibli.

V těchto pravidlech je především myšleno na představení morálky podle Boha, jak je vyjádřena například v deseti přikázáních. Ježíš Kristus poukázal na tyto dva příkazy lásky jako na ústřední přikázání:

„První je: "Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jediný jest" a "budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly". Druhé je toto: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého." Není jiné přikázání větší než tato." (Marek 12,29-31)

neděle 15 červen

Všechno, co bylo kdysi napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom skrze trpělivost a povzbuzení z Písem měli naději.

Římanům 15,4

Starý zákon

Starý zákon byl napsán převážně v hebrejské řeči. Je to nejen první část křesťanské Bible, nýbrž také Svaté písmo židovstva. Zahrnuje dobu od stvoření až k době, kdy se část Židů vrátila ze zajetí v Babyloně a opět osídlila izraelskou zem.

Některým knihám Starého zákona není snadné porozumět, zvláště ne prorockým knihám. Avšak je to **Svaté písmo**, a tím Boží slovo, stejně jako Nový zákon, ve kterém je více než 300krát citováno ze Starého zákona.

Starý zákon popisuje historii lidstva, jakož i izraelského národa. Vždy znovu nám dává také vidět Boží milost a víru těch, kteří důvěřovali Bohu.

Je to ale také **Knih příkladů**. Apoštol Pavel píše: „*Všechno, co bylo kdysi napsáno, bylo napsáno k našemu poučení. ... Tyto věci se staly příkladem pro nás.*“ (Římanům 15,4; 1. Korintským 10,6) Starý zákon je plný příkladů a obrazů, které poukazují na novozákonní osoby, skutečnosti a události.

To nejdůležitější ale je, že Starý zákon podává **svědectví o Ježíši Kristu**. Ježíš sám řekl Židům: „*Zkoumáte Písma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně.*“ (Jan 5,39) Jaké to muselo být vyučování, když Pán Ježíš učedníkům z historických („od Mojžíše“) a z prorockých knih („a od všech proroků“) vysvětloval to, „*co o Něm bylo napsáno*“ (Lukáš 24,27)!

Od příští neděle vás zveme k průběžnému bližšímu poznávání Knihy proroka Jonáše ze Starého zákona.

pondělí 16. červen

Pokořte se tedy pod mocnou Boží ruku, aby vás povýšil v příhodný čas. Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.

1. Petr 5,6.7

Vzdát se starostí

Spurgeon, známý kazatel z Londýna, jednou použil následující přirovnání, aby zobrazil, jak se má člověk vzdávat starostí:

„Přihlížel jsi někdy tomu, jak pracují řemeslníci na stavbě? Stojí na třech různých stupních lešení a předávají si kameny z nejspodnější úrovně na střední a odtamtud dále na vrch. Pokud každý kámen, který přijde k nejspodnější úrovni je okamžitě předán na nejbližší vyšší úroveň, jde dílo dobře kupředu.

Co by se však stalo, kdyby člověk vprostředku kameny nepředával dále? A co by se stalo, kdyby ten nejvýše postavený řemeslník se zdráhal ty kameny převzít? Ten ubohý muž uprostřed by se pod nákladem prostě zhroutil. Přesně to se nám ustavičně děje v oblasti kam není vidět. Jakmile se nám přihodí první těžkost, opomineme ji posunout k vyššímu stupni, a hned se cítíme pod tlakem a trápení. A druhý a třetí problém už na nás přichází. Postupně vyčerpají naše síly a my se pod tou tíží společně zhroutíme.“

Toto trefné Spurgeonovo přirovnání chceme na základě dnešního verše z Bible podtrhnout: Avšak Boží ruce jsou k nám soustavně nataženy. On je vždy připraven odebrat nám naše starosti. „On má péči o vás“ může být přeloženo také „Jemu na vás záleží“.

Bohu na tobě záleží! On ti chce tvou tíž odejmout! Přines Mu ji – každý den znovu! A pros Ho, aby ti pomohl se od ní odpoutat. On „má péči“ o tebe a On tě miluje.

úterý 17. červen

V Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykoupením.

1. Korintským 1,30

My milujeme, neboť on první miloval nás.

1. Jan. 4,19

„Miluji Krista“

Fieldsova medaile je pokládána za nejvyšší ocenění, kterou může nějaký matematik obdržet za obzvláštní výkony. Když jí byl v roce 2002 poctěn Francouz Laurent Lafforgue, zaměřily se reflektory na něj. K překvapení mnohých se Lafforgue dal poznat jako přesvědčený křesťan. Přitom zdůraznil, že víra pro něho nemá co činit jen s pocity, nýbrž s opravdovým hledáním pravdy.

Zatímco mnozí předpokládají mezi vědou a vírou zásadní protiklad, matematik Lafforgue vidí především podobnosti.

„Víra“, jak říká, „dychtí po pravdě, věda také. Člověk nemůže provádět žádný vědecký výzkum, aniž by věřil v existenci pravdy. Matematikové nečiní sami, nýbrž pospolu. S vírou je tomu podobně, člověk ji nemůže prožívat sám... V matematice člověk nesmí ztrácet ze zřetele základní otázky; s vírou je tomu přesně tak: Vždy mám hluboký pocit, že Kristus je tím nejdůležitějším ze všeho. A myslím, že mohu říct: Miluji Krista.“

„Miluješ mne?“ ptal se Kristus apoštola Petra. A on Mu mohl odpovědět: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ (Jan 21,16) Mnozí si mohou Ježíše cenit jako vzorného člověka – skutečně Ho bude milovat jen ten, který docela osobně zakusil jeho spasitelnou lásku a vešel s Ním do živého vztahu.

středa 18. červen

Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

Jan 5,24

Mít věčný život

Smí věřící křesťan říkat: „Všechny mé hříchy jsou mi odpuštěny, nyní mám věčný život, jsem Boží dítě a vím jistě, že jednou budu u Boha ve slávě“? Někdy je takto někomu předhazováno, že je povýšený, nebo je varován, že se ukolébavá falešnou jistotou. Avšak co k tomu říká sám Ježíš Kristus? „...*má věčný život a nejde na soud*“!

Tedy je to přece možné, že někdo, zatímco je ještě v tomto pomíjivém těle, již nyní obdrží věčný život – tedy ne že po něm pouze touží, přeje si to, nebo v to doufá nebo to očekává, nýbrž že ho již nyní má a také to jistě ví.

Toto „mít“ nemám jako učedník Pána Ježíše za „zbožný sebeklam“ nebo „domýšlivou jistotu“. Protože Bůh sám mi to zaslíbil, jak to říká dnešní verš: Když uvěřím tomu velkému Bohu, který svého Syna, Pána Ježíše, poslal jako Spasitele, obdržím věčný život.

Věřit Bohu znamená: stavět na slovu Ježíše – Jemu důvěřuji a Jeho poslouchám. A jakou slavnou jistotu mi On potom dává: Už nemusím mít vůbec žádný strach ze soudu. Při mně se udála velká změna: předtím oddělen od Boha, a nyní k Němu v úzkém vztahu jako Otcí!

Jak vděční můžeme být Pánu Ježíši, že On zemřel za hříšníky! Otevřete Mu své srdce, jestli jste to ještě neučinili. On chce do něj vstoupit, očistit ho a navždy v něm bydlet. Každému, kdo Ho vírou přijme, dá On svého Ducha Svatého, který nás učí a uschopňuje žít tak, jak se to líbí Bohu – s novým cílem, novými pohnutkami a novým, hlubokým pokojem.

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Jan 3,16

Boží dar

Biblický verš z evangelia podle Jana 3,16 byl již nejednou nazván „malým evangeliem“ – protože jak velmi vyzařuje celou slávu Boží lásky. Pohledme krátce nyní na každé slovo:

- Kdo je původcem této lásky? – Je to Bůh sám.
- Jaký je její rozměr? – Je tak velká, že Bůh dal svého jednorozeného (jediného) Syna.
- Na koho se tato láska obrací? – K celému světu. Každý si smí ten Boží dar přivlastnit vírou. Nikdo tedy nemůže říct: „Mě se to netýká.“
- V čem spočívá viditelný důkaz této lásky? – V Osobě Božího Syna a v Jeho oddanosti až do smrti.
- A komu to prospívá? – Všem, kteří věří v Krista a Jeho smířící smrt.
- Co znamená ten příslib, že věřící nezahyne? – To že bude zachráněn před věčným zatracením.
- A co obdrží? – Věčný život!

*Podívej, podívej, jakou lásku
nám Otec ukázal;
podívej, jak je plný milosrdenství
sklání nad námi svou tvář!
Podívej, jak On to nejlepší
za to nejhorší, dává
svého Syna za naše hříchy –
Podívej, podívej, jak On nás miluje!*

Carl Johann Philipp Spitta (1801–1859)

pátek 20. červen

Ježíš pak plný Ducha Svatého se vrátil od Jordánu. Duch ho vodil pustinou čtyřicet dní a Ďábel ho pokoušel. V oněch dnech Ježíš nic nesnědl, a když se skončily, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.“ Ježíš mu odpověděl: „Je napsáno: ‚Člověk nebude živ jen chlebem [, ale každým Božím slovem].‘“

Lukáš 4,1-4

Ježíšova jedinečnost – Jeho pokoušení

Když Jan Křtítel pokřtil Ježíše v Jordánu, Bůh o Něm řekl: „*Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.*“ (Lukáš 3,22) Potom však byl Ježíš vyveden od Ducha Svatého do pustiny, aby tam byl pokoušen od ďábla. Proč to muselo být? Ježíš měl totiž svoji dokonalost prokázat také tak, že odolal pokušením ďábla.

Když byl první lidský pár pokoušen od ďábla, nacházeli se v zahradě, v těch nejlepších podmínkách pro život. Jenže poté co ďábel zasel pochybnost o Boží lásce, pravdě a autoritě, došlo k tomu, že se Adam a Eva nechali svést k neposlušnosti a upadli do hříchu.

Úplně jinak než člověk Ježíš Kristus! On v pokoušení zůstal vytrvalý, protože poslouchal Boha a cele Mu důvěřoval. Nepovolil otevřenému dorážení ani skrytým narážkám ďábla: Ty jsi Syn Boží – pak to dokaž. Máš hlad – všechno je Ti k dispozici; můžeš užít svou božskou moc. Nejsou to právě tyto lstivé rady od toho zlého, kterému my žel tak často podléháme tím, že jednáme ve vlastní síle?

Ježíš naprosto poslouchal svého Otce a prokazoval tak svou dokonalou moudrost. Každé pokušení nepřítel odrazil Božím slovem. Třikrát odpověděl: „*Je napsáno*“ nebo „*Je řečeno*“ (Lukáš 4,4.8.12). Proti této mocné zbrani ďábel nemohl nic zmoci a dal se proto na útěk.

sobota 21. červen

Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny.

1. Timoteovi 2,5.6

Já, Mikuláš, Ruský car

Car Mikuláš měl zvyk inkognito navštěvovat kasárna své armády. Jedné noci našel mladého důstojníka, syna přítele, spícího s hlavou na stole. Před ním ležela nabitá pistole a list papíru, na kterém mladý muž sečetl všechny své dluhy. Jednalo se o částky, které prohrál při hraní hazardních her. Jeho situace se mu zdála bezvýchodná, a tak chtěl se svým životem udělat konec. Dolů na ten list ještě napsal: „Kdo by mohl splatit tak velký dluh?“ Vyčerpaný a obtěžkaný žalem nakonec usnul.

První myšlenkou cara bylo vzbudit ho, aby ho potrestal. Potom ale své mínění změnil: Cožpak nebyl tento muž syn jeho přítele? Rozhodl se mu odpustit. Odpuštění však nevymazalo peněžitě dluhy toho mladého muže, a spravedlnost si žádala, aby dluh byl urovnán. Vzal tedy pero, které ještě leželo na stole, a napsal pod tu zoufalou otázku důstojníka: „Já, Mikuláš“.

Pro naše hříchy máme my všichni na sobě naložen velký dluh vůči Bohu. Neposlouchali jsme Jeho příkazy a nemilovali jsme Ho, tak jak bychom měli. A zato si zasluhujeme spravedlivé odsouzení. Avšak Bůh nám chce odpustit, a On to může udělat v plné spravedlnosti, protože Ježíš Kristus za to již zaplatil. „*Vždyť když jsme ještě byli bezmocní, zemřel Kristus v určený čas za bezbožné.*“ (Římanům 5,6) Abychom však dosáhli záchranu, kterou nám On nabízí, musí ji člověk přijmout.

neděle 22. červen

Stalo se Hospodinovo slovo k Jonášovi, synu Amitjovu: Vstaň, jdi do Ninive, toho velkého města, a volej proti němu, protože jeho zlo vystoupilo přede mne.

Jonáš 1,1.2

Myšlenky k proroku Jonášovi

Příběh o Jonášovi a velké rybě patří k známým příběhům Bible. Mnozí ovšem pochybují o tom, že udivující události, o kterých Kniha Jonáše podává zprávu, se skutečně mohly stát. Avšak my pevně držíme to, že tento příběh není bajka ani pohádka, nýbrž pravda – část Božího inspirovaného slova.

Pro Boha není nic nemožné. Už samo udivující stvoření svědčí o živém Bohu, který má věčnou sílu. Proto je k uznání tohoto prostého příběhu Bible jako pravdivého potřeba méně víry, než k uvěření lidským úvahám, které chtějí z příběhu o Jonášovi a rybě odstranit jakoukoli nadpřirozenou moc.

To, že Jonáš byl Hospodinovým prorokem, který skutečně žil, potvrzuje 2. Královská 14,25. Tam je řečeno, že Jonáš, syn Amitajův, v tehdejším severním království Izraele předpověděl událost, která se později naplnila. Kromě toho se dozvídáme, že Jonáš byl doma v Gatchéferu, městě na severu Izraele.

Nepřesvědčuje nás také skutečnost, že o Jonášovi vícekrát mluvil Ježíš Kristus? Jen Evangelium podle Matouše se o Jonášovi zmiňuje na dvou místech, přičemž jsou Ježíšem potvrzovány dvě významné události v Knize Jonáše: že Jonáš byl v břichu ryby a že následně šel do Ninive, aby tam kázal (srv. s Matoušem 12,38-41; 16,4).

Hospodinovo slovo, které se nesčetněkrát obrátilo na proroky, se nyní obrací k Jonášovi. Má obyvatelům hlavního města Asýrie sdělit, že na ně Bůh přivede soud. Avšak Bůh je milostivý Bůh: Dává všem příležitost, aby se obrátili.

pondělí 23. červen

Noemu bylo šest set let, když nastala potopa, vody na zemi. I vešel Noe a jeho synové, jeho žena i ženy jeho synů s ním před vodami potopy do archy. ... A Hospodin za ním zavřel.

1. Mojžíšova 7,6.7.16

Jediné dveře ke spáse

Bůh nechává ještě dnes zvěstovat dobrou zvěst o Ježíši Kristu: písemně a ústně, online i osobně. On mluví skrze své slovo, Bibli, ale také pomocí lidí, kteří evangelium oznamují dále, tím že rozšiřují spisky, vedou skupinky mladých nebo seniorské kroužky, kážou anebo zpívají. Mezi nimi jsou i správčové budov, kazatelé, spolupracovníci dětských bohoslužeb, vedoucí hodin pro mládež, sólisté, muzikanti, členové pěveckých sborů a jim podobní.

Farář Wilhelm Busch (1897–1966) jednou sepsal své zážitky s kostelníky a církevními služebníky. Přitom zmínil jedno kázání od C. H. Spurgeona (1834–1892), který když hovořil o potopě světa, řekl: „Možná, když už stouply vody, připlaval nějaký stavitel, který Noemu pomáhal při stavbě archy a volal: Noe, otevři přece dveře, já jsem přece také pomáhal při stavbě! A pak volal Noe z archy: „Ano, pomáhal jsi. Ale ty jsi nevstoupil do archy spolu se mnou, když ještě byl čas. Ted’ Bůh ty dveře zavřel a já už je víc nemohu otevřít.“ A potom Spurgeon pokračoval. „Člověk se může podílet na výstavbě Božího království a záchraně lidí, a přece jít sám do věčného zatracení.“

A to je stále pravdou ještě i dnes. Všichni, kteří konají nějakou službu v kostelích nebo spolcích, ať stojí v popředí nebo pracují někde v pozadí – také i oni musí vejít skrze dveře, kterými je Ježíš Kristus. On říká: „*Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn*“ (Jan 10,9).

úterý 24. červen

Já dám žíznivému zadarmo napít z pramene vody života.

Zjevení 21,6

Nechceš být konečně šťastný?

Mám ti říct, co ti chybí? / Chybí ti lékař tvých ran
aby duše mohla být uzdravena, / která se souží hluboce skrytými újmami.

Potřebuješ Ho nutně, Jeho samotného. / Studny, které vyhloubil svět
jsou děravé, nemohou tě osvěžit, / jejich kalná voda tě neočistí.

Jdeš si svou vlastní cestou / a hledáš svou vlastní čest (slávu),
a přesto chňapáš jen do prázdna, / a nová bída se stala tvým ziskem.

Ale když se obrátíš ke zdroji, / když se předáš Ježíši
protkne tě novým životem, / a máš, po čem stále toužíš.

Bohatství, které se skrývá / v Pánu se má stát tvým vlastním;
putuješ skrze rány země / jako ten, kdo již nyní zvítězil.

To vše a ještě mnohem více je tvé / nechceš přijít a chopit se toho
abyš to nikdy více nepustil? / Nechceš být konečně šťastný?

Hedwig von Redern (1866-1935)

středa 25. červen

Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život, budu opěvovat svého Boha, dokud budu.

Žalm 104,33

Hedwiga von Redern (1866-1935)

Básnířka písní Hedwiga von Redern prožila své dětství na rodinném statku ve Wansdorfu v Braniborském markrabství. Své první básně napsala již jako dítě.

Již v raném věku zakusila utrpení: Potom co ji náhle zemřel otec a statek byl zničen požárem, musela Hedwiga von Redern opustit svůj domov. Se svou matkou a svými sourozenci se přestěhovala do nuzného nájemního bytu v Berlíně. Na základě těchto ran osudu se začala přít s Bohem. Otec jim všem chyběl a ona se cítila bez domova a vykořeněná. Bůh však šel za ní: Poselství evangelisty Eliase Schrenka, jehož kázání slyšela, ji dalo novou chuť do života. Nalezla také nové, věřící přátele.

Hedwiga von Redern pomáhala při dětských bohoslužbách, především ale s radostí dál psala básně. Přítelkyně, které ji navštěvovaly, ji nakonec donutily k tomu, aby své básně zveřejnila. Nejprve odmítala s odůvodněním, že básně jsou příliš osobní, nakonec se však přesvědčit nechala.

Dokonce byl velký počet básní zhudebněn a dostaly se tak k mnoha lidem. Básnířka však i nadále zakoušela velké strasti: Při silně zuřící španělské chřipce 1918/19 ztratila svou matku i jednoho ze svých bratrů a při svém stárnutí musela snášet stále více tělesných bolestí. Přesto věděla, že je Bohem nesena. Tímto byla Hedwiga von Redern pro mnohé lidi, kteří ji poznali, také i na konci svého života příkladem a svědectvím. Po naplněném životě zemřela po dlouholeté nemoci ve věku 69 let.

čtvrtek 26. červen

Také věčnost dal do jejich srdce.

Kazatel 3,11

Stvoření pro věčnost

Člověk je učiněn z prachu země, a když zemře, opět se do země navrátí. (1. Mojžíšova 3,19) A co zbude z jeho plánů? Ten kdo je moudrý, nebude zahánět otázky a myšlenky Bible k tomuto tématu. Bůh opravdu nechce rozšiřovat sklíčenost – ale chce nám ukázat, jak pomíjívá je naše pozemská existence.

Včera jsem viděl novou překrásně založenou zahradu s květinami a zeleninovými záhony, vše důkladně promyšlené. Ani umělé jezírko nechybělo. Vlastník si s tím vším dal mnoho práce a snad měl při práci i mnoho radosti. – Hned vedle ní byla jiná zahrada, zanedbaná, zarostlá plevelem, s neprořezanými ovocnými stromy a velmi velká. Její vlastník možná umřel, myslel jsem si. Jeho plány už nikdo neprovedl. Vše tak zůstává ležet pusté.

Pojďme ještě o jeden krok dále. Když člověk jednou poznal: *Jak jsme my všichni pomíjíví!*, pak vyvstává otázka: *Co tedy přetrvá náš čas?* Také na to nám pisatel 146. Žalmu dává odpověď: *„Blahoslavený je ten, ..., ten, jenž má naději v Hospodinu, svém Bohu!“* (v. 5) K tomu však člověk musí nejprve uznat, že Bůh tu je. Musí s Ním počítat. Teprve až když se člověk smíří s Bohem, zakusí, jak nekonečně mnoho získal. Z věčnosti si pak už více nemusí dělat žádné starosti: on sám je docela v bezpečí; a jsou poklady, které může shromažďovat pro věčnost, pro nebe a které tam opět nalezne. (Matouš 6,19.20)

Držme pevně: My lidé nejsme stvoření jen na krátký pozemský čas, nýbrž pro věčnost. Protože Bůh, který nás učinil, je věčný.

pátek 27. červen

Když se přiblížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého, jediného syna jeho matky, a ta byla vdova; byl s ní velký zástup z města. Když ji Pán uviděl, byl nad ní hluboce pohnut a řekl jí: „Neplač!“

Lukáš 7,12.13

Ježíšova jedinečnost – z pohledu smrti

V Lukáši 7,11-16 je nám vypravováno o míjení se dvou skupin lidí. Jedna skupina, která je právě na cestě k pohřbení jediného syna nějaké vdovy opouští v dlouhém smutečním průvodu město Naim. Druhá skupina, ke které patří Ježíš, jeho učedníci a velký zástup lidu, vstupuje do tohoto města.

Jaké je to setkání! Smrt se setkává s „Původcem života“, který přišel na zem, aby zničil smrt a vyvedl na světlo život a neporušitelnost (Skutky 3,15; 2. Timoteovi 1,10).

Ježíš vyslovuje vdově nejdříve svůj soucit. Potom přistupuje blíže, dotýká se már a obrací se k zesnulému: „*Chlapče, pravím ti, probud' se! Mrtvý se posadil a začal mluvit; a Ježíš ho dal jeho matce.*“ (Lukáš 7,14.15)

Reakce přihlížejících je pozoruhodná: „*Všech se zmocnil strach, oslavovali Boha a říkali: ,Veliký prorok povstal mezi námi' a ,Bůh navštívil svůj lid.*““ (Lukáš 7,16)

Evangelia nám vyprávějí o tom, že Ježíš vzkřísil ještě další dvě osoby: dvanáctiletou dívku, která právě zemřela a Lazara, který byl mrtev již čtyři dny (Matouš 9,18-26; Jan 11). Ježíš pokaždé projevil truchlícím svůj hluboký soucit, a pokaždé stačilo slovo a mrtvý ožil. Není tedy žádných pochyb o tom, že Ježíš je více než jen velký prorok, že je Boží Syn, Bůh a Člověk v jedné osobě.

A stalo se, když s nimi zaujal místo u stolu, že vzal chléb, požehnal, rozlomil a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho; ale on se pro ně stal neviditelným. A řekli si spolu: „Což v nás srdce nehořelo, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“

Lukáš 24,30–32

Ježíš – poznání a naplňující radostí

Dva Ježíšovi učedníci zažívají s mnoha jinými pašijové události v Jeruzalémě. Dá se předpokládat, že nakonec také viděli Ježíše na kříži. Jak hluboko se do nich musel vtisknout tento pohled na trpícího Krista!

Zklamaní se vracejí do své domovské vesnice Emaus, protože doufali, že Ježíš Kristus „*je ten, který má vykoupit Izrael*“ (který je osvobodí od římské nadvlády). Po cestě se ale blíží pocestný. Všimá si jejich smutku a vybízí je, aby Mu o tom pověděli. Tu zůstávají „*skleslí stát*“ a vyprávějí Mu o Ježíšovi a o událostech v Jeruzalémě (Lukáš 24,13-21).

Ten soucitný pocestný není nikdo jiný než sám Ježíš, který vstal z mrtvých! Trpělivě těm dvěma sklíčeným vysvětluje na základě Starého zákona, že Jeho utrpení a úmrtí bylo předpověděno už dlouho dopředu: On, Boží Syn, který se stal člověkem, musel trpět a zemřít na kříži, aby Bůh mohl nyní nabídnout každému, kdo věří, odpuštění a věčný život.

Přicházejí do Emaus a Ježíš se nechává od obou dvou učedníků pozvat dále. Překvapivě se On, host, chápe chleba, v modlitbě za něj děkuje a podává ho svým hostitelům. Tu se jejich oči otevřely: To je Ježíš! O chvíli později se pro ně stal neviditelným. To už je však smutnými nečinilo. Jejich Pán žije!

Není žádné větší radosti, než věřit v zemřelého a vzkříšeného Pána Ježíše Krista a s Ním žít.

neděle 29. červen

Jonáš vstal, aby utekl pryč od Hospodina do Taršíše. Přišel do Jafy a našel loď plující do Taršíše. Zaplatil jízdné a nastoupil na ni, aby se s nimi plavil do Taršíše pryč od Hospodina.

Jonáš 1,3

Myšlenky k proroku Jonášovi

Jonáš slyšel Hospodinovo slovo. S božskou autoritou mu byl dán úkol jít do Ninive, do hlavního města asyrské říše na Tigridu, aby tam kázal poselství o soudu. Až do Ninive to mohlo být téměř 1000 kilometrů – vzdálenost, pro kterou bude Jonáš potřebovat několik týdnů. Co ho v Ninive čeká, neví. Bůh říká jen: „Jdi.“

Co udělá Jonáš? Chce utéci do Taršíše. Od Gatchéferu, kde Jonáš bydlí, leží Ninive daleko na východě, Taršíš naproti tomu daleko na západě. – Utéct před Bohem, tím Vševědoucím? Jak by to mohlo být možné? Král David věděl, že to možné není: „*Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří?*“ (Žalm 139,7) Avšak tak, jako se Adam chtěl ukrýt před Bohem a Jonáš chtěl před Ním uprchnout, tak se stále ještě mnoho lidí pokouší Bohu utéci.

V Jafe (Joppe) byl tehdy v Izraeli jediný přístav. Když tam Jonáš přijde, právě je jedna loď připravena odplout do Taršíše. Možná, že si myslí: To to krásně vyšlo, mohu hned odjet. – Ztratil snad Bůh kontrolu? Ne, nikdy. Ještě nechává Jonáše běžet; chce se s ním setkat později na širém moři, tam, kde to Jonáš vůbec nečekal.

Kolik lidí opustilo Boží cestu, ačkoli byli vyučováni v Bibli! Někteří si dokonce myslí, že mají štěstí na své straně. A přece, jak je to pošetilé! Moudrý Šalomoun dvakrát varuje: „*Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.*“ (Příslaví 14,12; 16,25)

V tebe budou doufat ti, kdo znají tvé jméno, neboť ty, Hospodine, neopustíš ty, kteří tě hledají.

Žalm 9,11

Ztroskotaná naděje

Afghánský migrant už léta bloudí sem a tam. Dorazil do Francie a chtěl by se dostat do Anglie, aby tam našel lepší život. Tak sesbíral leccaké věci, aby z nich postavil vor a přeplul kanál La Manche: prkna, pěnovou hmotu pro lepší výtlač, nohu od stolu a rybářský prut jako stěžeň a nějakou látku jako plachtu. A tak si plachtil na svém malém člunu směrem Velká Británie, dokud ho nezachytil záchranný člun a nevrátil ho zpět do jeho výchozího bodu. Svým zachráncům řekl, že jeho naděje tak právě ztroskotala.

Nemít už žádnou naději je tragédie. Věřit, že už není žádná budoucnost, že život už nemá smysl, může vést k tomu nejhoršímu. Abychom zvládli těžkosti života, můžeme počítat třeba s „plavebním prostředkem“ nebo svou důvěru cele vložit v Boha. Ten rozdíl je ohromný. Kdo věří v Boha a jeho zaslíbení si může přivlastnit vše, co Bůh ve své lásce, moudrosti, věrnosti a moci zaslubuje. Zde několik příkladů, co nám Bůh slibuje:

- Bůh nám chce dát budoucnost a naději (Jeremjáš 29,11).
- Bůh je s námi po všechny dny našeho života, a to jak v dnech dobrých tak i dnech zlých (Matouš 28,20).
- Bůh nedovolí, aby nás zachvátilo nějaké pokušení (zkouška) více, než můžeme snést (1. Korintským 10,13).
- Sled našich životních událostí (naše časy) jsou v jeho ruce (Žalm 31,16).

Bůh, který dává taková zaslíbení, je Bůh lásky a soucitu, a On je připraven zjevit se každému, kdo Ho ze srdce hledá.

úterý 1. červenec

Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu, ale jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši.

Římanům 3,23.24

Cena za spasení

Po kázání dobrého poselství o Ježíši Kristu řekl jeden horník: „Dal bych všechno za to, kdybych mohl uvěřit, že mi Bůh odpouští mé hříchy, ale vidíte, já nemohu věřit. Vy říkáte, že spasení je možné mít zadarmo. Ale to je příliš laciné!“

„Byl jste dnes v práci?“, zeptal se kazatel. „Ano, jistě, byl jsem dnes dole v jámě.“ „A jak jste se dostal nahoru? Něco jste zaplatil?“ „Ne, přirozeně že ne. Jel jsem výtahem.“ „Nebylo to pro vás příliš laciné?“ chtěl vědět kazatel. „Proč bych za to měl něco platit? To je přece věc důlní správy!“ „To máte pravdu! Peníze za drahý výtah zaplatila vaše důlní správa!“

Horník pochopil toto srovnání a přijal Syna Božího jako Zachránce a Pána do svého života.

Bůh nás zachraňuje, abychom tak řekli, „za nulový tarif“, zadarmo: „Kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať si zdarma vezme vodu života.“ (Zjevení 22,17)

Ale kolik to stálo Boha, aby nám mohl nabízet toto spasení! On dal svého jediného Syna, a Ježíš Kristus se sám za nás obětoval. Jakou nezměrnou cenu má tato smířčí oběť pro Boha!

Ano, Bůh vám nabízí odpuštění zadarmo. Činí to, protože Ježíš, jeho vlastní Syn vylil na kříži Golgoty svoji krev. „Je-li Bůh pro nás, kdo proti nám? On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Římanům 8,31.32)

Denní čtení Bible: Daniel 2,31-49 – Žalm 38,12-23

středa 2. červenec

Věřím všemu, co je napsáno v Zákoně a v Prorocích.

Skutky 24,14

Věřím všemu ...!

Jak předpotopní je toto přesvědčení! Kdo by to dnes ještě podepsal? Profesor teologie, farář, starší? Už mnoho konfirmandů ví – a když ne, bude jim to vysvětleno – že dnes už nemůžeme věřit všemu, co je v Bibli napsáno, i když většina z nich sotva Bibli četla.

Avšak zde stojí Pavel – rodilý Izraelita, farizeus věrný zákonu, horlitel pro náboženské tradice, někdejší žák židovského učence v zákoně Gamaliele – a směle a s přesvědčením vyznává: „Věřím všemu, co je napsáno v Zákoně a v Prorocích:“ Pro něho jsou židovská Písma, první část Bible, pravdivá. Bez jakýchkoli „kdyby“ a „ale“, bez škrťů a bez omezení.

Theo Lehmann (narozen 1934) byl nejposlouchanějším farářem někdejší NDR. Byl sledován Stasi, zrazen přáteli, odmítán od kolegů farářů! Když se později podíval do svých záznamů u Stasi, četl tam o sobě: „Pro něho platí Bible jako neomezeně pravdivá!“ To komentoval slovy: „To bylo jedno z mála míst v mém spisu, ze kterých jsem měl radost.“

A stále ještě, dokonce i v 21. století, tu jsou lidé, pro které je Bible neomezeně pravdivá; kteří nic nevylučují, neškrtají ani nepřidávají, nýbrž věří všemu, co je v ní napsáno. Protože Bible je Boží slovo! Protože ji nevytvořili lidé, nýbrž Bůh sám zplnomocnil „svaté Boží lidi“ a vystrojil je, takže oni napsali jeho myšlenky (2. Petrův 1,21).

Můžete také v tomto smyslu říci: „Věřím všemu ...“?

Denní čtení Bible: Daniel 3,1-18 – Žalm 39,1-6

Ježíš mu řekl: „Dnes se dostalo záchrany tomuto domu.“

Lukáš 19,9

Dva bohatí se setkávají s Ježíšem

Lukášovo evangelium nám krátce po sobě podává zprávu o dvou bohatých lidech. Prvním mužem je vážený kníže Židů. Ptá se Ježíše, co musí činit, aby získal věčný život (Lukáš 18,18). Je pevně přesvědčen o tom, že „od svého mládí“ zachovával Boží zákon; ale pozoruje, že mu ještě něco chybí.

Pán mu odpovídá: „*Jedno ti ještě schází: Prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebesích; pak přijď a následuj mne.*“ (v. 22) S touto odpovědí tazatel nepočítal a nelíbila se mu, protože byl bohatý. Proto zarmoucen odchází.

Druhou bohatou osobou je vrchní celník Zacheus. U svých krajanů se netěší žádné vážnosti, naopak: Má pověst hříšníka, neboť mnozí celníci mocně hospodařili do vlastní kapsy. Také Zacheus má potřebu vidět Ježíše. Pán to ví, obrací se na Zachea a pozve se k němu. Celník radostně slibuje svému hostu: „Hle, polovinu svého majetku, Pane, dám chudým, a jestliže jsem někoho ošdil, vrátím mu to čtyřnásobně.“ (Lukáš 19,8) Zde se jasně ukazuje: Pro Zachea znamená společenství s Ježíšem Kristem mnohem více než jeho mnoho peněz. Pán Ježíš vidí jeho upřímné srdce a ujišťuje ho: „Dnes se dostalo záchrany tomuto domu ... Neboť Syn člověka přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno.“ (v. 9.10)

Jestliže porovnáme ty dva muže, zjistíme, že mladý muž je velmi sebevědomý. A tu se nedivíme, že je Ježíšem a jeho výzvou zklamán. Celník naproti tomu už dávno ztratil svou vážnost. A tak je připraven přijmout spasení v Ježíšovi, změnit svůj život a přitom se zřici svého pozemského bohatství.

Denní čtení Bible: Daniel 3,19-33 – Žalm 39,7-14

pátek 4. červenec

Pak se /Ježíš/ obrátil k ženě a říkal Šimonovi /farizeovi/: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal; tato žena však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala vroucně líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vonným olejem pomazala mé nohy. Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou odpuštěny, protože mnoho milovala. Komu se málo odpouští, málo miluje.“

Lukáš 7,44-47

Jedinečnost Ježíše Krista – v jeho ponížení

Ježíš je pozván farizeem Šimonem. Tu se skutečně odváží jedna žena, která je známá jako hříšnice, jít za Ježíšem do toho domu. To vůbec není podle myšlenek hostitele. A to, že tato žena potom Ježíšovi vzdává hold, když Mu zvláštním způsobem umývá a pomazává nohy, mu je naprosto proti mysli. Nedovede pochopit, že Ježíš přijímá prokazování cti od takové hříšnice.

Čemu se učíme z této události? Nikdo není pro Pána Ježíše příliš malý, příliš provinilý nebo příliš nevýznamný. Ať to je zde žena, která je vyvržena ze společnosti, nebo nenáviděný celník nebo ukřižovaný zločinec. Všichni jsou Ježíšem Kristem přijímáni, také ty a já, a je jedno, kdo jsme!

Pravá velikost nikoho neodmítá. Je pokorná a dobrovolně se staví na nejnižší stupeň. Tuto velikost vidíme v dokonalosti jen u Syna Božího, který se stal člověkem a přišel k lidem. Nepřišel jako soudce, aby potrestal hříšníky, nýbrž přišel jako tichý a pokorný Zachránce, který dal nakonec za všechny svůj život. Ponížil sám sebe, „stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži“ (Filipským 2,8). – Jaký jedinečný Vykupitel!

Denní čtení Bible: Daniel 4,1-15 – Žalm 40,1-9

A člověk svou ženu pojmenoval Eva, protože ona se stala matkou všech živých.

1. Mojžíšova 3,20

Adamova víra

V Bibli jsou nesčetné zprávy o zajímavých mužích a ženách. Často jsou tato vyprávění jen krátká, někdy ale také podrobná. Vyplatí se chtít vědět o těchto lidech něco více.

První člověk Adam má velmi smutný příběh. Společně s Evou, svou ženou, přestupuje Boží příkaz. Jako následek toho musí provždy opustit zahradu Eden a kromě toho bojovat s mnoha těžkostmi a bolestmi, námahou a vyčerpáním, nemocemi, stářím a je tu smrt (1. Mojžíšova 3,15-19). – Je to dnes jiné? Ne, ale je tu naděje! Neboť Bůh oznamuje: Potomek ženy jednou zničí hada (Děbla), odpůrce Boha i lidí.

A jak reaguje Adam? Obviňuje Boha, že jeho rozsudek je příliš tvrdý? vzdaluje se od Boha? Ne, vůbec ne! Dává své ženě jméno „Eva“. V hebrejském původním textu zde je slovo Chava, které znamená „Život“. Adam tím jasně ukazuje: Věřím Božím ohlášení, že potomek Evy porazí hada. Právě teprve vnikla do stvoření smrt, a tu Adam nazve svou ženu jménem „Život“! Není to známka víry? Adam považuje Boží slib za pravdivý a jedná podle něho. Kolik lidí od Adamovy doby učinilo totéž, když důvěřovali Božím slibům a odpovídajícím způsobem jednali.

Dnes víme: Bůh svůj slib splnil. Poslal svého Syna Ježíše Krista na zem. On na kříži porazil hřích, smrt a Děbla, toho „starého hada“. Nakonec je totiž Děbel uvržen do jezera ohně (Zjevení 20,2.10).

Bůh odměnil Adamovu víru a zcela jistě odmění i tvou víru.

Denní čtení Bible: Daniel 4,16-24 – Žalm 40,10-18

neděle 6. červenec

Hospodin však seslal na moře velký vítr, na moři nastala veliká bouře a hrozilo, že se loď rozlomí. Námořníci se báli a volali každý ke svému bohu. Předměty, které měli na lodi, vrhali do moře, aby ji odlehčili. Jonáš mezitím sestoupil do zadní části lodi, lehl si a tvrdě spal.

Jonáš 1,4.5

Myšlenky o proroku Jonášovi

Jonášovi se podařilo, „*aby utekl pryč od Hospodina*“, tak si to alespoň myslel. Avšak nyní Bůh zasahuje. Jemu není lhostejné, když lidé před Ním utíkají pryč, a už vůbec ne, když to dělají jeho služebníci. Bůh používá různé prostředky, aby lidem zastoupil cestu. Zde je to „velký vítr“ a „veliká bouře“.

Na Středozezemním moři bylo vždy mnoho bouří, také silné bouře. S takovými přírodními jevy jsou námořníci důvěrně seznámeni. Avšak tato bouře je tak prudká, že věří, že v ní poznávají božské jednání. Je působivé, že Bůh může dokonce „seslat“ větry! Zde má v úmyslu na sebe upozornit lidi, jak to je napsáno na jednom místě: „*Hospodin... Jeho cesta je ve vichřici a bouři.*“ (Nahum 1.3)

Námořníci jsou v koncích. Jistě to nejsou bázlíví lidé. Ale nyní se bojí a volají „*každý ke svému bohu*“. Ti námořníci zjevně pocházejí z pohanských kulturních oblastí. Ale co jsou jejich bohové ve srovnání s živým Bohem, který učinil nebesa a zemi?

Námořníci vědí, jak málo toho mohou sami ještě učinit, aby loď zabezpečili před bouří: Musí se vzdát těžkých nástrojů. A dělají to. A co dělá Jonáš? Ten tvrdě spí.

Denní čtení Bible: Daniel 4,25-34 – Žalm 41,1-9

Kdo zakrývá svá přestoupení, neuspěje, ale kdo je vyznává a opouští, nalezne slitování.

Příslaví 28,13

Ukradený provaz

Naprosto zničen se objevuje jeden Afričan na křesťanské misijní stanici. „Copak je s tebou?“ vyzvídá misionář. Muž rozpačitě hledí k zemi. „Mám takový neklidný pocit.“ Misionář na něj upře zkoumavý pohled. „Udělal jsi snad něco, co zatěžuje tvé svědomí?, ptá se. – „Ano, kradl jsem.“ – „A co jsi ukradl?“ – „Malý provaz.“ – „No, tak provaz vrať a vyznej, že jsi ho ukradl.“

Muž slibuje, že poslechne tuto radu a jde domů. Avšak po několika dnech je opět tu. „Udělal jsem, co jsi mi řekl, ale ten neklidný pocit tu pořád ještě je.“ – „Hm,“ říká misionář zamyšleně, „možná jsi mi neřekl všechno?“ – „Ne,“ ozývá se váhavě ze rtů muže, „na tom provazu bylo něco přivázáno.“ – „Aha, a co to bylo?“ – „Nějaká ... nějaká kráva.“

Možná, že se usmíváme takové naivitě. Ale neprobíhá to u nás někdy podobně? Vyznáváme Bohu svá zjevná pochybení, ale určité hříchy zamlčujeme. Proč? Chceme si je snad ponechat, nevzdat se jich? Tak jistě přemýšlel také tento muž. Krávu nechtěl jen tak zase vrátit. Avšak Bůh očekává, že svou vinu doznáme upřímně a úplně v té míře, jak jsme si jí vědomi. Očekává od nás, že se opravdově a radikálně obrátíme. Jen potom nám odpustí všechny naše hříchy. „Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil.“ Ano, všechny – také ty, na které si už nemůžeme vzpomenout! To je také nutné, neboť kdyby byl v našem životě ještě jeden jediný neodpuštěný hřích, byli bychom jistě navěky ztraceni; proto dále čteme: „... a očistil nás od každé nepravosti.“ (1. Janův 1,9)

Denní čtení Bible: Daniel 5,1-12; Žalm 41,10-14

úterý 8. červenec

Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tvář? Vystoupím-li na nebesa, tam jsi ty. Ustelu si v podsvětí, jsi i tam. Když se vznesu na křídlech jitřenky a usadím se za koncem moře, i tam mě bude provázet tvá ruka, tvá pravice se mě chopí.

Žalm 139,7-10

Ať jsi kdekoli ...

„Všude, kde jsi, jsem nablízku, tam, kam jdeš, budu i já!“ –

Píseň „What are Words“ (Co jsou slova) od Chrise Mediny vyjadřuje na jedné straně touhu, aby tu byl někdo, kdo při mně bude stát, i když nastanou těžké časy; na druhé straně slibuje, že tu skutečně pro toho druhého bude. Tyto řádky písně mi připomínají Toho, který slíbil ještě větší věci a který dokonale dostojí svému slovu.

Bezděčně myslím na výše uvedený Žalm, který to vše ukazuje. Je jedno, kde jsem, jedno, jak se cítím, jedno, jak daleko jsem se od Něho vzdálil – Bůh je vždy blízko. Obklopuje mě ochranným valem, takže se ke mně nepřiblíží nic, co On nechce. A obepíná mě tak velmi svou láskou, že bych nechtěl být nikde jinde než u Něho. Jak prázdná slova by to byla, kdyby nebyla pravdivá. Ale jak přemáhající jsou tato slova, protože ona skutečně jsou pravdivá!

My lidé jsme chybující. Činíme předsevzetí, že neopustíme ty druhé, které máme rádi a kteří nám jsou důležití. Přesto se stane, že oni se cítí námi opuštěni, protože nemůžeme u nich být ustavičně. To se u Boha nestane. Já se možná od Něho vnitřně vzdálím, avšak On mě neopustí. Ten, kdo se jednou s důvěrou obrátil k Bohu, bude vždy moci potvrdit, že Bůh je věrný, jak žádný člověk nemůže být.

Denní čtení Bible: Daniel 5,13-30 – Skutky 1,1-9

Jestliže pšeničné zrna, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.

Jan 12,24

Pšeničné zrna

Mnoho lidí jí každý den chléb. Často je upečen z pšeničné mouky, která byla umleta z pšeničných zrn. Pšenice se pěstuje na všech kontinentech. Zrna je zaseta do země a při vlhkosti a teple začne klíčit. Část roste nahoru a vzniká rostlina, druhá část tvoří kořeny dolů do země. Stvol nese na konci váhu zralého klasu. Jeho obsah se skládá z 30, 60 nebo dokonce 100 zrn. Každé jednotlivé zrna může být znovu vyseto a opět přinese plody. Tento div Božího stvoření se děje rok co rok před našima očima.

Když Ježíš Kristus řekl tato slova o pšeničném zrna, měl tím na mysli sám sebe. On sám musel zemřít, aby jeho smrtí mohlo pro Boha vzniknout ovoce, to znamená, aby lidé, kteří v Něho uvěří, mohli být zachráněni. Jinými slovy: Kdyby On nezemřel („jestliže pšeničné zrna ... nezemře“), nebylo by tu žádné ovoce („zůstává samo“).

Plody nějaké rostliny jsou téhož druhu jako semeno, které je vloženo do země. Tak mají všichni věřící, kteří patří k Ježíšovu ovoci, tentýž život jako On. V jejich přáních, myšlení a chování je možné opět poznat Ježíšův život. A ten se liší od snahy lidí tohoto světa, která je zaměřena na viditelné věci.

Všichni, kteří patří k tomuto ovoci, jsou Pánu Ježíši ze srdce vděční za to, že nechtěl zůstat sám, a strpěl proto smrt. A těší se z toho, že Ježíšova smrt přinesla „mnohý užitek“. Je to nesčítelný zástup: „Krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyku, lidu a národu“ (Zjevení 5,9) – Smrt a vzkříšení Ježíše mají účinky, které sahají až do věčnosti!

Denní čtení Bible: Daniel 6,1-18 – Skutky 1,10-14

Když sám v sobě moc přemýšlím, tvé potěšování utěší mou duši.

Žalm 94,19

Bůh umí potěšit, jak to žádný člověk nemůže!

Znáte tento pocit, když člověk je tak zcela na zemi, zničen a už nevidí žádné východisko a snad také už ani prostě nechce dále?

V životě jsou takové chvíle. A ty mohou mít zcela rozdílné důvody: Někdy se rmoutíme kvůli nějakému milému člověku, někdy jsme sami zklamali, někdy musíme během krátké doby zmáhat mnoho ran osudu. Co a kdo nám dá pomoc a oporu?

Když se před námi tyčí problémy jako hory, pak se naše myšlenky točí jen kolem nich. Výsledek je, že pocíťované problémy se stávají stále většími a naše naděje na východisko stále menšími.

Jeden skladatel žalmů nám ukazuje alternativu: „*Pozvedám svůj zrak k horám. Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebesa i zemi.*“ (Žalm 121,1.2)

Nehledět sami na sebe, na okolnosti, nýbrž na Boha – to tvoří rozdíl! On je Stvořitel, a proto vše drží v ruce. Také vaše těžkosti, které se vám jeví jako nepřekonatelné, pro Něho nejsou problémem. Když k Němu jdete s touto jistotou, pozorujete náhle, jak jste od Něho potěšováni. On dodává odvahu, On dává naději, On ukazuje východisko. Vyzkoušejte to!

Ó, ujmi ruku moji a veď mne sám, / na cestě zde a v boji ať neklesám.

Já nevím sobě rady, ó Pane můj! / Ty sám mne proved' všady, / vždy při mně stůj!

(Julie Katharina Hausmann (1826-1901))

Denní čtení Bible: Daniel 6,19-29 – Skutky 1,15-26

pátek 11. červenec

A byla tam žena, která měla dvanáct let krvotok ... Přistoupila zezadu, dotkla se třásní jeho šatu, a hned jí krvácení přestalo. Ježíš řekl: „Kdo se mne dotkl?“

Lukáš 8,43-45

Jedinečnost Ježíše Krista – Pán jako pravý lékař

Jak často čteme v Evangelích o tom, že Ježíš měl moc uzdravit tělesná utrpení nebo vady. To věděla i ta trpící žena, která se proto tiše a potají dotkla Ježíšova oděvu. Ale Ježíš měl na srdci také především duchovní blaho lidí. Proto se zde ptá: „*Kdo se mne dotkl?*“

Ta nemocná žena chtěla být tělesně zdráva, a skutečně byla uzdravena. Její víra se opírala o moc a velikost Božího Syna. Možná, že byla spokojena se svým uzdravením a nechtěla Pána dále rušit. Avšak bylo jí slíbeno ještě mnohem více než její tělesné uzdravení, neboť Ježíš jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji.“ (v. 48) Těmito slovy jí Pán zajistil pokoj pro duši.

Co všechno neuděláme, aby naše tělo zůstalo zdravé nebo se uzdravilo! Ale staráme se také o svou duši? Ježíš Kristus je Zachránce našich duší. On může osvobodit od nevyлéčitelné „nemoci“ hříchu. Avšak pro toto uzdravení bylo zapotřebí ještě více než jeho moc činit divy: K tomu musel na kříži dát svůj život. Jak veliká je jeho láska k nám!

Dobrý lékař si udělá čas a naslouchá svým pacientům. Tak můžeme také my Pánu Ježíši v modlitbě všechno svěřit. Můžeme s Ním mluvit, kdekoli jsme. Jako této ženě, i nám dá pokoj. A když učiníme to, co nám „naordinuje“, najdeme pokoj pro své duše (srv. Matoušem 11,29) – i když pro tělesnou nemoc možná (ještě) není uzdravení na obzoru.

Denní čtení Bible: Daniel 7,1-14 – Skutky 2,1-13

sobota 12. červenec

Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu.

Římanům 14,12

Nedělní experiment

Jeden farmář v americkém státě Illinois napsal jednou vydavateli místních novin: „Velevážený pane! Udělal jsem experiment: Vlastním kukuřičné pole a zoral jsem je jednou v neděli. V neděli jsem je osel. Všechny práce na něm jsem dělal vždy v neděli dopoledne. Jedné neděle jsem pole sklídl a jedné neděle jsem obilí svezl. A zjistil jsem, že letos v říjnu jsem sklídl více zrní z jednoho jitra půdy než všichni moji sousedé.“

Vydavatel listu rovněž nebyl známý jako nábožný člověk. A farmář vycházel z toho, že bude sympatizovat s jeho posměšným postojem. A skutečně byl pak dopis slovo od slova uveřejněn v příštím vydání. Pod tím stál výrazným písmem komentář vydavatele: „Bůh své účetnictví neprovádí vždy v říjnu.“

Ne vždy v říjnu – ale ten den přijde, kdy „konto“ našeho života skutečně bude sečteno. To vede věřící k tomu, aby lidem důrazně svědčili, že se musí nechat smířit s Bohem skrze Ježíše Krista:

„My všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal odplatu za to, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé. Protože tedy známe bázeň Pána, přesvědčujeme lidi ... Na místě Kristově prosíme: Smiřte se s Bohem.“ (2. Korintským 5,10.11.20)

Denní čtení Bible: Daniel 7,15-28 – Skutky 2,14-24

neděle 13. červenec

Přistoupil k němu velitel posádky a řekl mu: Co je s tebou, ospalče? Vstaň, volej ke svému bohu. Snad si na nás tvůj bůh vzpomene a nezahyneme. Nato řekli jeden druhému: Pojdte, necháme padnout losy, abychom poznali, kvůli komu nás potkalo toto zlo. Nechali padnout losy a los padl na Jonáše.

Jonáš 1,6.7

Myšlenky o proroku Jonášovi

Jonáš se nalézá ve spodním prostoru lodi a tvrdě spí, zatím co posádka lodi je zachváčena úzkostí.

Jak jenom může Jonáš spát? Vždyť přece musí mít zlé svědomí, protože byl neposlušný Boha. Usnulo snad také jeho svědomí? – Tak daleko to může dojít, když člověk nedbá na tento vnitřní hlas. Svědomí na nás žaluje, když vědomě děláme něco zlého. Bůh chce, aby se naše svědomí orientovalo podle jeho měřítek. Pak nás bude varovat a povede nás k tomu, abychom to špatné před Ním dali do pořádku.

Jak trapné to bylo pro Jonáše, že kapitán ho musel vzbudit a vyzvat, aby volal k svému bohu. Jonáš, Izraelita, který zná Boha, musí být zoufalými pohany vyzván k tomu, aby se modlil! Ačkoli Jonáš ví, že se loď dostala do těžkosti kvůli němu, zahaluje se nejdříve do mlčení. Copak se v té chvíli nemůže modlit? Zřejmě nikoli. Jak také má od Boha očekávat pomoc, dokud před Ním utíká? Musel by nejprve ulehčit svému zlému svědomí.

Když se Jonáš k ničemu nemá, Bůh přivede na světlo, co se s ním děje. K tomu používá námořníky. Ti tuší, že na lodi je někdo, kdo na sebe přitáhl nelibost Boha. Proto vrhají losy.

I Židům bylo vrhání losů známé. Tím Bůh oznamoval svoji vůli. Šalomoun píše: „*Los se vrhá do klína, ale každé rozhodnutí je od Hospodina.*“ (Přísloví 16,33)

Denní čtení Bible: Daniel 8,1-14 – Skutky 2,25-36

pondělí 14. červenec

„Šimone, Šimone, hle, Satan si vás vyžádal, aby vás vytříbil jako pšenici. Já jsem však poprosil za tebe, aby nezanikla tvá víra.“

Lukáš 22,31.32

Noc duše

Plni naděje přišli k svátku Paschy do Jeruzaléma. Teď bude přece jistě brzy na čase, aby Ježíš, jejich Mistr, zřídil svou vládu jako Mesiáš! Že jim Ježíš už vícekrát ohlásil svoji smrt, to učedníci zapuzovali. Nedbali na to, jak je jejich Mistr stísněný, a prostě Mu nerozuměli. A potom jsou událostmi doslova převálcováni. V noci je v Getsemanské zahradě překvapuje zatýkácké komando, vedené jejich spoluučedníkem Judou. Petr, neoficiální vůdce učedníků, který sliboval Ježíšovi věrnost až na smrt, cítí zvláštní odpovědnost. Je ozbrojen, a tak tasí meč a naslepo udeří. Ježíš mu přikazuje, aby přestal, a uzdravuje vzniklé poranění. A pak se bez obrany nechává zatknout, ovšem ne bez toho, aby zajistil pro své učedníky volný odchod, a ti rychle mizí. Jen Jan a Petr ho následují alespoň z bezpečné vzdálenosti. Protože Jan zná nejvyššího kněze, který vede výslech, obdrží dovolení pro sebe a pro Petra, že mohou vejít dovnitř (srv. s Janem 18,15.16).

Petr se vmísí mezi pochopy svého Pána, kteří se zdržují ve vnitřním dvoře velekněžského sídla. Ale pak, jaký šok pro něho: Je poznán! Nejprve jen jednou služkou, pak také druhými. *„I ty jsi byl s Nazaretským, tím Ježíšem.“* Petra se zmocňuje panika. *„Neznám toho člověka, o kterém mluvíte.“* Tak tvrdil po třikrát a dokonce se zaklínal. Tu zakokrhá kohout. Ježíš se obrací a podívá se na Petra. Petr utíká ze dvora nejvyššího kněze a hořce pláče slzami lítosti.

Ale Ježíš Petra nenechává. On se přece za něho už dlouho modlil. Neexistuje žádná vina, kterou by Ježíš nemohl odpustit. To Petr zakouší. Vždy tu je naděje i pro největší zločince, když se obrátí k Bohu. Boží milost stačí!

Denní čtení Bible: Daniel 8,15-27 – Skutky 2,37-47

úterý 15. červenec

Když Ježíš přišel do oblasti Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Ti za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za Jeremjáše nebo za jednoho z proroků. Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“

Matouš 16,13-16

Kým je pro vás Ježíš Kristus?

Když jsou lidé dotázáni na Osobu Pána Ježíše Krista, reagují velmi rozdílně a často udivujícím způsobem. Jedné učitelce jsem položil otázku: „Kým je Ježíš Kristus pro vás osobně?“ – „Moje pevná kotva!“ zněla její spontánní, přesvědčivá odpověď.

Ano, ten, kdo přemýšlí o svém životě a o věčnosti a uteče se k Pánu Ježíši, ten našel Zachránce a s Ním „*kotvu duše, bezpečnou a pevnou*“ (Hebrejům 6,18-20).

Mladý muž sedí před velkou klinikou na lavičce. Působí smutným dojmem. Oslovuji ho. Nepřichází žádná reakce. „Smím vám darovat k přečtení tento křesťanský spisek?“ Tu bere lístek, zmačká ho a hází do koše. A pak to z něho vyhrkne: „Má přítelkyně leží na smrt nemocná na klinice s rakovinou!“ Po tváři mu tečou slzy.

Vyjadřuji mu svůj soucit. „Právě v této situaci smíte prosit Boha o pomoc. Jeho milost je veliká.“ Tu si chce zase vzít ten lístek z koše. „Tady, vezměte si pro sebe nový, a také jeden pro vaši přítelkyni.“ Rád přijímá oba. Ještě nějakou dobu spolu mluvíme.

Ujišťuji ho: „Budu se za vás a za vaši přítelkyni modlit.“ Když se pak loučíme, velmi srdečně mi děkuje a podává mi ruku.

Denní čtení Bible: Daniel 9,1-14 – Skutky 3,1-11

středa 16. červenec

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.

Jan 8,12

Budiž světlo

„*Budiž světlo!*“ (1. Mojžíšova 1,3) To je první Boží výrok, který Bible obsahuje. Těmito slovy stvořil Bůh světlo na zemi, která byla ponořena do tmy. A nastává světlo. Bez světla není život. Bůh odděluje den od noci. To je první den stvoření.

O tisíce let později svítí opět světlo ve stvoření, které mezi tím bylo zkaženo pádem do hříchu. Tentokrát se zjevilo božské světlo v Osobě Božího Syna, který se stal člověkem. Bylo to mravní světlo, které odkrývalo nepořádky v životě lidí a dokonce osvětlovalo jejich srdce. O Ježíšovi je řečeno: „V něm byl život a ten život byl světlo lidí. A to světlo ve tmě svítí ... Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka, to přicházelo na svět“ (Jan 1,4.5.9) Ten, kdo čte čtyři Evangelia, se bude divit, jak toto světlo zjevovalo dokonce skrytá přemýšlení lidí. To, že se Ježíš stal člověkem, je, abychom tak řekli, druhým jasným dnem lidstva.

Třetí velký den je den, kdy Ježíš Kristus na kříži porazil smrt a Ďábla. To se stalo ve třech nejtemnějších hodinách historie světa, když Ježíš sám se stal obětí za hřích a zemřel, aby odstranil hřích (Hebrejům 9,26).

O tři dny později, v krásném jitře vzkříšení, bylo to vítězství potvrzeno: Hrob je prázdný. Ježíš žije! Od té doby byli nesčetní lidé povoláni „ze tmy do jeho podivuhodného světla“ (1. Petrův 2,9) a stali se „dětmi světla“ (Efeským 5,8).

Denní čtení Bible: Daniel 9,15-27 – Skutky 3,12-18

Co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale uškodí své duši?

Matouš 16,25

Housenka

Aby vyzdobily zahradu, zastrčily děti do půdy více pestře pomalovaných dřevěných tyčí vedle sebe. Jednoho dne jsem si všiml, jak nějaká housenka pomalu leze po tyči vzhůru. Se zájmem jsem přihlížel. Když konečně dosáhla špičky hole, obrátila se a zkoušela to na všechny strany, zda by nenašla nějaký šťavnatý list. Byla ale přirozeně zklamaná. A tak se pomalu vydala na cestu dolů a lezla po zemi dále. Už brzy dolezla k další tyči. I tam zase zkoušela své štěstí – a přece stejně nadarmo. Tak se ta hra opakovala ještě několikrát.

Zamyslel jsem se. Nějak mi bylo té housenky líto. Pořád znovu se namáhala, aby našla potravu, a pokaždé byla zklamaná. Je jasné, že jí chyběl přehled! Nebo se prostě nechala vést pestrými barvami jinak mrtvých tyčí?

Musel jsem myslet na naši lidskou existenci. Nedaří se nám často podobně? Jak mnoho věcí se nám v životě jeví být hodnými naší snahy, ale uspokojí nakonec naši duši? Mnohý přijde „až nahoru“ a musí se zklamáním zjistit, že jeho duše přese všechno zůstává hladová.

Když chceme vědět, kdy se vyplatí „lézt nahoru“, musíme se dotázat Božího slova, Bible. Tam dostaneme správný „přehled“. Bible nám ukáže, že jen přes Ježíše Krista můžeme přijít ke skutečně naplněnému životu. Ten, kdo pozná, že ve svém životě dosud šel ve špatném směru, a potom uvěří v Ježíše, najde pravou potravu pro svoji duši, vnitřní pokoj a trvalou radost! A radostně konstatuje: Vyplatilo se to!

Denní čtení Bible: Daniel 10,1-14 – Skutky 3,19-26

Blahoslavený je muž, který nežije podle rady ničemů, na cestě hříšníků se nezastaví a v zasedání posměvačů neusedne, ale oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu nevadne.

Žalm 1,1-3

Blahoslavenství

Koho má na mysli První žalm výrazem „Blahoslavený“? Je to někdo, kdo je zámožný a má mnoho přátel? Nebo někdo důležitý a zaujímá ve společnosti vysoké postavení? Ne, „blahoslavený“ je ten, kdo se nenechává svádět lidmi, kteří odmítají Boha nebo Jím opovrhují; člověk, „*který nežije podle rady ničemů, na cestě hříšníků se nezastaví a v zasedání posměvačů neusedne*“ (v. 1). Všimněme si, toho stupňování: nejprve se dostat na špatnou cestu – pak se zastavit – a nakonec se na ní usadit!

Opačný program je: Raději budu mít méně přátel, zůstanu také někdy sám a budu „blahoslavený“, než abych se obklopoval lidmi, kteří jsou proti Bohu a posmívají se Mu. Avšak toto blahoslavenství nespočívá jen v tom, že přestanu dělat to, co se Bohu nelíbí. Zakládá se na tom, co miluji a na co myslím tak často jak jen možno: na Bibli, na Boží slovo. Toto Slovo se o mně stará, protože mne přivádí do vztahu k Bohu. Toto Slovo je jako potok, který nikdy nevyschne. Kdo v něm zakoření, když z něho denně čerpá životní sílu, bude ukazovat charakterové rysy, které se podobají krásnému ovoci a čerstvým listům.

Když přemýšlím o tomto žádoucím blahoslavenství, vnucují se mi dvě otázky: Jak blízko Božího slova vedu svůj život? A působí Boží slovo v mém životě ovoce ve formě lásky, radosti, pokoje, trpělivosti, přívětivosti, dobrotivosti, věrnosti ... (Galatským 5,22.23)?

Denní čtení Bible: Daniel 10,15-11,9 – Skutky 4,1-12

sobota 19. červenec

Když posnídali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: „Šimone Janův, miluješ mne více než tito?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky.“

Jan 21,15

Rozhovor s Petrem – od rybáře k pastýři

Jednoho jitra připravil Ježíš Kristus, Pán nebe a země, Syn Boží, pro své unavené učedníky snídani.

Říká: „Přineste něco z těch ryb, které jste právě chytili.“

Petr ihned reaguje. Táhne sám těžkou síť na zem. V síti je 153 ryb! Jaký úlovek! Tak by bylo možné udělat kariéru jako rybář. Avšak Ježíš má s učedníky na mysli něco jiného.

Ježíš měl už předtím s Petrem rozmluvu mezi čtyřma očima (Lukáš 24,34; 1. Korintským 15,51). Že Petr svého Pána zapřel, toho Petr už želel, vyznal to a je to odpuštěno. Tím důležitější je nyní, aby byl uveden také veřejně před druhými učedníky do svého (nového) úkolu. Ježíš se třikrát ptá svého kdysi tak sebejistého učedníka: „*Miluješ mne více než tito?*“ Poté, co Petr nejprve odpovídá trochu vyhýbavě, se pak ale cele předává Pánu, protože Ten ho tak jako tak cele zná, a dostává trojí úkol: „*Pas mé beránky!*“ ... „*Pas mé ovce!*“ ... „*Pas /střež/ mé ovce!*“

Petr později věrně vykonal úkol od Pána Ježíše: Staral se o „beránky“, o lidi, kteří zcela nově přicházejí k Ježíšovi, a dbal na „ovce“, na starší křesťany, a staral se o jejich blaho. Ačkoli Pána Ježíše třikrát zapřel, mohl ho Pán ještě použít. Selhání a vina nemusí být nikdy to poslední. U Pána Ježíše je vždy možnost začít znovu!

Denní čtení Bible: Daniel 11,10-28 – Skutky 4,13-22

neděle 20. červenec

Zeptali se ho /Jonáše/: Pověz nám, prosím, kvůli komu nás potkalo toto zlo? Jakou máš práci? Odkud přicházíš? Jaká je tvá země a z kterého lidu jsi? Odpověděl jim: Jsem Hebrej a bojím se Hospodina, Boha nebes, který učinil moře i souš. Ti muži se převelice báli a řekli mu. Cos to provedl? Ti muži totiž věděli, že utíká pryč od Hospodina, neboť jim to oznámil.

Jonáš 1,8-10

Myšlenky o proroku Jonášovi

Zoufalý kapitán probudil Jonáše z jeho hlubokého spánku. Bouře zuří a Jonáš přesně ví, proč. Avšak mlčí – dokud ho vrhání losů neodhalí jako pachatele zla.

Jonáš Je Hospodinův prorok, Boží služebník. Jak pokořující to pro něho je, že pohanští námořníci se na něho obracejí s pronikavými otázkami, protože jsou v tomto neštěstí kvůli němu. – Někdy si myslíme, že druhým může být jedno, co děláme nebo neděláme, protože následky svého jednání musíme nést my sami. Avšak přitom přehlízíme, že naše chování má účinky často i na druhé. Je pro věřícího zahanbující, když lidi ve svém okolí stáhne do svého utrpení proto, že nedbal na Boží přikázání.

Jonáš vydává upřímné vyznání. Patří k „Hebrejům“, jak je Izraelský lid od druhých národů v nevážnosti nazýván. Pak mluví o svém Bohu, kterého se bojí, před kterým ale uprchl. Tak vede pozornost námořníků na Boha-Stvořitele, který učinil nebesa, zem i moře. Oni reagují s velkou aktivitou: Okamžitě je jim jasné, s kým mají co činit.

Kéž by dnes přece více lidí poznalo, že Bůh se ukazuje ve velkolepém stvoření a že na sebe upozorňuje i skrze požehnání i neštěstí.

Denní čtení Bible: Daniel 11,29-45 – Skutky 4,23-31

pondělí 21. červenec

„Tak, pravím vám, je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“

Lukáš 15,10

Hakim a Anas

Sýrie roku 2010: Hakim, který (ještě) není křesťan, se ptá svého spolupracovníka Anase, zda neví, co bude po smrti. Anas je překvapen, neboť o tom ještě nepřemýšlel. Jeho náboženství na to nemá uspokojivou odpověď. Hakim mu doporučuje, aby četl Bibli. Anas poslechne tuto radu a poznává, že Bible, Boží slovo, má jednoznačnou odpověď: Každý, kdo zemře, aniž by měl odpuštění svých hříchů, bude navěky v pekle, oddělen od Boha. Ten, kdo naproti tomu Bohu vyzná své hříchy a uvěří v Zachránce, Ježíše Krista, smí si být jist, že po smrti bude v nebi, v Boží slávě.

Po nějakém čase Anas přijímá vírou spasení. Raduje se, že nejistota skončila a on nyní může žít pro Pána Ježíše. Po vypuknutí občanské války Anas utíká do Evropy. Na útěku, plném nebezpečí, prožívá, jak nad ním je pomáhající Boží ruka.

Severní Německo roku 2020: Anas se dozvěděl, že jeho někdejší kolega Hakim mezi tím také bydlí v Německu, a to nijak daleko od něho. Anas ho tam spontánně navštěvuje. Mají si mnoho co vyprávět. Nyní se Anas ptá Hakima, jak si stojí ve víře v Pána Ježíše. Hakim tehdy sice slyšel něco z poselství Bible, ale sám pro sebe ji nepřijal a drží si odstup od křesťanské víry. Kvůli omezením během koronavirové pandemie Hakim ztrácí v příštích měsících práci a má teď čas přemýšlet o svém životě. Má co činit s rodinnými, zdravotními a finančními problémy. Nyní otvírá Bohu své srdce a přijímá Ježíše Krista jako Zachránce. Nyní je u těch bývalých spolupracovníků velká radost a ta je také v nebi. Nyní oba vědí, že po smrti budou v nebi.

Denní čtení Bible: Daniel 12,1-13 ; Skutky 4,32-37

úterý 22. červenec

Abraham odpověděl: Bůh si opatří beránka k zápalné oběti, můj synu. A šli oba spolu.

1. Mojžíšova 22,8

Rozumět Bibli: obrazy a symboly

Bible často používá historické události, aby znázornila božské pravdy nebo aby dala poukazy na události, které ležely ještě v budoucnosti, když byl ten text psán. To nám má pomoci, abychom těm pravdám lépe rozuměli, aby byla posilněna naše víra. Skutečně jsou už ve Starém zákoně jasné předobrazy na Pána Ježíše, neboť ten věčný Bůh není přece vázán na čas, a proto zná budoucnost. Z toho je jasné: Bible byla sice napsána lidmi, ale byla inspirována (vdechnuta) Bohem.

K tomu příklad: Bůh chce zkusit Abrahamovu víru. Vyzývá ho, aby obětoval svého syna Izáka, kterého Abraham velmi miluje a který mu má dát mnoho potomků. Aniž by váhal, Abraham se vydává na cestu. Jaká zkouška víry! Avšak bezprostředně před tím, než tu oběť provede, ho Bůh zadržuje. Abraham působivým způsobem ve zkoušce obstál, protože byl poslušný Boha. Nakonec obětuje skopce místo svého syna, kterého v důsledku své víry vidí zcela jinými očima – jako kdyby Izák byl „vzkříšen z mrtvých“ (Hebrejům 11,19).

Bůh sám zasahuje a vyhledává oběť! Abraham uchvácen dává tomuto místu, kde měl obětovat svého syna, významuplné jméno „*Jahweh-Jireh*“, což znamená: „*Hospodin opatří*“ (1. Mojžíšova 22,14).

V této téměř 4000 let staré události zřetelně poznáváme oběť, která byla skutečně přinesena o 2000 let později. Bůh nemohl ušetřit svého Syna Ježíše Krista. Ale učinil opak: Obětoval Ho z lásky za ztracené hříšníky a vzkřísil Ho z mrtvých!

Denní čtení Bible: Jób 1,1-12 – Skutky 5,1-11

V domě mého Otce jsou mnohé příbytky. Kdyby nebyly, řekl bych vám to. Neboť vám jdu připravit místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.

Jan 14.2.3

Průkaz o ubytování

S kapitulací Německa na konci druhé světové války byla zastavena také lodní doprava mezi ostrovem Borkum a pevninou. O něco později pak přijeli na ostrov kanadští vojáci, aby vzali vojáky wehrmachtu do válečného zajetí a ostrov prohlásili za uzavřené území. Teprve v letní sezóně 1946 spojenci opět uvolnili Borkum pro lázeňský provoz. Nutnou podmínkou pro cestu do lázní však byl průkaz o ubytování – jinak byl příjezd zakázán.

Také do nebe, do Boží přítomnosti, vejde jen ten, kdo může prokázat, že „tam má ubytování“. Ježíš Kristus říká: „*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (v. 6) Jen ten, kdo přijme Ježíšův život a smrt jako něco, co se stalo pro něho, je oprávněn vstoupit do Boží přítomnosti. Jen ten, kdo je připraven vpustit Ho do svého života jako svého Zachránce, si získá nárok na příbytek v nebi.

V domě Otce je ještě místo, ještě je k tomuto nádhernému místu otevřen přístup, ještě může vstoupit, kdo chce, ještě je zván. Ještě čteme: „Všechno je připraveno.“ (Matouš 2,4) A: „Nakloňte ucho a pojdte ke mně, poslouchejte a vaše duše ožije.“ (Izajáš 55,3)

Denní čtení Bible: Jób 1,13-22 – Skutky 5,12-24

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi ... plné milosti a pravdy.

Jan 1,14

Opustit nebe

Jeden můj kolega v práci ještě nikdy neopustil své rodné město. To je a zůstává pro něho „pupkem světa“.

Ten, kdo tehdy žil v NDR, měl potíže opustit zem směrem na západ. Železná opona ho pevně držela. Když potom hranice k SRN padly, chuť cestovat byla veliká.

Jeden misionář opustil USA a šel do Kostariky. Naučil se řeč domorodců, jedl jako oni a bydlel jako oni. Opustil svůj dosavadní svět a kulturu, aby se ztotožnil s Kostaričany. Bylo to pro něho těžké – a přitom byl vzdálen jen 3500 kilometrů od svého dřívějšího bydliště.

Ježíš Kristus naproti tomu opustil nebe. Ne jako nějaký astronaut, který po své vesmírné misi zase přijde na zem. Ne, Ježíš Kristus přišel na tuto zem z prostředí, jehož velikost a sláva převyšují naše představy. Nepřišel jako nějaký panovník, jako slavný nebo bohatý muž. Přišel jako dítě, jako děťátko. A jeho jesle nestály v Římě nebo v Jeruzalémě nebo v nějaké jiné metropoli, stály „na konci světa“, v malém místě Betlémě. To je nepochopitelné!

Nepřišel k nám lidem proto, že by k tomu byl donucen – přišel z lásky. Z lásky ke svému Bohu a Otci, jehož úkol chtěl splnit – a z lásky k nám lidem, jimž chtěl uvolnit cestu k záchraně.

Stal se člověkem – učinil se pro nás docela malým!

Narodil se – učinil se pro nás docela bezmocným!

Zemřel pro nás! – Nedotýká se jeho láska našich srdcí?

Denní čtení Bible: Jób 2,1-13 – Skutky 5,25-32

pátek 25. červenec

... abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Jan 20,31

Bible – a co s ní mohu dělat

Mohu se pokusit Bibli zanedbávat a posuzovat ji tak, jak se to dnes předkládá: jako krásnou starou pohádkovou knížku, která nemá žádnému rozumnému člověku co říci.

Mohu Bibli považovat také za neobyčejnou, vznešenou knihu, ano, dokonce ji citovat a odvolávat se na ni; a přece snad od ní zůstat vnitřně v odstupu.

Mohu Bibli dokonce označit za „zakládací listinu křesťanství“, aniž bych však věděl, že jsem spasen jen skrze víru ve v ní zjeveného Vykupitele Ježíše Krista, Božího Syna.

Je jedno, který z těch tří postojů k Bibli zaujímám – výsledek je stejný: Jsem věčně ztracen, věčně vzdálen od Boha, který je láska (1. Janův 4,8).

Mohu si však také vzít k srdci výroky Bible a vystavit se jejímu působení: *„Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč, proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.“* (Hebrejům 4,12)

A skrze Bibli mohu poznat, že Bůh tak miloval svět, že chce lidi zachránit: K tomu dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).

Přesně to je účel a cíl Božího slova, Svatého písma, Bible: *„... abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.“* To je to nejvyšší a nejslavnější, čeho každý člověk může dosáhnout.

Denní čtení Bible: Jób 3,1-26 – Skutky 5,33-42

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova.

Matouš 1,1

Matoušovo evangelium – pisatel a účel

Nadpis první knihy Nového zákona zní: „Evangelium podle Matouše“. Je jen jedno dobré poselství o tom, co Bůh učinil skrze svého Syna, Pána Ježíše, a toto poselství dal napsat skrze čtyři různé muže. Jedním z nich byl Matouš.

Jméno pisatele Matouše se vynořuje všude tam, kde jsou v Evangeliích vyjmenováni Ježíšovi učedníci. Tři ze čtyř Evangelií podávají zprávu také o tom, že byl povolán do okruhu dvanácti apoštolů. Zatím co Matouš je v Markově a Lukášově evangeliu nazýván také Lévi, jmenuje se ve svém evangeliu vždy Matouš.

Evangelium podle Matouše tvoří přechod od Starého zákona k Novému, a proto je právem zařazeno jako první. Je jasně členěno a může být rozděleno pomocí pěti velkých řečí, které končí podobnou závěrečnou větou: „*A stalo se, že když Ježíš dokončil tato slova...*“ (Viz např. kap. 7,28.)

Už v prvním verši je jasné, jaký úmysl má Bůh s tímto Evangeliem. Ježíš Kristus je potomek krále Davida, jakož i patriarchy Abrahama. Tak On je Mesiášem, právoplatným králem Izraele, ve kterém se naplní všechna zaslíbení Starého zákona (SZ).

Evangelium obsahuje nejen třicet citátů ze SZ, nýbrž kromě toho i přibližně dalších šedesát narážek na místa ve SZ. Několikrát je při událostech v životě Pána Ježíše výslovně poznamenáno, že se tím naplnila předtím napsaná proroctví. Tak už tomu je hned při jeho narození: „*To všechno se událo, aby se naplnilo, co bylo řečeno od Pána skrze proroka: ‚Hle, ta panna otěhotní a porodí syna.‘*“ (Matouš 1,22.23; Izajáš 7,14). Tímto ohlášeným synem je Ježíš, Zachránce.

Denní čtení Bible: Jób 4,1-21 – Skutky 6,1-15

neděle 27. červenec

Zeptali se ho: Co s tebou máme udělat, aby moře okolo nás utichlo? Moře totiž stále bouřilo. Odpověděl jim: Zvedněte mě a vrhněte mě do moře, a moře okolo vás utichne; neboť já vím, že tato velká bouře na vás přišla kvůli mně. Ti muži přesto veslovali ze všech sil, aby se vrátili k souši, ale nic nemohli, neboť moře proti nim stále bouřilo.

Jonáš 1,11-13

Myšlenky o proroku Jonášovi

Neposlušný prorok si musí od drsných námořníků nechat líbit výtku: „*Cos to provedl?*“, říkají mu. Jinými slovy: Jak pošetilé je utíkat před všemohoucím Bohem!

Situace se vyhrocuje. Nyní se musí něco stát, jestliže se loď i s posádkou nemá převrhnout. Námořníci se ptají Jonáše na radu: Jestliže ten živý Bůh přivedl bouři kvůli němu, pak musí také existovat opatření k odvrácení katastrofy, tak usuzují.

Tentokrát Jonáš nenechává námořníky čekat. Poznal svůj hřích a přijímá to, že si zasloužil smrt. Avšak nebere si život sám, jako to před ním i po něm učinilo mnoho lidí. Jonáš se dává do jisté míry jako oběť, aby ochránil životy námořníků a zajistil jejich bezpečnost.

Neuklidní Bůh také moře a neušetří Jonáše i s posádkou lodi, když bude Jonáš v modlitbě volat o odpuštění? Bůh je přece bohatý na odpuštění! Nedokázal to v historii Izraele už mnohokrát, že On je Bůh odpouštějící, „*milostivý a soucitný, pomalý k hněvu a hojný v milosrdenství*“ (Izajáš 55,7; Nehemjáš 9,17)? Jistě! Avšak Jonášovo vidění se zdá být zatemněno. Teprve když je hozen do vln a následně je v břiše ryby, čteme, že se jeho zrak opět otevírá pro milosrdného a dobrotivého Boha.

Denní čtení Bible: Jób 5,1-27 – Skutky 7,1-16

pondělí 28. červenec

Na té skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou.

Matouš 16,18

Matoušovo evangelium – obsah a členění

Matouš ve svém vyprávění popisuje život Pána Ježíše: doprovodné okolnosti jeho narození, jeho službu, jeho kázání – pak ale také jeho utrpení, jeho smrt a jeho vzkříšení. Matoušovo evangelium obsahuje takzvané kázání na hoře (kap. 5-7) a podobenství o království nebes (kap. 13). Končí tím, že Pán Ježíš vysílá apoštoly a zaslibuje jim: „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (kap. 28,20)

Matouš své evangelium jasně rozčlenil. V první polovině představuje Ježíše jako Krále Izraele. Tato část končí kapitolou 12, kdy Ho vůdcové Izraele odmítají.

Druhá část od 13. kapitoly popisuje službu odmítnutého Krále, který se nyní už neobrací výlučně ke svému vlastnímu izraelskému národu, nýbrž zahrnuje také pohanské národy.

V této části se také poprvé v Bibli jmenovitě mluví o církvi (nebo: shromáždění), která se skládá z Židů a z pohanů. Teprve když izraelský lid odmítl Ježíše Krista jako svého Mesiáše, On oznámil, že chce budovat svou církev, jejímž základem je On sám. Shromáždění pak povstalo v den Letnic (čti Skutky 2) a skládá se ze všech těch, kteří v nynější době v Něho věří.

Ježíš zde říká „svou církev“. Ona je jeho vlastnictvím, neboť si ji získal svou vlastní smrtí. Nyní ji s láskou chrání a bezpečně ji přivede domů. Jak je dobré, když víme, že patříme k tomuto shromáždění (církvi)!

Denní čtení Bible: Jób 6,1-30 – Skutky 7,17-34

úterý 29. červenec

Kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.

Římanům 5,20

„To žádný člověk nevydrží!“

U jednoho kazatele se v pozdní hodině ozve zvonek na dveřích. Kazatel o tom vypráví:

Když otevřu, stojí přede mnou muž. V nejlepších letech, jak se tak říká. „Promiňte, musím s vámi mluvit ještě dnes večer.“ – „Jen pojdte dál!“ – povzbuzuji ho.

Na jeho oděvu vidím stopy hlíny. „Odkudpak přicházíte?“ – „Od hrobu své matky, kterou mám na svědomí. Chtěl jsem udělat konec, ale nenašel jsem odvahu. Tu jsem přišel k vám, abych vám řekl, že poselství, které kázete, není pravdivé. Řekl jste: ‚Milost je nevyčerpatelná ve své odpouštějící síle.‘ S tím se nemohu vyrovnat. Od včerejška se musím vidět takového, jaký jsem. – To žádný člověk nevydrží!“

„Máte pravdu, to nevydrží žádný člověk,“ odvětil jsem. Ale tu druhou stránku vám musím také povědět: „Milost není nějaký žebrácký groš; ona stačí pro všechny situace, i kdyby na vašich rukou měla lpět krev. I tehdy krev Ježíše Krista očistí od každého hříchu.“

„Povím vám, kdo jsem, a pak se vás zeptám, zda to budete tvrdit i potom.“ A pak vyprávěl dlouhý, smutný příběh. Nato řekl: „Nuže, ptám se vás ještě jednou: Stačí ta milost také na to?“

Cítím, že zde by odpověď z mých vlastních úst nebyla ani dostatečná, ani na místě. Proto nutím toho muže, aby se obrátil se svou bídou na Zachránce samého. Tu návštěvník vylévá své srdce před Božím Synem; vyznává Mu celou vinu svého života. A Kristus splní slib svého Slova a daruje mu odpuštění a pokoj.

Denní čtení Bible: Jób 7,1-21 – Skutky 7,35-50

středa 30. červenec

Král seděl v zinním paláci – byl devátý měsíc – a na ohništi před ním hořelo. Když Jehudí přečetli tři nebo čtyři odstavce, král je odřízl písářským nožem a házel je do ohně, který byl na ohništi, dokud nebyl zničen celý svitek na ohni, který byl na ohništi.

Jeremjáš 36,22.23

Volání k obrácení

Prorok Jeremjáš byl Boží posel ve velmi zlé době. Po dobu 50 let byl Božím mluvčím k jeho lidu Izraeli. Neúnavně, s velkou věrností a často se slzami volal lid k pokání a obrácení.

„Navraťte se, odvrácení synové, vyléčím vaše odvrácení.“ (Jeremjáš 3,22) „Země, země, země, slyš Hospodinovo slovo!“ (Jeremjáš 22,29) Těmito slovy nechával Bůh stále znovu skrze proroka zaznívat volání k obrácení. Nadarmo.

Jójakím, jeden z posledních králů v jižním království Izraele, drze spálil Boží poselství v ohni. Tu přišel ohlášený soud. Po mnoho desetiletí Bůh s trpělivostí přihlížel. Pak byl Jeruzalém zcela zničen a lid byl odveden do babylonského zajetí, protože opovrhl jeho Slovem a nechtěl poslouchat jeho slov.

Nasloucháme my dnes ochotněji Božimu laskavému volání skrze slova Bible, která jsou šířena ústně i písemně? On nás chce přitahovat k Zachránci Ježíši Kristu. Chce nás uvést do bezpečí, a to před věčným soudem. Nedělejme to jako onen pošetilý král Jójakím, jemuž Bůh musel říci, že za to bude muset trpět trest (v. 29-31)!

Když jsem jednou dal mladému muži křesťanský lístek, krátce se na něj podíval. Pak vytáhl z kapsy zapalovač a s úšklebkem ho spálil. Snad tím nepromeškal poslední šanci, kterou mu Bůh chtěl dát.

Denní čtení Bible: Jób 8,1-22 – Skutky 7,51-60

Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému, těm, kdo jsou povoláni podle jeho předsevzetí.

Římanům 8,28

Optimalizace

V technice se mnoho mluví o „optimalizaci“. Ten, kdo například chce vytápět dům, se nespokojí s tím, že teplota v místnosti je příjemná. Bude také dbát na to, aby náklady na topení zůstaly co možná nízké. Proto bude dům dobře izolovat, aby držel ztráty tepla v mezích. Protože ale to zase působí výdaje, jedná se podle principu: Co možná nejvíce úspor tepla při co možná nejmenších nákladech na izolaci. Pro to je možné snadno vypočítat optimální hodnoty.

Nebylo by to nádherné, kdybychom svůj život mohli rovněž takto optimálně upravit, třeba podle nějakého principu „užitek-náklady“? Žel, není to tak snadné jako v technických procesech, kde je mnoho vlivů ve své působnosti měřitelných. Na náš život mají vliv nesčetné síly, které neumíme ani řídit, ani v jejich účinku správně odhadnout. V základu ani nevíme, co pro nás je trvale skutečně dobré. Jaké by to ale bylo, kdybychom svůj život s důvěrou vložili do Božích rukou? Neboť na to ten velký Bůh čeká. A těm, „kteří Ho milují“ (to jsou všichni Kristem vykoupení), dává v dnešním verši říci, že jim všechny věci, s kterými se setkají, „spolu působí k dobrému“. Vyplatí se o tom někdy přemýšlet.

Skutečně všechno k dobrému? Ano, o tom jsou Boží děti přesvědčeny. V závislosti na tom, co prožily, jim zůstane mnohé nepochopitelné; mnoho otázek zůstane zde na zemi bez odpovědi. Ale ony důvěřují v to, že Bůh absolutně ví, co je pro ně dobré. Dokonce i „rány osudu“ k tomu slouží – ale právě jen těm, kteří Boha milují a svěřili Mu svůj život. V nebi se dovědí, jak dobrý pro ně byl Boží plán.

Denní čtení Bible: Jób 9,1-35 – Skutky 8,1-13

pátek 1 srpen

Má-li kdo uši, slyš.

Zjevení 13,9

Uši, které slyší

Starý muž, který vchází do ordinace, vypadá zdravě. Ale ruka, kterou drží na svém uchu, aby lépe slyšel, mluví o něčem jiném. A protože nemůže dobře slyšet, naklání se, aby rozuměl, co lékař říká. Potřebuje naslouchací přístroj? Musí být operován? Má malou naději, že se to ještě někdy zlepší.

Lékař mu svítí do ucha a nahlíží tam. Pak opatrně bere pinzetu – a vytahuje na světlo rostoucí, téměř centimetr dlouhou zátku. 60 let předtím léčil toho muže jeden lékař kvůli zánětu středního ucha, a přitom mu do ucha zasunul vatou. Zůstala tam a zapomněli na ni. Nečistota a ušní maz se ve vatě shromažďovaly a stále více ucpávaly ucho.

Starý muž nastupuje šťasten do auta a startuje motor, aby jel domů. Ale co je to za hluk? Určitě je motor porouchaný. Zděšen ho opět vypíná. Ale auto je v pořádku – konečně může zase dobře slyšet! Měl uši, dokonce dobré uši, jak nyní zjistil, jen jimi nemohl po všechny ty roky dobře slyšet, protože jeho uši byly zacpány!

Také mé vnitřní uši mohou být „zacpané“. Proto Bůh říká: „*Má-li kdo uši, slyš!*“

Co mám slyšet? Evangelium. Ježíš říká: „*Kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud.*“ Musíme tedy slyšet a věřit, pak máme věčný život.

Kdy mám slyšet? Nyní a zde. A proto: „*Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.*“ (Hebrejům 4,7).

Také k nám Bůh volá: „*Poslouchejte a vaše duše ožije.*“ (Izajáš 55,3)

Denní čtení Bible: Jób 10,1-22 – Skutky 8,14-25

Toto jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj. Ve světě máte soužení. Ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.

Jan 16,33

„Buďte dobré mysli!“

Těmito slovy povzbuzoval Ježíš lidi při různých příležitostech. Podívejme se na některá z těchto míst.

Odpuštění hříchů: *„Přinášeli k němu ochrnutého,... Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: ‚Bud’ dobré mysli, synu, odpouštějí se ti tvé hříchy.‘“* (Matouš 9,2) Ježíš viděl do srdce tohoto ochrnutého a věděl, že má mnohem větší problém než své ochrnutí: Byly to jeho hříchy! A takto volá Ježíš i dnes ke každému, kdo vzdychá pod tíží svých hříchů a vyznává je Bohu: *„Bud’ dobré mysli, odpouštějí se ti tvé hříchy.“*

Jistota: *„Ježíš... řekl: ‚Bud’ dobré mysli dcero, tvá víra tě zachránila.“* (Matouš 9,22) Nemocná žena dlouho trpěla. Když se dotkla Ježíše, ihned zpozorovala, že je uzdravená. Avšak neměla by žádnou jistotu, kdyby jí Pán neřekl tato slova. Totéž platí pro všechny, jejichž srdce ještě nejsou očištěna. I oni mohou být *„dobré mysli“*. Neboť ten, kdo uvěřil ve smírčí smrt Ježíše Krista, je provždy *„učiněn dokonalým“* a je mu zajištěno spasení (Hebrejům 10,14-18).

Zvládnutí problémů: *„Uviděl je /Ježíš/, jak se trápí při veslování, neboť vítr váł proti nim ... přicházel k nim... promluvil a řekl jim: ‚Vzchopte se, to jsem já, nebojte se!‘“* (Marek 6,48.50). Těm, kteří v Něho věří, Pán pomůže vždy v pravý čas. Protože je u nich, mohou vždy být *„dobré mysli“*.

Starosti o budoucnost: Dnešní verš říká, že Ježíš se jako ten velký Vítěz vrátil k Bohu, svému Otci. Tam je také cíl těch, kdo v Něho věří. Odtamtud jim dává vnitřní pokoj, když oni na Něho myslí ve všech nejistotách a těžkostech v tomto neklidném světě.

Denní čtení Bible: Jób 11,1-20 – Skutky 8,26-40

neděle 3 srpen

A tak volali k Hospodinu. Ach, prosíme, Hospodine, ať nezahyneme kvůli duši tohoto muže. Nepřičítej nám nevinnou krev. Vždyť ty, Hospodine, co chceš, to činíš. Potom zvedli Jonáše, vrhli ho do moře, a moře přestalo zuřit. A ti muži se Hospodina převelice báli, obětovali Hospodinu oběti a činili mu sliby.

Jonáš 1,14-16

Myšlenky o proroku Jonášovi

Jonáš ví, že způsobil tu prudkou bouři, a zná také řešení: Musí zemřít, aby se moře uklidnilo. Avšak námořníci váhají uvrhnout Jonáše do moře. Bojí se zabít člověka, a tím spíše tehdy, když je možná nevinný. Avšak bouře stále jen sílí ...

Námořníci se navíc ještě něčemu naučili: Když od svých vlastních bohů neobdrželi žádnou odpověď, modlí se nyní k Hospodinu, Stvořiteli nebe a země! Tak přivedla prudká bouře k zamyšlení nejen Jonáše, nýbrž také i námořníky. Jak je Bůh svrchovaný ve svém jednání! Používá dokonce i převrácené cesty jednotlivce, aby tak mnohým podal o Sobě svědectví. Vždyť Bůh chce, aby se k Němu obrátili všichni lidé. Mají se naučit tomu, co je napsáno v knize Izajáše:

„Ničemu nerozumějí ti, kdo ... modlí se k bohu, který nemůže zachránit ... Obratťe se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země, protože já jsem Bůh a jiného není.“ (Izajáš 45,20.22)

Poté, co námořníci hodili Jonáše do moře, se počasí rázem mění. A tak sami prožijí Boží všemohoucnost a milosrdenství. I když toho o Bohu vědí málo, a proto mají před Ním velký strach, jsou Mu ze srdce vděční a prokazují Mu čest. Jejich sliby ukazují, že chtějí také přinést ještě další oběti, když bezpečně přijedou k cíli.

Denní čtení Bible: Jób 12,1-25 – Skutky 9,1-16

pondělí 4 srpen

Bůh Mojžíšovi odpověděl: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Toto řekneš synům Izraele: JSEM mě poslal k vám.

2. *Mojžíšova 3,14*

Boží jméno: (JÁ) JSEM

V průběhu staletí se Bůh lidem dával poznávat pod různými jmény. Když se zjevil Mojžíšovi na poušti Sinai, označil se jménem „*Já jsem*“. Toto neobvyklé jméno znamená: Bůh existuje sám od sebe, mimo čas, je vždy přítomný, vždy živý a neproměnný.

Protože náš život probíhá v čase, musíme myslet na minulost, přítomnost a budoucnost. Je pro nás tedy nemožné skutečně pochopit, co znamená věčnost. Proto také nemůžeme nikdy vyzkoumat nepochopitelnou velikost Toho, jenž se jmenuje „*Já jsem*“. Pro Něho „*jeden den je jako tisíc let a tisíc let jako jeden den*“ (2. Petrův 3,8).

Jméno „*JÁ JSEM*“ označuje také Ježíše Krista. On mohl říci: „*Dřív než byl Abraham, já jsem.*“ (Jan 8,58) Neřekl: „*byl jsem*“, neboť On existuje zcela nezávisle na čase. Jeho posluchači ihned porozuměli, že těmito slovy prohlásil, že On je Bůh. Kvůli tomuto domnělému rouhání Ho chtěli kamenovat.

V sedmi dalších případech používá Pán Ježíš v Janově evangeliu formulaci „*Já jsem...*“ a pak k tomu dodává obrazné výrazy, které znázorňují to, čím je pro lidi. „*Já jsem ten chléb života.*“ – „*Já jsem světlo světa.*“ – „*Já jsem dveře.*“ – „*Já jsem ten dobrý pastýř.*“ – „*Já jsem vzkříšení i život.*“ – „*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.*“ – „*Já jsem ta pravá vinná réva.*“ (Jan 6,35; 8,12; 10,9; 10,11; 11,25; 14,6; 15,1).

Doufáme, že v nadcházejících týdnech budeme moci vidět, jak hluboké jsou tyto výroky, když o nich budeme uvažovat.

Denní čtení Bible: Jób 13,1-28 – Skutky 9,17-30

úterý 5 srpen

Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země.

Skutky 17,26

Učitel filozofie

Muž naléhavě prosil o rozhovor s evangelistou, který měl večerní přednášky. Že má tolik otázek. A tak byl smluven rozhovor na dopoledne druhého dne.

Na začátku rozmluvy evangelista řekl, že není žádným filozofem. „Ale já ano,“ řekl ten druhý, a tím také neřekl nepravdu. Byl to učitel a filozofie byla jeho hlavním předmětem vyučování. A už přišla jeho první otázka, odkud vzal Kain, syn prvních lidí, svoji ženu.

Je pozoruhodné, že tato otázka je tak často kladena. Lidé přemýšlejí: Když první lidský pár měl dva syny, Kaina a Ábela, kde se pak vzala Kainova žena? Bible podává zprávu o tom, že Kain měl syna jménem Henocha a ten že dokonce postavil město, které pojmenoval po svém synovi. Pak přece museli být také lidé, kteří v tomto městě bydleli (1. Mojžíšova 4,17).

Filozof se trochu sebejistě podíval na kazatele. Nevyslovil to sice otevřeně, ale myslel si: Ta věc se stvořením a s Adamem a Evou je přece legenda. A jak to s příběhy bývá, když se na ně člověk z kterékoli strany podívá blíže, pak nejsou pravdivé. A když Bible už na začátku je zpochybnitelná, co si má člověk myslet teprve o jejích pozdějších sděleních?

Evangelista otevřel svou Bibli a přečetl náš dnešní verš. Kainova žena pocházela tedy stejně tak od Adama a Evy jako její bratr. Bible přece podává také zprávu o tom, že první lidský pár měl ještě další děti (1. Mojžíšova 5,3.4). Problémy s poškozenou dědičnou výbavou tehdy samozřejmě ještě nebyly.

Filozof mlčel. Považoval to „řešení“ za příliš jednoduché?

Denní čtení Bible: Jób 14,1-22 – Skutky 9,31-43

středa 6 srpen

Židé mu řekli: „Ještě ti nebylo padesát let, a viděl jsi Abrahama?“

Jan 8,57

Správné měřítko

Napoleon Bonaparte (1769-1821) prý byl malé postavy, totiž jen 1,58 m vysoký. Avšak ve skutečnosti to mohlo být až 1,74 m. Vinu na rozdílných údajích má chyba v počtech: Ve Francii a Anglii se tehdy měřilo na stopy, ovšem nebralo se v potaz, že **francouzská stopa** byla větší než **anglická**.

Ano – záleží na měřítku!

Když Ježíš Kristus jednou Židům prohlásil: „*Váš otec Abraham zajásal, že mohl uvidět můj den; uviděl jej a zaradoval se.*“ Tu mu vyčetli: „*Ještě ti nebylo padesát let, a viděl jsi Abrahama?*“ Když na to Ježíš odpověděl: „*Dřív než byl Abraham, já jsem,*“ tu zvedli kameny, aby je na Něho házeli. Chybně Mu rozuměli, ale jejich měřítko bylo také chybné. (Jan 8,56-58)

Židé se domnívali, že Ježíšovi nebylo ani padesát let – a Abraham žil před 2000 roky! Avšak přehlédli to tajemné v jeho odpovědi. „*Dřív než byl Abraham, já jsem.*“ Oni počítali roky – ale mluvili s Tím, který je věčný. Ježíš Kristus byl člověk z nebe, byl pravý Bůh a pravý člověk v jedné Osobě. Byl Boží Syn, ten věčný „*Já jsem*“, a proto řekl: „*Dřív než byl Abraham, já jsem.*“ (Jan 8,58; 2. Mojžíšova 3,14)

Když Ježíš Kristus jednou uzdravil jednoho ochrnutého, Židé byli ohromeni a oslavovali Boha a říkali: „*Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.*“ (Marek 2,12) Divili se – ale nepoznali, že **On sám je Bůh**.

Jak smýšlím já o Ježíši Kristu? S čím Ho srovnávám? Mám o Něm snad také chybnou představu?

Denní čtení Bible: Jób 15,1-35 – Skutky 10,1-16

čtvrtek 7 srpen

„Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?“

Lukáš 6,46

Tomáš mu odpověděl slovy: „Můj Pán a můj Bůh.“

Jan 20,28

Nechat se ovládat

Většina států světa jsou dnes republiky. Avšak v mnoha zemích je hlavou státu král nebo královna. Ovšem přitom se zpravidla jedná o „parlamentní monarchie“. To znamená, že král sice ještě má titul vládce, ale už nevládne. Má už jen nepatrný vliv na státní záležitosti, a především se zaměstnává reprezentačními úkoly. Ten, kdo si říká křesťan, přiznává se k Ježíši Kristu jako k tomu od Boha poslanému Zachránci a Pánu. A tu vyvstává otázka: Necháváme se Ježíšem také skutečně ve svém životě ovládat? Zajímáme se o jeho vůli a děláme to, co nám říká jeho Slovo? Anebo vidíme v Božím Synu už jen příkladného člověka a zdobíme se proto rádi jeho jménem, avšak rozhodnutí svého života činíme bez Pána, protože chceme být na Něm nezávislí?

Ve světových dějinách bylo mnoho tyranů. Na vládě svévole nějakého tyrana nechce být přirozeně nikdo závislý. Ale Bůh není tyran, který jedná svévolně podle nálady, nýbrž On člověka miluje. A my jako Boží stvoření jsme závislé bytosti. Proto se náš život nemůže dařit, jestliže ho chceme vést nezávisle na Bohu a nechceme se na Něho ptát.

Když apoštol Tomáš pln radostného úžasu Pánu Ježíši řekl. „*Můj Pán a můj Bůh!*“, tu se právě setkal se vzkříšeným Kristem a viděl stopy hřebů v jeho rukách a ránu v jeho boku. Takovému Pánu, který nejedná podle svého rozmaru, nýbrž vydal z lásky za nás sám sebe, můžeme bez starostí předat vedení svého života.

Denní čtení Bible: Jób 16,1-22; Skutky 10,17-33

pátek 8 srpen

„Páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?“

Skutky 16,30

Zemětřesení ve vězení

Žalářník ve Filipách, který položil tuto otázku, byl na pokraji zoufalství. Tento muž se jistě nenechal jen tak něčím otrást. Vždyť už na základě svého povolání měl co činit s lidmi, kteří se dostali do konfliktu se zákonem, a přitom musel jistě tvrdě jednat.

Avšak toho dne mu byli dodáni zcela neobyčejní vězni. Pavel a Silas, dva neohrožení svědkové Ježíše Krista. Byli do krve zbiti, a ačkoli jim žalářník sevřel nohy do klády, začali okolo půlnoci zpěvem oslavovat Boha!

A pak přišlo to zemětřesení! Dveře vězení se otevřely a pouta se uvolnila. Když to žalářník zpozoroval, domníval se, že vězňové utekli. A on za ně přece ručil! Tu se už přestal ovládat. Ale od Pavla a Silase se dověděl, že všichni vězňové jsou ještě tam. A tak vnitřně zlomen před nimi padl a s bázní jim položil výše uvedenou otázku. Neboť když jim jejich víra dokonce v utrpení dala takovou sílu a když Bůh se k nim tak mocně přiznal, pak to byli oni, kteří mu mohli dát informaci.

A odpověď? „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn!*“

„*Uvěř v Pána Ježíše!*“ To je také dnes odpověď pro každého, kdo ví, že je před Bohem vinen a kdo svoji vinu dozná. Možná, že si své viny náhle uvědomí skrze nějakou šokující událost, anebo je to delší proces – Boží odpověď je stejná: „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn.*“

Denní čtení Bible: Jób 17,1-16 – Skutky 10,34-48

sobota 9 srpen

„Kdybys aspoň v tento svůj den poznalo i ty, co je k tvému pokoji.“

Lukáš 19,42

Konec je /není/ v dohledu

Je léto. A možná, že je teplo, když dnes máte rodinnou pobožnost. Avšak víte ještě, jaké počasí bylo 7. února 2023? Tam si můžeme přečíst: „Skoro jasno až polojasno. Denní teploty -4 až 0°C. Noční teploty -7 až -11°C. Vítr JZ o rychlosti 3 až 7 m/s.“

Co vás tehdy nejvíce zajímalo? Pravděpodobně to, kdy se zase oteplí. Ale i když tehdy ještě nebyl vidět konec, věděli jste, že nejpozději v březnu mráz a sníh pominou a že se bude blížít jaro.

A také nekonečná opatření kvůli koronaviru v posledních letech by se lépe snášela, kdybychom už na začátku věděli, jak dlouho ještě budou omezení trvat.

Avšak prožijete **jednu** určitou situaci, která nikdy neskončí: Vaše duše bude jednou buď v nekonečné věčnosti u Ježíše Krista v nebi – anebo u Satana a jeho andělů ve věčné temnotě.

Zde na zemi většinou každá situace jednou skončí: když sníh nakonec roztaje nebo když ten zálný působil nemoci bude zastaven očkováním. Ale muka věčnosti neskončí nikdy! Ať minuty nebo hodiny, dny nebo roky – všechno ztratí význam v době, která už nebude mít konce.

Na období zimy jste se mohli připravit, na opatření proti koronaviru už méně. Avšak jste připraveni na věčnost? Pán Ježíš vás stále ještě srdečně a laskavě zve: „*Pojďte ke mně ... a já vám dám odpočinek.*“ (Matouš 11,28)

Denní čtení Bible: Jób 18,1-21 – Skutky 11,1-18

Hospodin připravil velkou rybu, aby Jonáše spolkla, a Jonáš byl v břiše té ryby tři dny a tři noci.

Jonáš 2,1

Myšlenky o proroku Jonášovi

Na Jonášovo vlastní přání jej námořníci hodili přes palubu. Jak dlouho byl Jonáš ve vodě a zápasil s vlnami, to nevíme. Následující modlitba naznačuje, že velká ryba přichází, když je Jonáš v největší tísní. Nepřichází ovšem náhodou, nýbrž proto, že ji Bůh „připravil“. Zde je nám podána zpráva hned o dvou divech:

- 1) Zvíře uposlechne příkazu Stvořitele.
- 2) Jonáš stráví tři dny živý v břiše ryby a je následně bez újmy vyvržen.

K bodu 1: Tak, jako Bůh „*seslal na moře velký vítr*“ (kap. 1,4), tak může také pověřovat úkoly i zvířata. V tom se ukazuje jeho velikost a všemohoucnost. Podobným způsobem vedl Ježíš, Boží Syn, rybu, která měla v ústech minci, jíž Petr mohl zaplatit chrámovou daň (Matouš 17,27).

K bodu 2: Kdo věří v Boha-Stvořitele, nemá potíže s tím, aby považoval biblickou zprávu za pravdivou. Přitom je nepodstatná otázka, o který druh ryby se zde jednalo, krom toho k nám Bible nemluví vědeckou řečí.

Zvláště veliký význam naproti tomu má skutečnost, že Ježíš vztahuje „*znamení Jonáše*“ na sebe samého. „*Jako byl Jonáš v břiše velké ryby tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země.*“ (Matouš 12.39.40) To, že Jonáš byl po tři dny v břiše ryby, je tedy proroctví, které se mělo naplnit v Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání. Přitom nechtějme přehlédnout, že Jonáš byl pohlcen rybou kvůli své neposlušnosti, ale Kristus zemřel dobrovolně za hříchy druhých, a tak se stal Zachráncem.

Denní čtení Bible: Jób 19,1-20 – Skutky 11,19-30

pondělí 11 srpen

Ježíš jim řekl: „Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný. Já jsem chléb života.

Jan 6,35.47.48

„Já jsem chléb života“

Už po staletí patří chléb v nesčetných zemích k základním potravinám. Kromě toho má slovo **chléb** vysokou symbolickou hodnotu, především pro lidi, kteří poznali strádání. Slovo život v nás vyvolává rovněž silné pocity. Přitom jde nejen o fyzický život, nýbrž zvláště o náš duchovní a duševní život. My všichni si přejeme naplněný život. Má být smysluplný. A nyní Ježíš spojuje sílu těchto dvou slov a říká: *„Já jsem chléb života.“* On je tedy Ten, kterého musí každý člověk přijímat („jíst“) duchem a duší, aby obdržel pravý, božský život. O něco později Ježíš potvrzuje svůj výrok slovy: *„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“* (Jan 6,54) Také to je obrazná řeč a říká: Ten, kdo si přivlastní výsledky smrti Krista na kříži, obdrží nový, věčný život.

Kdo nyní v tomto smyslu jednou Krista „jedl“, už nikdy nebude „hladovět“ ani „žíznit“. Vstupuje do nového vztahu k Bohu, neboť se stává jeho dítětem, a to provždy! Avšak musí se teď i nadále sytit Ježíšem, „chlebem života“. Tak jako přirozená potrava udržuje naše tělo při životě a obnovuje je, tak také nový život v křesťanovi potřebuje svoji potravu. A jak se to děje? Tím, že čte Bibli, a tím stále lépe poznává svého Vykupitele a Pána a Ježíšova slova. *„Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým Božím slovem“* (Lukáš 4,4).

Denní čtení Bible: Jób 19,21-20,29 – Skutky 12,1-11

úterý 12 srpen

Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se, od nyníška budeš lovit lidi.“

Lukáš 5,10

Lovci lidí (1)

Byla doba, kdy v Anglii byla zakázána všechna náboženská shromáždění mimo státní církve. Mnoho kazatelů tehdy zvěstovalo Boží slovo tajně v soukromých domech nebo venku na volném prostranství. K nim patřil také Richard Baxter (1615-1691). Měl zvyk mít svá kázání už velmi časně ráno a místo si vyhledal už večer předtím.

Jednou ve tmě zabloudil. Po dlouhém hledání se dostal k jakémusi panskému domu a chtěl se tam zeptat na cestu. Sluha ohlásil svému pánu ctihodně vyhlízejícího cizince. Ten se na Baxtera podíval a pozval ho dovnitř, aby zůstal přes noc.

Při rozmluvě na hostitele brzy zapůsobilo vysoké vzdělání a vystupování hosta. Rád by o něm zvěděl něco více, vyptával se, jaké má povolání. Baxter s úsměvem odpověděl: „Já jsem lovec lidí.“ – „Vy jste lovec lidí?“ ptal se pán domu. „Pak přicházíte právě vhod. Jste muž, kterého potřebuji. Já jsem soudce v tomto okresu a právě jsem obdržel úkol zatknout jistého Richarda Baxtera, který časně ráno má v této krajině mít ilegální shromáždění. Půjdete tedy ráno se mnou; pak toho muže rychle chytíme.“

Baxter přivolil, a tak časně ráno jeli ke smluvenému místu. Tam čekalo už před domem, ve kterém se mělo shromáždění konat, značné množství lidí. Když však lidé spatřili soudcův povoz, cítili se nezvykle a neodvážili se vstoupit do domu.

(dokončení zítra)

Denní čtení Bible: Jób 21,1-34 – Skutky 12,12-25

středa 13 srpen

Bud'te tedy obezřetní jako hadi a prostí jako holubice.

Matouš 10,16

Lovci lidí (2)

Protože lidé váhali vstoupit do domu a začít se shromážděním, řekl soudce svému průvodci: „Baxter asi dostal zprávu o mém úkolu a skryl se. Snad bychom měli nejprve jet dále, aby se lidé cítili bezpeční.“

Při svém návratu stáli lidé ale stále ještě před domem. Soudce vycházel z toho, že hledaného toho dne už nezajme a řekl Baxterovi: „Byl bych vám velmi zavázán, kdybyste k těmto lidem pronesl nějakou řeč a vyzval je k věrnosti vůči vrchnosti.“

Baxter odvětil: „Protože se lidé shromáždili, aby drželi pobožnost, nebyli by s takovou řečí spokojeni. Kdybyste ale vy, pane soudce, chtěl začít modlitbou, tu bych viděl, co mohu říci dále.“ – „Ach,“ odpověděl soudce, „nemám s sebou svou modlitební knížku. Jsem ale přesvědčen, že vy jste v stavu se s lidmi modlit a také k nim mluvit. Prosím, jen začněte!“

Co mohlo být Baxterovi vítanější! Vstoupili do domu a zástup šel za nimi. Baxter se modlil s takovou vroucností, že soudci, který stál vedle něho, vstoupily do očí slzy. A pak kázal s velkou smělostí víry.

Potom se Baxter soudci představil jako muž, kterého chtěl zatknout. Soudce však byl modlitbou a biblickým kázáním hluboce pohnut a zamyslel se. Později se stal živým křesťanem a přítelem pronásledovaných.

Denní čtení Bible: Jób 23,1 – Skutky 13,13-22

A naděje nezahanbuje.

Římanům 5,5

Z čeho lidé žijí?

Ruský spisovatel a nositel Nobelovy ceny Alexandr Solženicyn ve své knize **Rakovina** líčí, jak u Jefrema, který až do té doby byl naprosto zdrav, je diagnostikována rakovina. Pro něho se zbořil svět. Co všechno měl ještě v úmyslu! Teď je všemu konec. Jeho dny jsou sečteny.

Tu Jefrem začne přemýšlet o Bohu a o smyslu a obsahu života. Jedna otázka mu v této situaci stále znovu prochází hlavou: „Z čeho lidé žijí?“ – Tuto otázku klade nyní svým spoluúčastníkům v utrpení na stanici rakoviny. Jejich odpovědi jsou typické, slyšíme je často. Jen v této situaci působí přímo strašidelně.

„Z čeho lidé žijí?“ Jeden říká: „Z peněz.“ Druzí myslí: „Z jídla“ nebo „Z vody.“

„Ale to přece nestačí!“ volá Jefrem. Ano, to skutečně nestačí. Solženicyn přichází k závěru: Člověk žije z naděje. Ten, kdo už nemá naději, podepsal svůj rozsudek smrti. To je velmi blízké pravdě.

Rozhodující přitom je, zda člověk má **zdůvodněnou** naději, nejen nějaké iluze. Sny a vize neposkytují žádnou základnu pro život a už vůbec ne pro umírání. To by byl jenom sebeklam. To, co my všichni potřebujeme, není „nejistá naděje“, nýbrž spolehlivá naděje, která nás „nezahanbí“ ani nezklame.

Naděje křesťanů má pevný základ. Je založena na Božích spolehlivých příslibech všem, kteří přijali Ježíše Krista jako svého Pána a Vykupitele. S takovou nadějí nejsme zahanbeni. O tom mluví náš biblický verš.

Denní čtení Bible: Jób 23,1-24,12 – Skutky 13,13-22

pátek 15 srpen

A tak je pýcha jejich náhrdelníkem.

Žalm 73,6

Náhrdelník Lamberta von Oer

V Klášterním zemském muzeu na středověkém hradu Vischeringu v Lüdinghausenu je vystaven velmi zajímavý náhrdelník. Přitom se ovšem nejedná o část ozdoby, nýbrž o vymyšlený mučící nástroj. Je zhotoven ze železa a měl váhu 2,5 kilogramu. Při průměru jen 13 centimetrů působily čtyři ostny, které byly připevněny na vnitřní straně, nedobrovolnému nositeli při každém pohybu muka.

V roce 1520 byl tento náhrdelník navlečen starému rytíři Lambertovi von Oer jeho protivníky, kteří mu vyčítali klam. Protože kovář v Lüdinghausenu nebyl v stavu komplikované zařízení otevřít, musel rytíř von Oer jet do Münsteru, aby byl od bolestivé zátěže osvobozen.

Naše biblické slovo mluví o bezbožných lidech, kteří se ve své povýšenosti a ve své pýše zřekli Boha a jeho příkazů. Nyní se cítí svobodni – cele svobodni k tomu, aby dělali, co se jim zrovna zlíbí. Nemusí přece nikomu skládat účty; tak si to v každém případě myslí.

Avšak hřích se klade jako pouto kolem krku lidí. Tragické na tom je, že mnozí si ještě myslí, že to s nimi bude dobré. Na rozdíl od Lamberta von Oer necítí ostny a váhu obojku. A v protikladu k tomuto rytíři dokonce ani nechtějí být osvobozeni. Někdy to trvá mnoho let, než člověk pocítí hřích a jeho následky jako bolestivé.

Možná že tento příběh jako příklad poslouží někomu k tomu, aby si uvědomil, jak klamný je „náhrdelník“ hříchu, takže se včas bude snažit o vysvobození.

Denní biblické čtení: Jób 24,13-26,14 – Skutky 13,23-31

sobota 16 srpen

Naslouchejte a slyšte můj hlas, pozorně naslouchejte a poslechněte mou řeč.

Izajáš 28,23

Syn člověka přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno.

Lukáš 19,10

Bůh mě hledá!

Bohdan o prázdninách, kdy trávil nějakou dobu se svými vnuky, našel Boha – anebo spíše Bůh našel jeho.

Když jednoho slunečného odpoledne na břehu jezera z jedné lavičky přihlížel, jak si ti malí hrají, všiml si skupiny radostných mladých lidí, kteří zpívali písně o své křesťanské víře. Jeden ze skupiny si sedl k Bohdanovi, který zjevně pohnut naslouchal, a řekl: „Já skutečně věřím, že mě Bůh hledá.“

„Ano, zcela jistě,“ byla odpověď. Nato Bohdan prohlásil, že tuto píseň o hledající Boží lásce toho léta slyší už potřetí, a to pokaždé od jiných zpěváků.

Nyní se rozvinul srdečný a otevřený rozhovor. Bohdan porozuměl tomu, že ho Bůh skutečně hledá, protože ho miluje; že ho chce zachránit od jeho hříchů a dát mu nový život. Na konci rozhovoru přijal od toho cizince Nový zákon a několik brožurek a rád slíbil, že si je přečte.

To pro něho bylo rozhodující setkání s Bohem lásky, který ho už tak dlouho hledal. Bylo mu jasné, že už déle nesmí zanedbávat Boží volání, a přijal Ježíše Krista jako svého Zachránce.

„Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání?“ Římanům 2,4

Denní čtení Bible: Jób 27,1-23 – Skutky 13,32-41

neděle 17 srpen

Tehdy se Jonáš modlil k Hospodinu, svému Bohu, z břicha té ryby a řekl: Volal jsem ze svého soužení k Hospodinu, a odpověděl mi, z lůna podsvětí jsem křičel o pomoc, a uslyšel jsi můj hlas. Uvrhl jsi mě do hlubiny, doprostřed moří, obklopil mě proud, převalily se přese mne všechny tvé příboje a tvé vlny.

Jonáš 2,2-4

Myšlenky o proroku Jonášovi

Jonáš se vůči Bohu dlouho halil do mlčení. Ani tehdy, když námořníkům sdělil, že je na útěku před Hospodinem, není řeč o modlitbě. Teprve když v moři musí prožít úzkosti smrti, volá k Bohu.

Jak dlouho to často trvá, než se konečně začneme modlit! Někdy se musí stát zlé věci, než se svou, možná námi samými zaviněnou těžkostí přijdeme k Bohu.

Jonášova modlitba se podobá žalmu. Také výrazy, které používá, se podobnou formou nalézají v Knize Žalmů. Jako Boží prorok byl asi Jonáš s touto Knihou Bible v určité míře důvěrně seznámen. Slouží k tomu, abychom zkušenosti a pocity druhých používali na vlastní životní situaci a nalézali v nich útěchu a pomoc.

Jak už bylo poznamenáno, Pán Ježíš srovnává Jonášův pobyt v břiše ryby se svou smrtí a svým vzkříšením. V té míře smíme Jonášovy pocity, které vyjadřuje ve své modlitbě, použít na Krista v jeho utrpeních smrti. V tomto smyslu Ho slyšíme naříkat: „*Hlubina volá na hlubinu za zvuku tvých přívalů, převalily se přese mě všechny tvé příboje a tvá vlnobítí.*“ (Žalm 42,8) Boží Syn nezůstal ničeno ušetřen, ačkoli On sám nikdy neučinil nic nenáležitého, natož aby zhřešil.

Možná, že tomu či onomu může tento příkladný příběh posloužit, aby si uvědomil, jak oklamávající je „obojek“ hříchu, takže se včas bude starat o vysvobození.

Denní čtení Bible: Jób 28,1-28 – Skutky 13,42-52

pondělí 18 srpen

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Jan 8,12

U tebe je pramen života; díky tvému světlu vidíme světlo.

Žalm 36,10

„Já jsem světlo světa“

Jako mocný světelný maják, který námořníkovi v noci dává orientaci, když se nalézá v blízkosti pobřeží, přišel Ježíš na tento svět, aby kolem šířil světlo. Svou mravní velikostí osvětloval každého člověka, nezávisle na jeho původu nebo sociálním postavení. On byl „*pravé světlo, které osvětluje každého člověka, co přicházelo na svět*“ (Jan 1,9). On nejen **přinášel** světlo, nýbrž On sám **byl** to světlo. Můžeme rozlišovat dva pohledy na světlo.

- 1) Světlo dává orientaci. My lidé potřebujeme někoho, kdo nás vede. A kdo by to mohl dělat lépe než Bůh? Proto k nám přišel Ježíš, Boží Syn. V Něm máme nyní někoho, kdo osvětluje naši cestu a vede nás k pravému životu. On je světlo **života**.
- 2) Světlo působí, aby se všechno ukázalo. Bez světla nelze poznat skutečnost. Tu přišel Ježíš a přivedl na světlo pravdu o Bohu. Jeho bytost a jeho jednání ukázaly, co pro nás je Bůh ve své svatosti a ve své lásce.

Protože Ježíš Kristus už nežije na zemi, jsou ti, kteří Jím byli osvíceni, nyní voláni k tomu, aby také šířili světlo. Proto pověřuje své učedníky: „*Vy jste světlo světa ... Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.*“ (Matouš 5, 14.16) To je odpovědný úkol pro každého křesťana!

Denní biblické čtení: Jób 29,1-25 – Skutky 14,1-18

úterý 19 srpen

Hle, k pokoji mi byla hořkost nejhořčí. Ty jsi zadržel mou duši od jámy nicoty, protože všechny moje hříchy jsi odvrhl za svá záda.

Izajáš 38,17

Tah štětcem

Anglický malíř Thornhill měl za úkol vyzdobit vnitřek kupole londýnské katedrály Sv. Pavla. Po měsících, které byly naplněny prací, splnil část svého úkolu: Jeden oddíl byl hotov.

Poté šel pozpátku po lešení, aby si prohlédl malbu zdálky. Zatím co měl zrak pevně upřen na kupoli, couvl až k okraji lešení, aniž by si toho všiml. Teď už stačil jen krok a byl by se z té výše zřítíl na kamennou podlahu katedrály. Jeden z jeho pomocníků si všiml nebezpečí. Krátce se rozhodl, uchopil jeden štětec a udělal přes malbu širokou čáru. Thornhill k němu hněvivě přispěchal. Ale jeho hněv se rychle proměnil ve vděčnost, když mu pomocník vysvětlil: „Mistře, to byl jediný prostředek, jak vám zachránit život. Kdybych volal, možná, že byste se obrátil a spadl byste. Mohl jsem vás ochránit jen tím, že jsem pokazil malbu.“

Nepodobáme se někdy malíři Thornhillovi? Všechnu svou sílu a pozornost věnujeme nějaké věci, která pro nás má velkou cenu. U jednoho to je rodina, u druhého blahobyt. Opět jiní se soustředí na zdraví, aby také ve stáří byli ještě fit a mohli užívat život. Avšak co se stane, když přes naše výpočty někdo udělá čáru? Když nemoc nebo jiné věci pokazí náš život?

Rány osudu v našem životě nejsou žádná náhoda! Nechme to hořké utrpení v našem životě, aby se stalo záchranou, a myslíme na to podstatné: abychom měli v pořádku svůj vztah k Bohu, aby věčnost pro nás neznamenal smrt, nýbrž život.

Denní čtení Bible: Jób 30,1-31 – Skutky 14,19-28

středa 20 srpen

/Ježíš Kristus, .../ skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.

Hebrejům 2,14.15

Kočka v pasti

Pořád se ozývá žalostné kočičí mňoukání, avšak žádnou kočku není vidět. Dal jsem se do hledání. Zvuky vycházely z opuštěného vysokého síla. Otevřená vstupní mezera se stala kočce osudnou.

Znovu se pokouší s velkým rozběhem uskutečnit asi 2,5 metrový skok. Nadarmo: padá zpátky do svého vězení, ze kterého se sama nemůže osvobodit. Beznadějně sedí na zemi a hledí na mě velkýma očima.

Přináším žebřík a sestupuji k ní dolů. Jen se zdráháním se nechá vzít na rameno. Je příliš vyděšená. Když jsme venku, vzdaluje se velkými, radostnými skoky přes louku.

Také člověk upadl do hluboké jámy, ze které nelze ve vlastní síle uniknout. Je to past neposlušnosti vůči Bohu, do které Satan nalákal první lidský pár.

Tu Ježíš Kristus, Boží Syn, sestoupil k nám dolů, aby nám pomohl a aby nás osvobodil z naší bezvýchodné situace: z moci Satana, z vězení hříchu a smrti.

Ale až příliš často se člověk svému Zachránci nejprve protiví. Boží láska však jde za ním, chce ho z té temné jámy přivést na světlo ke slavné svobodě Božích dětí.

Denní čtení Bible: Jób 31,1-40 – Skutky 15,1-12

čtvrtek 21 srpen

Blahoslavený je člověk, jemuž Hospodin nepočítá vinu.

Pak jsem ti svůj hřích oznámil; svou vinu jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe svá přestoupení Hospodinu. A tys sňal vinu mého hřichu.

Žalm 32,2.5

Pročtená noc

„Nechte si tu svoji starou Bibli. Já ji nepotřebuji. Jsem sám svým vlastním bohem!“

Tak byl odmítnut návštěvník, který ve vězení právě nabízel jednomu uvězněnému, jménem José, Nový zákon. Přesto přišel o týden později zase. Nevěřil svým očím: José přiběhl, napřáhl k němu ruku a zvolal: „Teď mě můžete nazývat bratrem!“

Vyprávěl svůj příběh: „Odmítl jsem Nový zákon, který jste mi chtěl dát, ale jiný vězeň si ho vzal. Když jsme opět přišli do své společné cely, prosil mě, abych mu nahlas předčítal, co je napsáno v té malé knize. To mi hrozně lezlo na nervy, ale přesto jsem to udělal, protože jsem nechtěl jeho prosbu odmítnout. On sám totiž neuměl číst. Když jsem po nějaké době na něho pohlédl, viděl jsem, že můj posluchač usnul. Nemohu vám vysvětlit proč – ale já jsem četl dále, celou noc!“

Pak Bůh začal mluvit k mému srdci. Porozuměl jsem, že Ho musím prosit o odpuštění kvůli svému zločineckému životu a že musím předat svůj život Pánu Ježíši Kristu. A udělal jsem to!“

José byl už z vězení propuštěn a byl osvobozen od břemene své minulosti. Je aktivním křesťanem, který společně s druhými křesťany působí v Ježíšově službě v Argentině.

Denní čtení Bible: Jób 32,1-22 – Skutky 15,13-29

pátek 22 srpen

Jestliže byl Abraham ospravedlněn ze skutků, má se čím chlubit, ale ne před Bohem.

Římanům 4,2

Cožpak náš otec Abraham nebyl ospravedlněn ze skutků, když na oltáři obětoval svého syna Izáka?

Jakubův 2,21

Víra nebo skutky – mluví tu Boží slovo rozporně?

Mnohé výroky v Bibli se jeví i dobře smýšlejícímu čtenáři nejprve jako sobě odporující. Naše dva denní verše jsou toho příkladem. Takové domnělé rozpory ale většinou velmi rychle zmizí, když se nejprve pokusíme každému biblickému místu rozumět v souvislosti, ve které je napsáno. Tak je tomu i zde.

Dopis Římanům ukazuje, že všichni lidé jsou hříšníci. Proto nikdo nemůže na základě vlastních skutků před Bohem obstát; všichni musí být zachráněni skrze víru. Dokonce ani praotec Abraham v tom není výjimkou, a Boží slovo říká, že mu „byla počtena za spravedlnost“.

V čem spočívala Abrahamova víra? Měl neotřesitelnou důvěru v Boží zaslíbení a skrze to byl vyhlášen za spravedlivého. Bůh vyhledává dnes lidi za spravedlivé, když věří v Ježíše Krista (Římanům 3,25.26; 4,25). – Naše skutky, ať jsou jakkoli dobré, nepřinášejí nikdy „chválu“ před Bohem, to jest něco, na co by se člověk před Ním mohl odvolávat).

Když naproti tomu Jakub mluví o skutcích, pak nejde o ospravedlnění před Bohem, nýbrž o to, že víra se skrze skutky musí před lidmi prokázat jako pravá. Víra, která není viditelná ve skutcích, je „*sama o sobě mrtvá*“, je to jen neplodné, čistě rozumové chápání. O Abrahamovi je proto řečeno, že byl „*ospravedlněn ze skutků*“, protože jeho skutky jsou důkazem nebo ovocem jeho víry, která se skrze ně stala „*dokonalou*“ nebo „*korunovanou*“ (Jakubův 2,17.20-26).

Denní čtení Bible: Jób 33,1-22 – Skutky 15,30-41

Ježíš tedy opět řekl: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce. ... Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.“

Jan 10,7.9

„Já jsem dveře“

V Orientu tehdejší doby zaháněli stáda ovcí večer do kamenné ohrady. Tam byly ovce v noci bezpečné před divokými zvířaty nebo lupiči. Byly tam jen **jedny** dveře. Tam stál pastýř a dával pozor na ovce, když vcházely. Byl tak do jisté míry **dveřmi**. Jen on umožnil ovcím, aby se dostaly do bezpečného dvora.

Tento obraz vztahuje nyní Ježíš na záchranu člověka. Ještě dnes říká: „**Já jsem dveře**. *Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn.*“ To je vzácné pozvání, které se obrací ke každému člověku. Je to pozvání vykupitele Ježíše Krista samého.

Přitom je nápadné, že Ježíš neříká: „Já jsem **nějaké** dveře“, ani: „Já jsem ty **nejlepší** dveře“, jako kdyby byly ještě jiné možnosti spasení. Ne, žádné náboženství nenabízí skutečné vykoupení: „*A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni.*“ (Skutky 4,12) Tím je míněn Ježíš Kristus! On je těmi jedinými dveřmi, které skýtají přístup k věčnému bezpečí.

Obraz dveří je výstižný ještě v jiném ohledu. Dříve než vstoupím dveřmi do místnosti, jsem venku. Jakmile jsem překročil práh, jsem uvnitř. Je jen jeden jediný krok zvenčí dovnitř. Tak je tomu také s dveřmi, které se jmenují Ježíš Kristus. Jen **jedním** krokem člověk dosáhne věčného života. A tento krok se jmenuje: Vyznej před Bohem své viny a uvěř v Pána Ježíše.

Denní čtení Bible: Jób 33,23-34,15 – Skutky 16,1-12

neděle 24 srpen

Řekl jsem si: Byl jsem vyhnán od tvého zraku. Moci tak znovu hledět na tvůj svatý chrám! Voda mě obstoupila až k duši, obklopila mě hlubina, chaluha ovázala mou hlavu. Sestoupil jsem k základům hor, země za mnou navěky zavřela své závory, ale ty jsi vyvedl můj život z jámy, Hospodine, můj Bože.

Jonáš 2,5-7

Myšlenky o proroku Jonášovi

Z Jonášovy modlitby poznáváme, co se v něm odehrávalo, když ho námořníci předali moři. Mluví o tom, že ho Bůh uvrhl do „*lůna podsvětí*“, do říše mrtvých, a „*doprostřed moří*“ (v. 3. 4). Ale cožpak Jonáš sám neprosil o to, aby ho námořníci hodili do moře? Jistě, avšak zde se dovídáme, že svůj osud přijímá z Boží ruky.

Pocity topícího se, jak je zde Jonáš popisuje, jdou pod kůži. Zároveň pozorujeme, že Jonášova slova jdou nad jeho vlastní osud. Jsou to prorocká slova, která zde vyslovuje. Nalezla své naplnění v Ježíši Kristu. Jsou například citovány dva podobné verše, které prorocky vyjadřují slova trpícího Krista: „*Zachraň mě, Bože, vody mi pronikly až k duši!*“ ... „*Vytáhl mě z hlučící jámy /z jámy zkázy /.*“ (Žalm 69,2; 40,3)

Na Jonášově modlitbě je zvláštní to, že odráží nejen zoufalství topícího se, nýbrž zároveň i naději. Poté, co se Jonáš vzdálil od Boha, a potom se cítil od Něho zavržen, došlo u něho k zásadnímu obratu. Jeho pohled se poté obrací k Božím chrámu – tam, kde je Bůh přítomen. Toužil po tom, aby byl v Boží přítomnosti, a počítal s milostí, že Bůh splní jeho přání.

Denní čtení Bible: Jób 34,16-37 – Skutky 16,13-25

pondělí 25 srpen

Srdce je Istivé nade vše, je nevyčítelné. Kdo mu porozumí? Já, Hospodin, zkoumám srdce a zkouším ledví.

Jeremjáš 17,9.10

Nejen ručička

V návštěvní místnosti věznice seděl starší muž a měl před sebou otevřenou Bibli. Proti němu seděl vězeň ve středním věku, který řekl: „Ano, byl bych velmi rád, kdybyste mně navštívil každý týden. Mám si odsedět ještě půl roku. A do té doby musím opět umět ovládat svůj život. Víte, můj otec nám dětem vštěpoval: ‚Čiň dobře a nikoho se neboj.‘ Proti tomu jsem se těžce provinil!“

Návštěvník přivětivě odvětil. „Tu mi zrovna napadá jeden příběh, který jednou vyprávěl kterýsi americký senátor. – Muž přichází k hodináři a klade mu na pult dvě ručičky kapesních hodin. ‚Dej mi ty ručičky zase do pořádku. Už několik týdnů ukazují chybný čas.‘ – ‚Kdepak máš ty hodinky?‘ – ‚Ve své chatě,‘ zněla odpověď. – ‚Nuže,‘ pravil mistr hodinář, ‚když mi nepřineseš ty hodinky, nemohu ti pomoci.‘ – Zákazník se rozčílil: ‚Vždyť jsem ti povídal, že jsou vadné jen ručičky! Hodinky jsou v pořádku! Ty chceš hodinky jen proto, abys potom mohl žádat větší sumu peněz!‘ Pak se hněvivě obrátil, aby, jak řekl, šel k poctivému hodináři.“

„Zdá se mi,“ pokračoval pastor, „že vy děláte podobnou chybu. I vy chcete opravit jen ručičky, vnější vystupování. To, že hodinky samotné jsou vadné, totiž naše srdce, náš vnitřní člověk, nechcete přijmout. Avšak Bůh musí mít ‚celé hodinky‘, aby mohl vyčistit naše nitro. Jen potom se můžete stát novým člověkem, když Mu otevřete své srdce a vyznáte Mu vinu svého života.“

Denní čtení Bible: Jób 35,1-16 – Skutky 16,26-40

úterý 26 srpen

... věčného života, jež před věčnými časy zaslíbil Bůh, který nemůže lhát.

Titovi 1,2

Důvěřovat Bohu

Čestní lidé se cítí dotčeni a ve své cti uraženi, když musí zjistit, že jejich protějšek nevěří jejich slovům. Potom se ptají: „Odkud přichází tato nedůvěra?“ – zvláště když oni sami k tomu nedali žádnou příčinu.

Neodůvodněná nedůvěra mezi lidmi působí urážlivě. Co potom teprve musí pociťovat ten věrný a pravdivý Bůh, když se pochybuje o jeho Slovu? O Něm a o jeho slibech přece platí: „*Hospodinovo slovo je přímé, každé jeho dílo se děje v pravdě.*“ (Žalm 33,4) Navíc Bible není jen kniha Božích zaslíbení, nýbrž obsahuje také četné zprávy o tom, jak se jeho sliby spolehlivě splnily. A přesně to v průběhu staletí zakusili i nesčetní křesťané.

Odkud pak ale přicházejí pochybnosti o Božím slovu? Už na začátku Bible nacházíme, že Satan, Boží protivník, zpochybnil Boží výroky: „*Opravdu Bůh řekl?*“ (1. Mojžíšova 3,1) – Stojíme tedy před rozhodnutím, komu chceme věnovat svou důvěru: věrnému Bohu, který nás miluje, nebo odpůrci, který sleduje své sobecké zájmy?

Velký Boží slib je věčný život. Toto zaslíbení platí těm, kteří obrátili svou důvěru k Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu. – Když v nějaké důležité otázce ještě neumím ocenit věrohodnost nějaké osoby a jejího nároku, pokouším se její výroky pečlivě zkoumat. To bychom měli pak také činit, když jde o Ježíše Krista. Čtěme Boží slovo, abychom přišli k jasnému rozhodnutí a věnovali svou důvěru Božímu Synu!

Denní čtení Bible. Jób 36,1-21 – Skutky 17,1-9

středa 27 srpen

Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.

Hebrejům 11,1

Vidět srdcem

Misionář Hoffmann dlouho hledal pro svůj překlad Bible do jednoho papuánského jazyka Nové Guineje slovo pro „věřit“. Nejdřív si vypomáhal slovem „vidět“. Ale byl si vědom, že tento překlad je nedostatečný, protože víra se prokazuje právě tam, kde člověk je pevně přesvědčen o nějaké věci, kterou (ještě) nevidí.

Jednoho dne přišel k Hoffmannovi domorodec a zeptal se ho: „Ty jsi viděl Pána Ježíše?“ „Ne.“

„Viděl Ho tvůj otec?“ „Ne.“

„Pak tvůj dědeček?“ „Také ne.“

„Byl tedy Ježíš v tvé zemi?“ „Ne.“

„Ale jistě v sousední zemi?“ „Ne.“

„Ale odkud víš, že tu je Ježíš?“ „Ach,“ řekl Hoffmann, „jako je pravda, že slunce je na nebi, tak pravdivě vím, že tu Ježíš je.“ Tu se na něho domorodec chvíli díval, a pak pronesl: „Teď ti rozumím! Tvé oko Ježíše nevidělo, ale není to tak, že tvé srdce Ho zná, tvé srdce Ho vidělo?“

„Vidět srdcem“ – domorodec Hoffmannovi pomohl nalézt vhodné slovo pro „věřit“.

Denní čtení Bible: Jób 36,22-37,4 – Skutky 17,10-21

čtvrtek 28 srpen

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“

Jan 3,3

Nový začátek jako šance

Školní prázdniny! Doba zotavení, vydechnutí. Ale také klidu před další bouří – neboť jednou prázdniny skončí a zase to začne.

Přitom má doba, kdy je škola, velkou výhodu, neboť stále znovu tu je šance na nový začátek: když člověk změní školu nebo třídu, dostane nové učitele, nové předměty, nové spolužáky. V novém školním roce, kdy to staré je minulost a to nové před námi leží ještě nepopsané. S novou energií a možná také s lepšími výkony.

Avšak v průběhu života se šance na nějaký nový začátek stávají stále řidšími. Jsou tu vazby, závazky, smlouvy – a často musíme také nést následky chybných rozhodnutí. Avšak určitý nový začátek je vždy možný: začátek v životě s Bohem!

Ale každý start potřebuje nějaký cíl, a proto start s Bohem potřebuje jasno o smyslu života. Neboť Boží úsudek o lidech je jednoznačný: „*Není, kdo by horlivě hledal Boha, ... není, kdo by činil dobro, není ani jednoho.*“ (Římanům 3,11.12) Je tedy nutný nový start, cíl a změna smýšlení, vyznání před Bohem. Člověk se musí „*narodit znovu*“, jak to Pán Ježíš sám říká (Jan 3,3.7). Nejprve musí Bůh vykonat dílo v člověku – potom ale může tento člověk „*chodit v novotě života*“ (Římanům 6,4).

Je to pak jako tehdy u nového školního roku: Je to nový start, nový život, nový obsah života. Je to nová perspektiva, šance, pozvání – dnes také pro vás!

Denní čtení Bible: Jób 37,5-24 – Skutky 17,22-34

pátek 29 srpen

Boha nikdo nikdy neviděl, jedinečný Syn, který je v lůnu Otcově, ten nám o něm pověděl.

Jan 1,18 – dle poznámky

Neviditelný Bůh

Ruský astronaut Titov při své návštěvě Ameriky v roce 1962 neměl úmysl potvrdit tato slova, když řekl, že ve vesmíru Boha neviděl. Ale nechtěně to přece učinil.

Viditelnost je totiž vlastnost stvořeného – i model lidí. Bible ale říká o pravém Bohu, Stvořiteli celého vesmíru: „*On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespatřil a nemůže spatřit.*“ (1. Timoteovi 6,16) Bůh se ve své velikosti vzdaluje lidskému přístupu. Je úplně svrchovaný, takže se člověku nikdy nemůže podařit nějakým způsobem Ho uvidět, aby se Ho alespoň nějakým způsobem zmocnil.

Tu je prostě nepochopitelné, že tento neviditelný Bůh se člověku „oznamuje“, ukazuje, jaký Je, a to tak, že jeho Syn Ježíš Kristus se stává člověkem. V našem dnešním verši je nazván „jedinečným Synem“, který je „*v lůnu Otcově*“, to znamená, že s Ním je nerozlučně spojen. V Osobě Syna, který je „*obraz neviditelného Boha*“ (Koloským 1,15), přichází Bůh k člověku, aby překlenul tu nekonečnou propast, kterou žádný sám od sebe nemůže překonat.

Ježíš Kristus svědčí o Bohu jako o Spasiteli-Bohu, který člověka neponechal věčné smrti, nýbrž chce mu dát věčný život. Ale svědčí o Bohu také jako o spravedlivém Bohu, který musí soudit vinu člověka. A Kristus na sebe vzal tento soud, dobrovolně vytrpěl obětní smrt na kříži, aby odejmul hřích světa. Všichni, kteří v Něho uvěří a přijímají Ho za Zachránce, se stávají Božími dětmi.

Denní čtení Bible: Jób 38,1-18 – Skutky 18,1-11

sobota 30 srpen

Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce. ... znám svoje ovce a moje ovce znají mne.

Jan 10,11.14

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.

Žalm 23,1

„Já jsem ten dobrý pastýř“

Ježíš je nejen **nějaký** pastýř. On je **ten** Pastýř, nebo lépe řečeno, „ten dobrý Pastýř“. V Bibli je pastýř obraz duchovního vůdce a v Izraeli bylo mnoho náboženských vůdců. Často to byli zlí pastýři, kteří se nestarali o ovce (Ezechiel 34,1-4). Ale Ježíš se nepředstavuje jako náboženský vůdce, nýbrž jako od Boha ohlášený Mesiáš a Vykupitel.

Proč On je ten „**dobrý Pastýř**“? Protože přišel od ,Boha a přinesl pravdu? Ano, přirozeně, ale to není ten jediný důvod. Dobrý pastýř je stavěn proti najatým pastýřům, kteří pásli a střežili stádo jen za mzdu. Nestarali se o ovce správně, protože jim nepatřily. Avšak dobrý pastýř miluje své ovce a dává za ně svůj život. To udělal Ježíš Kristus! Proto je tím „dobrým Pastýřem“, že se vydal až na smrt.

Poté, co dal svůj život, aby své „ovce“ **zachránil**, opět vstal ze smrti, a nyní pro ně žije, aby je **střežil** a **pásl**. Stará se o ně s pečlivostí a láskou. Zná každou z nich osobně – a každá z jeho „ovcí“ zná Jeho. Pod jeho ochranou jsou v bezpečí. Ani jejich selhání, ani vnější vlivy je nemohou vyrvat z ruky tohoto dobrého Pastýře. Nebude jim nic chybět. U Něho najdou potravu a osvěžení. A znají hlas svého Pastýře, takže umějí rozlišit mezi tím, co přichází od Něho, tedy co souhlasí s Božím slovem, a tím, co je pouhé učení a mínění lidí. Jeho „ovce“ jsou v každém směru dokonale bezpečně skryté!

Denní čtení Bible: Jób 38,19-38 – Skutky 18,12-22

neděle 31 srpen

Když ve mně umdlávala má duše, rozpomínal jsem se na Hospodina, má modlitba pronikla k tobě do tvého svatého chrámu. Ti, kteří uctívají nicotné modly, opouštějí milosrdenství. Ale já ti budu obětovat s hlasitým díkůvzdáním; co jsem slíbil, splním. Záchrana je v Hospodinu. Hospodin pak promluvil k rybě a ta vyvrhla Jonáše na souš.

Jonáš 2,8-11

Myšlenky o proroku Jonášovi

„Nouze učí modlitbě,“ říká lidové úsloví. Když už nic nejde a nic už nepomáhá, mnoho lidí zkouší ještě modlitbu – v naději, že Bůh je a že pro ně může něco udělat. Někdy je Bůh tak dobrotivý, že na to odpoví. Avšak Bůh není „nouzové řešení“! On je ten Nejvyšší a chce být od svých stvoření ctěn.

Jonáš ví, na koho se musí obrátit: na Hospodina. Proto nezkouší nic jiného – v protikladu k mnoha lidem, kteří se utíkají k některým předmětům, lidem nebo vymyšleným bohům, kteří jim nemohou nic dát.

„Záchrana je v Hospodinu.“ To platí pro námořníky, kteří byli zachráněni z bouře; to platí stejně pro Jonáše, který byl zachráněn od smrti. A kolik křesťanů by tento výrok třikrát podtrhlo, protože zakusili živého Boha ve svých životních okolnostech!

Ale přemýšlejme dále: Kde lze najít záchranu pro duši? Kde se člověku dostane osvobození od obtěžkaného svědomí? U Boha, který „*neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal*“ (Římanům 8,32).

Jonáš je Bohu ze srdce vděčný. Slavnostně slibuje, že Bohu přinese oběť. Ze zákona zná předpisy pro různé oběti zvířat. Avšak jemu jde o více: Chce Boha chválit. – Ten, kdo u Boha našel spasení, by neměl zapomínat na to, aby Boha stále chválil písní a modlitbou.

Denní čtení Bible: Jób 38,39-39,18 – Skutky 18,23-28

pondělí 1 září

Když však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.

Jan 16,13

Radostné setkání

Na ulici nabízím mladému muži křesťanský letáček. Zastavuje se a já používám příležitost, abych mu vyprávěl dobré poselství. Nápadně pohnut naslouchá, když mu vyprávím o Ježíši Kristu a vysvětluji, proč se Syn Boží stal člověkem a zemřel na kříži.

„Jste věřící?“, ptám se ho. – „Ne, ale dnes ráno jsem se potichu ptal, zda snad dnes potkám někoho, kdo mi bude vyprávět o Ježíšovi. Čtu Bibli, ale nerozumím jí.

Bible obsahuje mnoho myšlenek, které jsou tak hluboké, že člověk jim může rozumět jen s pomocí Ducha Svatého. To zakusili už Ježíšovi učedníci, kteří doprovázeli Pána. Jim dal Ježíš příslib, že Duch Svatý přijde a „*uvede je do veškeré pravdy*“ (Jan 16,13). – Mnohému v Bibli je ovšem možné rozumět velmi snadno. Například Božímu volání k víře: „*Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn.*“ (Skutky 16,31)

Dávám tomu mladému muži ještě malou knížku, která poselství Bible vysvětluje jasněji. Mladý muž velmi srdečně děkuje a říká: „To jsem musel z D. přijít do M., abych mohl slyšet toto poselství.“
Rozcházíme se s velkou radostí.

Denní čtení Bible: Jób 39,19-40,5 – Skutky 19,1-12

Kdo věří v Syna, má věčný život, kdo však Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

Jan 3,36

Zachráněn, nebo ztracen

- „Kdo věří v Syna, má věčný život.“ Této větě může každý dobře rozumět. Ten, kdo zcela osobně věří v Božího Syna, má věčný život. Vlastní tento život už nyní, a už ho nikdy nemůže ztratit. To potvrzuje Pán Ježíš v Janu 10,27.28: „*Mé ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám život věčný; nezhynou na věčnost a nikdo je nevytrhne z mé ruky.*“
Ani pochybnosti, ani falešná tvrzení nemohou otrástit touto skutečností. Je to prostě převrácené, že by věřící mohl opět ztratit věčný život. Takový názor je v rozporu s Biblií.
- „Kdo však Syna odmítá /v Syna nevěří/, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv.“ Tato slova jsou rovněž jasná a sahají daleko. Ten, kdo odmítá Božího Syna jako osobního Vykupitele, jde vstříc božskému soudu a věčnému trestu. Na takovém člověku zůstává Boží soud pro čas i pro věčnost. Neuvidí život, ani na onom světě.

Tato vážná pravda nemůže být nikterak zvrácena falešnou nadějí, že „milý Bůh“ na konci omilostní všechny lidi. Takové chybné pojetí nemá v Bibli žádný základ.

Denní čtení Bible: Jób 40,6-32 – Skutky 19,13-22

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, přední muž mezi Židy. Ten přišel k Ježíšovi v noci ... Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“

Jan 3,1-3

Ježíš se setkává s jedním předním ze Židů

Nikodém zaujímá v židovském světě vysoké postavení: Je to farizeus, učený v Písmu, odborník v náboženských věcech. A přece má otázky ohledně víry, které mu nedávají pokoje. Proto vyhledává Ježíše. Aby to žádný neviděl, přichází v noci.

Jeho slova při pozdravu jsou uctivá: „*Rabbi, víme, že jsi přišel od Boha jako učitel, neboť nikdo nemůže činiti ta znamení, která činíš ty, není-li s ním Bůh.*“ (v. 2) Jaká dobrý začátek rozhovoru! Avšak Ježíš nedbá na uctivý pozdrav a mluví s ním jasně. Hned prvními slovy mu bere půdu pod nohama, když mu do jisté míry říká:

„Snad jsi přemýšlel o Bohu, možná, že dokonce o mně smýšlíš dobře, avšak to tě nekvalifikuje pro nebe. Potřebuješ – tak jako každý člověk – božský nový začátek. Něco zcela nového, čeho rozumem a snahou nikdy nemůžeš dosáhnout, musí vstoupit do tvého života.“

Nikodém nečekal, že ho Ježíš tak prohlédne. Avšak neotáčí se a nejde pryč, ne, zůstává tam, ptá se a naslouchá. **Jeho touha po Bohu je větší než jeho farizejská pýcha!**

Dnes jedná Ježíš Kristus někdy stejně: Když o sobě smýšlíme vysoko a příliš málo o Něm, tu se slova Bible neposlouchají úplně příjemně. Odmítneme je? Budeme je ignorovat? Anebo si je vezmeme k srdci? – Nikodém vírou přijímá Ježíše Krista, a tak „se narodí znovu“. Tak to je možné i dnes!

Denní čtení Bible: Jób 41,1-26 – Skutky 19,23-40

Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti?

Římanům 6,16

Pavoučí vlákno

Dříve jsem byl kvůli povolání často na cestách. Pro mou rodinu to byla dost velká zátěž. Když jsem jednou večer přišel z práce domů, měla má malá dcerka nápad, že mě spoutá, abych už nemohl odjet. Vzala cívku s nití a začala kolem mě běhat, a přitom odvíjet nit. Po několika otočkách se triumfálně zastavila: „Tatínku, zkus se osvobodit!“

Samozřejmě, že jsem nyní mohl těch několik nití snadno roztrhnout, ale nechtěl jsem dítěti zkazit radost. A tak poskakovala dále s cívkou v ruce kolem mne a stále znovu mě vyzývala: „Osvobod se!“ Hrál jsem s ní tu hru a to jí dělalo evidentně velkou radost!

Po nějaké době jsem si všiml, že ze hry se stala vážná záležitost. Už jsem se skutečně nemohl osvobodit. Bylo tu prostě příliš mnoho nití!

„Jsi chycen!“, radovala se moje maličká, a já jsem musel zavolat na pomoc svou ženu, aby mě osvobodila.

Tento zážitek mi připomenul techniku pavouka, který používá svá velmi jemná vlákna, aby jimi svou kořist ovíjel tak dlouho, až je chycena.

Také Dábel, nepřítel Boha a lidí, používá tuto techniku. Proto se snaží, aby se z jednotlivých hříchů staly zvyky. Jen **jedn** je silnější než hřích a Dábel: Ježíš Kristus. Ten může také vás osvobodit od hříšných zvyklostí.

Denní čtení Bible: Jób 42,1-17 – Skutky 20,1-12

pátek 5 září

Je mnoho pozvaných, ale málo vybraných.

Matouš 20,16

Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví, abyste rozhlásili mocné skutky toho, jenž vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.

1. Petrův 2,9

„Budu patřit k vyvoleným?“

V době otroctví v Severní Americe se často stávalo, že nevěřící majitelé otroků vlastnili křesťanské otroky, kteří byli šťastnější než oni. Jeden z těchto otrokářů se často posmíval víře svého otroka a otázkami ho rád přiváděl do rozpaků. Jednoho dne se ho zeptal: Same, ty skutečně věříš, že jednou přijdeš do ráje?“ „Ano, pane.“

„Pak tedy patříš k vyvoleným?“ „Ano, pane.“

„A já, budu i já patřit k těm vyvoleným?“

Otrok chtěl odpovědět, jak to odpovídalo jeho přesvědčení, ale aniž by tím svého pána snížil nebo urazil. V krátké modlitbě prosil Boha o moudrost, a pak odpověděl: „Pane, já nevěřím, že je možné vyvolit někoho, kdo se o to vůbec neuchází!“ – Tu se jeho pán, umlčený tak prostými slovy, zaraženě odvrátil. Cítil snad tento muž, že k němu chtěl mluvit Bůh?

Jak často nás už také oslovil, ale mnozí jsme se k Němu až dosud obraceli zády jako tento otrokář. Když někdo naslouchá Božímu volání a je ho poslušný, pak patří k těm, „kteří se ucházejí“. A pak i on obdrží jistotu, že je skutečně Bohem milován a vyvolen.

Denní čtení Bible: Izajáš 1,1-17 – Skutky 20,13-27

Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost.

Jan 11,25.26

„Já jsem vzkříšení i život.“

Lazar, Ježíšův přítel, těžce onemocní. Jeho dvě sestry, Marta a Marie, si dělají velké starosti a volají k Ježíšovi o pomoc. Ale než Ježíš přijde, uběhne několik dnů – a Lazar umírá. Když se Marta dovídá, že se Ježíš konečně blíží k jejich vesnici, běží Mu vstříc se slovy: „*Pane, kdybys byl zde, můj bratr by nezemřel.*“ Ježíš jí odpovídá: „*Tvůj bratr vstane.*“ Ona odpovídá: „*Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.*“ To odpovídalo všeobecné představě věřících Židů (verše 20-26).

I dnes se mnozí domnívají – pokud vůbec věří v nějaké vzkříšení –, že všichni lidé někdy v jednu chvíli vstanou. Avšak proti této myšlence mluví Ježíš slovy: „**Já jsem vzkříšení i život.**“ A volá Lazara, který už ležel v hrobě, zpátky do života. Tento div má také symbolický charakter. Ukazuje, že tu budou lidé, kteří nevstanou teprve „*v poslední den*“. To jsou ti, kteří zemřeli ve víře v Ježíše Krista. Tak jako On vstal po třech dnech a nyní žije, i oni vstanou k životu před časem. „*Sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve.*“ (1. Tes. 4,16)

A ostatní mrtví? Ti skutečně vstanou teprve „*v poslední den*“ – ale pak k soudu. To popisuje apoštol Jan ve Zjevení 20,12.13: „*A uviděl jsem mrtvé, velké i malé, ... A mrtví byli souzeni podle svých skutků, zapsaných v těch knihách.*“ Tito lidé budou vzkříšeni, aby pak obdrželi spravedlivý trest, **který trvá věčně**. Kéž by přece byli včas uvěřili v toho, který je vzkříšení a život!

Denní čtení Bible: Izajáš 1,18-31 – Skutky 20,28-38

neděle 7 září

Stalo se Hospodinovo slovo k Jonášovi podruhé: Vstaň, jdi do Ninive, toho velkého města, a volej k němu zvěst, kterou ti říkám /povím/. Jonáš vstal a šel do Ninive podle Hospodinova slova. Ninive bylo velmi veliké město, na tři dny cesty.

Jonáš 3,1-3

Myšlenky o proroku Jonášovi

Na břehu Středoziemního moře stojí muž, který by vlastně měl být mrtvý, protože ho v moři pohltila ryba. Ale žije a podruhé slyší Hospodinovo slovo. Může a chce ho Bůh ještě použít? Zjevně ano. – Takový je Bůh! Když se obrátíme od své převrácené cesty, když litujeme svého hříchu a vyznáme Mu ho, On nám odpustí. Tím je pro Něho věc ukončena. Někdy nám dokonce dá druhou možnost, abychom vyplnili jeho úkol.

Jonáš má kázat poselství, které mu Bůh sdělí. To platí i dnes: Kazatel, který je na cestě z pověření Pána, se nebude rozhodovat podle své libosti, co svým posluchačům řekne – on chce mluvit „Boží výroky“ (1. Petra 4,11). Na jedné straně se jeho kázání bude úzce orientovat podle psaného Božího slova. Na druhé straně se bude v modlitbě Pána ptát, které biblické slovo je pro posluchače užitečné. Nakonec mají být jeho slova jako „zatlučené hřebíky“, které dosáhnou srdce a svědomí (Kazatel 12,11).

Bůh je milosrdný Bůh nejen proto, že dává Jonášovi druhou šanci, nýbrž také proto, že varuje lidi v Ninive, dříve než na ně jako spravedlivý Soudce přivede zkázu.

Ninive je velké „na tři dny cesty“ – tak velké, že tam žijí statisíce lidí, z nichž žádný nemá zahynout. O každého jednotlivce má Bůh zájem.

Denní čtení Bible: Izajáš 2,1-22 – Skutky 21,1-14

pondělí 8 září

Ze dna cisterny jsem vzýval tvé jméno, Hospodine. Uslyšel jsi můj hlas.

Pláč 3,55.56

Jeho záchrana je div

Je 20. srpen 1990, 23.36 hod. Letní noc – a přece je teplota vody v Severním moři jen 16 stupňů.

Na záchranném křižníku se právě chystají vzít na vlečné lano jachtu-plachetnici, která se dostala do těžkostí. Předák je právě na cestě zpátky ke stanovišti, když obrovská vlna plnou silou ze strany udeří do člunu. Loď se nakloní na bok. Okna se roztříští, voda vnikne dovnitř. Když se opět narovná, předák už není na palubě.

Vlna ho spláchla do vody. Snaží se vyplavat a zachránit si život, už se mu nedostává vzduchu a pozoruje, jak jeho tělesná teplota klesá. Dobře ví: Kamarádi ho nemohou uvidět, nemohou ho slyšet, nemohou ho najít. Je konec.

Náhle kolem klouže nějaký reflektor. Pak zase. Teď volá, křičí ze svého zoufalství do noci. O krátkou chvíli později slyší vrtulník ... cítí záchrannou smyčku ... je zachráněn. Byl by se utopil nebo podchládl, neboť teplota jeho těla byla už jen 31 stupňů. Jeho zachránci se domnívají, že uslyšeli jeho volání – ale on ví, že jeho záchrana je jeden jediný div.

Také moje věčná záchrana je div, neboť mě zachránil od věčné smrti. Ne to, že mě našel, je div – nýbrž že mě zachránil „z moci temnosti“ a přivedl mě do svého předivného světla. Volal jsem, když už jsem nemohl dál, když jsem potřeboval pomoc. A On „*uslyšel můj hlas*“ (Pláč 3,56), „*pohleděl na mé soužení*“ (Žalm 31,8). Slitoval se nade mnou. To je můj zcela osobní div – a za ten Mu budu po celou věčnost děkovat.

Denní čtení Bible: Izajáš 3,1-15 – Skutky 21,15-25

úterý 9 září

I řekl jim /Ježíš/: „Jděte do celého světa a vyhlaste evangelium všemu stvoření.“

Marek 16,15

„Chci se stát křesťanem“

Když byl evangelista D. L. Moody v Chicagu jednou pozdě večer na cestě domů, zpozoroval nějakého muže, který se opíral o sloup lucerny. Moody šel k němu, přátelsky mu položil ruku na rameno a zeptal se ho, zda je křesťan.

Muže tato otázka hrozně rozčilila a hrozivě pozvedl pěsti. „Je mi líto, jestliže jsem vás urazil,“ řekl Moody chlácholivě. Avšak ten muž zuřivě zakřičel: „Starejte se o své vlastní záležitosti!“ – „To je moje záležitost,“ odvětil evangelista klidně, ale určitě, a šel pak dále.

Ten cizí člověk se o několik dnů později obrátil na jednoho Moodyho přítele a naznačil mu, že by měl nehoráznostem kazatele učinit konec, aby už nemohl ve městě dělat škody.

Jednoho rána, asi o tři měsíce později, byl Moody velmi časně ráno probuzen ze spánku. „Kdo je to?“ zeptal se. Odpověděl mu cizí hlas, a také jméno mu bylo neznámé. „Co chcete?“ – „Chci se stát křesťanem.“ Když Moody otevřel, stál proti muži, který se tam pod lampou na něho tak hrozně rozzlobil. Návštěvník doznal, že od té doby se jeho svědomí nemohlo utiшит. V tuto ranní hodinu mu mohl Moody ukázat cestu ke Kristu a k pokoji.

Když věřící křesťané pozvou další lidi, aby přijali Ježíše za svého Zachránce, pak plní jen úkol, který jim dal Pán: Je to tedy skutečně jejich záležitost.

Denní čtení Bible: Izajáš 3,16-4,6 – Skutky 21,26-40

Byl tam jeden člověk, nemocný již třicet osm let. Když ho Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouhou dobu nemocen, řekl mu: „Chceš být uzdraven?“

Jan 5,5.6

Ježíš se setkává s dlouhodobě nemocným

Jaká to otázka! Který nemocný by se nechtěl uzdravit? Tento muž je nemocen a omezen už 38 let a čeká na pomoc. Avšak nikdo se o něho nestará – dokud nepřijde Ježíš a neuvidí ho. Ví, jak to s tím ubohým mužem je. Ale proč mu potom klade tuto otázku? Protože chce, aby ten muž poznal, koho má před sebou: Božího Syna. Nemocný Ho ještě nezná, a proto líčí, jak zcela beznadějná je jeho situace. Nevidí žádnou možnost být uzdraven.

Použijme tento příběh také na sebe. Tak jako ten muž byl neschopný chodit, tak každý člověk je od přirozenosti do jisté míry „invalidní“: to znamená, že jsme neschopni se z vlastní síly vysvobodit ze svého hříšného stavu. Potřebujeme pomoc. A tu nám Ježíš klade otázku: „Chceš být vykoupen od svých hříchů?“ Na rozdíl k tomu nemocnému tehdy musíme my dnes často nejprve svou „nemoc“ pojmenovat a připustit svou bezmocnost.

Jak odpovíš na tuto otázku? Nebylo by to pošetilé, kdyby ten nemocný řekl: „Ne, já se nechci uzdravit.“? Stejně tak pošetilé je to, když někdo na nabídku Boží milosti odpoví: „Ne, já nechci být vykoupen.“

Ježíš uzdravuje toho muže, když ho vyzývá: „*Vstaň, vezmi své lehátko a chod!*“ A nemocný, který 38 let nemohl chodit, uvěří Ježíšovým slovům – a je uzdraven! Stejně tak musíme my prostě přijmout nabízené odpuštění a uvěřit v Ježíše Krista. Více **nemůžeme** udělat, a více také **nepotřebujeme** udělat, jestliže chceme být zachráněni. Ale musíme chtít – všechno ostatní by bylo pošetilé.

Denní čtení Bible: Izajáš 5,1-17 – Skutky 22,1-11

Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první.

1. *Timoteovi 1,15*

Ta kniha je pro mne

V koloniální době viděl jeden Evropan, který se usídlil u Mysu dobré naděje v Jižní Africe, jak jeden Afričan čte Bibli. Opovrživě řekl: „Tahle kniha není pro takové, jako jsi ty.“

„Ale ano, pane, ta je pro mě,“ zněla odpověď. „Jak to můžeš vědět?“

Protože se v ní vyskytuje mé jméno.“ „Tvé jméno? Kdepak?“

„Tady,“ odvětil Afričan. Ukázal na verš: *„Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.“* „Hříšník – to jsem já! Proto ta kniha je také pro mě.“

V dnešním biblickém slově o sobě Pavel mluví jako o „prvním“ z hříšníků, to znamená jako o nejvíce do očí bijícím hříšníkovi. Tímto správným sebe poznáním vyjadřuje, že v něm došlo k nesmírné proměně. Na začátku ve slepé náboženské horlivosti pronásledoval pravé učedníky Krista až k smrti, pak se mu ale zjevil sám Pán a on byl přemožen jeho slávou. Domníval se, že musí vyhubit přívržence Ježíše Krista. Nyní našel v Kristu svého Zachránce a sám se k Němu pak také přiznal jako k Pánu slávy.

Od tohoto okamžiku patřil jeho celý život v nerozdělené vděčnosti a oddanosti jeho Pánu a Vykupiteli. Jeho úkolem se stalo zvěstovat Ho lidem z mnoha národů jako Spasitele.

Neznámý Afričan u Mysu dobré naděje a velký apoštol národů Pavel mají něco společného: Oba poznali, že jsou hříšníci, a oba našli v Ježíši Kristu odpuštění a záchranu.

Denní čtení Bible: Izajáš 5,18-30 – Skutky 22,12-21

pátek 12 září

Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“

Jan 4,7

Cizinec u studny

Zde sedí u jedné studny v Samařské krajině nějaký unavený a žíznavý cizinec. Má prosbu – ale není to žebrák, který by byl odkázán na pomoc druhých. Ne, On je Boží Syn!

Tam, kde je „doma“, ve slávě nebe, neznají žízeň. Avšak Boží Syn k nám přišel na zem a jako pravý člověk poznal hlad a žízeň.

Ježíš Kristus nepřišel ve slávě a nádheře, jak by Ho jeho pozemský lid rád viděl. A ačkoli jeho vlastnictvím je celý vesmír, neměl na zemi místo k odpočnutí (srovnej s Matoušem 8,20). Neúnavně procházel zemí. Jeho účast, jeho laskavá starost a jeho pozvání ke spasení platily všem lidem: chudým i bohatým, ctihodným i opovrhovaným.

Zde v Samaří se Ježíš chce setkat s jednou ženou ze Sichar. Ta jde ke studni, která se nachází za městem, aby načerpala vodu, a je na cestě sama. Snad se jí ostatní ze společnosti vyhýbají, protože už byla vícekrát provdaná, a nyní žije s nějakým mužem bez manželství?

Ten cizinec, Ježíš Kristus, přesně ví, co se v ní děje a po čem touží. Jemu nikdo nemusí vyprávět její příběh. Přívětivě ji osloví ohledně její hluboké touhy. Také její hříchy pojmenuje zcela jasně; ale nezastavuje se u nich. Vždyť ji chce osvobodit od její viny. Chce jí dát „živou vodu“ a utišit její hlubokou žízeň duše, žízeň po lásce a úkrytu, ale také po vnitřním pokoji. A chce ji vést do společenství s Bohem. Má poznat toho velkého Boha jako svého Otce. Pak bude schopná Jej správným způsobem ctít a klanět se Mu.

Denní čtení Bible: Izajáš 6,1-13 – Skutky 22,22-30

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Jan 14,6

„Já jsem ta Cesta, Pravda i Život“

Tento výrok je srozumitelný. Je jasný, krátký a obsažný. Kromě toho je významný. Nikdo neprojde kolem tohoto výroku.

Nejprve je Ježíš **tu cestou**. On skutečně nepřišel, aby ukázal nějakou **možnou** cestu k Bohu. Ne, On sám je ta cesta, která nás vede k Bohu, protože On jako Syn Boha samého od Boha vyšel. Nenabízí nějakou z mnoha cest k vykoupení, nýbrž zjevuje sebe jako jediného Vykupitele. – Je také vaším Vykupitelem?

Ježíš je **pravda**. Mnoho lidí ustavičně hledá pravdu, hledají správnou víru. Ty mnohé sekty, náboženská hnutí a světové názory je matou. Všechny si činí nárok na pravdu. Jak má člověk poznat, kdo z nich má pravdu? Odpověď je jednoduchá. Vykoupení nenajdou v žádné církvi ani v žádné organizaci, nýbrž v **Osobě**: v Ježíši Kristu. On je ta pravda, protože jen v Něm můžeme vidět, kdo Bůh skutečně je. On zjevil Boží vlastnosti: světlo a lásku. Tuto pravdu naležeme v Bibli. Je dokonalá a věrohodná!

Za třetí je Ježíš **život**. To řekl už Martě u hrobu jejího bratra Lazara. Ježíš Kristus dal svůj život, aby lidé mohli obdržet nový život. Tento život je věčný život. Je to život, který se skutečně vyplatí.

Pro ty mezi námi, kteří přijali ve víře Ježíše, dostává to celé ještě další rozměr. Jestliže Ježíš je ta cesta, pak Ho musíme následovat; jestliže On je pravda, pak Mu musíme důvěřovat; a jestliže je život, pak ho musíme prožívat s Ním a pro Něho.

Denní čtení Bible: Izajáš 7,1-25 – Skutky 23,1-10

Jonáš začal procházet městem první den cesty a volal: Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno. Ninivští uvěřili Bohu, vyhlásili půst a všichni, od největšího až po nejmenšího, si oblékli žíněné roucho.

Jonáš 3,4.5

Myšlenky o proroku Jonášovi

Tentokrát Jonáš poslechl to, co mu Hospodin uložil, a šel do asyrského hlavního města, kde lidé dělali tak mnoho zlého, že to Bůh už nemohl déle snášet. Jonášovo poselství, které nám je zde sděleno, je krátké poselství o soudu. Ninive má být „vyvráceno“, to znamená úplně zničeno.

Ten, kdo dnes káže, že Ježíš Kristus opět brzy přijde, aby soudil svět, se může připravit na odpovídající posměch (srovnej se Skutky 17,31). O nastávajícím soudu nad světem lidé totiž nechtějí nic slyšet. Ale on přece přijde!

Tak jako v Jonášových dnech je tu ještě doba milosti. Jak dlouho ještě potrvá, nevíme. Bůh je trpělivý, dlouho shovívá a čeká, „*nechtěje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání*“ (2. Petra 3,9).

Napadá nás další obdoba: Evangelista Lukáš říká, že Jonáš byl obyvatelům Ninive „znamením“ (srovnej s Lukášem 11,30). Zpráva o Jonášově zázračné záchraně zřejmě pronikla až do Ninive. Jonáš je jakoby zmrtvýchvstalý – to je poukaz na to, že Jonášův Bůh je milostivý a milosrdný. A stejně tak to bylo s Ježíšem Kristem: Bůh Ho vzkřísil z mrtvých, a to je pro lidi důkazem, že Soudce země přijde.

Jonášovo kázání nese ovoce: „*Ninivitští uvěřili Bohu.*“ Že to myslí vážně a že jejich víra není jen vyznáním rtů, dokazuje půst a zármutek („oblékli si žíněné roucho“). Jejich vnitřní obrácení nelze přehlédnout.

Denní čtení Bible: Izajáš 8,1-23 – Skutky 23,11-22

pondělí 15 září

Je to krev, která získává pro člověka smíření.

3. Mojžíšova 17,11

Víra v krev (1)

Při jakési příležitosti v San Francisku vyprávěl jeden Žid, jak se mu v životě dařilo s jeho vírou. Vyrostl v ortodoxním domě v Izraeli. Od dětství byl dobře obeznámen s předpisy Mojžíšova zákona a snažil se podle nich žít.

Už záhy mu bylo nápadné, jaký význam měla krev obětních zvířat v Božím zákonu. Už při vyjití izraelského lidu z Egypta hrála krev velikonočního beránka rozhodující roli. Musela být viditelně natřena na domech Izraelitů. Jen pak je anděl soudu pomine a ušetří (2. Mojžíšova 12).

Také v jiných místech tóry (pěti Mojžíšových knih) se mluvilo o obětech a o smířující krvi. A náš židovský přítel dobře rozuměl její nutnosti. On sám i všichni příslušníci jeho národa nebyli v stavu ve všem dodržet Boží přikázání. Proto byli odkázáni na smíření svých pochybení. A k tomu měla být zabita obětní zvířata – tak to Bůh přikázal skrze Mojžíše.

Jak byl tento Žid udiven, když si náhle uvědomil, že v rituálech, které vykonával on i jeho spoluvěrci, krev zcela chybí! Na jeho starostlivou otázku mu jeden rabín dal toto vysvětlení: „Bůh se na nás hněvá. Jeho lid byl rozptýlen a chrám zničen. A na chrámové hoře, na jediném místě, kde se smí obětovat, stojí nyní islámská mešita. Proto nemůže být obětována krev za naše hříchy.“ Náš přítel tomu rozuměl. Avšak jeho hříchy a to, že chybí krev smíření, ho nadále skličovalo.

(dokončení zítra)

Denní čtení Bible: Izajáš 9,1-20 – Skutky 23,23-35

úterý 16 září

Bez vylití krve není odpuštění.

Hebrejům 9,22

Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

1. Janův 1,7

Víra v krev (2)

Včera jsme četli o bohabojném Židovi, jenž měl velké starosti kvůli tomu, že po zničení chrámu (v roce 70 po Kr.) už není možné Bohu přinášet oběti tak, jak to bylo předepsáno v Mojžíšově zákoně. Co teď bude s ním a s jeho hříchy, když nemohlo dojít ke smíření skrze krev obětních zvířat? – Tato tísnivá otázka našeho přítele zaměstnávala po celá léta.

Když později žil v Istanbulu a jednoho večera šel ulicemi města, viděl poutač, který oznamoval akci pořádanou pro Židy. Se zájmem vstoupil a posadil se. Řečník právě říkal: „*Krev Ježíše Krista očišťuje od každého hříchu.*“

Návštěvník bez dechu naslouchal, když se vyprávělo o Ježíšovi, jenž jako „*Boží Beránek*“ přišel na zem, aby dal svou krev na odpuštění hříchů. Toho večera se mu rozjasnilo: „Konečně jsem našel krev smíření!“ Vírou v Pána Ježíše a v Jeho výkupné dílo obdržel odpuštění svých hříchů a pokoj s Bohem. Jak dlouho už po tom toužil!

Později se náš přítel dověděl z Nového zákona: Krev obětních zvířat ve Starém zákoně nemohla odejmout ani jeden hřích. Tyto oběti byly jen poukazem na tu jedinečnou a dokonalou oběť, kterou Bůh ve své lásce sám dá: Ježíšovu smířčí oběť na kříži Golgoty. Krev Ježíše Krista je tím jediným prostředkem smíření za naše hříchy. A ten, kdo věří v Božího Syna a v Jeho smířčí krev, má Boží ujištění, že je zcela osvobozen od svých hříchů (Římanům 3,21-26).

Denní čtení Bible: Izajáš 10,1-34 – Skutky 24,1-9

Když ujeli asi dvacet pět nebo třicet stadií, uviděli Ježíše kráčet po moři a blížit se k lodi, a ulekli se. On však jim řekl: „Já jsem to, nebojte se.“

Jan 6,19.20

Ježíš se setkává se svými učedníky na vodě

Den byl namáhavý. Přišlo mnoho lidí, aby slyšeli Ježíše. Pak jim všem dal ještě najíst, za pomoci učedníků rozdělával zástupu chléb a ryby.

Ježíš potom vystoupil na horu, aby se modlil. A učedníci se rozloučili s lidmi a tak, jak jim to Pán přikázal, nastoupili do lodi a veslovali na druhou stranu jezera. Pro ně to byl všední úkol, neboť někteří z nich byli rybáři, znali tedy jezero, loď i počasí velmi dobře.

Avšak dnes je vše jiné. Zvedá se vítr a jezero se stává neklidným. Nemohou postupovat kupředu, po hodinách plavby se stále ještě nedostali do poloviny jezera. – Takové situace známe i my: když už nic nepomáhá a všechno se zdá být proti nám. Když jsme unavení, zklamáni a prázdní, když máme strach.

Mokří a vyčerpaní vidí, jak k nim po vodě přichází Ježíš. Je velmi pochopitelné, že se bojí, neboť něco takového ještě nezažili. Co Ježíš říká, když přichází ke svým učedníkům? „*Já jsem to, nebojte se!*“ Jistě to řekl nahlas a zřetelně, aby jeho slova slyšeli i přes bouři – a jistě je také zároveň řekl laskavě, neboť je přece chce potěšit, chce jim dodat odvahu.

Ježíš Kristus také dnes hledá setkání s námi. My Ho přirozeně nemůžeme vidět, protože je v nebi, ale skrze Bibli mluví do našeho života. Mluví zřetelně a laskavě, takže jeho slova dosahují naše srdce.

Celý příběh si lze přečíst v Evangelii podle Jana, v kapitole 6, verších 10-21.

Denní čtení Bible: Izajáš 11,1-12,6 – Skutky 24,10-21

Bůh stvořil ... také každého okřídleného létavce /okřídlené ptactvo/ podle jeho druhu. Bůh viděl, že to bylo dobré.

1. Mojžíšova 1,21

Ptáci a jejich křídla

Bůh stvořil majestátního andského kondora (*Vultur gryphus*), jehož vlastní je andský region v Jižní Americe. S rozpětím křídel až tři metry je největší a nejtěžší žijící dravý pták.

Je to také pták, který nejučinněji létá. Jen 1 procento doby letu stráví energeticky náročným máváním křídel, 99 procent času se naproti tomu nalézá v klouzavém letu. Držitelem rekordu při jednom výzkumném projektu byl kondor, který po dobu pěti hodin ani jednou nemávl křídly a v této době ulétl vzdálenost 172 kilometrů. Jak geniálně efektivní – ve srovnání s tím bledne každé jakkoli dobře vymyšlené lidské opatření k úspoře energie!

Bůh ale stvořil také kalyptu nejmenší (*Mellisuga hellenae*), která je doma především na Kubě. Sameček je velký jen 5-7 centimetrů a váží jen 1,8 gramů. Když nese nektar z nějaké květiny – a to dělá až 1500 krát denně – pak jeho křídla mávnou více než 90krát. Rozumí se za vteřinu!

Pravda: jsou to dva extrémní příklady, které ale ukazují celou šíři Božího stvoření. Jednou velký, jednou malý, jednou majestátní, jednou hektický – Bůh zjevně stvořil všechno tak, jak se to Jemu líbilo a jak z toho měl radost. Rozmanitost (téměř) bez hranic, k tomu s fascinující a obdivuhodnou krásou! Když přemýšlíme u stvoření o tom, proč a jak, činí nám to Boha-Stvořitele velkým.

Když máme před očima obraz andského kondora, pak lépe rozumíme, co Bůh řekl svému lidu Izraeli: „*Sami jste viděli, jak ... vás jsem nesl na orlích křídlech a přinesl jsem vás k sobě.*“ (2. Mojžíšova 19,4) Těmto křídům se člověk může svěřit i dnes.

Denní čtení Bible: Izajáš 13,1-22 – Skutky 24,22-27

Každý, kdo činí hřích, činí také svévoli /bezzákonnost/.

1. Janův 3,4

Co vlastně je hřích?

Biblický pojem „hřích“ označuje provinění proti Boží vůli, odklon od jednání, jaké Bůh chce. „Hřích je bezzákonnost“, to znamená, že spočívá v tom, že člověk dělá svou vlastní vůli, aniž by se ptal na Boha nebo na lidi.

Když tu je výslovný příkaz, je hřích zároveň přestoupením. Adamův hřích spočíval v tom, že přestoupil Boží příkaz, aby nejedl ze stromu poznání. Ale v době po pádu do hříchu tu nejprve nebyl žádný příkaz, který by lidé, tak jako Adam tehdy, mohli překročit. Nehřešili tedy „*podobným přestoupením jako Adam*“ (Římanům 5,14). A přece hřešili, a to tím, že žili podle své vlastní vůle a nezávisle na Bohu a neptali se na Něho, a proto zemřeli – tak jako Adam.

Později dal Bůh svému lidu Izraeli skrze Mojžíše zákon ze Sinaje. Nyní tu bylo opět přestoupení, skrze které se „*hřích ... ukázal jako hřích*“ (Římanům 7,13).

Ale ať nyní se zákonem jako Izrael, nebo bez zákona jako pohanské národy: „*Ti, kdo bez Zákona zhřešili, bez Zákona také zahynou.*“ (Římanům 2,12)

Hřích má svůj původ nikoli v člověku, nýbrž v Dáblu, „*neboť Dábel hřeší od počátku*“ (1. Janův 3,8). Ale na svět přišel hřích skrze člověka a s hřichem se smrt „*rozšířila na všechny lidi /pronikla ke všem lidem/, protože všichni zhřešili*“ (Římanům 5,12).

„*Mzdou hříchu je smrt.*“ Ale dobrá zpráva je: „*Ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Římanům 6,23)

Denní čtení Bible: Izajáš 14,1-32 – Skutky 25,1-12

Já jsem ta pravá vinná réva a můj Otec je hospodář. ... Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.

Jan 15,1.5

„Já jsem ta pravá vinná réva“

Před asi 4000 roky si Bůh vyvolil jeden národ, kterému se představil jako ten jedině pravý a živý Bůh: národ Izrael. Bůh chtěl, aby Mu tento národ sloužil a aby byl k požehnání pro všechny ostatní národy. Aby to názorně ukázal, přirovnal Izrael k vinné révě, kterou On zasadil, aby obdržel ovoce. Avšak Izrael nedostal své odpovědnosti. Přinesl, obrazně řečeno, jen divoké hrozny (Izajáš 5,1-7).

Před asi 2000 roky poslal pak Bůh na zem svého Syna: Ježíše Krista. Ten, jako první a jediný člověk, se Bohu stále líbil. Jeho slova a celé jeho jednání oslavovaly Boha jedinečným způsobem. Nikdy předtím nežil žádný člověk životem, který by byl takovým způsobem zasvěcen Bohu a přinášel ovoce. Tak rozumíme, proč se On označoval za „pravou vinnou révu“. Jen On přinesl ovoce, které beze zbytku činilo Božímu srdci radost.

Ježíš je ta pravá vinná réva, ale věřící, kteří, abychom tak řekli, na Něm visí jako jeho ratolesti, mohou a mají přinášet pro Boha ovoce. Avšak to je možné jen tehdy, když přijímají a nechávají protékat šťávu, kterou k nim vinná réva přivádí. Musí bezpodmínečně „zůstávat v Pánu“, to znamená žít ve společenství s Ním. Oddělení od Pána, nebo nezávislí na Něm se nemohou Bohu líbit, ani Mu sloužit. Avšak když zůstávají spojeni s Ním, s tou pravou vinnou révou, On způsobí bohaté a dobré ovoce v jejich životě. Bůh je pak jejich chováním a jejich slovy ctěn a lidé řeknou: „Ano, to je opravdový křesťan. Podobá se Ježíšovi!“

Denní čtení Bible: Izajáš 15,1-16,14 – Skutky 25,13-27

Když se to dostalo k ninivskému králi, vstal ze svého trůnu, odložil svůj plášť, přikryl se žíněným rouchem a posadil se do popela. Vyhlásil: V Ninive, z rozhodnutí krále a jeho velmožů: Lidé ani zvířata, skot ani brav ať nic neokusí, ať se nesytí ani nepijí vodu. Ať se lidé i zvířata přikryjí žíněným rouchem a volají ze vsí síly k Bohu, ať se každý odvrátí od své zlé cesty a od násilí, které je na jeho ruku.

Jonáš 3,6-8

Myšlenky o proroku Jonášovi

Zde vystupuje v tom velkém městě Ninive muž, který se stal známým svým zážitkem s velkou rybou, a ohlašuje v Božím jménu zkázu města. Co udělají lidé? Uvěří Bohu. To znamená, že berou Boha za slovo. Dokonce i král se zříká svého vznešeného zjevu a obléká si žíněné roucho, tedy z tmavé, hrubě setkané látky z kozí nebo velbloudí srsti. Toto oblečení je pro orientálního panovníka neobvyklé, protože je normálně oblečen nádherně a pestrobarevně. V této chvíli zaměňuje dokonce svůj trůn za popel. Sotva mohl zřetelněji vyjádřit skutečnost, že se ho poselství dotklo a zarmoutilo ho.

Král nařizuje národní půst, do kterého je zahrnut dokonce i dobytek; tak obsažné je jeho volání. Přitom se neomezuje na vnější znaky, které jistě mají svoji cenu. Míní to skutečně vážně. I volání k Bohu by bylo jen formou, kdyby nenásledovaly jemu odpovídající skutky.

Kázat Boží slovo tak, aby druzí uvěřili a obrátili se – tak se to má dít i dnes. Mysleme na první křesťany v Antiochii, kteří zvěstovali evangelium o Pánu Ježíši. Výsledek byl: „*Veliký počet lidí uvěřil a obrátil se k Pánu.*“ (Skutky 11,20.21)

Denní čtení Bible: Izajáš 17,1-18,7 – Skutky 26,1-18

pondělí 22 září

/Ježíš Kristus říká:/ „Žízní-li kdo, ať přijde ke mně a pije.“

Jan 7,37

Arisova vnitřní prázdnota

Aris je se svým životem nespokojen, pociťuje velkou prázdnotu. Při hledání štěstí nechává své rodiče, své přátele a svou práci v Řecku a vycestuje do Skotska. Tam chce začít nový život. A skutečně už brzy nachází pracovní místo a byt. „Tak to bychom měli,“ myslí si, „teď to vše vypadá mnohem lépe.“

Práce a další vzdělávání kladou na Arise velké nároky. Ale v hodinách, v nichž má klid, se stále ještě dostavuje tento pocit prázdnoty a chybějícího smyslu. Tu začíná přemýšlet o Bohu.

Tehdy v Řecku byl Aris, tak jak se to v jeho bydlišti náleželo, pokřtěn jako dítě. Ale nikdy neměl dojem, že by lidé tam vedli radostný, přesvědčený křesťanský život. Proto se teď obrací k buddhismu. – Měsíce přebíhají, ale vnitřní prázdnota a žízeň po Bohu jsou stále ještě neutišené.

Jednoho dne najde Aris na jedné internetové stránce biblický text. Tam nalézá také životní vyprávění o naprosto různých lidech, kteří se stali křesťany, mezi nimi dokonce o lidech závislých na drogách a o zlodějích. Udivuje ho, jak otevřeně a radostně mluví tito lidé o změně, která nastala v jejich životě. Od svého obrácení k Bohu jsou naprosto změnění. Stali se skutečně šťastnými. – Přesně tuto změnu potřebuje on sám!

A pak i Aris podnikne ten obrat, ne k nějakému náboženství, nýbrž k Osobě: k Ježíši Kristu. Když Mu Aris předává vedení svého života, vejde pokoj a radost do jeho srdce. Jeho žízeň je utišena.

Denní čtení Bible: Izajáš 19,1-25 – Skutky 26,19-32

... aby se chopili skutečného života.

1. Timoteovi 6,19

/Ježíš řekl:/ „**Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost.**“

Jan 10,10

Skutečnost nebo napodobenina?

Malý chlapec přichází ke svému otci a říká: „Tatínku, rád bych měl koně.“ Otec se vyptává: „Dřevěného koně?“ „Ne, tatínku, koně!“ „Pak asi myslíš kovového koně?“ „Ne, tatínku – přál bych si mít koně z koně!“ Tu otec porozuměl: Chlapec chce opravdového koně, nikoli jen nějakou napodobeninu.

A já? Kdyby se mě teď někdo zeptal, jaký život si přeji? Chci skutečnost? Chci život, který si toto označení skutečně zaslouží? Anebo se spokojím s lacinou napodobeninou?

Snažím se především o bohatství a o úspěch? Možná, že seberu všechny síly a dosáhnou těchto cílů. Ale když to tak všechno bude, jednou poznám, že jsem žil mimo opravdový život.

Anebo když myslím na radosti a zábavy? Pak se ženu od jedné události k druhé jen proto, abych nakonec zjistil, že takový životní styl je smrtící.

Copak tedy je – tento pravý život nebo „život v nadbytku“, o kterém mluví Ježíš Kristus? Je to ten život, který Kristus dává každému, kdo se Mu zcela svěří. Je to život v síle Ducha Svatého, život, který přináší ovoce – ovoce pro Boha a požehnání pro nás samotné:

„Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, mírnost, sebeovládání.“ (Galatským 5,22.23)

Denní čtení Bible: Izajáš 20,1-21,17 – Skutky 27,1-13

Cestou uviděl /Ježíš/ člověka slepého od narození. ... Plivl na zem, udělal ze sliny bláto, pomazal mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi a umyj se v rybníku Siloe.“

Jan 9,1.6.7

Ježíš se setkává se slepcem

Je slepý, slepý od narození. Nikdy neviděl barvy, nikdy neviděl modré nebe, červené květiny nebo svěží zeleň jara. Nikdy neviděl, jak poletuje motýlek, nebo jak létá pták. Sedí tady a žebrá, a to den za dnem.

Tu jde kolem Ježíš a vidí ho. Vidí nejen jeho oděv, jeho slepotu od narození, jeho žebrání: Vidí jeho srdce, slyší jeho volání o pomoc, vidí také jeho víru v Boží moc.

Ježíš plivne na zem, smíchá zem a slinu a kaší potírá oči slepého. Jaký to neobvyklý postup! Avšak neuzdraví ho ta kaše, nýbrž slova, která mu říká Ježíš, a slepý poslechne: „*Jdi a umyj se v rybníku Siloe.*“

Ano, ten slepý musí být poslušný, musí vstát a opustit své „pracoviště“, musí vstát a jít a umýt se v tom rybníku. Když to udělá, jeho život se mění, a to od základu, nejen navenek, nýbrž především vnitřně. Božím slovem, které uposlechne, začne jeho růst ve víře, začíná jeho následování za Ježíšem Kristem.

Dnes Pán jedná také tak. Každý člověk, který si je vědom své „slepoty“, od ní může být uzdraven. Musí poslechnout Boží slovo, Bibli a udělat to, co Bůh říká. A potom prožije to, co zde prožil ten slepec: že se stane (duchovně) vidícím a Boha vidí takového, jaký On skutečně je! Je to div – také dnes! Celý příběh je možné si přečíst v Evangelii podle Jana, v kapitole 9, verších 1-38.

Denní čtení Bible: Izajáš 22,1-25 – Skutky 27,14-26

Tomáš, řečený Didymos /Dvojče/, řekl svým spoluúčedníkům: „Pojďme i my, ať spolu s ním zemřeme.

Jan 11,16

Tomáš (1) rezignuje

Tomáš je jeden ze dvanácti mužů, které Ježíš vyvolil, aby šli za Ním, a potom byli od Něho vysláni (Lukáš 6,13-16). O Tomášovi se v Evangeliích mnoho nedovídáme – ale stačí to, abychom si o něm mohli udělat obrázek. Mohli bychom ho označit za **pesimistu**; on sám by se asi spíše viděl jako **realista**.

Nyní k situaci v Janu 11: Ježíš Kristus je mezitím v Jeruzalémě nežádanou osobou: Chtějí Ho zajmout, kamenovat Ho (Jan 10,31.39). Přesto má v úmyslu jít opět do Betanie, místa v sousedství Jeruzaléma. Chce vzkřísit jednoho mrtvého, a proto se nenechává ani od učedníků zadržet od svého úmyslu. Nato Tomáš říká (a my cítíme jeho skleslost): *„Pojďme i my, ať spolu s ním zemřeme!“*

Tomáš vidí, že vůdcové lidu jeho Pána stále více odmítají, zvažuje situaci – a rezignovaně se obává toho nejhoršího. Pro něho se cesta do Betanie rovná rozsudku smrti. Zároveň ale chce být u svého Mistra, je připraven „s Ním“ jít na smrt. K tomu ho mohla uschopnit jen oddanost a láska!

I křesťané mohou tváří v tvář zážitkům a obavám rezignovat, mohou mít sklon k pesimismu – a přitom mají snad zároveň jako Tomáš srdce plné oddanosti pro svého Pána a Mistra.

Učedníky vyvolil Ježíš. K nim patří impulzivní Petr, Jan a Jakub, „synové hromu“ (Marek 3,17), a Tomáš: Je orientován na skutečnosti a má sklon všechno „vidět černě“. Ti všichni mají Ježíše rádi a On je všechny používá ve své službě. Tak rozdílů jsou také ti, kteří dnes následují tohoto Pána.

Denní četba Bible: Izajáš 23,1-24,13 – Skutky 27,27-44

pátek 26 září

**A kam já jdu, víte, i cestu znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“
Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“**

Jan 14,4-6

Tomáš (2) se vyptává

Ježíš Kristus ví, že přišla jeho hodina, aby šel ke svému Otci (Jan 13,1). Předtím ale musí trpět a zemřít. Avšak nezaměstnává se sám sebou, nýbrž svými učedníky. Mluví jim o domu svého Otce, o příbytcích, které jim tam připraví. A opět se vrátí, aby je vzal k sobě.

Tu ho Tomáš přerušuje: „*Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?*“ Pro něho je to, co zde Ježíš říká, jen málo konkrétní, málo jasné. Proto se ptá. Možná, že neposlouchal dostatečně pozorně, možná, že slova odporovala také jeho židovskému myšlení – v každém případě chtěl mít další vysvětlení.

Jak je to dobré, že se ptá, že to chce vědět přesně! Tomu se od něho smíme učit. Také my smíme předkládat své otázky Pánu Ježíši. Když jsou opravdové a upřímné, dá na ně odpověď. Jako zde.

Ježíš mu odpovídá: „**Ty** se mne ptáš **Kam?** Ale já o tom přece mluvím, že jdu k Otci. **Ty** chceš znát cestu? Přitom jsem **já sám** přece ta **cesta!** Zároveň tím dává jemu, ale také nám „doučovací lekci“: Neboť my snad máme také vlastní myšlenky o tom, jak člověk může přijít do nebe. Avšak **Ježíš** říká: Já jsem ten jediný – výlučný a bez alternativ, skrze kterého může někdo přijít k Bohu.

My často říkáme: *Hloupé otázky neexistují!* Tak tomu je také zde. Díky, Tomáši!

Denní čtení Bible: Izajáš 24,14-25,12 – Skutky 28,1-15

Tomáš zvaný Didymos, jeden z Dvanácti, však nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

Jan 20,24.25

Tomáš (3) není přítomen

Ježíš Kristus je zajat, mučen a ukřižován. Umírá a je pohřben. Tím jsou zničeny všechny naděje a očekávání učedníků. Oni si mysleli, že On vykoupí Izrael od římské nadvlády. Teď je všemu konec:

- Ježíš je mrtev.
- Židovští vůdcové triumfují.
- Učedníci jsou zklamaní a zoufalí.

Když se jeho učedníci potom po sobotě, třetího dne po ukřižování, shromažďují, Tomáš tam není. Co by tam tak měl dělat? Jeho nejhorší obavy se potvrdily, všechny sny a plány jsou zmařeny. Rmoutit se a naříkat nic nepomůže, skutečnosti mluví jasnou řečí. Svoji skleslost může snášet také sám. Možná, že Tomáš přemýšlel takto anebo podobně. Není přítom, když se Ježíš zjevuje svým učedníkům a volá k nim: „*Pokoj vám.*“ (v. 19) Ale když ti druzí učedníci říkají Tomášovi o této návštěvě, nestěžují si kvůli tomu, že chyběl. Také mu nevyčítají: „Kdybys ..., pak bys...“ Ne, oni říkají: „*Viděli jsme Pána.*“ (v. 24) Jejich srdce hoří kvůli tomu, co prožili: Setkal se s nimi On, Ježíš, jejich Pán, ten Vzkříšený!

To bychom chtěli také my v tomto kalendáři dělat, a to stále znovu: Mluvit o Ježíši Kristu, který zemřel a vstal a nyní žije. Aby to slyšeli druzí, byli přitahováni a spaseni – aby Ho poznali a následovali Ho.

Nechá se Tomáš přesvědčit? Je připraven změnit svůj postoj? Bude příště přítomen?

Denní čtení Bible: Izajáš 26,1-27,13 – Skutky 28,16-31

neděle 28 září

Ať se každý odvrátí od své zlé cesty a od násilí, které je na jeho rukou. Kdo ví, snad se Bůh odvrátí a slituje, odvrátí se od svého planoucího hněvu a nezahyneme. Bůh viděl jejich skutky, že se odvrátili od své zlé cesty. Proto Bůh litoval zla, které prohlásil, že jim učiní, a neučinil to.

Jonáš 3,8-10

Myšlenky o proroku Jonášovi

V odpověď na Jonášovo poselství vyhlásil král Ninive ve své říši důsledný obrat. Bojí se ohlášeného soudu a doufá, že Bůh jim bude milostivý, když se odvrátí od svého hříšného životního stylu.

Každý, kdo má Bibli a byl jí vyučen, zná Boha lépe než lidé v Ninive. My dnes nepotřebujeme pochybovat o tom, že Bůh zachrání každou duši, která k Němu volá o milost. Protože se jeho Syn Ježíš Kristus stal smírčí obětí, jedná Bůh nejen milostivě, nýbrž také spravedlivě, když osvobozuje toho, kdo věří v Ježíše (Římanům 3,26).

V případě Ninive nechal skrze Jonáše kázat soud. Avšak poté, co se lidé obrátili, „*Bůh lituje zla*“ a ohlášený soud v této chvíli neprovádí. Očekávali bychom to?

Když jde o Boží věčnou radu, nemůže Ho nikdo v jeho konání ovlivnit. Bůh je svrchovaný a jeho věčné rady a úmysly se uskuteční.

Ale je tu také druhá stránka: Bůh důrazně varuje lidi stále znovu, když s nimi jedná tím či oním způsobem. Když si lidé vezmou toto varování k srdci a obrátí se od svých hříchů, Bůh svůj ohlášený soud často neprovede, protože On je milosrdný Bůh, který chce odpustit hříchy.

„Vždyť nemám zalíbení ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obráťte se a zůstaňte naživu.“ (Ezechiel 18,32)

Denní čtení Bible: Izajáš 28,1-29 – Hebrejům 1,1-6

Tomáš ... jim však řekl: „Pokud nevidím stopu hřebů v jeho rukou a nevložím svůj prst na místo hřebů a svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Po osmi dnech byli jeho učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi. Postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Vztáhni svůj prst sem a pohleď na mé ruce, vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl slovy: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Jan 20,24-27

Tomáš (4) je přítomen

Ježíš Kristus se zjevil svým učedníkům večer dne vzkříšení – avšak Tomáš nebyl přítomen. Druzí učedníci mu vyprávěli, že viděli Pána. Škoda, že jim Tomáš nevěřil a že měl vlastní seznam požadavků, které by chtěl vidět splněné! Avšak nebyl to **typický Tomáš?** Zaměřil se na fakta a nebyl v stavu překročit svůj vlastní stín.

Žádal si hmatatelné důkazy – avšak kdy se k tomu naskytne příležitost? Ano, někdy Bůh nechává i nás čekat. Možná proto, že i my se musíme něčemu naučit o sobě nebo o NĚm. Avšak pak k tomu došlo. Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům a Tomáš tentokrát byl přítomen!

Jak velmi si Tomáš přál, aby se Ježíš učedníkům zjevil ještě jednou a on byl při tom! Jeho víra, jeho celý další život na tom bude záviset!

Ježíš přichází, stojí uprostřed svých učedníků a říká: „*Pokoj vám!*“ – a pak se obrací k Tomášovi. Přímou a zcela osobně. Nečiní mu žádné výčitky, ne. Vyzývá ho, aby se podíval na známky po hřebech na jeho rukou a aby pohleděl a vložil ruce do ran v jeho boku. Přesně tak, jak si to Tomáš přál. Pak ho Ježíš vyzývá: „*Nebuď nevěřící, ale věřící.*“ – Jak milostivě jedná Pán Ježíš se svými pochybujícími učedníky!

Denní čtení Bible: Izajáš 29,1-24 – Hebrejům 1,7-14

úterý 30 září

Tomáš mu odpověděl slovy. „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Jan 20,28.29

Tomáš (5) je přemožen

Ježíš vstupuje do středu učedníků, obrací se na Tomáše a vyzývá ho: „*Vztáhni..., pohled!... a vlož!*“ – avšak Bible mlčí o tom, zda to skutečně udělal.

Tomáš je přemožen, když před ním stojí jeho Pán: vzkříšený, živý – a přece se známkami ukřižování a smrti. Volá: „*Můj Pán a můj Bůh!*“ Ten, který stojí proti němu, je Bůh a člověk v **jedné** Osobě. On je **Pán** a On je **Bůh** a On je zároveň **jeho** Pán a **jeho** Bůh! On je Ten, s kterým býval na cestě, a zároveň je zcela jiný a mnohem více! Jeho zvolání vyjadřuje jeho podřízení se, jeho úctu, uctivost, ano, dokonce klanění.

Po Petrovi, který jednou Ježíšovi řekl: „**Ty jsi Kristus, Syn živého Boha**“ (Matouš 16,16), je Tomáš druhým učedníkem, který vydává tak velkolepé svědectví o Pánu Ježíši. Tento k pesimismu nakloněný, pochybující učedník věří – a pln uctivosti se klaní. Jaká to je proměna!

Tomáš chápe to, **kdo a co** je jeho Pán. Může také každý čtenář a posluchač říci: „*Můj Pán a můj Bůh?*“

Pak k tomu Ježíš dodává: „*Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.*“ I když my Ho dnes už **nemůžeme vidět a dotýkat** se Ho, není to pro nás žádná ztráta – můžeme důvěřovat zprávám Evangelíí a věřit, že za nás zemřel, že byl pohřben a opět vstal! Tak jak to píše Petr: „*Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věřte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy!*“ (1. Petrův 1,8)

Denní čtení Bible: Izajáš 30,1-33 – Hebrejům 2,1-4

středa 1 říjen

Tu přicházeli lidé a nesli k němu ochrnutého; nesli ho čtyři. A protože ho k němu pro zástup nemohli přinést, odkryli střechu tam, kde byl ... Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, tvé hříchy jsou odpuštěny.“

Marek 2,3-5

Ježíš a ochrnutý člověk

V domě se tísní lidé. Tu přicházejí čtyři muži, kteří nesou ochrnutého člověka; chtějí ho přinést k Pánu Ježíši. Avšak nemohou se k Ježíšovi dostat, protože dům je plný a nikdo neudělá místo. Vzdají to, nebo vyčkají? Ne! Jednoduše odkryjí střechu a spustí ochrnutého dolů, takže leží přímo před Ježíšem.

V domě vládne zcela jistě napětí, možná ale také rozhořčení: Jak si to jen mohou dovolit! To je neslýchané! Takové věci se přece nedělají! – Co však k tomu říká Boží Syn?

Poznává víru toho člověka, který leží před Ním, a víru těch čtyř, kteří ho přinesli, a kteří jistě ze střechy vše pozorují. Nyní se obrací k tomu, který leží před ním, a říká: „*Tvé hříchy jsou odpuštěny.*“

Ale to ne: **Tady je odklon od tématu!** – Tak bychom snad předčasně usuzovali. – Jenže: **To nejdůležitější nejdříve!** Ježíš ví: Nejdříve musí být řešen vnitřní problém, potom je možné zabývat se tématem **nemoci**.

Ani dnes tomu není jinak. I když ve svém životě proděláváme tolik těžkostí a zármutku – **nejdříve** musí být vyjasněno to nejdůležitější: otázka hříchu. Neboť k jakému užitku je nám zdraví a dlouhý život, když jsme neučinili opatření pro život po smrti?

Celý příběh si lze přečíst v Evangelii podle Marka, v kapitole 2, verších 1-12.

Denní čtení Bible: Izajáš 31,1-32,20 – Hebrejům 2,5-10

Přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí.

Hebrejům 10,22

Pád zdi

9. listopadu 1989 padla zeď mezi dvěma německými státy, mezi SRN a NDR; hranice byla otevřena. Lidé byli omámeni radostí, neboť to, co si po léta přáli, se přes noc stalo. Po dlouhou dobu bylo Německo rozděleno zdí, a nyní tato zeď padla. Willy Brandt komentoval pád zdi slovy: „Nyní sroste to, co k sobě patří.“

Jaký krásný obraz něčeho vyššího: Od chvíle, kdy Ježíš Kristus zemřel na kříži, může srůstat to, co k sobě patří. Neboť Bůh si přeje mít vztah k nám lidem a udělal všechno, aby to umožnil. Z jeho strany je všechno připraveno.

Avšak na mé straně ještě stojí zeď, postavená mými hříchy a pochybeními. Sám ji nemohu překonat – ale mohu přijmout Boží nabídku, že On ji strhne. Předpokladem pro to je, že musím uvěřit, že Bůh existuje a že poslal svého Syna Ježíše Krista k mé záchraně. Neboť jen Ježíš může odejmout mou vinu od Božích očí. Ale když Ho vyloučím ze svého života, můj život nemá žádný smysl. A co bude, když na konci budu muset zjistit, že rozsudek nade mnou je správný a že má vina mě od Boha navěky odděluje?

Dnes mi Bůh podává ruku. Když se jí chopím, padne zeď, která mě od Něho odděluje. Pak mohu „přistoupit s opravdovým srdcem v plnosti víry“, pak mám srdce „očištěné od zlého svědomí“. Smím mít společenství s Ním, smím prožívat zcela novou radost, protože Bůh se nyní stal mým Otcem.

Denní čtení Bible: Izajáš 33,1-34,17 – Hebrejům 2,11-18

pátek 3 říjen

O nic nebudte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním. A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Filipským 4,6.7

Váha starostí

Jedna psycholožka pořádala seminář o zvládání stresu. Když vysoko zvedla sklenici vody, očekávali mnozí otázku: „Je sklenice plná nebo je poloprázdná?“ Místo toho se s úsměvem zeptala: „Jak těžká je tato sklenice vody?“ – Odpovědi byly různé: mezi 200 a 500 gramy.

Odpověděla: „Absolutní váha sklenice je naprosto lhostejná. Záleží na tom, jak dlouho ji držím. Když ji budu držet jednu minutu, nebude to problém. Po jedné hodině mě začne bolet ruka. A když budu sklenici držet celý den, moje paže bude jako chromá. Váha se nezmění – ale čím déle budu sklenici držet, tím těžší pro mne bude, abych ji držela.“

A pak pokračovala: „Starosti vašeho života jsou jako ta sklenice vody. Když nějakou chvíli přemýšlíte o svých starostech, jistě vám to nebude zvlášť škodit. Ale když o svých starostech budete přemýšlet déle, začne vás to bolet. A když hloubáte o svých problémech a starostech celý den, budete se cítit jako chromí – a nebudete schopni dělat něco jiného.“

Bůh povzbuzuje věřící, aby Mu v modlitbě své problémy a starosti předávali bez odkladů pravidelně a cele – nebo, jinak řečeno, sklenici starostí každý den odkládali.

„Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.“ (1. Petrův 5,7)

Denní čtení Bible: Izajáš 35,1-36,22 – Hebrejům 3,1-6

Jdi k mravenci, lenochu, podívej se na jeho cesty, abys zmoudřel.

Příslaví 6,6

Superrychlý mravenec

Usain Bolt vytvořil v roce 2009 časem 9,58 vteřiny nový světový rekord na 100 metrů sprintu mužů. Avšak rychlostí 12,5 metrů za vteřinu byl příliš pomalý ve srovnání se stříbrným mravencem (*Cataglyphis bombycina*), mravencem, který žije v písčných dunách severní Sahary. Tento mravenec je nejrychlejší na světě a dokáže se pohybovat rychlostí 855 milimetrů za vteřinu; když to přeneseme na velikost člověka, je to 180 metrů za vteřinu! A to při teplotách půdy 60 stupňů, které jsou životu nebezpečné! Přitom je jeho šest nohou dokonale synchronizováno. Přední a zadní noha jedné strany těla tvoří s prostřední nohou na protější straně stabilní trojnohou oporu. Stříbrný mravenec se při pohybu téměř nedotýká půdy, částečně létá nad pískem. Kromě toho se umí extrémně dobře orientovat. Neboť ačkoli se při hledání potravy pohybuje sem tam, když nalezne kořist, běží ke svému hnízdu přímoú čarou zpět. Tyto schopnosti jsou nutné pro přežití tohoto superrychlého mravence, který je ve dne aktivní a v poledním horku v poušti hledá potravu. Zde našel svůj životní prostor a ochranu před jinými živočichy.

- Avšak kdo ho trénoval, že umí tak rychle cestovat?
- Kdo ho technicky a dokonale uzpůsobil k tak rychlému běhu?
- A kde získal svůj kompas, který je pro něho důležitý pro přežití?

Ano – „*jdi k mravenci, ..., podívej se na jeho cesty, abys zmoudřel.*“ Už u něho mohu obdivovat Boží velikost a moudrost. „*Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět.*“ (Římanům 1,20) I zde mohu Boha poznávat, mohu Ho oslavovat a děkovat Mu.

Denní čtení Bible: Izajáš 37,1-20 – Hebrejům 3,7-19

neděle 5 říjen

Jonášovi se to však hrozně moc nelíbilo a rozzlobil se. Modlil jsem se k Hospodinu: Ach, Hospodine, což jsem to neříkal, když jsem byl ve své zemi? Kvůli tomu jsem chtěl utéct do Taršíše. Vždyť vím, že ty jsi Bůh milostivý a soucitný, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství, a slitováváš se nad zlem. Nyní, Hospodine, vezmi ode mě prosím můj život. Je pro mě lepší, abych zemřel, než abych žil.

Jonáš 4,1-3

Myšlenky o proroku Jonášovi

Na konci 3. kapitoly čteme, že Bůh se odklání od ohlášeného soudu, protože se lidé v Ninive odvrátili od své zlé cesty. A nyní před sebou máme hněvivého Jonáše. Kontrast by sotva mohl být větší. Na jedné straně teplé paprsky Boží milosti, které dopadají na Ninive, a na druhé straně Jonášovo studené srdce.

Jonáš ve svém hněvu vyslovuje modlitbu, ve které Boha obžalovává kvůli jeho dobrotivému jednání, a zároveň ospravedlňuje svou vlastní neposlušnost, když utekl směrem do Taršíše.

Neznáme to také? Když se nám něco nelíbí, posazujeme rádi Boha na lavici obžalovaných. Avšak pozor: *„Člověče, kdo vlastně jsi, že odmlouváš Bohu?“* (Římanům 9,20)

Jak smutný a chybný je postoj, který zde prorok ukazuje! Když trpěl úzkostmi smrti a byl v největším trápení, snažně prosil Boha o milost a učinil slib. Avšak když Bůh vyhoví prosbě, protože celé město činí pokání v žíní a popelu, Jonáš to nese krajně nelibě a už nechce žít. Jak vděčný by měl být za to, že Bůh je milostivý a milosrdný!

Když se Jonáš zlobí kvůli tomu, kvůli čemu se nebe raduje – totiž když hříšník činí pokání – pak není divu, že Bůh jeho modlitbu nevyslyší, *„kdo je však zbožný a činí jeho vůli, toho slyší“* (Jan 9,31).

Denní čtení Bible: Izajáš 37,21-38 – Hebrejům 4,1-9

pondělí 6 říjen

Víme, že Boží soud je podle pravdy.

Římanům 2,2

Jen s důtkou?

V rozhovoru s farářem Wilhelmem Buschem si jednou jeden skutečně sebevědomý pán stěžoval na to, že křesťané tolik mluví o hříchu. „Podívejte se,“ řekl, „já jsem byl voják. Důstojník! No, a když už někdy někdo něco provedl, dostal důtku – a hotovo! Měl by to snad váš Bůh skutečně brát vážněji?“ „Vy jste přece byl důstojník u vojenského soudu,“ vzpomněl si Busch, „a jako takový jste měl před sebou mnoho lidí. Ti všichni od vás odešli jen s důtkou? – Skutečně?“ Trochu nervózně odvětil: „Ne, když se někdo opravdu provinil ... a přestoupil zákony, tak byl samozřejmě odsouzen.“ „Proč? Jak to?“ – zeptal se Busch. „Protože existuje právo, a kdo se proviní, je odsouzen.“

„..., Protože existuje právo! Tak teď vám něco řeknu: U Boha je také právo: Tedy – tomu přece trochu rozumíte. Právo zůstává právem. A ten, kdo překročil deset přikázání byť jen jednou, ten je odsouzen! Bůh je spravedlivý!“

Návštěvník naslouchal. Busch pokračoval: „Jdete tedy vstříc odsouzení u Boha.“ Ten druhý se nervózně zasmál: „No a co vy?“ „Já mám své odsouzení už za sebou,“ řekl Busch. Návštěvník vypadal udiveně: „Už za sebou? A byl jste osvobozen?“ „Ne! Byl jsem odsouzen k smrti! Uznal jsem rozsudek a přijal ho. Mohl jsem ho přijmout, protože tu byl ručitel, který mne zastoupil a nesl za mne trest smrti.“ „Ručitel? Kdo to byl?“

„Ježíš Kristus, na Golgotě! A nyní: Buď i vy uznáte Boží rozsudek smrti a přidržíte se tohoto Ručitele, nebo – bych nechtěl být na vašem místě!“

Denní čtení Bible: Izajáš 38,1-16 – Hebrejům 4,10-16

úterý 7 říjen

Kudy vede ta cesta, kde se rozděluje světlo?

Jób 38,24

Světový názor Bible

Někdy se tvrdí, že Bible zastává zastaralý obraz světa. Ale je skutečně světu tak cizí?

Ano, ona mluví o východu slunce a o západu slunce, jako kdyby to bylo slunce, které se pohybuje (1. Mojžíšova 19,23; 28,11). Avšak neobdivujeme i my nádherný „západ slunce“?

Tu a tam nalézáme v Bibli přímo moderní popisy. Tak Jób v pravděpodobně nejstarší knize Bible říká: *„/Bůh/ roztáhl sever nad pustotou, zavěšuje zemi nad nicotou.“* (Jób 26,7) Popisuje zemi, která se ve vesmíru nachází v prázdném prostoru, který se táhne nad ní a pod ní a také okolo ní.

V Žalmu 103,12 David píše: *„Jak daleko je východ od západu, tak od nás vzdálil naše přestoupení.“* Když takto píše, pak zjevně nevychází z toho, že země je plochá. Sever a jih jsou stanoveny póly. Východ a západ jsou jakoby nekonečně od sebe vzdáleny. Věděl snad David, že země se podobá kouli?

Otázka v našem dnešním verši je jedna z mnoha otázek, které Bůh klade a na které Jób neumí dát odpověď. A je zajímavé, že vědecké zkoumání až dodnes nemůže stále ještě jednoznačně a s konečnou platností odpovědět. Některé vlastnosti světla potvrzují vlnovou teorii, jiné naproti tomu kvantovou teorii. Až dodnes nenašla fyzika dokonale uspokojivou odpověď na tyto otázky.

Samozřejmě, že lidé Bible neměli naše dnešní znalosti. Avšak nebyli hloupí a cizí světu. A především: Bůh k nám nechtěl mluvit vědeckou řečí!

Denní čtení Bible: Izajáš 38,17-39,8 – Hebrejům 5,1-10

Ježíš ... přišel do Nazareta, kde byl vychován. Podle svého zvyku vstoupil v sobotní den do synagogy. A povstal, aby četl ... Začal jim tedy říkat: „Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.“

Lukáš 4,14.16.21

Ježíš se setkává s Židy v synagoze

Ježíš přichází do Nazareta, kde vyrostl a kde Ho a jeho rodinu znají.

Podle svého zvyku jde jako každý zbožný Žid v sobotu do synagogy. Denní čtení je v knize proroka Izaiáše. Ježíš vstává, přečte, po přečtení svine opět svitek Písma, vrátí ho služebníkovi synagogy a posadí se. Až sem je to dění které se opakuje každou sobotu ve všech synagogách – nenápadné a zcela normální.

Avšak Pak Ježíš řekne: „*Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.*“ To, co bylo čteno, už není jen zaslíbení a oznámení, nýbrž je to historie, která se naplňuje před jejich očima a ušima. Už žádná hudba budoucnosti – nýbrž melodie přítomnosti. Živá slova, která se naplňují před jejich očima. To udivuje, to dává vyvstat otázkám, to o něco později vyvolává také hněv a odpor.

A tak tomu je i dnes. Příběhy a slova Bible, která se nás nedotýkají, která pominula nebo se naplní někdy později, nás často nechávají chladnými a nedotčenými. Ale když se stanou živými, když nás nejdříve postaví do Božího světla, když nás osobně oslovují a denně pobízejí, pak vyzývají, potom provokují – pak přichází odpor světa.

Bůh mluví – o **včerejšku** a pro **zítrěk**. Zvláště ale mluví pro dnešek, pro současnost, a mluví ke mně. Někdy velmi konkrétně a přesně, tehdy stejně jako dnes.

Celý příběh si lze přečíst v Evangeliiu podle Lukáše, kapitole 4, verších 16-30.

Denní čtení Bible: Izajáš 40,1-17 – Hebrejům 5,11-14

Což nebudeš mrzutý, zkusí-li s tebou někdo mluvit? Jenže kdo by dokázal zadržet řeč?

Jób 4,2

... možná, že pak už bude pozdě! (1)

Lukáš je u svých přátel oblíbený a je úspěšný ve svém povolání. Jeho rodiče jsou křesťané, kteří berou svou víru vážně. Když byl dítě, modlili se s ním a četli Bibli – ale teď je dospělý, víru hodil přes palubu a ohledně Boha a modlitby se může už jen unaveně usmívat.

Lukáš zase jednou v kruhu svých kolegů z práce nenechal na církvi, faráři a víře ani vlásek dobrý. Je na sebe pyšný, že tak dobře argumentoval. Druhého dne si ho bere stranou jeho přítel Aleš. Je to vážný křesťan a Lukáš respektuje jeho víru, i když se všemu zbožnému směje. Potichu a zjevně dotčeně mu Aleš říká: „Lukáši, Bůh ti dal ducha a rozum. Umíš dobře diskutovat a přesvědčovat lidi. Ale ty to vše používáš, abys mluvil proti Bohu. Možná, že jednoho dne přijdeš do velkého nebezpečí, upadneš do pasti a pocítíš, že k tobě Bůh mluví – ale potom bude možná pozdě!“

Lukáš sebou trhne, jeho pocit nadšení mizí, ale o něco později na slova svého přítele už zase nemyslí.

Možná, že i vy máte „zbožnou“ minulost: Máte rodiče nebo prarodiče, kteří se za vás modlili, snad jste zpíval křesťanské písně a učil se nazpaměť verše z Bible. Avšak teď je vám minulost trapná a smějete se tomu, protože jste přesvědčen, že svou dětskou víru jste s konečnou platností nechal za sebou. Ale co když přijdete do situace, kde jasně pocítíte, že Bůh je skutečnost a že k vám mluví?

(Pokračování zítra)

Denní čtení Bible: Izajáš 40,18-31– Hebrejům 6,1-9

pátek 10 říjen

Oblehls mě zezadu i zepředu a položils na mě svou dlaň.

Žalm 139,5

... možná, že pak už bude pozdě! (2)

Lukáš hodil svou víru přes palubu. Řečem o církvi a Bohu se už jen soucitně usmívá. Jeden kolega ho varuje, že se Lukáš může jednoho dne dostat do velkého nebezpečí, že pak ale snad bude pozdě.

O šest měsíců později stojí Lukáš před svým mistrovským dílem, před velkým trezorem, jehož zavírací mechanismus sám navrhl. Jeho šéf ho chválí a také zákazník je nadmíru spokojen. Ještě naposledy před předáním zákazníkovi Lukáš vstupuje do trezorového prostoru, aby přezkoušel, zda vše bezvadně funguje. Zda on sám přitáhl dveře, nebo zda se o ně opřel někdo jiný – dříve, než tomu mohl zabránit, zapadají dveře do zámku. Lukáš hned ví, že se dostal do vlastní pasti. Neboť jsou jen dva klíče k trezoru. Jeden má v kapse, ten mu je k ničemu; druhý má jeho šéf – ale kde ten je?

Lukáš volá, bouchá do dveří a zachvátí ho panika. Jak dlouho to zde vydrží? Napadají ho slova, jimiž ho před nějakou dobou varoval jeho přítel: „Možná, že jednoho dne přijdeš do velkého nebezpečí, upadneš do pasti a pocítíš, že k tobě Bůh mluví – ale potom bude možná pozdě!!“

Ví, že nyní je v tomto bodě, že Bůh k němu mluví, že stojí před Ním. Napadá ho jeden biblický verš, který se kdysi naučil nazpaměť: „*Když ale ve své tísní úpěnlivě volali k Hospodinu, vysvobodil je z jejich úzkostí.*“ (Žalm 107,6)

Avšak má právo volat k Bohu? Může on, který Boha stále odmítal, očekávat, že Bůh ho nyní vyslyší?

(Pokračování zítra)

Denní čtení Bible: Izajáš 41,1-29 – Hebrejům 6,10-20

sobota 11 říjen

Přímým vzchází v temnotách světlo.

Žalm 112,4

... možná, že pak už bude pozdě! (3)

Lukáš je uvězněn v trezoru; kyslíku ubývá. Chce volat k Bohu, kterému se předtím vysmíval a rouhal. Avšak má právo se na Něho obracet?

Lukášovi je jasné, že Bůh existuje a že existuje nebe i peklo. A ví, že si nezasluhuje žádný soucit. To jediné, co může dělat, je, volat k Bohu a prosit o milost. Poklekne v trezorovém prostoru a snažně volá k Bohu, aby mu odpustil celou jeho vinu. Myslí na své rodiče a na utrpení, které pro ně bude znamenat jeho smrt. Najde tužku a do zápisníku píše, jak mu to jde: „Bůh vám žehnej. Modlil jsem se k Bohu, aby mi odpustil.“ Lukáš je stále unavenější. Po nějaké době usne, pak upadne do bezvědomí.

To další, co si uvědomuje, je změt hlasů, světlo – pak je zase všechno černé. Když opět otevře oči, leží v posteli a matka ho drží za ruku.

Brzy opět zesílí. Ještě často vypráví svým přátelům a kolegům v práci o svém obrácení v trezoru. Nyní chce vzít zpět a napravit svá dřívější lehkovážná slova.

I my přicházíme do situací, kde nám je rázem jasné, že Bůh je, že se na nás obrací a že mluví do našeho života. Ignorujeme Ho potom? Anebo se proti Němu stavíme? Když to budeme dělat dále jako dosud – jak potom později chceme ujít Božímu soudu, když nedbáme na záchranu, kterou nám nyní nabízí (Hebrejům 2,3)? Ale ještě je čas poslechnout Boha.

Denní čtení Bible: Izajáš 42,1-17 – Hebrejům 7,1-17

neděle 12 říjen

Hospodin se zeptal: Je to dobře, že ses tak rozzlobil? Jonáš vyšel z města a usadil se na východ od města. Postavil si tam stánek a pobýval pod ním ve stínu, aby viděl, co se s městem stane.

Jonáš 4,4.5

Myšlenky o proroku Jonášovi

Jonáš je hněvivý. Proč? Protože obyvatelé Ninive byli Bohem ušetřeni. Z jeho pohledu si to nezasloužili, ani když činili pokání.

Bůh klade Jonášovi řečnickou otázku: ta se podobá výtce. Avšak Bůh chce zároveň Jonášovi dát na vědomí, že On „*je pomalý k hněvu*“ nejen vůči Ninivským, nýbrž i ke svému prorokovi.

Ne, není to správné, že se Jonáš zlobí, a to alespoň ze dvou důvodů:

- 1) Kdyby Jonáš jen trochu porozuměl tomu, jak veliká byla Boží milost vůči němu, pak by poselství o soudu vyřizoval v Ninive takřikajíc se slzami v očích. Neboť on sám byl tím největším „znamením“ o Boží milosti.
- 2) Myslí si snad Jonáš, že on jako Izraelita má větší nárok na Boží milost než ti, kdo nejsou Židé? Hraje u něho nějakou roli národní pýcha? Jako prorok je dobře seznámen s Božím slovem, a proto by měl vědět, co je napsáno v Mojžíšově zákonu: „*Ne proto, že byste byli početnější nežli všechny národy, k vám Hospodin přilnul a vyvolil vás – vždyť vás bylo nejméně ze všech národů – ale ze své lásky k vám a aby zachoval přísahu, kterou přísahal vašim otcům.*“ (5. Mojžíšova 7,7.8) – Není žádný důvod, aby na druhé hleděl svrchu.

Jonáš mlčí a odchází. Dnes bychom řekli: Trucuje. Zdáli chtěl přihlížet, jak Bůh to město „vyvrátí“. Jak samospravedlivé bylo jeho srdce – více než srdce obyvatel Ninive!

Denní čtení Bible: Izajáš 42,18-43,7 – Hebrejům 7,18-28

Ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.

Hebrejům 11,6

Biblické výroky

Jsou biblické výroky skutečně pravdivé a věrohodné? – Možná, že vám tato myšlenka už někdy přišla na mysl a vy pochybujete o věrohodnosti Bible.

Nuže – Bible není vědecká kniha, nýbrž je to v první řadě Boží zjevení. Proto nám nechce zprostředkovávat fyzikální, astronomické ani geologické poznatky, nýbrž vysvětlovat Boží plán pro nás lidi. A přece nám něco říká:

- **o Boží existenci**, o které svědčí stvoření: „*Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět.*“ (Římanům 1,20)
- **o stvoření světa**: „*Vírou rozumíme, že Božím výrokem byly uspořádány světy, takže to, co vidíme, nevzniklo z viditelného.*“ (Hebrejům 11,3)
- **o tom, že Boží Syn se stal člověkem**: „*Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem, a byv shledán v podobě člověka, ponížil se.*“ (Filipským 2,6.7)
- **o jeho vzkříšení**: „*Avšak Kristus vstal z mrtvých, prvotina těch, kdo zemřeli. Když tedy přišla skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých.*“ (1. Korintským 15,20.21)
- **o jeho nanebevstoupení**: „*A stalo se, když jim žehnal, že se od nich vzdálil a byl nesen vzhůru do nebe.*“ (Lukáš 24,51)

Je pravda, že Bible vždy neuspokojuje naši zvědavost – ale říká nám to, co je potřebné, abychom mohli být zachráněni. A víra v Boha je i dnes stále jedinou cestou k životu.

Denní čtení Bible: Izajáš 43,8-28 – Hebrejům 8,1-6

úterý 14 říjen

Když se /Ježíš/ přiblížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého, jediného syna jeho matky, a ta byla vdova ... Když ji Pán uviděl, byl nad ní hluboce pohnut a řekl jí: „Neplač!“

Lukáš 7,12.13

Ježíš se setkává s plačící matkou

Obraz uzlíčku beznaděje: Ta žena je vdova, a tak musí sama vychovávat, a pravděpodobně se asi sama musí starat o živobytí, neboť sociální pojištění, jako je dnes, neexistovalo. A teď ještě také její jediný syn zemřel. Tím je také zbavena naděje na nějakou lepší budoucnost. Co jí zbývá, je tvrdý a osamělý život. Lze jen doufat, že druzí budou soucítit a budou ji podporovat a doprovázet. To je pro člověka ubohý výhled do budoucnosti!

Je tím všechno skončeno? Ne – jen to žena ještě neví. Neboť k městské bráně se blíží Pán Ježíš, a k té bráně právě přišel také smuteční průvod. Zcela jistě to není náhodné setkání!

Ježíš vidí bídu té ženy, je vnitřně pohnut a říká jí: „Neplač!“

Neznáme to také? Že nám někdo řekne: „Hlavu vzhůru!“, „Zase bude dobře!“, „Nemusíš být smutný!“? Možná, že jsme tato slova už sami řekli druhým. Nebo jsme mlčeli, protože nám utrpení vzalo řeč. Neměli jsme slova a nedovedli jsme pomoci. Avšak zde přichází jeden, který říká: „Neplač!“ – Mluví se soucitem, především ale s autoritou, s mocí nad smrtí: Ten mrtvý ožije.

Tato událost se dnes nebude opakovat navlas stejně. Avšak jedno nám dodává odvalu: „*Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i na věky.*“ (Hebrejům 13,8) Také dnes nás vidí v naší nouzi, je vnitřně pohnut – a má balzám pro rány srdce. Všem, kteří Mu důvěřují, slíbil: „*Nezanechám tě, ani tě neopustím.*“ (Hebrejům 13,5)

Denní čtení Bible: Izajáš 44,1-13 – Hebrejům 8,7-13

Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, cožpak si přeji smrt ničemy? Vždyť jestliže se ničema odvrátí od své cesty, zůstane naživu. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest. Proč byste měli zemřít?

Ezechiel 33,11

Jste progresivní?

Touto otázkou mám na mysli: Jste pokrokový? Jste moderní?

Většina lidí je pro pokrok, neboť nechtějí být považováni za zaostalé nebo za staromódní. Pokrok znamená dále se vyvíjet, znamená blížít se vytčenému cíli. Avšak co když moje cesta nebo můj směr jsou chybné? Pak mě každý metr vede stále dále od cíle. Pak nejlepším pokrokem je obrátit se a jít zpět. Pak je nejpokrokovější ten, který se obrátí jako první.

Když jedu místo do Karlových Varů do Ostravy, místo do Jablonce jedu do Písku, pak sice jedu dopředu – ale nepřijedu k cíli. Trvat umíněně na učiněném rozhodnutí a počátečním směru vůbec není pokrokové.

Bůh musel tehdy na svůj vlastní lid Izrael jakoby volat: Obráťte se přece! Cesta, po které jste se dali, je špatná. Vede do zkázy, do smrti. Poslechněte Mě přece! Já vás chci zachránit, chci vám učinit dobře, chci vám dát život! – Stejně tak prosí Bůh i dnes: „*Odvráťte se každý od své zlé cesty a dejte do pořádku své cesty a své činy.*“ (Jeremjáš 18,11) A vyzývá nás: „*Obráťte se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země.*“ (Izajáš 45,22)

Závěrem: Chci být pokrokový. A to nejpokrokovější, co mohu v životě udělat, je: obrátit se k Bohu!

„Kdo mě nachází, nachází život, dosáhne zalíbení u Hospodina.“ (Příslaví 8,35)

Denní čtení Bible: Izajáš 44,14-28 – Hebrejům 9,1-10

čtvrtek 16 říjen

Bůh Mojžíšovi odpověděl: JSEM, KTERÝ JSEM.

2. *Mojžíšova 3,14*

Neměnicí se Bůh

Bůh se nemění. Zůstává stále tentýž. Tím je ale také docela jiný než my lidé. My zkusíme to a ono a často běžíme za ideály – a přece stále znovu pozorujeme, že každý pokus je odsouzen k ztroskotání.

Někdy si například na karnevalu nasadíme masku. Protože bychom chtěli jednou být těmi a takovými, jakými chceme být. A protože na sobě máme masku, domníváme se, že pak také můžeme nechat padnout své zábrany. Chceme žít svůj život, chceme si bez ohledu na následky plnými doušky užívat, a přitom často zapuzujeme myšlenku na to, že se proviňujeme!

Je tu jedna špatná a jedna dobrá zpráva:

Ta špatná zpráva je: Před Bohem se nemůžeme přetvařovat, neboť On vidí za každou masku. A žádné přestrojení nemůže odstranit vědomí, že jeho rozsudek je zničující. Každý člověk je od přirozenosti hříšník a kvůli jeho hříchům ho bude Bůh jednou muset soudit!

Ta dobrá zpráva je: Před Bohem se vůbec nemusíme přetvařovat, neboť On nás naprosto zná. Ale chtěl by s námi mít vztah, a proto má také řešení pro náš problém: Poslal svého Syna Ježíše Krista a soudil na Něm hřích. Jinak by Bůh nebyl spravedlivý, neboť On nesoudí hřích dvakrát. Protože trest za naši vinu byl vykonán na Ježíšovi, pak Bůh nemůže jinak, než k nám být milostivý a osvobodit nás.

Takový je Bůh – na jeho sliby se můžeme spolehnout. V naší neklidné době toužíme často po bezpečí, po stabilitě uprostřed chaosu. U Boha je můžeme nalézt: Jeho spravedlnost a jeho milost se nikdy nezmění.

Denní čtení Bible: Izajáš 45,1-13 – Hebrejům 9,11-18

pátek 17 říjen

I kdybych šel údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou.

Žalm 23,4

Death Valley (1)

Na jihovýchodě Kalifornie se nachází bezútesná pouštní oblast: Death Valley (Údolí smrti). Údolí obdrželo své jméno po jedné události v roce 1849: Skupina pionýrů a hledačů zlata po celé týdny nenašla východ a mohla se zachránit jen tím, že se vzdala svých vozů s plachtami a přes jeden průsmyk opustila údolí. Tehdy prý jedna žena zamávala na rozloučenou a zavolala: „Good-bye, Death Valley!“

Údolí je jednou z nejsušších oblastí země a je známé svými hroznými vedry. Dosud nejvyšší teplota 54,4 stupňů byla naměřena v srpnu 2020. V tomto údolí leží také nejnižší bod USA: 85,95 metrů pod hladinou moře.

Death Valley – není to vhodný popis světa, ve kterém žijeme? Ve kterém je zkáza a sobectví, chlad a tvrdost, nemoci a hrozná neštěstí na denním pořádku? Není každý z nás zasažen utrpením a smrtí a také strachem před smrtí? To jsou následky hříchu, který přišel na svět skrze jednoho jediného člověka, Adama. Po hříchu následovala smrt, které jsou poddáni všichni lidé, protože všichni zhřešili (Římanům 5,12) Tak se náš svět stal **Death Valley**, údolím smrti.

V roce 1849 přinesl záchranu jeden **horský průsmyk**, dnes spočívá záchrana v jedné **Osobě**: v Ježíši Kristu. Jen když On je s námi, nemusíme se bát, když jsme na cestě v údolí smrti. Jsme zachráněni, když Ho vyznáme jako Pána a v srdci věříme a víme, že Bůh Ho vzkřísil z mrtvých (Římanům 10,9.10). Musíme tedy východisko nejen znát, nýbrž je také zvolit a jít!

„Ty jsi se mnou“ – to je záchrana „v údolí stínu smrti“.

Denní čtení Bible: Izajáš 45,14-25 – Hebrejům 9,19-28

sobota 18 říjen

Tento Bůh je nám Bohem, který vytrhuje. Hospodin je Pánem i končin smrti.

Žalm 68,21

Death Valley (2)

V Death Valley (Údolí smrti) na jihovýchod Kalifornie se na konci severozápadního výběžku údolí nachází Last-Chance-Canyon (Kaňon poslední šance): To mi připomíná nápisy, které dříve byly často u tankovacích míst. Tam bylo napsáno: Poslední tankovací místo před dálnicí. Nebo nápisy u dálnice, když se člověk blížil hranici: Poslední výjezd před hranicí/hraniční zónou. Byla to upozornění na poslední příležitosti, na poslední možnosti.

Nejsou v mém životě také takové nápisy a poukazy? To může být ochránění v neštěstí, záchrana z nejvyššího nebezpečí nebo cesta ze slepé uličky v životě, případ neštěstí nebo úmrtí v mém blízkém okolí nebo biblický verš či křesťanská píseň. Ty mi přivádějí na mysl, jak je život křehký, připomínají mi to, že život je konečný. Jsou to poukazy na poslední možnost.

Mohu je ignorovat nebo se jim smát, mohu je zatracovat nebo proklínat. A přece mluví hlasitě a zřetelně a strefují se přesně do černého. Varují mě – ale také mě zvou.

„Bůh je nám Bůh, který vytrhuje.“ Jen u Něho mohu najít pomoc, sílu a ochranu. Zve mě právě teď a dnes, abych využil příležitost a chopil se jeho ruky. Je to možná poslední příležitost, kterou bych neměl promeškat!

Pro mnohé lidi byly poslední příležitosti prvními kroky v jiném směru, znamenaly obrat k Bohu. Ti zakusili: *„Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho.“* (Žalm 16,11)

Denní čtení Bible: Izajáš 46,1-13 – Hebrejům 10,1-10

neděle 19 říjen

Hospodin Bůh připravil ricinovník, který vyrostl nad Jonášem, aby byl stínem pro jeho hlavu a vysvobodil ho z jeho trápení. Jonáš se z ricinovníku převelice radoval.

Jonáš 4,6

Myšlenky o proroku Jonášovi

Jonáš sedí mrzut ve svém stánku, který si postavil. Stále ještě čeká na to, že se jeho proctví splní a Bůh město Ninive zkazí. Avšak Bůh se nad Ninive slitoval. Stejně tak se slitovává nad svým bloudícím služebníkem Jonášem. Je působivé, jak laskavě se o něho Bůh stará. Chce ho učít tomu, co také Ježíš říkal svým učedníkům: „*Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.*“ (Lukáš 6,36)

Zde je Stvořitel činný ve prospěch svých stvoření. Pro Něho není ničím velkým nechat přes noc vyrůst velký strom. Prostě ho připravil – tak jako připravil rybu, aby pohltila Jonáše. Tím stromem chce Bůh svého proroka osvobodit od mrzutosti.

Sotva ten strom Jonáše zastíní, mění se jeho nálada: mrzutost a hněv ustupují velké radosti.

Nedaří se nám často podobně? Když něco v našem životě nejde podle plánu, jsme rychle sklíčení nebo se dokonce hněváme. Když se pak okolnosti změni k pozitivnímu, jsme dobré mysli. Jak často rozhodují vnější okolnosti o našem životním štěstí!

Jonáš se raduje! Ale jeho radost je sobecká a má jen krátké trvání, protože má před očima jen své vlastní blaho. Jeho radost by byla větší a trvalejší, kdyby se s Bohem radoval ze záchranu tolika lidí.

Ještě na něco musíme myslet: Nezapomněl Jonáš svému Bohu poděkovat za ten ricinovník? – Jen ten, kdo Bohu za vše děkuje, bude trvale šťastný.

Denní čtení Bible: Izajáš 47,1-15 – Hebrejům 10,11-22

pondělí 20 říjen

Ty víš, kdy si sedám a kdy vstávám – už dávno znáš mé úmysly. Rozebrals mé putování i mé uléhání a dobře znáš všechny mé cesty.

Žalm 139,2.3

Ty o mně všechno víš!

Hildegarda vyrostla v NDR. Když jí byly dva roky, opouští matka rodinu a zanechává Hildegardu samotnou s jejím otcem.

Ve škole se Hildegarda hanlivě vyjadřuje o státu. A má přátele, kteří plánují útěk směrem na západ. Ale státní bezpečnost se o tom dovídá. Podezírají ji – a ona ztrácí důvěru k lidem a uzavírá se stále více. Když nakonec podniká vlastní pokus o útěk, je chycena a uvězněna.

Po převratu se podívá do svých spisů a poznává, že po celou dobu byla sledována. Že všechno, co řekla a dělala, bylo ohlášeno Stasi. Kým? Jejím vlastním otcem! Otec zrazoval své vlastní dítě. Jak hrozné!

I Bůh o mně ví všechno. Avšak On je zcela jiný. Ano, On mě vidí a zná mě, dokonce předem rozumí mým myšlenkám, to je něco, co neumí žádný člověk. Avšak On mě nevydává, neočerňuje mě. On „zná všechny mé cesty“ – a přece se mne nevzdává. On mě „oblehl“ a „položil na mě svou dlaň“ – a přece mě to neutiskuje ani nezatěžuje? Proč? Protože mi chce udělat dobře. Ať už jdu kamkoli, „i tam mě bude provázet jeho ruka a jeho pravice se mě chopí“ (Žalm 139,5 a 10).

Tak jako pisatel toho Žalmu důvěřuji jeho známosti o mně. Proto Ho také prosím: „Vyzpytuj mě, Bože, a poznej mé srdce, zkoumej mě a poznej mé myšlení a pohled, není-li ve mně cesta trápení, a veď mě cestou věčnosti!“ (Žalm 139, 23 a 24) Víím, že On mě nezklame.

Denní čtení Bible: Izajáš 48,1-8 – Hebrejům 10,23-30

úterý 21 říjen

[Děti Izraele] **pohrdli výbornou zemí, nevěřili jeho slovu, reptali ve svých stanech, neuposlechli Hospodina.**

Žalm 106,24.25

Opovrhnuté poklady

Ano, může se to stát, že člověk opovrhne něčím vzácným, přehlédne něco cenného, nechá bez povšimnutí ležet poklad.

Jeden návštěvník si v Bedfordu v Anglii prohlížel Bunyanovo muzeum. Ačkoli John Bunyan (1628–1688) je už dlouho mrtev, jeho velkolepé dílo **Cesta poutníka** žije dále. Tato kniha alegoricky (obrazně) popisuje cestu víry křesťana. Byla přeložena do více než 200 jazyků a patří k nejvýznamnějším dílům anglické literatury.

Poté, co si návštěvník prohlédl muzeum, poznamená k ženě u přepážky u vchodu, že je přece udivující, že tak prostá malá knížka z pera kotláře se stala tak slavnou. Ona nejprve váhá, a potom řekne: „Jistě máte pravdu, ale já musím doznat, že jsem tu knihu ještě nikdy nečetla.“ Ten k tomu poznamenává: „Co říci o člověku, který prodává vstupenky v muzeu, které za svou existenci vděčí jen jedné knize, a který to dílo ještě ani jednou nečetl? Jaký pozoruhodný příklad dobrovolného ochuzení sebe sama!“

Možná že ani vy jste ještě nikdy nečetli Bibli – možná, že se vám zdá příliš těžká nebo vám chyběl čas. Pak jste i vy opovrhli pokladem, ignorovali jste vzácnost. Jaká to je ztráta!

Jeden skladatel Žalmů naproti tomu píše: „*Jásám nad tvým slovem jako ten, kdo našel velikou kořist.*“ (Žalm 119,162). Věděl, jak cenný je tento poklad. Udělejme to jako on – vydejme se na cestu objevování Bible.

Denní čtení Bible: Izajáš 48,9-22 – Hebrejům 10,31-39

A hle, byl tam muž jménem Zacheus. Ten byl vrchním celníkem a byl bohatý. Chtěl uvidět Ježíše, aby se přesvědčil, kdo to je, ale protože byl malé postavy, nemohl ho pro zástup vidět. Běžel tedy napřed a vylezl na planý fíkovník, aby ho uviděl... Když Ježíš přišel na to místo, vzhledl a řekl mu: „Zachee, slez rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“

Lukáš 19,2-5

Ježíš se setkává s vrchním celníkem

Zacheus je bohatý a nenáviděný muž, pomahač Římanů. Je to celník, dokonce vrchní celník, a vybírá na celních stanicích z pověření Římanů od Židů clo. Dbá na to, aby sám nepřišel zkrátka, a poplatky odpovídajícím způsobem navyšuje nebo si je od lidí vynucuje. Tak bohatne.

Avšak nyní se pohne jeho svědomí a on chce vidět Ježíše. To ale nejde jen tak, neboť je malý, zástup mu zakrývá pohled a dopředu ho lidé zjevně také nechtějí pustit. Ale Zacheus je vynalézavý a vylézá na planý fíkovník. Tam nyní čeká na Ježíše, z tohoto místa se na Něho chce podívat.

Ježíš přichází, vidí Zachea, oslovuje ho jménem a hned se sám k němu pozve.

I dnes zná Pán Ježíš ty, kteří na Něho čekají a přejí si setkat se s Ním. Oslovuje je (možná také tímto kalendářem), jakoby se k nim sám zve. Neboť On chce být jimi přijat, chce se s nimi seznámit. Ba ještě více: *„Kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.“* (Zjevení 3,20)

Víte, jak končí setkání se Zacheem? Jeho život byl jako proměněný. A Ježíš mu mohl říci: *„Dnes dostalo se záchrany tomuto domu.“* (Lukáš 19,9)

Denní čtení Bible: Izajáš 49,1-13 – Hebrejům 11,1-7

Pilát mu řekl: „Co je pravda?“

Jan 18,38

Iluze nebo skutečnost?

V jídelním železničním voze proti mně sedí muž. Je to námořník a vypráví mi ze svého života, a přitom také o kapitánovi, s kterým byl na své poslední cestě:

„Jednou mě prosil, abych něco přinesl z jeho kajuty. Viděl jsem, že tam byly čtyři obrázky dětí. Když jsem na to zavedl řeč, řekl, že dvě děti jsou jeho sestry, další dítě je jeho kmotřenec a čtvrté dítě si vystříhl z jednoho katalogu, protože to je lepší, mít čtyři obrázky dětí než tři. Sám neměl ženu. Pomocí obrázků dětí udržoval svou iluzi.“

Co je iluze a co je skutečnost? Také v mém životě? V kanceláři jsem se usmíval, když byl můj kolega povýšen – a přitom jsem tajně sevřel ruku v pěst ... Před svými sousedy jsem v podstatě dobrý otec rodiny – avšak oni neznají mou pravou tvář ... Stále mám na rtech vtip – ale když jsem sám, je tu jen zklamání a vnitřní prázdnota.

Tehdejší místodržící Pilát se bezradně a rezignovaně ptal: „*Co je pravda?*“ Přitom měl před sebou Toho, který sám je „*Pravda*“: Ježíše Krista. (Jan 14,6) Před Ním není možné nic utajit. On vidí a zná všechno. Ano, on „*dávno zná mé úmysly*“ (Žalm 139,2). U Něho mi nepomůže žádná iluze – zde pomůže jen pravda bez zakrývání. U Něho se lze odvolávat jen na to, co On sám řekl: „*Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.*“ (Jan 6,37)

Když k Němu přijdu – bez iluze, bez fasády, bez předvádění se – najdu u Něho pravdu a opravdovost. Pak jsem našel skutečný život (Příslaví 8,35).

Denní čtení Bible: Izajáš 49,14-26 – Hebrejům 11,8-16

pátek 24 říjen

Velký zástup Židů se dověděl, že tam je [Ježíš]; a přišli nejen kvůli Ježíšovi, ale také proto, aby uviděli Lazara, kterého probudil z mrtvých.

Jan 12,9

Probuzený z mrtvých

V novinách bylo napsáno, že Angela Merkelová svým odmítnutím předsednictví strany v prosinci 2018 svou vlastní stranu „polibkem probudila ze spánku“ a že tato volba je „poslední akt nejúžasnějšího oživení od doby Lazara“.

Zdá se, že novinář znal Lazarův příběh z Janova evangelia. Ale přece neměl pravdu, neboť Lazar nebyl „oživen“ nebo „polibkem probuzen“. Byl vzkříšen z mrtvých!

Lazar zemřel a byl pohřben. O čtyři dny později stojí Ježíš u jeho hrobu a žádá: „*Odstraňte ten kámen!*“ Když je potom kámen, uzavírající hrob, odvalen, Ježíš silným hlasem volá: „*Lazare, pojď ven!*“ a zemřelý vychází, svázan na nohou a na rukou pruhy plátna (Jan 11).

Ne, nebylo to bezvědomí ani oživení – bylo to vzkříšení ze smrti. Je zajímavé, že tehdy nikdo nepochyboval, o tom že Lazar byl mrtev a nyní žije. To byla fakta, která žádný nemohl popřít.

Ježíš Kristus jako Pán nad životem a smrtí říká: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě **nezemře** na věčnost.*“ (Jan 11,25.26) Ježíš opět přijde a vezme k sobě všechny, kdo v Něho věří: ty, kteří budou v tu dobu žít, i ty, kteří už zemřeli. Ti všichni potom budou provždy u Něho. Jaký výhled.

Denní čtení Bible: Izajáš 50,1-11 – Hebrejům 11,17-31

Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Jan 1,17

Zákon a evangelium

Bůh dal Mojžíšovi deset přikázání. Ta byla svatá, spravedlivá a dobrá a byla dána k životu, avšak vedla k smrti, neboť odkrývala pochybení a přestoupení. – Pak přišel Ježíš Kristus a přinesl dobré poselství, evangelium.

Zákon a evangelium mají rozdílné úkoly a cíle:

- Zákon mi ukazuje mé hříchy – evangelium naproti tomu ukazuje, jak mohou být odpuštěny (Římanům 3,20; 1. Janův 1,9).
- Zákon za sebou nese soud – po evangeliu následuje vykoupení (Římanům 3,19; Efeským 1,7).
- Zákon mluví o zaplacení, protože jsem dlužný – evangelium mluví o tom, že Kristus za mě zaplatil (Jakubův 2,10; Marek 10,45).
- Zákon ohlašuje smrt, protože já jsem zhřešil – evangelium mluví o životě, protože mé hříchy mohou být odpuštěny (Hebrejům 10,28; Jan 3,16).
- Zákon vyhledává, že hřích musí být potrestán – evangelium říká, že Kristus zaplatil ten trest, který jsem si zasloužil já (Římanům 2,12; 6,23).
- Zákon mluví o Božím hněvu – evangelium o smíření skrze krev Krista (Římanům 3,19; 5,9.11).
- Zákon žádá spravedlnost a dobré skutky; ptá se na to, co já mohu Bohu nabídnout jako zaplacení – evangelium odpovídá: Kristus je moje spravedlnost a svatost, On za mne zaplatil (3. Mojžíšova 18,5; 1. Korintským 1,30).

Je vaším životním cílem ještě zákon – anebo vás už dosáhlo evangelium?

Denní čtení Bible: Izajáš 51,1-11 – Hebrejům 11,32-40

neděle 26 říjen

Když vyšla druhého dne jitřenka, Bůh připravil červa, který napadl ricinovník, takže uschl. I stalo se, že když vyšlo slunce, připravil Bůh horký východní vítr a slunce bilo na Jonášovu hlavu, takže omdlával. Přál si zemřít a řekl: Je pro mě lepší, abych zemřel, než abych žil.

Jonáš 4,7,8

Myšlenky o proroku Jonášovi

Chráněn ricinovníkem, který Bůh přes noc připravil, sedí Jonáš ve stínu a raduje se. Stále ještě čeká na to, že Ninive bude zničeno. Teď přešla noc a ještě stále se nic neděje.

Bůh se opět o Jonáše stará. Neboť dosud se v Jonášově srdci nic nezměnilo. Proto Bůh hned časně připravuje červa, který má ten strom zničit. Aby proces urychlil, Bůh krátce nato připravuje ještě horký východní vítr. Jak to Bůh do podrobností dělá, to nevíme. Ale jsme přesvědčeni o tom, že Všemohoucí může svému stvoření přikazovat a ono Ho poslechne.

Jonáš sotva dokáže to horko snést a prosí Boha, aby směl zemřít. Včera ještě se radoval až k nebi, dnes je k smrti zarmoucen. Jak zcela jinak tu znějí Jobova slova, když skrze neštěstí ztratil svých deset dětí i jmění a statek: „*Hospodin dal a Hospodin vzal. Budiž požehnáno Hospodinovo jméno.*“ A o něco později říká své ženě: „*Což budeme přijímat od Boha dobré, a zlé přijímat nebudeme?*“ (Job 1,21; 2,10)

K této důvěře v Boha člověk nepřichází během jednoho dne. K té dospěje jen ten, kdo vede svůj život před Bohem v ctící bázni. Kdo pevně drží to, že Bůh jedná vždy z lásky a s moudrostí, dospěje i v těžkých dnech k vnitřnímu klidu a dá Bohu čest.

Denní čtení Bible: Izajáš 51,12-23 – Hebrejům 12,1-11

pondělí 27 říjen

Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.

Jakubův 1,15

Myšlenky na pomstu

7. května 1998 je v budově essenského trestního soudu zastřelen soudce mužem, kterému je 69 let. Ten potom obrací vražednou zbraň proti sobě.

Motiv toho činu udivuje: Ten, kdo ho vykonal, byl roku 1981 odsouzen kvůli podvodu k nízkému peněžnímu trestu. Ačkoli byl odsouzen právem, cítí ten trest tak těžce, že o 17 let později jede ze svého bydliště v Hesensku do Essenu v Ruhrské oblasti, aby tehdejšího soudce zastřelil.

Po dobu 17 let v sobě živil nenávist a stále znovu přísahal pomstu. Pak se z myšlenek stává skutek a on toho soudce zabíjí. Jak hrozné!

Od žádosti k hříchu, k smrti, jak to říká biblický verš – tento princip jsem zjistil už také sám u sebe. Někdo mi ublížil, nebyl jsem pozván k oslavě narozenin nebo mne přehlédli při zvyšování platů – a už jsem rozčilen a chci se odplácet. Co z toho vznikne, je často mnohem horší než to, co mi bylo učiněno.

Existuje nějaké východisko z tohoto vnitřního nutkání? Ano – mohu to minulé povědět Bohu, mohu před Ním rozestřít to, co mne hněvá a zlobí. Mohu Mu vyznat vinu, myšlenky na pomstu a reakce, které už nelze napravit. Neboť i dnes je stále ještě pravdivé to, co Ježíš Kristus řekl už před 2000 roky: *„Pojďte ke mně (Nabuďte důvěru a řekněte to Bohu v modlitbě) všichni, kteří těžce pracujete (kteří s sebou vlečete viny a myšlenky na pomstu) a jste přetížení, a já vám dám odpočinek.“* (Matouš 11,28) To je také dnes jedině osvobozující a ulehčující východisko!

Denní čtení Bible: Izajáš 52,1-15 – Hebrejům 12,12-17

úterý 28 říjen

Kde je tedy má naděje? Ano, mou naději, kdo ji zpozoruje?

Jób 17,15

Velké zklamání

Uprostřed 19. století jsou prokřížovány všechny oceány, všechny kontinenty jsou objeveny – jen severní a jižní pól ještě nebyly dosaženy. Tu Robert F. Scott (1868-1912) opouští 1. června 1910 Anglii, pluje směrem na jih a přistává v lednu 1911 na okraji věčného ledu. Odtud chce jako první dosáhnout jižního pólu. Avšak také Nor Roald Amundsen (1872-1928) má tento cíl. Stává se to závodem na život a na smrt.

Scott vyráží 1. listopadu 1911, avšak od začátku bojuje s velkými těžkostmi: počasí je nepřívětivé; denní výkony jsou menší, než se plánovalo; poníci, kteří táhnou těžce naložené sáně, se hroutí. Nakonec u sebe Scott ponechává jen hlavní mužstvo a všechny ostatní spolupracovníky posílá zpátky do základního tábora. Pak, 18. ledna 1912 je u cíle – avšak pozdě. Na jižním pólu vlaje už norská vlajka. Scott ve svém deníku píše: „Všechna námaha, všechno strádání, všechna ta muka – k čemu?“ Má hrůzu ze zpáteční cesty. 21. března jsou vzdáleni už jen 20 kilometrů od nejbližšího skladu, avšak prudký víchř je tvrdě zadržuje. Tak umírají.

Moje a vaše cíle a snahy se proti tomu zdají být malé. Avšak také my máme naděje, které se nenaplní, které nás malomyslní a zklamávají a někdy nás dokonce vedou k zoufalství.

Také král David měl takové zkušenosti. V jedné ze svých písní vyznává: „*Hle, dal jsi mi jen maličko dnů, jako nic je před tebou můj věk.*“ A potom se ptá: „*Nuže, v co budu doufat, Panovníku?*“ Ale vítězně si sám dává odpověď: „*Mé očekávání se upíná k tobě.*“ (Žal 39,6.8)

Takovou nosnou perspektivu přeji vám i sobě.

Denní čtení Bible: Izajáš 53,1-12 – Hebrejům 12,18-29

středa 29 říjen

A stalo se, jak tak spolu rozmlouvali a probírali to, že se k nim přiblížil sám Ježíš a šel s nimi ... Řekl jim: „O jakých věcech to spolu cestou rozmlouváte?“

Lukáš 24,15.17

Ježíš se setkává se dvěma smutnými učedníky

Ano, ti dva učedníci jsou smutní – Ježíš, Jejích Pán a Mistr, je mrtev. Lidé Ho zajali a odsoudili, zbičovali a bili, a nakonec ukřižovali.

Je pochopitelné, že ti dva zde, kteří jsou na cestě domů, o tom mluví. Neboť jejich očekávání jsou zničena, nenaplnila se. Oni doufali, že Ježíš Kristus osvobodí jejich zem od útlaku Římanů – a teď toto. S takovým zklamáním se musí nejprve vyrovnat.

Ježíš se k nim připojuje, aniž by Ho poznali, a ptá se jich, o čem rozmlouvají. Se zklamáním Mu vyprávějí, co je tísní. – Takový je Ježíš Kristus i dnes: Zajímá se o nás. Ačkoli je Bůh, a tak zná naše myšlenky, chce, abychom zármutek a zoufalství vyjádřili slovy, abychom s Ním v modlitbě mluvili o tom, co se nás dotýká.

Ti dva nabývají mysli a všechno Mu vyprávějí. A Ježíš? Těší je a vysvětluje jim „Písma“, Starý zákon, kde už jsou poukazy na Zachránce. Při pohledu zpět musejí ti dva uznat: „*Což v nás srdce nehořelo, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?*“ (Lukáš 24,32) – To je možné ještě i dnes, když čteme Bibli a necháme Pána Ježíše k sobě mluvit: Odpovídá na naše otázky, těší nás a rozněcuje v našich srdcích něco nového.

Tento celý příběh je možné si přečíst v Evangeliiu podle Lukáše, kapitole 24, verších 13-32.

Denní čtení Bible: Izajáš 54,1-17 – Hebrejům 13,1-7

pátek 30 říjen

Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.

Galatským 6,14

Lutherova růže

Ten, kdo navštíví takzvaná Lutherova místa, vidí často „Lutherovu (lutherskou) růži“. V ní reformátor obrazně vyjádřil jádro toho, co pomocí Bible poznal. Ve středu Lutherovy růže je černý kříž v červeném srdci. Je obklopen bílou růží na modrém poli, které je opět obroubeno zlatým kruhem. V létě 1530 Luther během Augsburského říšského sněmu napsal dopis Lazaru Spenglerovi, městskému písaři Norimberku, a vysvětlil mu ten znak:

„To první má být černý kříž v srdci, abych si sám sobě připomínal, že víra v Ukřižovaného nás činí spasenými. Neboť když tak člověk ze srdce věří, stává se spravedlivým. ... Takové srdce ale má stát uprostřed bílé, radostné růže, aby to ukazovalo, že víra dává radost, útěchu a pokoj, a to ne tak, jako to dává svět. Proto má být růže také bílá, nikoli červená ... Taková růže ale je v nebesky vybarveném, modrém poli proto, že taková radost je počátek budoucí, nebeské radosti. A okolo toho pole je zlatý kruh, protože taková blaženost v nebi trvá a nemá žádný konec a je také vzácnější než radost ze statků, jako zlato je nejvyšším, nejvzácnějším kovem.“

Co Luther v Bibli objevil? Poznal, že člověk není Bohem přijat skrze vnější kající konání nebo placení odpuštěním, nýbrž vírou v Pána Ježíše, toho Ukřižovaného a Vzkříšeného. Ten, kdo se spolehne na toto poselství kříže a obrátí svou důvěru ke Kristu, zakusí radost, útěchu a pokoj – už nyní a provždy.

Denní čtení Bible: Izajáš 55,1-13 – Hebrejům 13,8-16

A kdo žízí, ať přijde, a kdo chce, ať si zdarma vezme vodu života.

Zjevení 22,17

Boží nabídka

- Bůh chce utiřit naši žízeň po pravém naplnění života. Proto nás prosí, abychom uvěřili v jeho Syna Ježíše Krista, který přišel na zem jako člověk a zemřel za nás na kříži. Pro tebe i pro mě platí: *„Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá.“* (1. Janův 5,12) Jen v živém vztahu víry k Pánu Ježíši nalézáme skutečný život.
- Bůh může vyhovět naší potřebě odpuštění. Neboť Bible nám ukazuje, že ty a já, stejně jako všichni lidé, jsme se před Bohem provinili, protože náš život neprobíhal podle jeho vůle. Abychom však mohli být osvobozeni od této viny, nevyžaduje Bůh ani peníze, ani dobré skutky, nýbrž abychom před Ním upřímně vyznali svou vinu. Bible nám slibuje, že Bůh potom naše hříchy odpustí: *„Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“* (1. Janův 1,9) Jak můžeme tento Boží slib pro sebe použít? Když se modlíme k Bohu a vyznáme Mu hříchy, jichž jsme se dopustili.
- Bůh zná naši hlubokou touhu po pokoji a chtěl by darovat našim srdcím trvalý pokoj. Proto nás vyzývá, abychom se k Němu obrátili a uvedli s Ním svůj život do pořádku. Jen ve spořádaném vztahu k Bohu dojdeme vnitřně k pokoji: *„Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“* (Římanům 5,1)

Denní čtení Bible: Izajáš 56,1-12 – Hebrejům 13,17-25

sobota 1 listopad

A když /Ježíš/ vyšel, vydal se podle svého zvyku na Olivovou horu ... Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem.

Lukáš 22,39.44

„Boj“ na Olivové hoře

Olivová hora má své jméno odvozeno od mnoha olivových hájů, které tam byly. Ještě dnes působí tento vrcholek fascinujícím dojmem – nejen kvůli svému významu v biblické historii, nýbrž i kvůli nádhernému výhledu přes údolí Cedron na chrámovou horu Jeruzaléma.

Zde se Ježíš často zdržoval a užíval si klid, aby byl sám se svým Otcem na modlitbě. Na své poslední cestě do Jeruzaléma zde plakal nad městem, protože nechtělo poznat, „co je k jeho pokoji“ (Lukáš 19,42).

Nyní je před Ním jeho smrt, a Ježíš jde ještě jednou k Olivové hoře do Getsemanské zahrady. A ve večerním klidu zahrady prožívá největší vnitřní trápení. Jako Boží Syn Ježíš přesně ví, co na Něho přijde: výslechy – zlé nakládání – potom ukřižování.

Ale ještě více Ježíšem otřásá představa, že se stane smírčí obětí za vinu ztracených lidí. Bůh Ho na kříži opustí a bude Ho soudit za cizí vinu. Jaké nepochopitelné vnitřní trápení a jaký „vnitřní zápas“ to pro Spasitele znamená! A přece je připraven vzít to všechno na sebe, protože nás miluje a protože chce cele vykonat Boží plán záchrany.

*Olivová hora a na ní muž klečí, / On v smutku těžkém k Bohu utíká,
pot na tváři o prudkém boji tu svědčí; / a tvému srdci to nic neříká?*

báseň složil Ernst Grote (1883-1915)

Denní čtení Bible: Izajáš 57,1-21 – Marek 1,1-8

neděle 2 listopad

Nato se Bůh Jonáše zeptal: Je to dobře, že ses tak rozzlobil kvůli ricinovníku? Ten odpověděl. Je to dobře, že jsem se rozzlobil až na smrt.

Jonáš 4,9

Myšlenky o proroku Jonášovi

Bůh se ptá Jonáše podruhé, zda jeho hněv je oprávněný. V prvním případě šlo o Ninive: Jonáš nechtěl přijmout to, že Bůh je vůči obyvatelům tohoto města milosrdný a ušetřil je. Nyní jde jen o ricinovník, který jeden jediný den dával stín, ale teď uschl. Bůh tento strom „nepřipravil“ proto, že by Jonáš o něj prosil. Nikoli, Bůh prokázal Jonášovi dobrotivost, protože On sám to tak chtěl. Nemá Bůh právo tento strom opět odejmout? Přirozeně, neboť Bůh je svrchovaný! Nikdo Mu nemůže předepisovat, co má činit, a nikdo nesmí říci: „*Provedl jsi zvrácenost.*“ (Job 36,23)

Bůh s Jonášem sleduje svůj cíl. Pomocí stromu mu chce ujasnit, co vězí za jeho převráceným postojem. Avšak nějakou dobu to trvá, než se Jonáš umoudří. Nejprve tvrdí, že je jeho hněv oprávněný. Chová se jako trucující dítě. Hněvá se na svého Dobrodince a Zachránce, který ho vysvobodil od smrti v moři. Jak malý byl v břiše ryby, ale jak domýšlivý je nyní, když se opět může pohybovat.

Hněvat se není vždycky špatně, totiž tehdy, když se hněv obrací proti zlu a zastává se Boží cti. Bůh sám se také hněvá kvůli hříchu! Avšak když jsme hněviví, protože cítíme, že s námi je nespravedlivě jednáno, pak hřešíme.

Někdy jsme staveni na zkoušku: Malý „červ“ zkazí náš blahobyt, a hned se ukazuje, jak dovedeme být hněviví. To působí rychlé vystřízlivění. Proto si chtějme vzít k srdci výzvu: „*Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání at' jsou od vás odňaty zároveň se vší špatností.*“ (Efeským 4,31)

Denní čtení Bible: Izajáš 58,1-14 – Marek 1,9-20

pondělí 3 listopad

Před zkázou je pýcha, před klopytnutím bývá povýšenost ducha.

Příslaví 16,18

Pýcha předchází pád

Toto přísloví zná pravděpodobně každý z nás. A zcela jistě je každý také už prožil, možná dokonce sám při sobě.

Je to jako fotbalista, který obíhá své protihráče a pyšně a chlubně dělá ještě poslední kličku, a pak zakopne o míč a střelí vedle; nebo majitel firmy, který vůči každému konkurentovi hrubě předvádí svou sílu, a pak najednou jde sám do konkurzu. Anebo jako někdo, kdo žije, jak chce, a domnívá se, že všechno drží ve své ruce, že není odkázán na žádnou pomoc a Boha nepotřebuje, a který najednou hledí do očí smrti a pozoruje: Mýlil jsem se!

Ano – pýcha **předchází pád**. Toto rčení pochází z Bible a je zapsáno v Knize Příslaví. Tam je také napsáno, že Bůh nenávidí pýchu (kap. 8,13).

Jak zcela jinak naproti tomu znějí slova Ježíše Krista. On nám nabízí: „*Pojďte ke mně všichni ... učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci.*“ To je vysoký cíl, kterého my sami od sebe nikdy nemůžeme dosáhnout! Proto je také důležité pořadí, které zde Ježíš vyznačuje. Říká: „*Pojďte!*“, a potom vyzývá: „*Učte se!*“ Nejprve tedy musíme přijít k Němu a vyznat Mu svou pýchu (a všechny ostatní hříchy) – a teprve pak se můžeme učit od jeho tichosti a pokory (Matouš 11,28.29).

Pokora je nám cizí, neboť při ní se člověk sám snižuje; a kdo by chtěl být skromný a nepatrný v očích druhých lidí? Ten, kdo je pokorný, je oddaný a ochotný pomáhat, aniž by myslel sám na sebe. Ten, kdo naproti tomu je vysokomyslný, je pyšný a povýšený – to jsou vlastnosti, které známe a někdy také trochu milujeme. Avšak „*Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.*“ (1. Petrův 5,5)

Denní čtení Bible: Izajáš 59,1-21 – Marek 1,21-34

úterý 4 listopad

Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Římanům 6,23

Královna vzduchu

„Královna vzduchu“ – tak lidé říkali americké pilotce Amelii Earhart (1897-1937). Byla odvážná a vytvořila četné rekordy: Tak např. přeletěla v nejlepším čase nonstop USA od západního pobřeží k východnímu a jako první člověk letěla sama linku z Havaje do Kalifornie. Avšak to jí nestačilo. Její nový záměr měl překonat všechny ostatní rekordy: Chtěla obletět zemi podél rovníku etapovým letem.

Roku 1937 startovala 1. června z Miami na Floridě směrem na východ. Po přibližně 35 000 kilometrech letu chtěla podle médií dorazit na národní svátek 4. července do Kalifornie. Dosáhla Papui -Nové Guineje a vydala se na poslední přelet přes Pacifik. Odletěla směrem k Howlandovu ostrovu v Tichém oceánu. Asi po 1300 km bylo ztraceno rádiové spojení.

Roku 2012 předložili někteří vědci nálezy, které by snad mohly vysvětlit tajemství jejího zmizení: Zbytky ženské boty ze třicátých let, vyrobené v USA, a dva kousky plexiskla, které měly přesně stejné zakřivení jako sklo kabiny jejího letadla. Pocházejí ovšem z neobydleného ostrova, kde není voda, asi 560 kilometrů vzdáleného od Howlandova ostrova. Minula Amelia cíl a přitom zahynula?

I my jsme na takovém „etapovém letu“ své životní cesty. Je jedno, kolik úspěšného už leží za námi. Ten poslední, rozhodující úsek leží ještě před námi. Dosáhneme cíl, nebe?

Minutí cíle si nemůžeme dovolit, jinak jsme ztraceni! Ostatně „minutí cíle“ se jmenuje „hřích“. Proto je nutné vidět Boží záchranný plán a poslechnout ho: „*věčný život v Kristu Ježíši*“.

Denní čtení Bible: Izajáš 60,1-22 – Marek 1,35-45

středa 5 listopad

Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.

Jan 10,9

Násobilka křesťanské víry

Ježíš říká: „**Já jsem dveře.**“ Tím je jasné, že přístup ke křesťanské víře je možný jen **s Ním a skrze** Něho. Tak jako na jiném místě říká: „*Já jsem ta Cesta ... Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14,6) Jen ten, kdo Jemu důvěřuje, přijímá Ho a věří v Něho, může vstoupit.

Ten, kdo vstoupí, „*bude zachráněn*“. Bez vlastní námahy, bez toho, že by k tomu něco dalšího přidal. Záchrana, kterou dává Ježíš, nezávisí na tom, zda se snažíme vést dobrý, morální život, nebo zda máme „zbožné“ city. Nezávisí **na nás** – a proto je tak jistá! Je to čin a dar Boží.

Ten, kdo je zachráněn, může *vcházet a vycházet*“. To znamená svobodu – ale v žádném případě ne svévoli. Kdo věří, může se blížit Bohu, může se Mu klanět a mít s Ním společenství. Zároveň může a má nyní i druhým lidem vydávat svědectví o Ježíši Kristu. „*Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.*“ (Římanům 10,10) „*Vcházet a vycházet*“ znamená být svobodný k životu podle Boží vůle.

Ten, kdo je svobodný, „*nalezne pastvu*“, nalézá potravu. Má Bibli, Svaté písmo, jako „základní potravu“ pro svůj růst ve víře a má Ducha Svatého, který ho motivuje a vede v jeho víře a pomáhá mu v tom, aby rozuměl Božím myšlenkám v Bibli.

Křesťanská víra je založena jen na Ježíši Kristu – a vede k bezpečí, svobodě a štěstí!

Denní čtení Bible: Izajáš 61,1-11 – Marek 2,1-12

čtvrtek 6 listopad

Když byl večer téhož dne, prvního v týdnu, a učedníci byli ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám“

Jan 20,19

Ježíš se po svém vzkříšení setkává se svými učedníky

Ježíš zemřel a byl pohřben. To bylo v pátek odpoledne. Přes sobotu, která trvá dle našeho počítání času od pátku večera až do sobotního večera, leží v hrobě. Pak, v první den týdne, v neděli večer, se zjevuje učedníkům poprvé po svém vzkříšení.

Učedníci mají ze strachu zavřené dveře. Avšak Ježíš náhle stojí v jejich středu. A tam chce být a musí být také ještě dnes, jak řekl: *„Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem já uprostřed nich.“* (Matouš 18,20)

Pán vstupuje do jejich středu a říká: *„Pokoj vám!“* Potom ukazuje učedníkům své rány. Pokoj v srdci a svědomí, to je jedinečné, to může způsobit jen víra v Ježíše Krista. Tento pokoj s Bohem nezíská nikdo slzami ani modlitbami, a také ne tím, že se sám kaje nebo se snaží napravovat věci. Ne, pokoj s Bohem přichází jen skrze to, že Ježíš Kristus na kříži vylil svou krev, a může ho zakusit jen ten, kdo věří v jeho Slovo.

To všechno je možné také dnes a můžeme to prožít:

- Ti, kteří v Něho věří, se shromažďují každou neděli k bohoslužbě.
- Ježíš Kristus sám je středem jejich shromáždění.
- Pokoj, který vytvořil svou smrtí a svým vzkříšením, je základem jejich víry a jejich bohoslužby.

Celý ten příběh je možné si přečíst v Evangeliiu podle Jana v kapitole 20, verších 1-23.

Denní čtení Bible: Izajáš 62,1-12 – Marek 2,13-17

pátek 7 listopad

Věrný je však Bůh.

1. Korintským 10,13

Zklamaný lidmi

Jeden muž kdysi řekl kazateli, že nechce přijmout Krista za svého Pána, neboť byl oklamán kýmisi jiným, kdo si říkal křesťan.

Kazatel se toho chytil: „Je to skutečně ten jediný důvod?“ „Ano,“ odpověděl muž.

„Dobře, tak to zaznamenáme písemně,“ navrhl mu kazatel. Vytáhl svůj zápisník a napsal: „Nejsem křesťanem proto, protože jeden, který říkal, že je křesťan, mě oklamal.“ Pak lístek vytrhl, podal ho muži a řekl: „Až se postavíte před Boží soudnou stolicí a On se zeptá, proč jste odmítl jeho Syna, můžete Mu dát tento lísteček.“

S tím mužem opustil. Sotva kazatel došel domů, někdo zvonil u dveří. Venku stál ten muž s lístkem v ruce.

„Nesu vám ten papír zpátky,“ řekl. „Asi by před Bohem jako omluva nepostačil.“ A po tomto setkání to netrvalo dlouho a on se ze srdce obrátil k Bohu a stal se učedníkem Pána Ježíše.

Máte snad i vy nějaký takový lístek, protože jste byl zklamán křesťany nebo takovými, kdo si říkají křesťané? Možná svými rodiči? Snad svým partnerem v manželství? Sousedem? Kolegou v práci? Svým farářem? Svým sborem? Anebo některým křesťanem? Taková zklamání působí hlubokou bolest, ale můžete si být jisti: Bohu ta křivda, která vám byla učiněna, nijak neušla.

A přesto: Nezůstávejte prosím stát u svého zklamání kvůli lidem. Pojdte k Ježíši Kristu! On vás nikdy nezklame!

Denní čtení Bible: Izajáš 63,1-14 – Marek 2,18-28

sobota 8 listopad

Poznáte, že já jsem Hospodin.

1. Královská 20,28

Zmačkaná brožurka

Konečně si děti po deštivém počasí mohou opět hrát venku. Po nějaké době objevuje malý Tim na ulici malou brožurku. Takovou, jaká je, špinavou a zmuchlanou, strčí do kapsy. Doma ukáže svůj „poklad“ matce. Ta ten nevhledný sešitek hned neodhodí, nýbrž začíná ho číst. Toto poselství o živém Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu, který přišel na zem jako Zachránce, je pro ni nové. Ona vzácná slova se dotýkají jejího srdce.

O několik dní později se matka seznamuje s novou sousedkou. Nejprve mluví o domu, zahradě a rodině. Po nějaké chvíli končí u tématu „víra“. Je to zajímavé: I nová sousedka mluví o Ježíši, který na kříži musel trpět a zemřít kvůli jejím vinám. Potvrzuje, že každý, kdo Ho osobně vírou přijme, je zachráněn.

Srdce matky je dotčeno. Přichází k ní to nejlepší poselství světa – nejprve přes zmuchlaný sešitek, a nyní opět skrze smělou sousedku. A ona poznává: **Ježíš je Zachránce, který dal svůj život i za mne. Bez Ježíše Krista jsem věčně ztracena.** Odchází do jednoho pokoje, aby se pomodlila. Vyznává před Bohem své hříchy a předává Pánu Ježíši svůj život.

Bůh používá různé cesty, aby své poselství přinesl připraveným srdcím: pomocí špinavé a pokroucené brožury, kterou s sebou domů přinese malý chlapec, nebo snad pomocí kalendářního lístku, který právě čtete.

Denní čtení Bible: Izajáš 63,15-64,11 – Marek 3,1-12

neděle 9 listopad

Hospodin řekl: Tobě je líto ricinovníku, se kterým ses nenamáhal ani jsi mu nedal vzrůst; přes noc vzešel, přes noc zašel. A mně by nemělo být líto toho velkého města Ninive, ve kterém je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nerozeznají pravici od levice, a ještě množství zvířat?

Jonáš 4,10.11

Myšlenky o proroku Jonášovi

Přicházíme k závěrečnému slovu v Knize proroka Jonáše. Nyní mluví Hospodin – a Jonáš mlčí. Bůh se ještě jednou snaží vzbudit u Jonáše porozumění pro to, že On jednal vůči městu Ninive milosrdně. Přitom Bůh srovnává Jonášovu lítost nad jedním stromem se svým vlastním slitováním se nad velkým městem.

Jonáš právě ukázal, že pro něho je jeho vlastní blaho důležité. – Tak můžeme, žel, i dnes ještě pozorovat, že každý je sám sobě bližní a vůči druhým je někdy tvrdý jako kámen.

Jak zcela jiný je Bůh! On je „*bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku*“ (Efeským 2,4). Jak se muselo Jonáše dotknout, že Bůh poukazuje na velké množství malých dětí v Ninive, které On ještě nechce činit odpovědnými za jejich konání a trestat je, i když i ony se narodily jako hříšníci. A zvířata? Ta až dodnes trpí pod následky hříchu člověka.

„*Hospodin je ke všem dobrý, má slitování s každým svým dílem.*“ (Žalm 145,9) Toto biblické slovo zakusili všichni, kteří se k Němu obrátili.

Máme za to, že Jonáš porozuměl Božím myšlenkám a přijal je. Jinak by jistě tuto Knihu nenapsal a nemluvil by tak otevřeně o tom, jak převráceně se zachoval vůči Bohu a lidem. A na konci té Knihy triumfovalo Boží milosrdenství – také nad Jonášem.

Denní čtení Bible: Izajáš 65,1-12 – Marek 3,13-19

pondělí 10 listopad

Ježíš říká: Opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.

Jan 14,3

Návrat Davida Livingstonea

Misionář a africký cestovatel David Livingstone (1813-1879) procházel podruhé Afrikou s kolonou nosičů z kmene Makololo, kteří mu byli věrně oddáni. Tu mu docházely peníze. Se zbytkem výměnného zboží se mu podařilo pohnout jednoho náčelníka na Zambezi k tomu, aby se postaral o jeho 300 mužů. Sám chtěl cestovat do Anglie, tam shromáždit nové prostředky, a potom se vrátit. Lidem z kmene Makololo slíbil, že se vrátí tak rychle, jak jen to bude možné, a potom je odveze velkou lodí zpátky do jejich vlasti (naproti Zanzibaru).

Livingstone odcestoval do Anglie. Už brzy se lidé ze Zambezi posmívali: „Vy si myslíte, že se ten bílý muž ještě někdy vrátí? Kde je nějaký běloch, který by pro černochoy obětoval čas a peníze?“ Lidé Makololo odpověděli: „Neznáte našeho otce! Dal by za nás svůj život! Jistě zase přijde a vezme nás pak domů!“

Přešel rok. Někteří z Makololo onemocněli a zemřeli. Uplynul druhý rok. Posměch lidí ze Zambezi byl stále kousavější. Lidé z Makololo ale tím pevněji trvali na tom: „Zcela jistě se vrátí!“

A skutečně: Jednoho dne slyšeli v dálce hučení a šum a hluk neznámého druhu. Všichni se hnali dolů k řece. S těžkým oddechováním a dýmem přijížděl velký parník, první, který jel po Zambezi. S velkým jáсотem: „Náš otec! Náš otec!“ se Makololo vrhali do vody, lezli na palubu a padali věrnému muži kolem krku.

Věřící křesťané mají slib od Ježíše Krista z dnešního verše. Mohou každý den očekávat svého Pána. Neboť On brzy přijde!

Denní čtení Bible: Izajáš 65,13-25 – Marek 3,20-35

úterý 11 listopad

Ale co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanboval moudré, a co je u světa slabé, to vybral Bůh, aby zahanboval silné.

1. Korintským 1,27

Bůh si často vyvoluje malé věci

Před nějakou dobou jsem četl něco o úžasné práci včel a o vzniku medu.

Včela přináší domů ve své nepatrné transportní nádobě – její žaludek je tak malý jako půl špendlíkové hlavičky – nasbíraný nektar, který shromáždila z květů. Část toho spotřebuje cestou jako pohonnou hmotu. Dvě třetiny nektaru tvoří voda. Jen třetina je nakonec deponována jako med. Nepatrná kapička! Příliš malá, než abychom si jí všimli a cenili? Avšak Boží způsob je stále znovu pomocí malých věcí vytvářet něco velkého a krásného. A tak nechává neúnavně létat mnoho medonosných včel. Aby vyrobily jeden jediný kilogram chutného medu, obletí tento malý hmyz asi 2 miliony kvítků a jeho cesta přitom je tak dlouhá, jako kdyby sedmkrát obletěl zemi.

Možná, že si myslíš: Já jsem tak nevýznamný na tomto velkém světě. Co mohu se svými nepatrnými možnostmi a silou pro Boha udělat? Může si On vůbec se mnou něco počít?

Pak se podívej na včelu a uč se od ní. Bůh vyvolil právě slabé tohoto světa, aby se v tom oslavil. Jemu vůbec nezáleží na naší síle, nýbrž na našem srdci, které chce naplnit svojí láskou. Ten, kdo na sobě samém zakusil tuto lásku, dává z ní rád druhým – v přívětivých slovech a „malých“ skutcích, které Bůh chce použít k požehnání pro druhé.

Denní čtení Bible: Izajáš 66,1-24 – Marek 4,1-9

středa 12 listopad

Stalo se, že ... v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany.

Skutky 11,26

Kdo je křesťan? (1)

Jeden starý obchodník vypráví:

Jsem Angličan a byl jsem na ostrově Singapuru, když začala druhá světová válka. Japonci nás napadli a mnozí z nás zemřeli. Na čínském rybářském člunu se mi zdařil útek do Indonésie.

Záchrana byla div, za který jsem chtěl Bohu poděkovat ve velkém kostele na Jávě, avšak dveře kostela byly zavřeny. Když válka skončila, byl jsem v zajateckém táboře. Jeden z dozorců tam byl jiný než druzí. Zpíval křesťanské písně a svou velmi omezenou angličtinou mluvil o Ježíšovi.

Jednoho dne se mě zeptal, zda jsem křesťan. Měl radost, když jsem řekl, že ano – a byl zklamán, když jsem dodal: „My všichni jsme křesťané!“ Pokusil se mi vysvětlit, co to znamená být křesťan. Přitom se stále zmiňoval o Ježíši Kristu, jako kdyby On byl nějakým jeho osobním přítelem. Mnohému, co říkal, jsem nerozuměl.

V táboře bylo 3000 mužů, ale mezi námi nebyl žádný takový křesťan, jako tento. Jméno Ježíš jsme používali, jen abychom se rouhali a kleli. Byli jsme převezeni na Novou Guineu, pak zase zpět do Indonésie. Při přeplavbách zemřela téměř polovina mužů. Nakonec jsem byl svobodný.

Bůh mě ušetřil a měl jsem dojem, že má se mnou něco v úmyslu. Šel jsem k jedné misijní společnosti a tam mě vyzvali: „Vyprávějte nám, proč věříte, že se člověk má stát křesťanem!“

Co byste vy řekli na mém místě? Co to znamená být křesťanem? A – jak se člověk vůbec stane křesťanem?

(dokončení zítra)

Když to Šimon Petr uviděl, padl k Ježíšovým kolenům a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, protože jsem hříšný člověk.“

Lukáš 5,8

Kdo je křesťan? (2)

Starý obchodník ze Singapuru vypráví:

Jako zázrakem jsem zůstal ve druhé světové válce ušetřen. Chtěl jsem za to děkovat Bohu a vyprávět druhým o Ježíšovi. Avšak když mě vyzvali, abych řekl, proč si myslím, že se člověk má stát křesťanem, nevěděl jsem to. A když jsem se o to pokusil, jen jsem se v řeči zamotal. Šel jsem domů a začal jsem studovat křesťanství. Přitom jsem zjistil, že já vůbec nejsem křesťan a že také nevedu křesťanský život. Pokoušel jsem se polepšit – nedařilo se mi to. A čím více jsem se snažil, tím horší se mi to zdálo.

Pak jeden kazatel mluvil o Šimonu Petrovi, který padl před Ježíšem na kolena a řekl: „Pane, jsem hříšný člověk.“ Vyprávěl o Golgotě a o Boží lásce k hříšníkům. O tom, že Bůh poslal svého Syna, aby byla zaplacená cena za můj dluh. Bůh mi ukázal, že Pán Ježíš zemřel na kříži a vylil svou drahou krev za takové hříšníky, jako jsem byl já. Přijal jsem Ho jako svého Zachránce. Nyní jsem byl zachráněn, teprve nyní jsem byl křesťan.

Když jsem tehdy vyšel na svobodu ze zajateckého tábora, byla moje úleva veliká – ale moje radost, že nyní jsem osvobozen od tíže hříchu, byla větší. A čím více jsem četl Bibli a čím více jsem se v ní dovídal o svém Vykupiteli, tím se moje radost zvětšovala. Nemohl jsem se této četby nasytit.

Od té doby jsem šťastným křesťanem a mohu také vysvětlit, proč se všichni lidé mají stát křesťany.

Pán Ježíš řekl: „*Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný.*“ (Jan 6,47) Jen tak se člověk stane křesťanem.

pátek 14 listopad

Ježíš na něho pohlédl, zamiloval si ho...

Marek 10,21

Pán se obrátil a pohlédl na Petra. A Petr se rozpomenul na Pánův výrok, jak mu řekl: „Dřív než dnes kohout zakokrhá, třikrát mne zapřeš.“

Lukáš 22,61

V Bibli máme víckrát zprávu o tom, že Ježíš vědomě na někoho pohlédl.

- Znalecky pohlédl na Šimona a dal mu nové jméno Kéfas (řecky Petros = „kámen“; Jan 1,42).
- Jeho dobrotivý pohled padl na jeho učedníky, když jim pomohl porozumět nesnadné otázce (Matouš 19,25.26).
- Se smutným hněvem hleděl na náboženské vůdce, kteří Ho napadli, protože uzdravil těžce nemocného člověka v sobotu. Těm chyběl jakýkoliv soucit (Marek 3,5).
- S pohledem lásky se díval na mladého muže, který toužil získat věčný život (Marek 10,21).
- Jeho pohled spočinul s radostí na chudé vdově, která celé své živobytí vložila do obětní pokladnice (Lukáš 21,1.2).
- Se zármutkem pohlédl na svého učedníka Petra, který Ho právě zapřel (Lukáš 22,61).

Jsou ještě další příklady, kdy Ježíš už jen svými očima dosáhl srdce lidí. Jemu přece nezůstalo nic skrytého, a proto jeho pohled byl vždy přiměřen situaci. Jednomu ukázal svůj souhlas, u druhého se pokusil zasáhnout jeho svědomí. A pokaždé to činil z lásky. I na nás ještě dnes obrácí z nebe své zraky. A tu vždy přichází otázka: Může na nás shlížet v dobrotivosti, nebo musí spíše vysílat smutný nebo dokonce trestající pohled? Nikdy se jeho pohledu nevyhýbejme!

Denní čtení Bible: Kazatel 2,1-11– Marek 4,35-41

sobota 15 listopad

Zároveň s ním byli ukřižováni dva lupiči, jeden po pravici a druhý po levici.

Matouš 27,38

Dva zločinci

Proč v tomto kalendáři stále znovu vybízíme k víře v Ježíše Krista? Na kříži viseli přece dva lupiči, z nichž jeden dokonce v posledních minutách svého života uvěřil v Ježíše Krista a byl zachráněn, i když celý svůj život žil bez Ježíše.

A možná, že ten či onen si také pro svůj vlastní život umiňuje, že si bude žít, jak chce, že si vychutná a vezme všechno – a potom se v posledních minutách svého života změní a obrátí se k Ježíši Kristu, aby byl zachráněn. Avšak ten, kdo má takové plány, by měl pomyslet, že tam na kříži viseli dva zločinci. Obrátil se však a byl zachráněn jen jeden; druhého postihl Boží soud, a tak věčně zahynul.

Ten, kdo by se chtěl obrátit teprve na smrtelném loži, žije v naději, že někdy obdrží ještě jednu příležitost, aby se mohl obrátit. Avšak co když bude náhle nějakou nehodou vytržen ze života, kdy již nebude mít čas k obrácení? Potom nedbal na Boží trpělivost, odmítal jeho milost, čekal – až bylo pozdě.

Každý, kdo takto smýšlí, by se měl ptát, kterému z těch zločinců se podobá. Zachráněný zločinec věřil v Božího Syna a nyní je u Krista. Ztracený zločinec naopak opovrhl Vykupitelem a nachází se nyní v nejhlubší bídě, z které už nikdy nevyjde.

Kdo tedy až dosud ještě odmítá Boží milost, podobá se lupiči, který Vykupitele odmítl. S Mojžíšem ho chceme prosit: *„Předložil jsem ti život a smrt, požehnání a kletbu. Zvol si život, abys zůstal naživu.“* (5. Mojžíšova 30,19)

Denní čtení Bible: Kazatel 2,12-26 – Marek 5,1-14

neděle 16 listopad

Ondřej našel nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše“ (což je v překladu: Kristus). Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něho pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův; budeš se jmenovat Kéfas“ (což se překládá Petr).

Jan 1,41.42

Šimon Petr – Ježíšův učedník (1)

Tyto dva verše podávají zprávu o začátku jednoho nového života: Rybář jménem Ondřej poznal Ježíše Krista. Hluboce to na něho zapůsobilo, neboť On je Mesiáš, kterého Bůh oznámil již ve Starém zákoně. Tento zážitek si Ondřej nemůže ponechat pro sebe. Když našel svého bratra Šimona, říká mu o tom a hned ho vede k Ježíšovi.

Ježíš pohlédne na Šimona a ukazuje tím, že se o něho zajímá. Ví, koho má před sebou, a zná i jeho původ. On je Šimon, syn Jonášův. Avšak s čím Šimon jistě nepočítal, je, že mu Kristus dá nové jméno, a tím ho přivede do nového vztahu: Chce ho jako Kéfase, to znamená jako kámen, zasadit do Boží stavby, přičemž Kristus sám bude jako skála základem této stavby.

Jen Boží Syn může tak pohledět na člověka a prohlédnout ho: Před jeho očima je celý život „*nahý a odkrytý*“ (Hebrejům 4,13). A jen On může život proměnit od základu tak, že můžeme mluvit o „*novém stvoření*“ (2. Korintským 5,17).

A přece přitom hraje svoji roli také „Ondřejova služba“. Ten, kdo Ježíše našel jako svého Zachránce a Pána, bude o tom chtít vyprávět také „svému vlastnímu bratrovi“. Bude ho chtít přivést do spojení s Osobou, která jeho vlastnímu životu dala zcela nový směr a zcela nový cíl. Toto svědectví začíná přirozeným způsobem u jeho „bližního“, ale nemusí být omezeno jen na to. Křesťané smejí být Ježíšovými svědky všude!

Denní čtení Bible: Kazatel 3,1-22 – Marek 5,15-20

pondělí 17 listopad

/Ježíš/ byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli jako ovce, které nemají pastýře.

Marek 6,34

Je mi tě líto!

V nádražní čekárně stál otec se svou malou dcerkou. Tu přišli čtyři policisté, kteří mezi sebou vedli zajatého člověka v poutech.

Děvče se na zajatého dívalo s údivem a se zděšením. Pak ale statečně k tomu muži šlo a zašeptalo mu několik slov. Ten se na holčičku jen hněvivě díval a tak běžela rychle zpátky ke svému otci. Avšak potom ji ještě něco napadlo a o okamžik později byla zase u něho. Potichu mu něco řekla, a potom zase rychle utekla zpátky. O něco později přijel vlak a čekárna se vyprázdnila.

Od toho dne byl vězeň jiný než předtím. Později vyprávěl vězeňskému faráři, co ho změnilo: „Bylo to ono děvčátko, které v nádražní čekárně ke mně přišlo a se slzami v očích mi řeklo: ‚Milý muži, je mi tě líto!‘ Krátce nato přišlo ještě jednou a řeklo mi: ‚A Ježíšovi je tě také líto!‘ Byl jsem pyšný a nechtěl jsem na sobě nic nechat znát, ale tato slova mnou otrásla. Tak se mnou nemluvil nikdo od chvíle, kdy zemřela moje matka. Ta mi také vyprávěla o Ježíšovi, když jsem byl tak starý jako toto děvčátko. A často nade mnou také plakala.

Předsevzal jsem si, že najdu Boha své matky. A neměl jsem klid, dokud jsem Ho nenašel. Teď vím, že Ježíš za mě zemřel.“

Tehdy, i dnes je Ježíš Kristus „hluboce pohnut“ nad lidmi, kteří hynou. Proto přišel z nebe na zem, proto na kříži zemřel. „Přišel vyhledat a zachránit, co je ztraceno“ (Lukáš 19,10).

Denní čtení Bible: Kazatel 4,1-17 – Marek 5,21-34

úterý 18 listopad

Cestou uviděl člověka slepého od narození.

Jan 9,1

Ze tmy ke světlu!

Ježíš Kristus prochází městem Jeruzalémem. Tu vidí jednoho člověka, který je od narození slepý. Zastavuje se u něho, dělá z hlíny kaši a blátem mu pomazává oči. Pak ho vyzývá: „*Jdi a umyj se v rybníku Siloe.*“ Ten slepý Mu věří, umývá si v rybníku tvář a vidí. Jaká změna to byla pro tohoto člověka! Předtím byla všude kolem něho tma – nyní vidí jasné světlo slunce.

A my? Nejsme snad i my určitým způsobem slepí? Tak jako ten slepý nemohl vidět své okolí a žil ve tmě, tak také my lidé jsme omezeni ve svém chápání. Od přirozenosti jsme, abychom tak řekli, „duchovně slepí“. To znamená: Nemůžeme vnímat Boha takového, jaký On skutečně je, nýbrž děláme si o Něm, a také o sobě samých chybné představy. Do této tmy se člověk dostal hříchem.

Skrze evangelium tu však je cesta ze tmy ven. Ježíš Kristus nám chce otevřít oči, abychom poznali svůj pravý stav. Když čteme Bibli, pozorujeme, jak mnohé v našem životě bylo naší vlastní vinou špatné. Rozumíme, že jsme svými hříchy Boha urazili a uvalili na sebe velkou vinu.

Zároveň jsou naše oči otevřeny pro Boží milost v Ježíši Kristu, který za nás zemřel na kříži, a pak vstal. Zve nás, abychom v Něho věřili, abychom „*se obrátili od tmy do světla, od moci Satanovy k Bohu, a ... obdrželi odpuštění hříchů*“ (Skutky 26,18). Pak vycházíme ze tmy a dostáváme se do Božího světla, „*jenž vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla*“ (1. Petrův 2,9).

Denní čtení Bible: Kazatel 5,1-19 – Marek 5,35-43

I kdybych šel údolím nejhlubší tmy /nebo: stínu smrti/, nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou. Tvé žezlo a tvá hůl mě potěšují.

Žalm 23,4

David, syn Jišaje z Betléma, je asi nejznámější král Izraele. Jeho mládí neprobíhá nikterak pohodlně. Je nejmladší z osmi bratrů, je s drobným dobyt看kem, tedy s ovci a kozami poslán na pastvu, aby je střežil. Nebyl to velký úkol, ale stál velkou námahu a přitom nevzbuzoval pozornost ostatních. Když rodina očekává důležité návštěvníky, jako proroka Samuela, nepokládá za nutné, aby přitom byl i David. David tedy zůstává venku a dál pracuje (1. Samuelova 16,11). Co se u tohoto ještě velmi mladého muže ukazuje, je lví odvaha. Když divoká zvířata napadnou jeho stádo, neuchyluje se do bezpečí, nýbrž podniká nerovný boj se lvem a s medvědem (1. Samuelova 17,34.35). O něco později nastupuje proti svalnatému nadutci Goliášovi, až po zuby ozbrojenému obrovi, přednímu bojovníkovi Pelištejců (1. Samuelova 17,40-51). Od té doby se užívá příměr „David proti Goliášovi“ jako synonymum pro srážku zcela nerovného rozdělení sil a šancí na výhru. David hledí smrti do očí zjevně bez bázně. Jak je to možné? Čtyři slova dávají odpověď: „Ty jsi se mnou.“

- „Ty“ – David měl osobní vztah k Bohu, Bůh byl jeho Bohem.
- „jsí“ – To je **přítomnost. Bůh je nyní, dnes, vždycky s ním.**
- „se“ – Kolik lidí až dodnes trpí osamělostí a naříkají si, že s nimi nikdo není! David věděl: Bůh je **se mnou.**
- „mnou“ – Nečteme, že Bůh je s námi nebo s nimi, ačkoli to také může být pravda. Ale útěchu dává a ochraňuje, když víme, že Bůh je se **mnou.**

Tam, kde člověk porozuměl, pocítil a vzal si to k srdci, že Bůh je s ním, ztrácí strach (ze smrti) svou krutou moc. „*Nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou.*“

Denní čtení Bible: Kazatel 6,1-12 – Marek 6,1-6

On /Đábel/ byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není.

Jan 8,44

Kniha, ve které se vyskytuje Đábel

Před námi stojí skupina mladíků se svými černými motorkami. Právě na chvíli zastavili. Jeden z mužů vidí, jak někdo v blízkosti pěší zóny něco rozdává. Zjevně ve špatné náladě a s temným pohledem jde ve své kožené bundě a punkovém účesu k mladému rozdavači. Ten se právě otočí a se strachem si všimne, že k němu přichází punker. „Copak to nabízíš?“ ptá se motorkář. – „Rád vám daruji jeden Nový zákon, Boží slovo,“ zní odpověď rozdavače. Zazní hlasitý smích: „Kdybys měl nějakou knihu, ve které je něco o Đablovi, tak tu bych si vzal!“ – „V této knize je něco o Satanovi, Đablovi,“ odvětlí rozdavač. S tím posměvač nepočítal. Volá na mladíky a říká jim o svém nález. Překvapení je veliké: Více než tucet Nových zákonů mění majitele.

Jsi snad také někdo, kdo se cítí silný, když jde o Satana? Mnoho lidí si myslí, že s Đablem člověk může prožít nějaké dobrodružství, mít život v pohodě. To je velký omyl – neboť jeho strategie je svést lidi a vlákat je do věčné zkázy. Je lstivý jako had a je mistr v uklidňování. Nasazuje vše, aby lidé odkládali otázky, týkající se nebe a pekla, na pozdější dobu! Je velkým protivníkem Pána Ježíše Krista a chce zabránit tomu, abyste v Něho uvěřili!

S Đablem nejsou žádné hrátky. Není to také nějaká postava s rohy a trojzubcem v ruce. Je to mnohem horší: Satan chce tvou duši! Chce pro tebe věčné zatracení!

„..., aby se obrátili od tmy do světla, od moci Satanovy k Bohu, a aby vírou ve mne obdrželi odpuštění hříchů.“ (Skutky 26,18)

Denní čtení Bible: Kazatel 7,1-14 – Marek 6,7-13

pátek 21 listopad

Jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno.

1. Janův 2,12

Mé hříchy mi mohou být odpuštěny!

Proč? – **Protože Ježíš zemřel a opět vstal.** Jen na tomto základu mohu být zachráněn. Když chci být zachráněn, pak mi musí být odňato těžké břemeno mých hříchů. Může mi být odňato ale jen tehdy, když někdo místo mne nesl trest za mé hříchy. A právě proto Ježíš Kristus, Boží Syn, vytrpěl smrt: Vzal na sebe smrt, která je „*mzdou hříchu*“ (Římanům 6,23). Jen na tomto základu mi mohou být mé hříchy odpuštěny. Ne proto, že bych učinil nějaký dobrý skutek nebo se dobře choval – ne, mé hříchy jsou mi odpuštěny „*pro jeho jméno*“.

Kde? – Odpověď je jednoduchá: **Všude.** Odpuštění není vázáno na žádné určité „svaté“ místo v nějakém městě, ani neplyne z konečků prstů „svatých“ rukou. Ne, odpuštění mohu obdržet skrze vítězného a vzkříšeného Krista v nebi. Kdekoli jsem – smím k Němu volat, smím věřit a být zachráněn.

Jak? – **Jen skrze víru.** Bible to říká zcela jasně a zřetelně: Záchrana se děje ne skrze skutky, ať už vlastní nebo cizí, ani skrze víru plus skutky. Ne, k záchraně dochází jen skrze víru: „*Jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.*“ (Efeským 2,8.9)

Kdy? – Na to je jen **jedna** odpověď: **Nyní, hned.** Proto musím dát pozor, aby jednou nebylo pozdě, neboť: „*Hle, nyní je nanejvýš vítaný čas, hle, nyní je den záchrany.*“ (2. Korintským 6,2)

Denní čtení Bible: Kazatel 7,15-29 – Marek 6,14-20

Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi.

1. Mojžíšova 1,1

Počátek

Už jste někdy četli Bibli od začátku? To skutečně velmi doporučujeme. Bůh se totiž hned na začátku své knihy představuje a hned ukazuje velmi mnohé z toho, co Mu je důležité. V dalších dnech společně vstoupíme do prvních veršů První Mojžíšovy knihy, která je také nazývaná Genesis. Hned první věta obsahuje – přes svou krátkost – tři základní výroky: „*Na počátku ... Bůh*“: Byl jeden okamžik, ve kterém všechno začalo, ale již v tomto okamžiku tu byl Bůh. Bůh je bez počátku a bez konce; On je věčný. Známemu muži víry Mojžíšovi se Bůh později představuje jako „*Jsem, který jsem*“ (2. Mojžíšova 3,14). Tímto jménem Bůh ujasňuje, že On je věčný a neproměnný.

„... *stvořil Bůh*“: Bůh to je, kdo všechno povolal v jsoucnost. Od Něho všechno vychází. On je „Architekt“, který to naplánoval a provedl. Slovo „stvořit“ je v Bibli přiřknuto jen samotnému Bohu. Ukazuje vždy na něco jedinečného, co Bůh udělal: hmotu (v. 1), formy života (v. 21) a člověka, který vlastní ducha, protože byl stvořen k podobě a obrazu Božimu (v. 26.27).

„... *nebesa a zemi*“: Je jen jedna země, ale víc nebes. Země je tak jedinečná a s ní také vše, co na ní existuje. Jinak tomu je s nebesy. Známe předně atmosférické nebe, které nás viditelně obklopuje. Nad ním je vesmír, ve kterém se nalézají všechna nebeská tělesa. A nakonec Bible mluví o Božím místu přebývání, které nemůžeme ani vidět, ani dosáhnout technickými přístroji.

„*Hoden jsi, Pane a Bože náš, přijmout slávu a úctu i moc, neboť ty jsi stvořil všechny věci.*“ (Zjevení 4,11)

(pokračování pozítří)

neděle 23 listopad

Šimon odpověděl: „Mistře, celou noc jsme tvrdě pracovali a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“

Lukáš 5,5

Šimon Petr – Ježíšův učedník (2)

Šimon Petr se s Ježíšem už předtím setkal a uvěřil v Něho jako v toho zaslíbeného Mesiáše (Jan 1,40-42). U Genezaretského jezera se s Ním nyní setkává znovu. Ježíš sestupuje do jeho člunu a prosí ho, aby trochu odrazil od břehu, kde je shromážděn zástup lidí. Tak je může učit a také Šimon naslouchá.

Pak ale dostane úkol: *„Zajed' na hlubinu a spust'te své síť k lovu.“* (v. 4) Není to přílišný požadavek? V oblasti rybolovu je Petr přece odborník? Avšak ačkoli použil všechny své schopnosti a svou zkušenost, během noci nic nechytili. A nyní dostal od Pána Ježíše tento velmi neobvyklý úkol!

To všechno musí projít Šimonovi hlavou, dříve než může vyslovit své „ale“. Avšak Ježíšovo slovo se pro něho stalo příliš silným; rozptyluje jeho pochyby a přemáhá ho a on provádí úkol. Tu síť zahrnou tak velké množství ryb, že se začínají trhat.

Šimon je přemožen. Vidí se jako hříšný člověk, který nemůže obstát před slávou Božího Syna. Avšak pak slyší potěšující a povzbuzující slova: *„Neboj se, od nynějška budeš lovit lidi.“* Tím se životní cesta Šimona Petra stává cestou následování Pána Ježíše. *„Všechno opustili a vydali se za ním.“* (v. 8-11)

Setkání s Ježíšem – vede k tomu, abychom nejen jasněji viděli svou vlastní neschopnost a hříšnost, ale také abychom Ho lépe poznávali, i jeho milost.

Denní čtení Bible: Kazatel 9,1-18 – Marek 6,30-44

Země byla pustá a prázdná, temnota byla nad hlubinou a Duch Boží se vznášel nad vodami.

1. Mojžíšova 1,2

Temnota

Jaký hrozný obraz je nám v tomto druhém verši zprávy o stvoření vykreslen před očima! Muselo se stát něco hrozného, že Bohem stvořená země přišla do takového stavu. Neboť „*nestvořil ji pustou, vytvořil ji k bydlení*“, říká prorok Izajáš (kap. 45,18). Možná, že zpuštění země stojí ve spojení s pádem Dábla (srovnej s Izajášem 14,12-17).

Popis „*pustá a prázdná*“ zní v hebrejštině *tohuwabohu*. Toto slovo se v průběhu posledních století dostalo do slovníku německého jazyka. Rozumí se jím naprostá změť, chaos.

Země byla tedy zpustošená a prázdná, životu nepřátelská a zkažená – a navíc absolutně temná: „*Temnota byla nad hlubinou.*“ Temnota je nepřítomnost světla, člověk nemůže tedy nic rozeznat. A tam, kde chybí světlo, nemůže se rozvinout ani žádný život.

Jednalo se o beznadějný stav? Nikoli! Neboť tu byl výhled na změnu: Nad vodami se vznášel Duch Boží. Bůh je tu a je činný. A vždy, když tomu tak je, uskuteční se něco dobrého.

Cítíte se někdy také „*pustí a prázdní*“? Cítíte občas, že se ve vašem nitru rozšířila temnota? Pak tu je naděje: Ten stav nemusí zůstat takový, neboť je tu Bůh. On může způsobit zásadní změnu a vytvořit něco nového. Bůh každému, kdo k Němu volá o slitování, daruje světlo a věčný život.

(Dokončení zítra)

Denní čtení Bible: Kazatel 10,1-20 – Marek 6,45-56

úterý 25 listopad

I řekl Bůh: Budiž světlo! A bylo světlo. Bůh viděl, že světlo je dobré, a oddělil Bůh světlo od tmy.

1. *Mojžíšova 1,3.4*

Světlo

Země byla zahalena do tmy. Ale Bůh to tak nenechal. Stvořil světlo. Jak to je působivé, že Stvořitel jediným slovem dal zazářit světlu!

A právě v tom je vidět podstatný Boží rys: „*Bůh je světlo a není v něm žádná tma.*“ (1. Janův 1,5) Tu se nedivíme, že světlo, které Bůh stvořil, „*je dobré*“. Na druhé straně: Tak jako světlo a temnota nemohou vystupovat spolu, tak Bůh oddělil světlo od tmy. V tom poznáváme božský princip: On netrpí žádné směšování světla a tmy, dobrého a zlého.

Ježíš Kristus, Syn Boží, přišel na svět jako to „*pravé světlo*“, aby osvětlil každého člověka (Jan 1,9). To tedy, co Bůh svým slovem ukázal již ve stvoření, totiž že On sám je světlo, bylo tím zřetelněji dosvědčeno, když na svět přišel jeho Syn. Ježíš mohl o sobě plným právem říci: „*Já jsem světlo světa.*“ (Jan 8,12)

Jak je to tragické, že většina lidí, kteří seděli ve tmě, nechtěla světlo uchopit: „*A to světlo ve tmě svítí, a tma je nepřijala.*“ (Jan 1,5) A tak tomu je až dodnes: Mnoho lidí, kteří sedí ve tmě hříchu, se nechce obrátit k tomu božskému světlu.

Přesto Bůh ještě volá lidi „*do svého podivuhodného světla*“ a zároveň chce dát zazářit svému světlu do jejich srdcí (srv. s 2. Korintským 4,6). Ten, kdo se tomuto světlu otevře, prožije nové stvoření, které daleko převyšuje tehdejší Boží stvořitelské dílo: sám se stane „*synem světla*“ (Jan 12,36).

Denní čtení Bible: Kazatel 11,1-10 – Marek 7,1-13

středa 26 listopad

Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

1. Janův 1,7

Kniha o krvi

Stará misionářka vypráví:

„Navštívila jsem jednu sousedku v nemocnici. Přitom jsem jí také přečetla několik veršů z Bible.

Náhle jsem byla přerušena ženou na sousední posteli. Namáhavě se pozvedla a zeptala se mne: ‚Povězte mi, vypráví vaše kniha o krvi, která očišťuje od hříchu?‘ Když jsem přistoupila k její posteli, ještě jednou mi položila tu otázku.

‚Milá paní,‘ řekla jsem, ‚pročpak chcete vědět o krvi, která očišťuje od všech hříchů?‘

Padla zpět do podušek: ‚Proč to chci vědět? Brzy zemřu, a pak budu stát před Bohem. Byla jsem zlá žena a vedla jsem špatný život a cítím, že se musím před Ním zodpovídat ze všeho toho zlého, co jsem udělala. Avšak jednou, před dlouhou dobou, jsem šla kolem jedněch dveří, a tu právě někdo četl z knihy. A tam jsem slyšela o krvi, která očišťuje od hříchu. Kdybych jen věděla, jak to bylo!‘

Podívala se na mě: ‚Povězte mi, říká vaše kniha něco o té krvi, která očišťuje?‘ Pokývla jsem, posadila jsem se k ní a četla jsem jí první kapitolu z Prvního Janova listu. Zdálo se, že žena hltá každé slovo. Téměř od prvního okamžiku věděla, že slova, která jsem četla, dávají odpověď na její otázku. Zatím co jsem pomalu četla, viděla jsem na její tváři, jak nalézala pokoj a radost ve víře v Ježíše Krista, který dal svůj život, aby lidé mohli obdržet odpuštění svých hříchů.“

Možná, že i ve vašem životě je hřích a vina, které vás tíží a od nichž byste byli rádi očištěni. Odpověď najdete v krvi Ježíše Krista, která činí smíření a očišťuje od každého hříchu.

Denní čtení Bible: Kazatel 12,1-14 – Marek 7,14-23

Ty věříš, že je jeden Bůh. Dobře činiš. Také démoni tomu věří, avšak chvějí se.

Jakuba 2,19

Věřit v Boha

Věříte v Boha? Věříte, že je jen jeden pravý Bůh?

Možná, že vaše odpověď zní: „Samozřejmě!“ A myslíte to upřímně. Možná, že k tomu dokonce připojíte, že jste také členem XY-církve nebo XY-sboru ve vašem městě. To je dobré, nebo jako to říká Jakub: „Dobře činiš.“

Už Židé vyznávali, že je jeden Bůh: „*Hospodin, náš Bůh, Hospodin je jeden.*“ (5. Mojžíšova 6,4) Ale i Ďábel věří tomu, že je jeden Bůh. Zachrání vás toto přesvědčení, toto vyznání víry? Ne, neboť jen znalost toho, že je jeden Bůh, nezachraňuje, toto vědění nás vede jen k chvění a děsí nás. Démoni vědí, že je Bůh, a že oni proto jednou skončí v propasti (Lukáš 8,31).

Ano, „činíte dobře“, že věříte v Boha. Ale abyste byli zachráněni, je nutné věřit v Božího Syna, v Ježíše Krista. Ten se musí stát vaším osobním Vykupitelem, teprve potom budete zachráněni. Ježíš říká: „*Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv.*“ (Jan 3,36)

Jen když máte osobní vztah k Ježíši Kristu, když se stal vaším Pánem a Zachráncem, jsou vám odpuštěny vaše hříchy. Jen když celou svou důvěru upřete na Něho a na jeho oběť na kříži Golgoty, jste zachráněni. Na Ježíši Kristu se pro vás rozhoduje o životě a smrti.

Ano, „*tento Bůh je nám Bohem, který vytrhuje. Hospodin je Pánem i končin smrti.*“ (Žalm 68,21)

Denní čtení Bible: Píseň písní 1,1-17 – Marek 7,24-37

pátek 28 listopad

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Jan 8,12

Světlo a tma

Hluboko v africkém pralese navštívil misionář se svým průvodcem jednu vesnici. Ta vesnice měla nejen špatnou pověst pro svůj vyložený modlářský kult, nýbrž byl v ní také „seminář“ pro kouzelnické kněze, jehož chovanci byli seznamováni s mnoha nezákonnými a vůbec ne bezpečnými praktikami.

Avšak tím se ti dva návštěvníci nenechali odradit. Cítili, že mají úkol přinést náčelníkovi vesnice dobré poselství o Ježíši Kristu. Domorodci naslouchali misionářovi, a když ukončil svoji řeč, chopil se slova náčelník:

„Řekl jsi, že přinášíš světlo, protože my jsme ještě ve tmě. To by ještě chybělo, aby lidé mohli vidět, co provádíme; cítíme se ve tmě dobře, a chceme v ní zůstat.“

Jeden příslušník kmene prohlásil: „Já se připojuji ke sloům náčelníka.“

Třetí řekl: „Jsme příliš staří, než abychom se změnili.“

Čtvrtý se vymluvil: „Jsme na to příliš hloupi.“

A pátý řekl: „Ještě počkáme.“

Tu vyskočili dva asi patnáctiletí mladíci a zvolali: „Máme dost té tmy! Toužíme po světle a spasení!“

„U tebe je pramen života; díky tvému světle vidíme světlo.“ (Žalm 36,10)

„Sešli své světlo a svou pravdu, ty ať mě vedou.“ (Žalm 43,3)

Denní čtení Bible: Píseň písní 2,1-17 – Marek 8,1-13

A ti /andělé/ jí řekli: „Ženo, proč pláčeš?“ Řekla jim: „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“

Ježíš jí řekl: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ ... Ježíš jí řekl: „Marie!“ Ona se otočila a hebrejsky mu řekla: „Rabbuni“, což znamená ‚Učitelí‘.

Jan 20,13.15.16

První rozhovor Vzkříšeného

Je to ten nejdůležitější den celých světových dějin: Ježíš Kristus vstává z mrtvých. Vítězí nad smrtí. Dochází k mocnému zemětřesení a stráže hrůzou zmrtvějí před hrobem. Zjevuje se anděl a odvaluje těžký kámen od vchodu do skalní hrobky. Nyní může každý vidět, že Ježíš skutečně žije: Jeho hrob je prázdný.

Ale – kde je Ježíš?

Ukáže se snad jeruzalémské vládě, aby dokázal svůj triumf? Anebo svolá nějakou konferenci se svými přívrženci, aby s nimi prohodil důležité úkoly? Dává sdělení pro tisk před židovskou veleradou? Ne, nic takového.

Vzkříšený Pán vidí jednu ze svých učednic stát u svého hrobu, jak je kvůli Němu zoufalá a pláče. Potěšit tuto ženu a odejmout její zármutek – to má pro Něho tohoto jitra nejvyšší prioritu, to Mu je důležitější než vše jiné. Dobył největšího vítězství, na hrozném kříži porazil Satana a smrt. Všechny, kteří v Něho věří, Ježíš nyní nazývá svými bratřími a sestrami (Jan 20,17; Matouš 12,50). Nikdo z nich už nemusí nikdy plakat proto, že by tu Ježíš již nebyl, neboť On jim slibuje, že vždy bude s nimi: „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (Matouš 28,20)

Když všichni odejdou – Pán Ježíš Kristus provždy zůstane u těch, kteří v Něho věří. Mají pro Něho na zemi největší prioritu. Smějí každý den pevně počítat s jeho láskou a přívětivostí.

Denní čtení Bible: Píseň písní 3,1-11 – Marek 8,14-26

neděle 30 listopad

Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“

Jan 6,67-69

Šimon Petr – Ježíšův učedník (3)

Ježíš nakrmil hladovějící zástup, a nyní Ho chtějí udělat králem, aby jim dopomohl k materiálnímu blahobytu. Ale k tomu se On nepropůjčuje: nechce dávat pokrm, který pomíjí, nýbrž dává sám sebe jako „*chléb života*“ (v. 35.48). A ještě více. Lidé mají „*jíst jeho tělo a pít jeho krev*“. To znamená: On sám chce dát svůj život, chce se stát smírčí obětí, skrze kterou získají věčný život, když tuto oběť pro sebe vírou přijmou (srv. s verši 52-56).

Pro mnohé, kteří Ježíše až dosud následovali, to je „*tvrdá řeč*“ a odvracejí se od Něho (v. 60.66).

Nato se Pán obrací ke Dvanácti s otázkou, zda i oni chtějí odejít. Petr jako mluvčí učedníků odpovídá protiotázkou: „*Pane, ke komu půjdeme?*“ – Cožpak je pro nás nějaká alternativa, cožpak je nějaký jiný člověk, který by mohl být, Pane, postaven vedle Tebe anebo by Tě mohl nahradit? My jsme přece vírou pochopili, že Ty jsi ten „*Svatý Boží*“, ten od Boha poslaný a potvrzený Spasitel. Jen skrze Tvé slovo můžeme nabýt věčného života.

I dnes ještě je Ježíš Kristus pro mnohé zajímavý: jako příkladný člověk, jako učitel mravů, přítel chudých a opovržených atd. Ale když je o něm vydáváno svědectví jako o Zachránci a Pánu, v Němž je jedině možné najít spasení, pak je to pro mnohé „*tvrdá řeč*“. Avšak člověk musí s Petrem věřit a poznat, že toto jsou „*slova věčného života*“, a musí se Mu zcela svěřit.

Denní čtení Bible: Píseň písni 4,1-5,1 – Marek 8,27-38

pondělí 1 prosinec

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy.

1. Janův 4,10

Každý člověk je jedinečný!

Ať tomu věříte, nebo ne, jste milováni. Je někdo, kdo vás miluje – ať jste hodni být milováni, nebo máte své nepříjemné stránky, ať jste krásní nebo oškliví, zdraví či nemocní. Tento Někdo je Bůh. Bůh vás nemiluje proto, že vy Ho milujete, nýbrž proto, že On je láska.

Bůh vás stvořil. Nejste produkt nějaké „kosmické výroby na běžícím pásu“, nýbrž jste Boží stvoření. On vás učinil takové, jací jste, a zajímá se o vás. Chtěl by, abyste měli smysluplný život a měli s Ním společenství. – David rozuměl tomu, že ho Bůh stvořil, a děkoval Mu za to ze srdce: „*Vzdávám ti chválu za to, jak jsem úžasně stvořen – vzbuzuje to bázeň. Tvé dílo je obdivuhodné – má duše to velmi dobře ví.*“ (Žalm 139,14)

Bůh vás miluje! Ačkoli jsme my lidé chodili po vlastních cestách a nestarali jsme se o Boha, On nás nepřestává milovat. Naše hříchy Mu nezabránilly v tom, aby nám projevoval svoji lásku. Naopak: Poslal svého Syna Ježíše Krista a nechal Ho za nás zemřít, aby problém naší viny mohl být vyřešen. Protože nás Bůh tak velmi miluje a chce s námi mít společenství, chce nám odpustit to množství hříchů, kterých jsme se dopustili, jestliže uvěříme v Ježíše Krista. Bůh touží po tom, abychom dali odpověď na jeho lásku.

Denní čtení Bible: Píseň písní 5,2-16 – Marek 9,1-13

úterý 2 prosinec

Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“

Lukáš 7,48

Odpuštění hříchů

Ježíš Kristus byl pozván na jídlo k farizeovi Šimonovi. Tu k Němu přichází hříšnice, která je známá ve městě. Když se s pláčem blíží k Spasitelovi, nepozoruje opovrhlivé pohledy druhých hostů, kteří se považují za spravedlivé. Má jen jedno přání: aby byla osvobozena od své viny!

Její slzy ukazují, že lituje svých hříchů a odsuzuje je. Zároveň se upíná k Ježíši Kristu, který přišel, „vyhledat a zachránit, co je ztraceno“ (Lukáš 19,10). Pokud jde o její vinu, tu ji svěřuje Jemu, protože ví, že On je milostivý. Uchváčena jeho zachraňující láskou svlažuje jeho nohy slzami a vysušuje je svými vlasy. Pak líbá jeho nohy a maže je olejem.

Pán Ježíš vidí, že její pokání je opravdové. Proto jí říká: „*Jsou ti odpuštěny hříchy ... Tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji.*“ (v. 50) Jeho slova osvobozují svědomí této ženy od tísnivé viny a plní její srdce hlubokým pokojem.

Stále ještě platí Spasitelovo pozvání: „*Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.*“ (Jan 6,37) Tak jako tato hříšná žena, může k Němu přijít každý. Žádný není příliš špatný, žádný není příliš provinilý! Ježíš Kristus přijímá každého, kdo se k Němu obrátí a upřímně Mu vyzná své hříchy. Ujišťuje ho: „*Jsou ti odpuštěny hříchy.*“

Denní čtení Bible: Píseň písni 6,1-12 – Marek 9,14-29

středa 3 prosinec

Ježíš na něho pohlédl, zamiloval si ho ...

Marek 10,21

Pán se obrátil a pohlédl na Petra ...

Lukáš 22,61

Pohled lásky

Je 15 hodin. Jsem sama a zoufám si. Zdá se mi, že život postrádá jakýkoli smysl. Právě jsem se pohádala se svou přítelkyní a vzepřela jsem se proti životu s jeho mnoha problémy a trápeními.

Tu náhle ke mně přichází můj bratr Oliver, který se před nedávnem obrátil k Ježíši Kristu. I já jsem slyšela evangelium, ale ještě jsem je nepřijala.

Ve své situaci mám potřebu se vyprávět, a tak Oliverovi vyprávím, jak mi je u srdce. Naslouchá mi a dívá se na mne. Je to pohled plný soucitu a naděje. Vlastně očekávám, že mi něco řekne, že mě bude těšit, avšak můj bratr zůstává zticha. Ale dále se na mne dívá tím přívětivým, laskavým pohledem.

Nějak cítím: Tento pohled není jeho vlastní, nýbrž je to pohled jeho Pána!

Pak musí Oliver zase jít. Nezdržuji ho, ačkoli bych byla ráda, kdyby ještě chvíli zůstal. A tak jsem zase sama, avšak se vzpomínkou na tento pohled, který mě zve, abych přišla k Ježíšovi.

Je 18 hodin.

Dotčena Boží milostí poklekávám, vyznávám Pánu Ježíši své hříchy a přijímám Ho do svého srdce jako Zachránce a Pána.

Pověz, zda pro život správný kurs máš, / Ježíše a jeho Slovo zda znáš?

Tak jako kompas ti udává směr, / věčný bys život z Boha obdržel.

Denní čtení Bible: Píseň písni 7,1-14 – Marek 9,30-37

I řekl Hospodin Bůh: Není dobré, aby byl člověk samotný. Učiním mu pomoc jako jeho protějšek.

1. Mojžíšova 2,18

Společenství – člověk potřebuje nějaký protějšek

Je to krajně napínavé a poučné, podívat se na zprávu o stvoření hned na začátku Bible. Zde se Bůh, abychom tak řekli, představuje. Přitom je jedna věc zcela zřejmá: Bůh hledá společenství s lidmi. On vlastně nikoho nepotřebuje, neboť je sám v sobě naprosto šťastný. Ale od věčnosti to bylo jeho rozhodnutí, mít u sebe lidi, s nimiž bude moci pěstovat společenství. Tak stvořil prvního člověka: Adama. Už jste někdy přemýšleli o tom, že žijete, protože Bůh ve vás hledá protějšek?

Bůh stvořil člověka nejprve jako jednotlivou bytost. Adam je jednotlivý člověk ve svém prostředí, které se k němu dokonale hodí. Bůh mu laskavě připravuje pro život přívětivý a přitažlivý domov. Ale Adamovi ještě něco chybí: Ještě není stvořena žena. A Bůh předem věděl, že pro člověka není dobré, aby byl sám.

Avšak dříve, než Bůh stvoří druhého člověka, Evu, vzbuzuje v Adamovi potřebu nějakého lidského protějšku. Adam má dát zvířatům jméno, a přitom vidí, že jemu samotnému něco chybí. Nemá totiž nikoho, kdo by mu odpovídal.

To je hodina zrození manželství mezi mužem a ženou – podle Božích myšlenek životní forma soužití dvou lidí, která nemá alternativu. Bůh vložil do člověka potřebu protějšku a chtěl ji také utišit. Proto zakládá smlouvu mezi mužem a ženou. Tato smlouva poskytuje rámec, ve kterém lidé mohou spolu prožívat hluboké soužití. Toto zřízení je pro Boha důležité a až dodnes neomezeně platné. Je to základní kámen pro dobře fungující společnost.

Denní čtení Bible: Píseň písni 8,1-14 – Marek 9,38-50

Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi?

1. Mojžíšova 3,9

Společenství – Bůh hledá nějaký protějšek

Je nepopíratelné, že člověk je sociální bytost a je odkázán na společenství. Bůh tedy hned na začátku lidské historie zakládá instituci manželství mezi mužem a ženou, aby tuto potřebu utišil. Tím jasně ukazuje, že do nás vložil něco, co vyznačuje také Jeho samého: Bůh miluje společenství a hledá spojení s námi lidmi, svými stvořeními.

Tak Bůh užívá vztah mezi mužem a ženou v manželství jako obraz pro mnohem vyšší formu společenství: Právě naplnění nalézáme jen ve spojení s Ním, naším Stvořitelem. Jeho cílem od samého začátku bylo stvořit pro sebe protějšek. Touha a náklonnost v lidských vztazích jsou jen slabým odleskem Boží lásky k nám.

První lidský pár žil v dokonalém souladu s Bohem a těšil se ze společenství s Ním. Avšak něco zničilo tento vztah: V podobě hada zasel ďábel do srdce člověka nedůvěru v Boží slovo. Pádem do hříchu došlo k otevřenému rozporu s Bohem. Tak tato nedůvěra nejenže zničila rajský stav společenství s Bohem, nýbrž otravuje od té doby také lidské soužití. Nepokoj, spory, zatížené vztahy a rozvody manželství – to vše pochází z toho, že jsme se odvrátili od Boha.

Ačkoli tedy člověk porušil vztah k Bohu, Bůh následně nasadil vše pro to, aby to, co bylo porušeno, uzdravil. On sám nahradil škodu, kterou člověk způsobil, a dal pro to svého Syna Ježíše Krista na smrt. Až dodnes zní světem Boží hledající volání: „*Kde jsi?*“ Mohli bychom říci, že touží po tom mít s vámi vztah. Odpovězte přece na jeho volání, ucházející se o vaši lásku. On pro to učinil vše.

Denní čtení Bible: Abakuk 1,1-17 – Marek 10,1-12

A když vycházel na cestu, přiběhl jeden člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?“

Marek 10,17

Chybné názory

Jeden bohatý mladý muž přišel k Pánu Ježíši s otázkou: „*Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?*“ Měl dobré úmysly. Ale několik chybných názorů mu zabránilo, aby uchoпил věčný život.

- 1) Neuznal Ježíše Krista za Božího Syna. Viděl v NĚm vynikajícího člověka a dobrého učitele. Více ne. Proto mu Ježíš jasně řekl, že nikdo není dobrý, než jen Bůh.
- 2) Neměl žádný pocit o tom, že sám je ztracený hříšník. Protože byl přesvědčen, že vedl spravedlivý, příkladný život, nepoznal svůj hříšný stav. Cožpak skutečně nikdy nepřestoupil žádné Boží přikázání? Bible říká: „*Kdo by totiž zachoval celý Zákon, ale v jedné věci klopýtl, stal by se vinným ve všech.*“ (Jakubův 2,10)
- 3) Vycházel z toho, že on sám může něco udělat pro to, aby dostal věčný život: že Bůh ho přijme kvůli jeho bezvadnému chování a kvůli jeho dobrým skutkům. Avšak Bible říká: „*Člověk není ospravedlňován ze skutků Zákona, nýbrž skrze víru v Ježíše Krista.*“ (Galatským 2,16)
- 4) Měl velké bohatství, na kterém jeho srdce lpělo a ke kterému obracel svoji důvěru. Když ho Pán vyzval, aby to vše prodal, odešel smutný pryč, neboť se svého bohatství nechtěl vzdát.

Čemu se z toho pro sebe můžeme naučit? Musíme mít správně nastavené priority. Někdy nás mohou určité věci, které nám jsou zvlášť důležité, zadržovat od toho, abychom obrátili svoji důvěru k Ježíši Kristu.

Denní čtení Bible: Abakuk 2,1-20 – Marek 10,13-22

neděle 7 prosinec

Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodě!“ On řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, krácel po vodě a přišel k Ježíšovi. Ale když viděl silný vítr, dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi zapochyboval?“

Matouš 14,28-31

Šimon Petr – Ježíšův učedník (4)

Učedníci jsou v těžkosti na moři a mají velký strach. Tu k nim po vodě přichází Ježíš a uklidňuje je: On je tu – oni mohou být dobré mysli. Petr chce být docela blízko u svého Pána, a proto ta prosba, aby k Němu směl přijít, ačkoli se moře ještě neuklidnilo. A Pán mu plní toto přání. On, který nese všechny věci slovem své moci, říká: Pojď! – Co se mu ještě může stát? Nic!

Ale jedno Petr ještě nezohlednil: Vítr je pociťován mnohem hrozivěji, když člověk jde po vodě, než když zůstane sedět v lodi. Proto se dostává do zmatku. Odvrací svůj zrak od Pána – ke zpěněným vlnám. Petr volá, aby byl zachráněn, ale je zde Ježíšova ruka, která se k němu „*hned*“ vztahuje a přitahuje ho k sobě. A tu je hlas Pána, který chce posilnit jeho víru: „*Proč jsi zapochyboval?*“

Zde vylíčená situace se samozřejmě přesně tak neopakuje, ale je nám v přeneseném smyslu skutečně cizí? Cesta v následování Ježíše je cesta, která vyžaduje víru a důvěru. Nefouká také často proti nám „*silný vítr*“, který odvádí náš pohled od Ježíše? Pak nám často připadá zatěžko hledět na Ježíše od toho, co nás tísní a působí nám úzkost. Ale když se domníváme, že toneme a voláme k Pánu, On chce „*hned*“ uchopit i naši ruku!

Denní čtení Bible: Abakuk 3,1-19 – Marek 10,23-31

pondělí 8 prosinec

Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná ty, kteří v něm mají útočiště.

Nahum 1,7

Bezpečná ochrana

Ten, kdo dnes navštíví jihofrancouzské městečko Marvejols, může obdivovat tři středověké městské brány, působící zvláštním dojmem. Jejich kamenné dvojevěže vzdorovaly bouřím času. Méně nápadný je kruhový tvar tohoto překrásného městečka s úzkými uličkami a jedinečným historickým kouzlem.

Ve středověku mělo Marvejols dobrou městskou hradbu, která se svými 30 věžemi činila z města malou pevnost. – Dobře opevněné městské hradby sloužily ještě na začátku nové doby k tomu, aby chránily obyvatele před útočníky. Nepřekonatelné však nebyly; a to tím méně, jak palebná síla děl v průběhu času nabývala na síle.

Zdi pevnosti na ochranu před nebezpečími – to je v přeneseném smyslu naprosto aktuální záležitost. Neboť mnoho lidí se cítí být vydáno bez ochrany velkým hospodářským, sociálním a mravním problémům dnešní doby. A přece tu je silná, nedobytná hradba, místo úkrytu, které vytrvá po celý náš život a pro věčnost: Všemohoucí Bůh sám chce pro nás být pevností, mocným záchranným hradem pro všechny, kteří Mu důvěřují a utečou se k Němu.

Záleží na osobní víře v toho silného a milosrdného Boha Bible! Jde o to, abychom k Němu měli zcela vědomý, osobní vztah. Skrze Ježíše Krista a jeho smířící smrt na kříži je takový vztah umožněn. – Bůh „zná ty, kteří v něm mají útočiště“, to znamená ty, kteří obrátí svou důvěru k Němu. A On jim dá pevnou oporu ve všech bouřích života, dokud nedosáhnou svého věčného cíle ve slávě nebe.

Denní čtení Bible: Sofonjáš 1,1-18 – Marek 10,32-45

úterý 9 prosinec

Vzdávám ti chválu, Otče, ..., že jsi skryl tyto věci před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým.

Matouš 11,25

Kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí.

Lukáš 18,17

Jako dítě

Člověku se pomocí jeho inteligence podařilo vyzkoumat mnohá tajemství stvoření. Žel, až příliš často zapomíná, že i jeho duševní schopnosti jsou darem od Stvořitele.

Ale „*Boží hlubiny*“ (1. Korintským 2,10) nemůžeme vyzkoumat svou přirozenou inteligencí. Boha můžeme poznat jen tehdy, když se On sám zjeví. A to učinil: Zjevil se ve svém Synu Ježíši Kristu způsobem, který žádnému člověku nečiní potíže, aby Jej poznal. Ovšem dítěti to připadne snazší než vzdělanému dospělému člověku, aby nechal všechny své vlastní představy stranou a s důvěrou přijal dobré poselství o Ježíši Kristu.

Historie sice také skýtá dostatek příkladů velkých vědců, kteří pokorně přišli s vírou k Bohu. Ale již Ježíšovi učedníci jsou důkazem toho, že člověk i bez vědeckého vzdělání se může těšit z těch nejvyšších skutečností víry, které nám Bůh sděluje ve svém Slovu.

Ježíš vícekrát ukázal na děti jako na příklad prosté víry. Dokonce prohlašuje: „*Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, jistě nevejdete do království Nebes.*“ (Matouš 18,3) Malé děti věří bez pochyb, upřímně a s důvěrou tomu, co říkají jejich rodiče. Tak i my chtějme prostě věnovat svou důvěru tomu, co nám Bůh říká ve svém Slovu. Jen tak můžeme poznat Boží lásku v jeho Synu Ježíši Kristu, obdržet věčný život, a potom růst ve víře.

Denní čtení Bible: Sofonjáš 2,1-15 – Marek 10,46-52

Což to neměl Kristus vytrpět a vejít do své slávy?

Lukáš 24,26

Mnoho lidí dokáže těžko přijmout, že Ježíš Kristus musel zemřít na kříži, aby je mohl zachránit. Často proti tomu slyšíme dvě námitky.

1) Musím být opravdu zachráněn? Cožpak jsem v nějakém nebezpečí?

Ano, nebezpečí tu skutečně je. Je jím hrozící Boží soud nad vašimi hříchy. „*Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.*“ (Římanům 3.23) A: „*Pán umí... nespravedlivé zachovávat pro trest ke dni soudu.*“ (2. Petrův 2,9) Bůh je vševědoucí a zaregistroval každý váš hřích. A každý jednotlivý hřích musí být potrestán, neboť On je spravedlivý. Ten, kdo má trochu cit pro spravedlnost, to ihned přizná. Bůh také popisuje, v čem bude spočívat tento trest: Je to „*věčná zkáza v odloučení od Pánovy tváře*“ (2. Tesalonickým 1,9). Před tím musí být každý zachráněn!

2) Cožpak není žádná alternativa ke smrti Ježíše Krista?

Ano, byla jedna alternativa: Bůh mohl nechat všechny lidi běžet do právě popsaného soudu. Ale Bůh je nejen **spravedlivý**, nýbrž je také **láska**. Proto našel východisko! Naše hříchy musí být sice potrestány, ale Bůh nás miluje a chce, abychom trest neobdrželi **my**, nýbrž **Zástupce**. Ten ovšem musí být naprosto nevinný. Protože jsou ale všichni lidé provinilí, Bůh se v Osobě svého Syna sám stal člověkem. Ježíš Kristus nikdy nezhrěšil, a proto jako jediný mohl zástupně nést trest smrti za druhé (1. Petrův 2,22). Jestliže měli být lidé zachráněni, nebyla tedy žádná alternativa k smrti Ježíše Krista.

„*Kdo v něho /v Ježíše Krista/ věří, není souzen, kdo však nevěří, již je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jediného Syna Božího.*“ (Jan 3,18)

Denní čtení Bible: Sofonjáš 3,1-20 - Marek 11,1-11

Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.

Efeským 5,14

Probud' se!

Je časně ráno: tisíce budíků vytrhují lidi ze spánku. Jedni vyskakují z postele, druzí prostě budík zamáčknu nebo stisknou tlačítko dospávání a ještě jednou se v posteli obrátí... Pro některé je vstávání radost, neboť jsou zdraví a mají vyhlídku na krásný den nebo narozeniny.

Druzí se zase probudí a pozorují, že jsou nemocní, mají před sebou nějaký nepříjemný termín nebo dokonce těžkou zkoušku. Avšak budík tiká dále. Čas běží... a je zcela jedno, zda zůstaneme ležet, nebo vstaneme. Možná, že jsme už také někdy zaspali a zameškali něco důležitého. Pak nás to velmi mrzelo, protože jsme přišli pozdě.

Už jste někdy přemýšleli o tom, co by se stalo, kdybychom zaspali nejen nějaký **termín** – který bychom později přece ještě mohli dohonit, nýbrž svůj život? Kdybychom si mysleli, že žijeme, a na konci přece zaspali ten nejdůležitější termín, který nelze dohonit? Ignorujeme „budík“, Boží hlas, nebo ho přeslycháme zcela vědomě? Bůh ke každému z nás volá: „*Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus!*“ (Efeským 5,14)

Jak se tedy můžeme probudit? Tak, že se rozhodneme nepřeslychat prostě Boží hlas, který nás chce probudit. Ježíš Kristus zve přívětivě všechny, aby k Němu přišli: „*Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek.*“ (Matouš 11,28) Když k Němu upřímně přijdeme a vyznáme Mu své viny, On nám všechno odpustí! Pak se pro nás rozbřeskne nový den! V našem životě se rozjasní!

Denní čtení Bible: Ageus 1,1-15 – Marek 11,12-19

On /ten člověk, který byl dříve slepý/ odpověděl: „... jedno však vím, že jsem byl slepý, a teď vidím.“

Jan 9,25

Tento člověk, který se narodil slepý, prožil něco vzácného: Ježíš se nad ním slitoval a daroval mu zrak. Na to se soustředilo nyní jeho celé myšlení. Věděl: Byl jsem slepý, a nyní mohu vidět! – Toto jedno by měl zakusit jednou také každý z nás: Byl jsem slepý ohledně Boha a svého ztraceného stavu, a nyní vidím! Avšak u toho bychom neměli zůstat stát. Bible podává zprávu ještě o dalších lidech, kteří se soustředili na **jednu** věc.

- Ačkoli byl na návštěvě Ježíš se svými učedníky a bylo mnoho co dělat, Marie z Betanie si přisedla, aby Mu naslouchala. Když přišla její sestra Marta z kuchyně a stěžovala si na to, Ježíš odpověděl: *„Děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl.“* (Lukáš 10,38-42) Přeneseno na dnešek to znamená: Jakkoli je praktická práce pro Boha a pro lidi důležitá, číst Bibli je důležitější.
- V Žalmu 27 David říká: *„**O jedno** jsem Hospodina žádal, to jedno jsem hledal: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny svého života, ... a abych mohl přemítat v jeho chrámu.“* Zde se učíme, co by mělo vyznačovat náš život: Blížkost Bohu a to, čemu se o Něm naučíme, když čtu Bibli.
- Pavel dosáhl mnohého, avšak po svém obrácení tu pro něho byl už jen **jeden** cíl: *„... ,jedno však činím: zapomínáje na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši.“* (Filipským 3,13.14) Jak důležitý je **nám** tento cíl?

Už nebýt slepý – slyšet Boží slovo – poznávat Boha – sledovat nebeský cíl: Jaký to je vzácný vývoj!

Denní čtení Bible: Ageus 2,1-14 – Marek 11,20-33

Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.

Matouš 7,21

Křesťanský plášť

Mladý křesťan je na návštěvě u jednoho staršího kolegy z práce, který právě prochází osobní krizí. Aby ho povzbudil, začíná mu vyprávět o Boží lásce a o Ježíši Kristu. Avšak ten starší ho odbývá: „O křesťanské víře mi nemusíš vyprávět. Té mám dost! Co všechno jsem prožil ve svém mládí u vedoucího člena jedné křesťanské církve, to se nedá ani popsat!“

„Ach, to mi je líto,“ odpovídá mladý muž. „Ale smím se tě na něco zeptat? Mějme za to, že ukradnu tvůj plášť, obléknu si ho a pak se dopustím loupežného přepadení. Svědkové sice vidí, jak utíkám, ale nepoznají mě. Ve spěchu odhazují plášť, takže kriminální policie má k dispozici důležitou stopu. O něco později tě identifikují jako vlastníka pláště. Jsi zatčen a obžalován. Co bys nyní přednesl na svou obhajobu?“

„Odmítl bych ten skutek! Nejsem přece odpovědný za to, co udělá někdo, kdo si prostě oblékl můj plášť!“ – „Správně! A stejně tak není Ježíš Kristus odpovědný za chování těch, kdo neprávem nesou jeho jméno.“

Starý muž se zamyslel. Když svého mladého kolegu za několik dní opět potká, ukazuje k nebi a říká: „Jeho plášť **ti** ostatně dobře padne!“ Pak váhavě dodá: „Pověz, mohu se i já stát křesťanem?“ – „Ano, samozřejmě,“ zní odpověď. „Je to vlastně docela jednoduché – a přece to mnohým připadá těžké. Musíš jen být ochoten přiznat, že jsi ve svém životě mnoho věcí udělal špatně. Upřímně vyznej Bohu celou svou vinu! A pak věř v Ježíše Krista, že On zemřel za tvé hříchy.“

Denní čtení Bible: Ageus 2,15-23 – Marek 12,1-12

neděle 14 prosinec

/Pán řekl:/ „Šimone, Šimone, hle, Satan si vás vyžádal, aby vás vytříbil jako pšenici. Já jsem však prosil za tebe, aby nezanikla tvá víra. A ty, až se jednou obrátíš, posilni své bratry.“

Lukáš 22,31.32

Šimon Petr – Ježíšův učedník (5)

Ježíšovi učedníci jsou ďáblu stále trnem v oku. Zcela zvláště však na ně má namířeno, když je Pán chce připravit pro svoji službu. Ďábel chce totiž zabránit tomu, aby učedníci ve své „zkoušce“ obstáli; mají se pro službu Páně diskvalifikovat.

V takové situaci se nalézali učedníci v předvečer Ježíšova ukřižování. Nemohli teď už být pod jeho přímou ochranou a museli se osvědčit jako jeho svědkové. Byla před nimi tedy „zkouška“, na kterou je Pán nyní připravuje. Vždyť On věděl předem, co na učedníky přijde. Přitom měl ďábel zvláště zaměřeno na Petra. Proto mu Pán dává vědět, že On se za něho už modlil, aby jeho víra neztroskotala.

Avšak Petr se považuje za dostatečně silného pro to, aby ve zkoušce obstál. Nenechá se přesvědčit. Předpověď Pána, že ho třikrát zapře, u něho naráží na hluché uši. Tak se musí předpověď naplnit.

Ale ve varování od Pána je ještě jeden dovětek. Přes své selhání nezůstaneš ležet na trati, nýbrž budeš obrácen a napraven. Proto jsem už teď pro tebe připravil úkol: „*Posilni své bratry!*“ – Právě tebe, který jsi klopýtl, chce použít, abys jim pomáhal v jejich zkoušce, aby nepadli.

Jak je to potěšující! Když někdo zklame jako Ježíšův svědek, Pán ho nevyřadí provždy jako neschopného. Po opravdovém obrácení Mu smí sloužit dále.

Denní čtení Bible: Zachariáš 1,1-17 – Marek 12,13-17

A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a umístil tam člověka, kterého vytvořil.

1. Mojžíšova 2,8

Dvě zahrady – neposlušnost a smrt

Bůh chtěl, aby se lidem, které stvořil, dařilo dobře. Měli být šťastni. A tak pro ně vysadil v „Edenu“ zahradu“. Eden znamená „libost, blaženost“, a to tuto zahradu skutečně vyznačovalo. Zavlažovala ji řeka a nádherné stromy nesly vzácné ovoce. V jejím středu stál strom života a strom poznání dobrého a zlého.

Adam měl tuto zahradu obdělávat a střežit. To mu zcela jistě působilo radost. Ale nesl také odpovědnost. Bude poslušný a spolehlivý? Bůh ho začal zkoušet a dal mu jediný příkaz: *„Ze všeho stromoví zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.“* (v. 16.17)

A co Adam udělá? Nemyslí ani na požehnání, která mu Bůh daroval, ani na příkaz, aby z toho stromu nejedl, ani na trest, který mu hrozí, když bude neposlušný. On a jeho žena poslechnou svůdný hlas hada. Chtějí poznat dobré a zlé a přejímají ďábelskou myšlenku, že se tím stanou podobni Bohu. Avšak ve skutečnosti tím *„vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili“* (Římanům 5,12).

Kdyby všechno zůstalo tak, dobyl by Satan hrozného vítězství. Lidi, které chtěl Bůh učinit šťastnými, by s sebou stáhl do záhuby. Avšak Bůh miluje svá stvoření a chce je zachránit. Proto poslal na zem svého Syna. Ten Satana porazil a osvobodil všechny, *„kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví“* (Hebrejům 2,15). Proto musel Ježíš prožít zcela jinou zahradu.

(dokončení zítra)

úterý 16 prosinec

Po těch slovech vyšel Ježíš se svými učedníky za potok Cedron, kde byla zahrada ... jménem Getsemane ... a začal se děsit a znepokojoval ... padal na zem a modlil se, aby ho, je-li to možné, tato hodina minula.

Jan 18,1; Marek 14,32-35

Dvě zahrady – poslušnost a život

Včera jsme slyšeli o jedné zahradě, kterou Bůh vysadil k užitku a k radosti lidí. Všechno v ní bylo dokonalé a člověk byl v souladu s Bohem. Avšak pak se v této zahradě odehrála tragédie: Adam a Eva neposlechli Boha a dopustili se prvního hříchu!

Dnes chceme přemýšlet o události, která se stala v jiné zahradě. Z krásy této zahrady není mnoho vidět, neboť je tma. Na osamělém místě klečí muž a modlí se. Je ve velké úzkosti a volá k Bohu. Kapky potu skapávají k zemi jako krev. Musí přijít anděl, aby ho posilnil. – Kdo je ten člověk a proč se modlí tak z hloubi duše? Je to Ježíš. On ví, že o několik hodin později bude viset na kříži. Tam Ho má postihnout božský trest za nesčetné hříchy, kterých se nedopustil. Bůh Jeho, jenž je plně bezhříšný, učiní „*hříchem*“ (2. Korintským 5,21). To vše bude muset vytrpět a nakonec zemřít. Proto volá: „*Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň.*“ (Lukáš 22,42) Jak je to obdivuhodné: Přes tuto úzkost kvůli „*kalichu*“ Božího spravedlivého hněvu je připraven jít cestou ke kříži! Činí to v neotřesitelné poslušnosti!

Zahrada v Edenu se jednou provždy ztratila, protože první člověk byl neposlušný. Jeho neposlušností přišla na svět smrt. V zahradě Getsemane naproti tomu září poslušnost Člověka Ježíše Krista. Sám se vydává, aby přinesl ztraceným lidem život.

Denní čtení Bible: Zacharjáš 3,1-10 – Marek 12,28-34

středa 17 prosinec

Jestliže ten, kdo tě nenávidí, hladoví, nakrm ho chlebem, jestliže žízní, napoj ho vodou, neboť mu nahrneš řeřavé uhlí na hlavu a Hospodin ti odplatí.

Příslaví 25,21.22

Sousedovo rýžové pole

Čínský kazatel Watchman Nee (1903-1972) byl velmi aktivní v hnutí domácích církví v Čínské lidové republice a napsal mnoho spisů. Posledních 20 let svého života strávil Nee kvůli své víře v Krista v pracovním táboře. Jednou vyprávěl následující událost:

Jeden křesťan v jižní Číně měl v polovici svahu hory rýžové pole. V době sucha používal šlapací kolo, aby napumpoval vodu ze zavlažovacího kanálu na své pole. Pod ním ležela dvě pole jeho souseda, a ten jednou v noci prorazil oddělující hradbu země a nechal všechnu vodu téci na své pole. Když křesťan hradbu zase vyspravil a znovu napumpoval vodu, udělal soused zase to samé, a tak se to stalo třikrát nebo čtyřikrát. Nato promluvil křesťan se svým spolukřesťanem: „Pokoušel jsem se být trpělivý a neoplácet,“ řekl, „ale je to správné?“

Když se spolu za to nejprve modlili, jeden z nich řekl: „Jestliže se stále jen pokoušíme dělat to správné, jsme ubozí křesťané. Musíme dělat více, než jen co je správné.“ Druhý den ráno napumpoval křesťan vodu pro obě spodní pole a odpoledne pro své vlastní pole. Soused byl z toho užaslý tak, že začal zkoumat důvod, proč se tak stalo. Nakonec i on našel Krista.

Správné nebo **špatné** je zásada pohanů a celníků. Tato zásada nemá ovládat můj život co křesťana, nýbrž příklad Ježíše Krista.

Denní čtení Bible: Zachariáš 4,1-14 – Marek 12,35-44

Pán neotálí s naplněním svého zaslíbení, (jak si někteří myslí), nýbrž je k vám shovívavý, nechťeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

2. Petrův 3,9

„Pokání“ – co to je?

Dnešní biblické slovo nám říká, že když člověk nechce věčně zahynout, je potřebné pokání. Většina lidí dnes však pravděpodobně správně neví, co je pokáním myšleno. Mnoho upřímných lidí tím rozumí, že člověk musí odpykat nějakou vinu, tedy hřích, který ho odděluje od Boha. Věří, že když se podle svých sil budou namáhat a možná použijí askezi, nebo se něčeho zřeknou, dostanou Boží přízeň, a Bůh jim odpustí jejich hříchy.

Ale může se člověk skutečně tímto způsobem sám zachránit, aby nezahynul? Bible, Boží slovo, nás poučuje o tom, že člověk je ve své hříšné přirozenosti nepolepšitelný a že se z tohoto stavu nemůže z vlastní síly osvobodit. Proto Pán Ježíš Kristus také říká: „*Musíte se narodit znovu.*“ (Jan 3,7)

Bůh chce lidi přivést k následujícímu poznání: Mají porozumět, že se před Ním stali provinilými a že své hříchy nemohou sami vymazat. Kdo to uzná a své hříchy, své křivdy a provinění vyzná a odsoudí, ten činí pokání v biblickém slova smyslu.

Pokání samo o sobě ještě nic nezmění na hříšném stavu člověka, a také ne na Božím spravedlivém rozsudku. Ale ten, kdo odsoudí svou zlou cestu, to znamená, uzná, že Boží rozsudek o něm je spravedlivý, postaví se tím na Boží stranu. Pak mu Bůh může ukázat východisko: že On vykonal zástupně trest na svém Synu Ježíši Kristu. A ten, kdo přijme vykoupení skrze Kristovu smířčí oběť, je zachráněn.

Denní čtení Bible: Zacharjáš 5,1-11 – Marek 13,1-13

pátek 19 prosinec

Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.

Galatským 6,7

Všemu je konec?

Starší pán stojí proti rozdači křesťanských traktátů, směje se a říká: „Život po smrti? To je přece nesmysl. Konečná stanice je 1,5 metru pod zemí!“ „Vy tedy nevěříte v další život po smrti?“ „Ne!“ „A co když se mýlíte?“ „Možná, že se nechám spálit. Pak už se na mne nikdo nedostane!“

Jaká krátkozraká odpověď! Ale žel, mnozí smýšlí podobně! Patříte k nim snad také? Domníváte se také, že smrtí je všemu konec?

Mnoho lidí si přeje, aby tomu tak bylo, protože pak si mohou žít, jak se jim líbí, aniž by se z toho museli zodpovídat. Je jedno, zda lžou, klamou nebo kradou. Zda člověk obchází stát, partnera nebo bližní. Hora vin přece pak bude pohřbena s námi, anebo bude odstraněna ohněm v krematoriu.

Avšak to je osudný omyl! Bůh, který stvořil celý vesmír, je také v stavu odtud vynést každou jednotlivou molekulu! Před Bohem se nic neztratí! Je lhostejné, zda jeho nabídku nyní odmítneme, nebo ji prostě přeslechneme. Bůh říká: „*Nic není skrytého, co se **nestane** zjevným, ani ukrytého, co by **zajisté nebylo** poznáno a nevyšlo najevo.*“ (Lukáš 8,17)

Několik okamžiků po smrti každý člověk pozná, že existuje věčnost. Avšak potom je už pozdě dávat věci s Bohem do pořádku. A proto: Obráťte se k Bohu teď!

Denní čtení Bible: Zachariáš 6,1-15 – Marek 13,14-27

Mé srdce přetéká dobrým slovem, přednesu tedy své dílo králi. Můj jazyk je jako rydlo zběhlého písaře. Jsi nejkrásnější ze synů lidských.

Žalm 45,2.3

Šťastná žena

Je leden. V osamělém horském údolí francouzských Alp, kde žije stará Adriena, sněží už několik dní. Bydlí sama. Malá osada, skládající se jen ze tří domů, vypadá jako naprosto odříznutá od vnějšího světa. Především v zimě se sem někdo dostane jen zřídkakdy. Ovšem ti, kteří toto opuštěné místo přesto vyhledají, se diví, jak to zde Adriena může vydržet tak sama. Ta pak neváhá a vypráví jim o tom, kdo jí dělá v její osamělosti společnost: Je to její Pán Ježíš Kristus. Ten žije a je jí stále bližší. Pomáhá jí a chrání ji. To vypráví s vážností, která na každého působí. Nikdo se neodvážá si z jejích slov dělat legraci. Kdo jí naslouchá, postupně poznává, jakou útěchu nalézá v přítomnosti svého Pána. Líčí Ho tak, že si o Něm člověk vytváří zřetelný obraz:

„Byl to člověk jako ty a já, ale zároveň nikdo jiný než Bůh sám. Nikdy neudělal něco nesprávného a také nikdy neoplácel zlým za zlé. Byl tichý a pokorný, ale přesto Jím většina lidí opovrhovala. Slitovával se nad bídou lidí. Nejjasněji to ukázal na kříži, kde zemřel za mé hříchy.“ Kromě praskání v kamnech je v malé kuchyni úplné ticho. Oči staré ženy září, když dodává: „Vstal z mrtvých, ani hrob Ho nemohl podržet. Brzy se vrátí, aby mě vzal k sobě. Čekám na Něho!“

Ten, kdo se setkal s Adrienou, má živý důkaz o tom, co Bible vícekrát slibuje: „*Kdo v něho věří, nebude zahanben.*“ (Římanům 9,33; 1. Petrův 2,6). Ano, vyplatí se žít s Ním, neboť On nikdy nezklame.

Denní čtení Bible: Zachariáš 7,1-14 – Marek 13,27-37

neděle 21 prosinec

Pán se obrátil a pohlédl na Petra... I vyšel ven a hořce se rozplakal.

Lukáš 22,61.62

Šimon Petr – Ježíšův učedník (6)

Tehdy, když byl Šimon svým bratrem Ondřejem veden k Ježíšovi, Pán na něho pohlédl a dal mu jméno Kefas (srv. s Janem 1,42). Tím ho zjevně „předznamenal“ pro jeho službu. Později Petr všechno opustil, následoval Ho, a nyní už s Ním chodil tři roky.

Petr se cítil se svým Pánem tak úzce spojen, že prohlásil, že je připraven jít pro Něho do vězení i na smrt. Ještě před zajetím Ježíše Ho chtěl bránit mečem. Ale nyní viděl svého Pána spoutaného v moci jeho nepřátel a byl svědkem toho, jak na Něho žalovali a zle s Ním nakládali. Tu se ukáže, kam vede silná sebedůvěra. Strach o vlastní život nabyl vrchu a otázky některých služek a služebníků Petrovi tolik dodaly, že Ježíše třikrát zapřel.

Neztratil tím Petr spojení se svým Pánem s konečnou platností a tím také veškerou nadějí pro budoucnost? – Právě v této situaci se Pán Ježíš obrátil k Petrovi a pohlédl na něho! Ať už tento pohled vyjadřoval cokoli, ukázal Petrovi, že Ježíš k němu zůstal obrácen, ačkoli Petr se předtím odvrátil. To na jednu stranu způsobilo, že Petr svého selhání hořce litoval, na druhou stranu ho Ježíšův pohled ochránil před zoufalstvím: Vztah k jeho Pánu bude obnoven. A skutečně. Ten Vzkříšený se Petrovi zjevil ještě dřív než všem učedníkům. O něco později potvrdil Pán také veřejně, že Petrovi světil Boží stádo.

Když upřímně čteme Boží slovo, může na nás Pán i dnes obrátit své oko, a je to k našemu dobrému, když se jeho pohledu nevyhneme, i když nás to zahanbuje!

Denní čtení Bible: Zachariáš 8,1-23 – Marek 14,1-11

pondělí 22 prosinec

Když se množí ničemové, množí se přestoupení, ale spravedliví uvidí jejich pád.

Příslaví 29,16

Nejít s davem

Anglický filozof a nositel Nobelovy ceny Bertrand Russell (1872-1970) ve své autobiografii říká, že od své babičky dostal jako dárek Bibli. Na začátku byla zapsána její oblíbená místa. Jedno z nich znělo: „*Nepůjdeš s davem za špatnostmi.*“ (2. Mojžíšova 23,2) Toto biblické slovo ho v pozdějším životě ochránilo před strachem „patřit k menšině“.

Toto doporučení z Božího slova, které lady Russellová položila svému vnukovi na srdce, je stále ještě hodno následování. Žijeme v době, kde mnoho lidí následuje heslo: „Správné je to, co chce většina.“ Avšak jaký osudný omyl to často je! Jak často spočívá všeobecné mínění na zcela subjektivních, citových základech a je dokonce diktováno čistě sobeckými sklony. Pak se ale nemusíme divit, když spravedlnost a morálka přitom přijdou zkrátka. Když se člověk neptá na Boha a na jeho vůli, nýbrž činí sebe a své vlastní zájmy měřítkem správnosti a nesprávnosti, je ten hluboký „pád“, o kterém mluví naše biblické slovo, předem naprogramován.

Ale také nestačí „patřit k nějaké menšině“, neboť i menšiny se mohou mýlit. Člověk musí patřit k těm, kteří činí Boží vůli. Tu najde každý v Božím slovu, v Bibli.

„Svět pomíjí i jeho žádost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věčnost.“ (1. Janův 2,17)

Denní čtení Bible: Zachariáš 9,1-17 – Marek 14,12-26

úterý 23 prosinec

Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.

Hebrejům 4,7)

Dnes je váš čas!

Nepříjemné věci rádi odsunujeme, místo abychom jednali podle přísloví: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek!“ V určitých oblastech je to nezbytné, starat se včas. Mluvíme snad ještě o tom, že se máme předem postarat o stáří a o životní pojištění – dnes dokonce možná více než kdy jindy. Ale když jde o skutečně vážné věci, jsme leniví.

Možná, že znáte příběh o dvorním šaškovi, který od svého krále obdržel šaškovskou hůl se slovy: „Až najdeš někdy nějakého člověka, který je ještě větší blázen, než jsi ty, dej mu tuto hůl!“ Když král o léta později umíral, přišel šašek ještě jednou k jeho lůžku. Král mu řekl, že nyní musí nastoupit velkou cestu. „Jistě ses na tuto cestu už dlouho připravoval,“ vyzvídal šašek. – „Nikoli,“ odvětil král, „nikdy jsem neměl čas připravit se na tuto cestu.“ – „Pak jsi jistě nevěděl, že tuto cestu budeš muset podniknout,“ odpověděl zaraženému králi šašek. – „Ale ano, to jsem věděl.“ Šašek zděšeně vytáhl svou šaškovskou hůl a podal ji králi se slovy: „Můj králi, kdysi jsi mi řekl, že mám tuto hůl dát dále tomu, kdo je ještě pošetilejší než já. Tak ji teď dávám tobě. Ty jsi věděl, že musíš nastoupit cestu, z níž není návratu, a přesto jsi neučinil žádné přípravy. Ty jsi skutečně ten největší blázen, s kterým jsem se kdy setkal!“

A co vy? Je cíl vaší cesty už jistý? Jestliže ne, pak se ještě **dnes** připravte na cestu, kterou jednou každý musí nastoupit. Neboť zítřek vám nepatří.

Denní čtení Bible: Zacharjáš 10,1-12 – Marek 14,27-42

Vám se dnes narodil Zachránce. ... A náhle se s andělem objevilo množství nebeského vojska chválicího Boha a říkajícího: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, v lidech zalíbení.“

Lukáš 2,11.13.14

Ten, který přináší pokoj

Boží Syn přišel na zem, aby přinesl pokoj lidem, kteří ho nemají. Nechce přinést jen nějaký povrchní a vnější pokoj, který jen chatrně překryje nenávist a zlobu mezi lidmi, nýbrž hluboký pokoj v nitru člověka. Tam, v srdci, má přece svůj začátek každá nespokojenost a nenávist – jako následek odcizení člověka od Boha, zdroje života (1. Janův 4,8).

Ježíš Kristus přišel na svět, protože chtěl každého jednotlivého člověka přivést zpět k prameni lásky. Chce ho smířit s Bohem, chce ho v jeho nitru přivést ke klidu, darovat mu pokoj pro jeho srdce a klid pro jeho svědomí (2. Korintským 5,20; Matouš 11,28; Jan 14,27).

Ten, kdo uvěřil v Ježíše Krista, přijal do svého srdce pokoj. Kdo ho skutečně hledá, rád před Bohem vyzná všechno, co až do té doby bránilo pokoji s Bohem: že se vzpíral proti Bohu a jeho vůli, nebo že Ho ignoroval a že hřešil proti Bohu a lidem.

Pokoj s Bohem je tak působivá osobní zkušenost, že se ukazuje i v tom, jak se chováme vůči svým bližním. Ten, kdo žije v pokoji s Bohem, může pak také sám pokoj udržovat a dávat dál, ve spojení s tím jedině pravým a dobrým: pokoj s Bohem v Ježíši Kristu.

Denní čtení Bible: Zacharjáš 11,1-17 – Marek 14,43-54

Ale nezůstane pochmurná /země/, jako teď, když na ni dolehla tíseň.

Izajáš 8,23

Světlo nad temnou zemí – kde zůstává Kniže pokoje?

Tma vládne nad betlémskými poli. Lidé leží v hlubokém spánku. Jen někteří pastýři jsou se svými zvířaty venku a hlídají je.

Pastýřské povolání má v Izraeli starou tradici. Patriarchové Abraham, Izák a Jákob byli pastýři. Dokonce Bůh sám je v Bibli srovnáván s dobrým pastýřem (Žalm 23; Ezechiel 34,11-16). Avšak život pastýře není pohodlný.

Muži stále znovu naslouchají do noci. Vlci a medvědi by se mohli nepozorovaně přikrást a ohrozit stádo. Možná, že pastýři spolu tiše rozmlouvali. Slyší toho tolik, když jsou se svými stády na cestě. Tehdy to byly v Izraeli temné časy, v mnohém ohledu podobně nepřehledné a nejisté jako je naše situace v roce 2025: Náboženští vůdci Izraele drželi kvůli výhodám s Římany, kteří ovládali zem. Naproti tomu Zéloti, patriotičtí rebelové, se pokoušeli s okupanty bojovat. V Jeruzalémě vládl Římanům poddaný král Herodes Veliký, Idumejec, který vůbec nepatřil k Božímu lidu.

A co bylo nejhorší: Bůh již po staletí mlčel. Od doby Malachiáše, který v Izraeli vystoupil jako poslední prorok (450-425 př. Kr.), ležela nad zemí temnota a mlčení. Cožpak na ně Bůh zcela zapomněl? Co je s jeho zaslíbením, že pošle Zachránce? Pastýři s touhou očekávají Knižete pokoje, kterého ohlásil prorok Izajáš (Izajáš 9,5). Ale ne, Bůh na svá zaslíbení nezapomene! Prokazoval se během staleté historie svého lidu jako věrný. Lid musí už jen trochu počkat. Boží Zachránce přijde!

(dokončení zítra)

Denní čtení Bible: Zachariáš 12,1-14 – Marek 14,55-72

pátek 26 prosinec

A náhle se s andělem objevilo množství nebeského vojska chválicího Boha a říkajícího: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, v lidech zalíbení.“

Lukáš 2,13.14

Světlo nad temnou zemí – sláva Bohu na výsostech!

V této noci se u osamělých pastýřů náhle rozjasní. Přistupuje k nim anděl, Boží posel z nebe. Bible zcela střízlivě říká: „*Pánova sláva je ozářila.*“ (v. 9) – V noci světa se objevil kousek nebe.

Pastýřů se nejprve zmocňuje veliký strach, velmi se báli. Nebeský posel však pro ně má utěšující slova a předivnou, téměř neuvěřitelnou zprávu: Bůh nyní, zde, uskutečnil své zaslíbení! Mesiáš je tu, Zachránce, který odpouští všechny viny! Generace Izraelitů na Něho čekaly, a nyní je konečně tu, v jejich době, pro ně viditelný a oni s Ním mohou žít.

Pastýři na polích se sotva dokážou vzpamatovat, když se jim dostává dalšího pohledu do světa nebe: Množství nebeského vojska, armáda mocných andělů chválí ve sboru Boha: Buď sláva Bohu na výsostech!

Naše fantazie nestačí k tomu, abychom si představili, jak jedinečně působivé to bylo! Pastýři nejsou zničení nebo ohlušeni tímto dojmem. Naopak, slyší a věří tomu poselství, a ihned se vydávají na cestu. Bezpodmínečně chtějí vidět toho novorozeného.

Když přijdou do Betléma, nenechávají se zmást ubohým prostředím ubytování: Vyprávějí Josefovi a Marii, co jim anděl sdělil o tom Dítěti. A po své návštěvě vycházejí a vyprávějí ve svém okolí o tom, co prožili, slyšeli a viděli!

Zachránce je tu, nejen pro Izrael, nýbrž pro celý svět! Také pro tebe a pro mě!

Denní čtení Bible: Zacharjáš 13,1-14,5 – Marek 15,1-15

„Nyní, Panovníku, podle svého výroku propouštíš svého otroka v pokoji, neboť mé oči spatřily tvou záchranu, kterou jsi připravil před tváří všech lidí, světlo ke zjevení národům a slávu tvého lidu Izraele.“

Lukáš 2,29-32

Simeon – u cíle

V kresbách a malbách je většinou představován jako dobrotivý, moudrý a také už trochu sešlý starý muž. Avšak biblický kronikář Lukáš nepíše přímo o nějakém **starém** Simeonovi a už vůbec ho nepředstavuje jako zmoudřelého stářím. Vede naši pozornost k něčemu jinému: Simeon je zvláštní muž, protože má zvláště blízký vztah k Bohu. Je bohobojný a žije pro Boha. Mluví s Bohem, a především naslouchá, když s ním Bůh mluví. Proto mu Bůh mohl dát zvláštní zaslíbení.

Simeon rozuměl, že ještě zažije narození toho dlouho zaslíbeného Mesiáše. A ještě více. Duch Svátý vede Simeona tak, že je v určité hodině v chrámu v Jeruzalémě – právě tehdy, když přichází Marie a Josef s Ježíšem. Bere Dítě do své náruče a začíná chválit Boha. Zvláště pozoruhodné je, že Simeon vidí, že Ježíš bude mnohem více, než „jen“ Zachránce Izraele: Má být také Zachránce všech národů. Marie a Josef s údivem naslouchají a diví se. Simeon žehná mladým rodičům. Dobrotivým, o duši pečujícím způsobem připravuje Marii na to, že to pro ni nebude snadné být matkou Mesiáše. Prožije hlubokou bolest. Simeon velmi dobře porozuměl tomu, jaký úmysl má Bůh se svým Mesiášem, svým Synem Ježíšem: Stane se Zachránce ztracených lidí.

Ale porozumění Božím myšlenkám a plánům není vyhrazeno jen lidem jako Simeon. Bůh zve všechny, aby četli jeho Slovo, aby Mu uvěřili a aby s Ním žili! To je naplněný život, život s výhledem a cílem!

Denní čtení Bible: Zacharjáš 14,6-21 – Marek 15,16-28

neděle 28 prosinec

Když se Ježíš narodil v judském Betlémě... hle, mágové od východu přišli do Jeruzaléma a říkali: „Kde je ten narozený král Židů? Spatřili jsme jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit.“

Matouš 2,1.2

Hvězdáři od východu

Tento text ponechává mnoho otázek otevřených, například: Kdy přišli ti návštěvníci? Odkud přišli? Kolik jich bylo? Jak je ta hvězda vedla?

Bible na tyto otázky nedává odpovědi. Neboť Matouš, který o návštěvě podává zprávu, má před očima jen **Jednoho**: Ježíše Krista, zaslíbeného Mesiáše. **Toho** chce představit, o **Něm** chce mluvit. Svě Evangelium začíná rodopisem, aby legitimoval nárok nového Krále na panování. A pak se zmiňuje o gratulantech, kteří přicházejí od východu, z východní země. Jsou to mágové, orientální hvězdáři.

Jejich cílem je město Jeruzalém, zde, jak se domnívají, naleznou novorozeného Krále. Avšak On tam není. Druzí, kteří znají proroctví a Písma Židů, poukazují na malé místo Betlém, o kterém je napsáno: „*A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných... Bude stát a pást mé stádo v Hospodinově síle.*“ (Micheáš 5,1.3)

Mužové z východu se vydávají na cestu do Betléma. Když tam přijdou, nalézají dům a vidí Dítě. Padají na zem a klanějí se – nikoli rodičům, Josefovi a Marii – nýbrž Dítěti, důvodu a cíli jejich dlouhé cesty. A před **Ním** rozprostírají své poklady: Zlato, kadidlo a myrhu.

Ježíš Kristus byl středem jejich myšlenek a rozhovorů a cílem jejich dlouhé cesty. Je také cílem a obsahem mé životní cesty?

Denní čtení Bible: Malachiáš 1,1-14 – Marek 15,29-39

Bůh ... činí velké věci, které nepochopíme. Neboť zavolá na sních. Padej na zem.

Jób 37,5.6

Sněhové vločky

Sněhové vločky jsou krásné a fascinující! Vytvářejí se v atmosféře na zrnku prachu, na kterém se sráží vodní pára. Za zvlášť chladných podmínek může pára ale také bezprostředně zamrznat.

Sněhové vločky jsou často formovány jako krystaly, destičky, hůlky nebo jehličky; svoji individuální formu přitom dostanou na základě teploty, tlaku a vlhkosti vzduchu v okamžiku svého zamrznutí. Protože se při vyšší teplotě v zemské atmosféře pohybují častokrát nahoru a dolů, roztávají a znovu krystalizují. Tím vznikají komplexní formy s ohromující rozmanitostí a působivou symetrií. Vědci vycházejí z toho, že s velkou pravděpodobností ještě nikdy neexistovaly dva komplexní sněhové krystaly, které byly přesně stejné.

Je to jen jedna sněhová vločka, nic víc. Avšak patří k velkým věcem, které Bůh učinil a nad kterými my žasneme – a stále ještě o nich tak málo víme. Pak Bůh řekne ke sněhu: „*Padej na zem!*“ A jedna zvlášť krásná sněhová vločka přistane na mé ruce. Roztaje a zůstane jen malá nenápadná kapička vody. Jak je to udivující!

Jednotlivý krystal sněhu je průzračný, avšak dostatečně velké množství sněhu vypadá bíle. Nedotčené, čisté. Tento obraz Bůh používá pro div odpuštění, když říká: „*Jsou-li vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sních.*“ (Izajáš 1,18) Ano, hříchy jsou šarlatově červené a jsou nápadné. Avšak když jsou před Bohem vyznány, On je umyje a shladí.

Možná, že žasnete nad sněhovými vločkami. Avšak znáte také odpuštění, které činí hříchy bílé jako sních?

Denní čtení Bible: Malachiáš 2,1-17 – Marek 15,40-47

úterý 30 prosinec

Abraham řekl svému služebníkovi: **Hospodin, před nímž chodím, pošle s tebou svého anděla a dopřeje tvé cestě úspěch.**

1. Mojžíšova 24,40

Dobrý start do nového roku!

Rychlými kroky spěje rok 2025 ke svému konci a už zase slyšíme přání: „Dobrý start do nového roku!“ nebo: „Šťastný nový rok!“ – Němci používají také přání: „Guten Rutsch!“ – Odkud pochází tento výrok? „Rutschen“ znamená dobrovolné nebo nedobrovolné sklouznutí. Už Goethe používá „Rutsch“ v přeneseném smyslu pro krátkou vyjížďku nebo cestu. A „glücklichen Rutsch“, šťastnou cestu bez překážek si lidé přáli už v 19. století. Není jasné, zda „Guter Rutsch“ jako přání k Novému roku navazuje na právě zmíněná použití, anebo zda má svůj původ v židovském novoročním přání „Roš ha-Šana tov“ („Dobrý začátek nového roku“).

Někteří lidé myslí při tomto přání více na to, aby o půlnoci bez těžkostí vklouzli do nového roku, druzí všeobecně na šťastnou cestu životem v novém roce anebo na dobrý začátek roku samého. – V každém případě jsme všichni „na cestě“ a začíná nový úsek naší cesty. Na čem přitom záleží a co bychom si měli přát, tomu se můžeme učit od Abrahama. Abraham žil s Bohem a pod jeho dobrým vedením. Svému služebníkovi přál to samé: totiž aby Bůh skrze svého anděla šel s ním. Bůh ho měl doprovázet svým požehnáním a dávat mu šťastnou cestu. „S Pánem“ – to je tedy předpoklad pro to, abychom mohli svou životní cestu v novém roce dobře začít a dobře v ní pokračovat.

V žití svém s Pánem vše začíněj, / s Ním nemůžeš ztratit svůj cíl.

Jej za Vůdce, směr své cesty měj, / bys v bezpečí byl a se neztratil.

V žití svém s Pánem vše začíněj!

báseň složil Christoph Christian Hohlfeld (1776-1849)

Denní čtení Bible: Malachiáš 3,1-12 – Marek 16,1-11

středa 31 prosinec

Kdo mě usilovně hledají, naleznou mě.

Příslaví 8,17

Opět nový rok

Tento poslední den roku bude jako všechny ostatní dny. Také bude mít 24 hodin. Také s sebou přinese své starosti a radosti a své výzvy ke každému z nás. I ten nevyhnutelně skončí, aniž bychom ho mohli zadržet nebo ho znovu prožít. Totéž platí i pro celý rok, který dnes skončí.

Přesto každý prožívá přechod do nového roku jinak. Mnoho lidí snad ani nepřemýšlí o tom, co nadcházející rok přinese. Druzí si naproti tomu dělají starosti. Prochází jim hlavou mnoho myšlenek, protože se snad nalézají před zkouškou, diagnózou, operací...

Nikdo neví, jak bude příští rok probíhat, a tak je to také dobře. Jinak by si ten či onen snad mohl zoufat. Avšak existuje Jeden, který všechno ví a jemuž nic nevyklouzne z rukou: živý Bůh. Ukazuje se ve velkolepém stvoření, upozorňuje na sebe ale také svědectvím křesťanů a především Biblí. Chce, abychom Ho lépe poznali, a tak Mu více důvěřovali.

Možná, že zítra, v první den nového roku, učiníte dobrá předsevzetí. To není špatná věc. Bůh nás také stále povzbuzuje, abychom, je-li to třeba, začali znovu. Někdy musíme staré věci nechat za sebou. Tak nás Bible vyzývá: „Zorejte si úhor! Je čas hledat Hospodina.“ (Ozeáš 10,12)

„Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je Hospodinův výrok.“ (Jeremjáš 29,13.14)

S těmito slovy z Bible vám přejeme nový rok pod Božím požehnáním.

Denní čtení Bible: Malachiáš 3,13-24 – Marek 16,12-20